ஶ்ரீ கிருஷ்ணயநமஃ.

ஶ்ரீ மதே ராமா நுஜாயநமஃ.

ஶ்ரீபகவத்ராமா நுஜவிரசித

ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யம்.

இஃது

முசுர்பாக்கம்-கிடாம்பி

உ - வே - ரங்காசாரியராலல்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

திருவெண்காடுணை

பிரஸந்ந-விஜயராகவாசாரியராலல்

சென்னை:

பத்தி-ராமா நுஜ லுநாயுடவர்கள் குமாரர்

ப. வெங்கடநாராயணசுவாமிநாயுடவர்களது

ஶ்ரீநிகேதனமுத்திராக்ஷரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஜயவரு ஆவணிபீ

Registered Copy-right.

அறிவிப்பு.

இந்தக்கிரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னபட்டணம் சைனபஜார் வீதி 101-வது நெம்பருள்ள கிரகத்தில் **தி. பி. விஜயராகவாசாரியருக்கு** ரூபா 1-8-0-அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பதவுரை அச்சிலிருக்கிறது; வெகு சீக்கிரத்தில் வெளிப்படும்.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமः.

விஞ்ஞாபனம்.

காருணிகனான ஸர்வேசுவரன் இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் ஶ்ரீகிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்து, அர்ச்சுநனை யுத்தத்திற் புகச்செய்வதென்கிற வியாஜத்தாலே பரமரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கின்ற ஶ்ரீபகவத்கீதையென்னும் மோக்ஷசாஸ்திரத்தை லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பிரவர்த்திப்பித்தருளினான். உலகத்தில் அதன் உண்மைப் பொருளைக் கண்டறியமாட்டாத (ராஜஸ தாமஸப்பிரகிருதிகளான) பலபெயர்கள் தந்தாமுடைய இச்சைக்குத் தக்கபடி பலவிதமாகப் பொருள்செய்துகொண்டு அநர்த்தப்படுவதைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமல் ஸாக்ஷாத் சேஷாவதாரமான ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜயதீந்திரர் தம்முடைய பரமகிருபையால் அதற்கொருபாஷ்யமிட்டருளினர். அந்த பாஷ்யமும் ஸம்ஸ்கிருதமாயிருப்பதுபற்றி, இக்காலத்தில் கீதார்த்தத்தையுள்ளபடியே அறிய வாசைப்பட்ட வெகுபெயர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருதபாஷாஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அதைக்கைவிட்டு, பாஷாந்தரங்களிலிருக்கும் ஏனைய வியாக்கியான மொழிபெயர்ப்புகளைப்படித்து தத்துவங்களையெல்லாம் மாறுகநினைத்து அநர்த்தப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவ்வித அநர்த்தத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக இந்த பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரஞ்செய்யவேண்டுமென்று அநேகம் ஆஸ்திகசிகாமணிகள் நியமிக்க, அந்த நியமனத்தைக் கைக்கொண்டு அல்பக்ஞனை வடியேன் அதை மொழிபெயர்க்கத் துணிந்தேன். ஸர்வக்ஞரான ஶ்ரீபாஷ்யகாரரின் திருவுள்ளத்தை யறிந்தெழுதும்படியான சக்திலேசமுமில்லாத நாயினேனிப்படி துணிந்ததைப்பார்க்க வடியேனுக்கே லஜ்ஜையும் பயமுமுண்டாகின்றன. ஆயினும் சிண்ணை முதலிய உயர்ந்த ஸ்தாநங்களில் நிற்கவைத்த குழந்தைகள், சிண்ணைக்கருகில் தம் தாய்தந்தையர்கள் நிற்கக் கண்டார்களாகில் 'இவர்கள் நம்மைத்தாங்குவர்கள்' எனகிற நம்பிக்கையால் துணிந்து கீழே குதித்துவிடுவதுபோல கீதாசாரியனும் கீதாபாஷ்யகாரருமான விராமாநுசர்களிருவரும் நம்மைக் கைவிடார்களென்று நம்பிப் பிரவர்த்திக்கத்தொடுகையால், அவர்கள் இதில் சிறிதும் குறைவுவரச் சகியார்களென்று சாதுக்கள் துணிவதோடு பிரகிருதிபரவசனவடியேனால் சிறிது பிழைகள் கணடாலும் பொருத்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கூஹாஷ்ருகூஜ்ஞாம்ஹாரீ கூவாஹம்ஹ்ருஷிவுயீ.।
வாரூஷாத்ருஷ்ஹுஷ்ஹ்ருஷ்ஹ்ருஷ்ஹ்ரு

சு-வது அத்தியாயத்தில் - யோகாப்பியாஸத்தின் விதியும், யோகிகள் நால்வகையென்பதும், யோகஸாதகமும், அதன் ஸித்தியும், அதில் பகவத்தி யாகரூபமான யோகமே சிறந்ததென்பதுங் கூறப்படும்.

எ-வது அத்தியாயத்தில் - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமது யதார்த்தத்தை யும், பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் பிராணிகள் தம் யா தார்த்தியத்தை யறியார்களென்பதையும், சரணாகதியையும், பக்தாளின் உட் பிரிவையும், ஞானியே சிறந்தவனென்பதையும் அருளிச்செய்கிறார்.

அ-வது அத்தியாயத்தில் - ஐசுவரியத்தைக்கோரியவரும் ஆத்மப்பிரா ப்தியைக் கோரியவரும் பகவத் சரணாகதியுடையாரும் அறிந்து பற்ற வேண்டிய விஷயங்களின் பேதங்கள் சொல்லப்படும்.

கூ-வது அத்தியாயத்தில் - தமது மாஹாத்மியமும், தாம் மனுஷியரூ பிருக்கச்செய்தே தமக்குண்டான பரத்வமும், மஹாத்மாக்களுக்குண்டா ன விசேஷமும், பக்தியோகமுஞ் சொல்லப்படும்.

கo-வது அத்தியாயத்தில் - தமது கல்லியாணகுணங்களுக்கு எல்லையி ல்லையென்றும், எல்லாம் தம்மாதினமென்றும், அறிவதனால் பக்தியுண்டாகி விருத்தியாமென்பதை விஸ்தாரமாய் அருளிச்செய்கிறார்.

கக-வது அத்தியாயத்தில் - பகவத்ஸ்வரூபத்தை அர்ச்சுநன் உள்ள படியே ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியும், பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமும் தத்பிராப்தியும் பக்தியினால்மாத்திரங் கிடைக்குமென்பதும் சொல்லுகிறது.

கஉ-வது அத்தியாயத்தில் - பகதியோகம் விளைவில் ஸித்திக்குமென்ப தும், அதைக் கைப்பற்று முபாயங்களும், அதை யநுட்டிக்கச் சக்தியற்றவன் தன்மநிஷ்டையிலிருக்கவேண்டுமென்பதும், ஆத்மநிஷ்டையின் பிரகாரங்க ளும், பக்தியுள்ளவர்கள் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இஷ்டர்களென்பதும் சொல்லப்படும்.

கங-வது அத்தியாயத்தில் - தேகதத்தின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மப்பிராப்தி க்கு ஹேதுவும், ஆத்மஸ்வரூபசாதகமும், பந்தத்துக்குக்காரணமும், அதின் விவேகமும் சொல்லப்படும்.

கச-வது அத்தியாத்தில் - குணங்கள் புருஷனைக் கட்டுப்படுத்துகிற விதமும், அவைகளை கர்த்தாவென்பதும், அக்குணங்களை யொழிக்கவேண் டுமென்பதும், கதி மூன்றுக்கும் தாமே காரணமென்பதும் சொல்லப்படும்.

கரு-வது அத்தியாயத்தில் - அசேதநத்தோடு கலந்த ஜீவனையும் சுத் தனை முக்தனையுங்காட்டில், புருஷோத்தமன் (உலகங்களை) வியாபித்தும் தரித்தும் ஆண்டும் போருகையாலே அந்நியனென்கிறது.

கசு-வது அத்தியாயத்தில் - தத்வாநுஷ்டாநமும் தத்வவிஜ்ஞாநமும் திடப்படுவதற்காகத் தேவாசுராகளின் விபாகத்தை யருளிச்செயதுகொண் டே சாஸ்திரத்துககு வசப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதை யருளிச்செய்தார்.

கள-வது அத்தியாயத்தில்-சாஸ்திரத்தில் ஸித்தமாகாததெல்லாம் அசு ரனைச்சேர்ந்ததென்றும், சாஸ்திரத்தில் ஸித்தமானதும் குணத்துக்குதக

கபடி வெவ்வேறென்றும், சாஸ்திரஸித்தமானவைகளுக்கு மூன்றுலகமுண்டென்று மருளப்பட்டது.

கடைசி அத்தியாயத்தில்-எம்பெருமானிடத்தில் கர்திருத்வாநுஸந்தானமும், ஸத்துவகுணத்தை அவசியம் கைப்பற்றவேண்டுமென்பதும், இவனுடைய கர்மம் பரிணமிக்கும்படியும் சாஸ்திரத்தின் ஸாரார்த்தமும் சொல்லப்பட்டது.

கர்மயோகமாவது=தபஸ், தீர்த்தயாத்திரை, தானம், யக்ஞம் முதலியவைகளை யநுட்டிப்பது. ஞானயோகமாவது=அந்தஃகரணத்தை ஜெயித்து பரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில்தானே நிற்கை. பக்தியோகமாவது=பரனுக்கென்றே அற்றுத்தீர்ந்த பிரீதியோடு தியாநாதிகளிலிருக்கை. இம்மூன்று யோகங்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்பட்டவைகள். பரனுடைய ஆராதநரூபங்களான நித்தியநைமித்திககர்மங்களும் அப்படியே. இம்மூன்றும் யோகத்துவாரா ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதகமாகின்றன. ~~ஸகல~~ ~~ஜ்ஞானங~~ ளையுமொழித்தவன், ஆத்மவஸ்துவானது ~~பரனுக்கு~~ சேஷப்பட்டதென்பதை யறிந்து, பரமபுருஷனிடத்~~ல்~~ ~~பரபக்தி~~யைப்பண்ணி, அதைக்கொண்டே பரமபதத்தையடைவான். ஐசுவரியத்தை யபேக்ஷித்து பக்தியோகம் அநுஷ்டிக்கப்புகுமாகில் அது அதைப் பரிபூர்ணமாகச் சாதித்துக்கொடுக்கும். ஆத்மாவை யபேக்ஷிக்கும்பக்ஷத்தில் இம்மூன்றுங்கூடி ஆத்மாவின் கைவல்லியத்தைச் சாதிக்கும். இவ்வதிகாரிகள் மூவருக்கும் பகவானிடத்தில் ஐகாந்தியம் ஸமாநம். பகவத்பிராப்திபரியந்தம் பரமபுருஷனையே கோரியிருந்தாலுகில் இறுதியில் பரமபுருஷனையேயடைவான். பரமைகாந்தியான ஞானியானவன், தனது ஜீவனம் பரமாத்மாதீநமாய், அவனைக்கூடிலுஞ் சுகமும் பிரிந்தால் துக்கமுமாய், அவனையே சிந்தித்தல் அவன் விஷயமான அப்பியாஸயோகத்தை யநுட்டித்தல் அவன் திருநாமங்களை ஜபித்தல் அவனை வந்தித்தல் துதித்தல் குணகீர்த்தனம் செய்தல் இவைகளைக்கொண்டு ஆத்மாவைத்தரித்து, பிராணன் மனது புத்தி இந்திரியம் கிரியை எல்லாவற்றையும் அவருதீனமாக்கி, தனக்கென்று வகுத்த கருமம் முதல் பக்திபரியந்தமான வெல்லாவற்றையும் அவனுக்கு முகோல்லாஸமாம்படி செய்கிறேனென்று கர்திருத்வாபிமாநமின்றிக்கே செய்து, அவைகளில் உபாயபுத்தியைவிட்டு, தனது உஜ்ஜீவனவிஷயத்தில் "நாமென்ன செய்யப்போகிறோம்" மென்கிற பயலேசமுமின்றிக்கே "அதற்கு உபாயம் அவனே" யென்று பரமபுருஷனிடத்தில் உபாயபுத்தியைப்பண்ணி "உனக்கே நாமாட்செய்யவேண்டும்" மென்று அவனுடைய தாஸ்யமே போக்கியமாயிருந்து கடைசியில் அவன் திருவடித்தாமரைகளை யடைவன்; என்கிற இவ்விஷயத்தை கீதாசாஸ்திரம் முக்கியமாய் பிரதிபாதிக்கிறதென்று கீதார்த்தம் ஸங்கிரஹிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீமத்கீதார்த்தஸங்கிரஹம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாய நம:

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்ய காலக்ஷேபாரம்பத்தில்

தங்கள்தங்கள் ஸம்பிரதாயானுஸாரமாக

குருபரம்பரையை அனுஸந்தித்துப் பிறகு அனுஸந்திக்கவேண்டிய

ச்லோகங்கள்.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநாமுத்தமோத்தம்ஸாய நம:।

உபயவேதாந்தப்ரதிஷ்டாபநாசார்யாய விஷ்ணவே॥

யாமுநார்யஸ்ய நப்தாரம் கவிம் தீர்த்யதநூத்பவம்।

லோகதுர்யோகஸாராய தத்தஸ்ய கருணாத்மநே நம:॥

ப்ரபந்நவாரிஜாதாய வேதார்தாம்ருதவாணயே।

ஜாநகீஜாநயே துப்யம் தீர்த்யதநூத்பவே நம:॥ [அக்ஷய:।

காகுத்ஸ்தநிஷ்டாம் தாதஸ்ய வாரிகுல்யாம் தாஸவத்பவிம் வஹந்।

உதாரகாருண்யதீர்தவேதார்தாரண்யஸந்நியாஸாதநாத-

கேஸரிக்ருத்கவாகீஸவிசாரணம்ஜாநகீநகேதநம் [ஸௌரி:॥

ப்ரஸாதாயந்தம்ப்ரணயாரஸஜ்ஞஷாவக்ஷஷாவெக்ஷணாம்।

ஸவைதிகார்தாம்ருதஸாரஸிஜாஸ்யாம் ஜாநகீம் பஜே॥

ஸாவித்ரீநாராயணஸயிவஸநு வாதநஸ்ஸமதவேஷ:॥

க்ருஷ்ணாங்கஸ்துவதாரக்ஷம் வாணீஸ்ரீவணகீதநு நது।

வாஸுதேவம்ஜகத்ராதிம் நளிநாராயணம்ஹரிம்॥

க்ருஷ்ணாயயாதவேந்த்ராய ஜாநகீஜாநயேயிநே।

நாயாயாநுக்ஷிணீஸாய நம:வேதாந்தவேதிநே॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயெநஃ.

ஸ்ரீஉதாரசாநுஜாயநஃ.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித

ஸ்ரீமத்தீதாபாஷ்யம்.

தனியன்.

யொநித்யஉவுாதவதூரம்வாஜயாஹரூகுவுாசொஹதஸ்தி
தாணிதூணாயதெநந | கூஸ்ஹுாரொஹுமவிதாஉவுஹுயெ
கூஸ்ஹுாராசாநாஜஸ்யுவாணளஸாணம்ப்ரவெஹு||

ஸ்ரீஉதீதாஹாஷ்யுஉஹுஉஹ்ரீகூஃ.

யதூஹாஉஹாரூஹயுாநவிஷ்வஸ்மாஉஷகூஹுஷஃ|
வஸ்தாசாஉவயாவிதாஉஹம்யாஉநெயம்நசாதி||

மஹா ப்ரவேசம்.

ஸ்ரீயஃபதியாய்; (ஸகல ஹேயங்களுக்கு மெதிர்த்தட்டாயும் கல்யாண
காஸ்பதமாயும் தேசகாலாதிகளாலே அளவிடவொண்ணாததாயும் ஞாநா
நந்தமாயு மிருந்துள்ள) திவ்ய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உடையனாய்; (ஸ்வ
பாவஸித்தங்களாயும் அளவிலா வதிசய முடையனவாயு மிருக்கிற ஞாநம்,
பலம், ஐச்வரியம், வீரியம், சக்தி, தேஜஸ்ஸு முதலான) எண்ணிறந்த கல்வி
யாணகுணகணங்களுக்கு மஹாஸமுத்திரமாய்; (தனக்கு ஸம்மதமாய் தகுந்த
தாய் ஏகரூபமாய் சிந்தைக்கெட்டாததாய் திவ்யமாய் அத்புதமாய் நித்யமாய்
குற்றமற்றதாய் நிரதிசயமாய் பிரகாசம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், யௌவ
நம் தொடக்கமான அநந்தகுணங்களுக்கும் நிதியாயிருக்கிற) திவ்யமங்கள
விக்ரஹத்தையுடையனாய்; (தனக்குசிதங்களும் நாநாவிதங்களும் விசித்திரங்
களும் அநந்தஆச்சரியங்களும் நித்யநிரவத்யங்களுமான) அபரிமித திவ்யாப
ரணங்களுடையனாய்; (தன்க்குத்தக்கவையாய் எண்ணிறந்தவையாய் எண்ணை

ற்கரியசக்தியுற்றவையாய் நித்யநிரவத்யநிரதிசயகல்லியாணங்களாயுள்ள) திவ்ய ஆயுதங்கள் தரித்தவனுய்; (தனக்கு ஸம்மதையும் தகுந்தவனுய்: நித்ய நிரவத்யங்களான ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐசுவரியம், சீலம்முதலியவையாய் அபார அதிசயங்களாய் எண்ணற்றவைகளான கல்லியாணகுணங்கள்பொருந்தியவனுமான) பெரியபிராட்டியாருக்கு மணாளனுய்:(தன் ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுகிற ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதங்களையுடையராய் ஸகல அவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்வதிலுண்டான ருசியே சரீரமெடுத்தாப்போலிருப்பவராய் நித்யநிரவத்ய நிரதிசயங்களான ஞானம், க்ரியை, ஐசுவரியம், தொடங்கிய அநந்த குணகணங்கள் பொருந்தியவராயுள்ள அபரிமிதரான) நித்யசூரிகளாலே எப்போதும் ஆராதிக்கப்பட்ட திவ்யமான சரணாரவிந்தங்களையுடையனுய்; மநோவாக்குக்களால் அளவிடப்போகாத ஸ்வரூபஸ்வபாவமுற்றவனுய்; (தனக்குத்தக்கவையும் நானாவிதங்களும் விசித்திரங்களும் அநந்தங்களுமான) போக்யம், போகோபகரணம், போகஸ்தானம் இவைகளால் நிறைந்ததாய் அநந்த ஆச்சரியமாய் அநந்த மஹாவிபவமாய் அநந்த பரிமாணமாய் நித்யமாய் நிரவத்யமாய் அக்ஷரமென்றும் பரமாசாசமென்றுஞ் சொல்லப்படுமதான) ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவியிருக்கையாகவுடையனுய்; (நானாவிதங்களும் விசித்திரங்களுமான போக்கியபதார்த்தங்களாலும் போக்தாக்களாலும் நிறைந்த) ஸகல லோகங்களையும் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமான திருவிளையாட்டையுடையனுய்; புருஷோத்தமனுயிருக்கிற பரப்ரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணன்-ப்ரம்மா தொடங்கி ஸ்தாவரான்தமான ஸகலலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, (தனக்கு அஸாதாரணமான ரூபத்துடனிருந்து தான் பிரம்மாதி தேவமனுஷ்யர்களுடையத் தியாநம் ஆராதநம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாகாமலிருந்தானுகிலும், தன்து அபாரமான கருணையாலும் ஸௌசீல்யமென்கிற குணவிசேஷத்தாலும் அன்பினுலும் ஔதார்யத்தாலும் தன்னுடைய அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே தன் ஸ்வபாவம் மாறுதபடி தேவாதி ஜாதீயமாக்கி அந்தந்த லோகங்களில் அவதரித்தவதரித்து, அவ்வவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவரவர் இஷ்டத்துக்குத்தக்கபடி தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்கிற பலங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு, பூமிபாரத்தைத் தீர்க்கையென்கிற வியாஜத்தாலே நம்போன்றவரும் ஆசரயிக்கும்படி திருவவதரித்து, பூமியில் ஸகலஜனங்களுடைய நேத்திரங்களுக்கும் விஷயமாய், எத்தனையேனும் அறிவுடையோர்க்கும் அறிவிலாதார்க்கும் வாசியற யாவருடைய மனதையும் கண்களையும் அபஹரிக்கின்ற திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்துகொண்டு, பூதனை, சகடம், யமளார்ச்சுநர், அரிஷ்டன், பிரலம்பன், தேநுகன், காளியன், கேசி, குவலயாபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், கௌஸலன், கம்ஸன் முதலானுரை ஸம்ஹரித்து, பரமமான தயை ஸௌஹார்தம் இவற்றையுட்கொண்ட தன் கடாக்ஷாமிருதத்தாலும் வசநாமிருதத்தாலும் ஜகத்தை வளர்த்துக்கொண்டு, நிரதிசயமான ஸௌந்தரியம் ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதால் அக்ரூரர், மாலாகாரர் முதலானுரைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்து, பாண்டுபுத்ரனை யுத்தத்தில் புகச்செய்வதென்கிற வியாஜத்தாலே (பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்துக்குஸாதநமாக வேதார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டதும் ஞானயோக கர்மயோகங்களை அங்கமாயுடையதும் தன் விஷயமுமான) பக்தியோகத்தை அவதரிப்பித்தருளினன்.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யம்,

முதல அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

ஶ்ரியஃபதியான ஸர்வேசுவரன், பரமகாருணிகனுகையாலே பூமியின் பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்கிற வியாஜத்தாலே, நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளும் கண்டுபற்றி உய்யுமாறு ஸகல மநுஷ்ய நயநங்களுக்கும் விஷயமாய் பூமியில் அவதரித்து, கம்ஸன் முதலிய ஸகலமான அசுரப்படைகளையும் நிரஸித்து, அக்ரூரர் மாலாகாரர் முதலானோரை ஸௌந்தர்யம் ஸௌசில்யம் தொடக்கமான தன் கல்லியாணகுணங்களில் ஈடுபடுத்தி, அவர்களைப் பரமபாகவதர்களாகச்செய்து, அர்ச்சுனனை யுத்தம் செய்யும்படி உத்ஸாஹப்படுத்துவதென்கிற வியாஜத்தாலே (மோக்ஷஸாதநமாக வேதாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டதும் கருமயோக ஜ்ஞாநயோகங்களை அங்கமாய் உடையதுமான) பக்தியோகத்தை லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வெளியிட்டருளினான். அதில் பாண்டவாளும் கௌரவாளும் யுத்தம் செய்யவாரம்பிக்க, தான் ஸகல ஈசுவரர்களுக்கும் ஈசுவரனுயிருக்கச்செய்தேயும் லோகோபகாரமாக மநுஷ்யனுய் அவதரித்த பகவானை அந்த புருஷோத்தமன் - ஆஶ்ரிதாளிடத்திலுண்டான வாத்ஸல்யத்துக்கு வசப்பட்டவனுகையாலே, தேராளனுயிருந்த அர்ச்சுனனுக்குத் தன்னைத் தேரோட்டியாக அமைத்துக்கொண்டு ஸகலமான ஜநங்களுக்கும் ஸேவைஸாதித்தருளினான். இந்தவிஷயம் தெரிந்திருக்கச்செய்தேயும் உட்கண் வெளிக்கண் என்கிற இரண்டுங்கெட்ட முழுக்குருடனுகிய திருதராஷ்டிரன், தர்மியோதனன் ஜயித்தானென்று கேட்கவேண்டுமென்கிற அவாவிலே ஸஞ்சயனைக்கேட்கிறான்.

ஶ்ரீ ஹயக்ரீவாய நமஃ.

யுதராஷ்ட்ர உவாச॥ யதர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவஃ | மாமகாஃபாண்டவாஶ்சைவகிமகுர்வத ஸஞ்ஜய॥ க॥

(க) அஹோ ஸஞ்சய! நம் குமாரர்களான துர்யோதநாதிகளும் பாண்டவாளும், தருமக்ஷேத்திரமான குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தம் செய்வதாகக் கூடினர்களே, பிறகு என்னநடந்தது? அதைச் சிறிது சொல்லிக்கான் என்றான்.

(அவதாரிகை.) அதைக்கேட்டு ஸஞ்சயன் உத்தரம் சொல்லுகிறான்.

ஸஞ்ஜய உவாச ॥ த்ருஷ்ட்வாது பாண்டவாநீகம்வ்யூடம்துர்யோதநஸ்ததா | ஆசார்யமுபஸம்கம்ய ராஜாவசநமப்ரவீத் ॥ உ ॥ பஶ்யைதாம்பாண்டுபுத்ராணாமாசார்யமஹதீம்சமூம்|வ்யூடாம்

த்ரவஉகூதுணதவஸிஷ்ணயீஶதா॥ ங॥ கதுஸாமராஜ
ஹஷீகாலாஹீராஜந்நவஸாயமயி|பாயாநாவிராடபுத்ர
வதஸ்ஜிஹாரயஃ॥ ச॥ யுஷ்மகெகதாஸ்ரெகிதாந்ஃகாண்டீராஜஸ்ரவீ
யடுவாந்| வாராஜித்திஹாஜஸ்ரைஸ்ரவுஸ்ரநரவாஜ்ஞவ॥ ஞ॥
யாயாஶநுஸ்ரவிகூராதெஉத்தெளஜாஸ்ரவீயடுவாந்| ஸௌஹஹத்ரா
த்ரளவதெயாஸ்ரலவடுவனவஶிஹாரயாஃ॥ சு॥ சுஷ்டாகுதெவிஸிஷ்டா
யெதாந்நிவைாயதிஜெஜாத்தஶ் | நாயகாஶஃஸைந்யவ்யவஸ்தாஜ்ஞாயடும்
தாந்புவீரிதெ॥எ॥ ஹவாந்துஷீஷ்டஸ்ரகுணடுஸ்ரகூபஸ்ரஹஸீதிக்ருபடு|
சுஸ்ரகுயாசாவிகுணடுஸ்ரஸௌஸஃஉத்தீஸ்ரஸையெவவ॥ அ॥ சுநுவஸைஹ
வஸ்ரஜராஜஉயெடுதுகுஜீவிதாஃ| நாநாஸ்ரஸ்ரவ்யஹாரணாஸ்ரஸ்தெடு
யாஜவிஸாரஜாஃ॥ கூ॥ சுவயடுாவத்தஉஸ்ராகுாம்பைரும்ஹீஷாஹிரகூஷி
தீம் |வயடுாவ்ம்குஹிஉஸெதஷாாம்பைரும்ஹீாஹிரகூஷிதீம்॥ கo॥ சய
நிநஷாவஸ்ரவிவடுஷாயயாஹாமஶிவஸ்ரிதாஃ | ஹீஷிஸெவாஹிரகூ
நேஹவத்தெஸ்ரவடுவனவஹி॥ கக॥ தவுஸ்ரஜ்ஞநயநுஹஷடுாகூாரா
ப்ரஜஃவிதாஶஹஃ | ஸிம்ஹநாஉம்விநஸெுாரைஸ்ரஸாம்வம்ஜயளவ்ய
தாவவாநு॥ கஉ॥ தகுஸ்ரம்வாஸ்ரஸையடுஸ்ரவணவாங்குமாஜ்
வோ.| ஸஹரைஸவாஹ்ருஹநுக்தஸஸ்ரஸ்வஸ்ரிரைராஹவஸ்॥ கங॥
நகுஸ்ரைகஹடுயெயடுகுஶிஹதிஸ்ருநெஸ்யிதள | உ
ாயவ்ஃவாணவஸ்ரைவஹிவுளஸ்ரஜளவ்யுதகுஃ॥ கச॥ வாஞ்ஜ
ந்ரம் ஹ்ருஷீகுஸைராஉவஹுதம்யநஜ்ஜயஃ | வளணஉயெளஶஹா
ஸஜம்ஸீஶகுஶிடுாவ்யுகாஉராஃ॥ கஞ॥ சுநஞ்சவிஜயம்ராஜாகுஜீவ்குஃ
தெந்ராயகுயிஷ்டிராஃ | நகுஸ்ரவஸஹஉவஸ்ரஸ்ரவொஷஶிணிவ்குஷ
கo॥ கஸ॥ காஸ்ருஸ்ரவ்ராஶிஷாஸஸ்ரீவணீவஶிஹாரயஃ | யுஷ்ட
ந்ருஸ்ரஜாவிராடஸ்ரஸாதகிஸ்ராவ்ராஜிதஃ॥ கள॥ த்ரவஉ
ளவ்ஃவெயாஸ்ரஸவவடுஸ்ரஃ வ்யுதிவீவத | வளஹஉஸ்ரஶிஹா
வோஉகுஸ்ரம்வாநுஉயுஸ்ரஃவ்யுகூவ்யுகீ॥ கஅ॥ஸவொவஷாயாதடு
ராஷ்டுணாம்ஹ்ருஉயாநிவுஜாராயகு| நஹஸ்ரவ்யுதிவீம்வெவத
ஏகுவ்ராவுநுநுாஉயநு॥ கஙு॥

(உ-கங) அஹோ ராஜந! துரியோதனன், தன் சேனைக்குப் பீஷ்மரும் பாண்டவசேனைக்கு பீமனும் ரக்ஷகர்களாயிருக்கின்றமை கண்டு, தன்னை ஜயி க்தமபடி பாண்டவாளுக்குப் பலம்போந்திருக்கின்றமையையும் அவர்களை ஜயிக்கும்படி தனக்கு பலம் போதாமையையுந் தன் ஆசாரியனிடம் சொல்லி, த்னமுள கலங்காநின்முன். இப்படி அவன் துயரப்படுவதை பீஷ்மர் பார்த்து தவனை ஸந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்று ஸிம்மநாதமும் சங்கத்மாதமும்

சேய்து ஜயபேரியும் அறைவித்தார். பிறகு அந்த கோஷத்தைக்கேட்டு ஸா வலோகநாதனுகிய பாரதஸாரதியும் ரதியான பாண்டுகுமாரனும், மூவுல கங்களையும் ஜயிப்பதற்கு ஸாதநமாய மஹதாயிருக்கிற திருத்தேரில் இருந்த படியே பாஞ்சஜந்யம் தேவதத்தமெனகிற திவ்யமான திருச்சங்கங்களையெ டுத்து மூவுலகும் நடுங்குமபடி 'பம்பம்'என்று ஊதலுற்றார்கள். பிறகு தரு மன பீமன் முதலானேரும் தந்தாமுடைய சங்கங்களை யெடுத்து தனித்தனி உதகோஷிக்க, அந்தக் கோஷமானது துரியோதனுதிகளான நம்புத்திரர்க ளெல்லாருடைய உள்ளத்தையும் பிளக்க, அவர்களும் இன்றேடே நம பலம ஒழிந்தவிட்டதெனறு நிர்மானித்தார்கள்.

கயவுவஜ்ரிதாநுஷ்டாயாதகுராஷ்டாநு கவிஜ்வஜ்ரவ்ய
தேதாஹஸ்வாதெ யநாராஷ்டாவாணவ: ॥உ0॥ ஹ்ருஷீகேசம்
தஹாவாக்ய மிதமாஹமஹீபதெ | லெநயொராஹயொ முகுயு
ராயம் ஸ்வாவயதெவ்ருத ॥ உக ॥ யாவதெதாந்நிரீக்ஷேஹம்யொத்
காமாநவஸ்திதாந் | லெகுயுத்யாஸ்மிந்ரணஸமுத்
ஸ்யுதெ॥உஉ ॥ யொத்ஸ்யமாநாநவெக்ஷேஹம்யவஸ்தெதத்ர ஸமாகதா:॥
யாதிராஷ்டாஸ்ய துர்புத்தெர்யுத்தெ ப்ரியசிகீர்ஷவ:॥உங॥
ஸஞ்ஜய உவாச ॥ வஸவிர்தெவாஹ்ருஷீகெஸாகுடாகெஸ நஹா
ரத | லெநயொ ராஹயொமுகுயு ஸ்வாவயிக்வா ரயொத
முத்தம ॥உச॥ ஹ்ருஷிகெசாணவ்ருஷ்வதஸ்வவெருஷாம் வசஹ்ரீகஷிதாது ।
உவாவவாயுருவயெதாநு ஸரிவெதாநு கார்முதி॥உரு॥

(உ0-உரு) அநந்தரம் யுத்தம் செய்வதாய் நின்ற துரியோதனுதிக ளைப்பார்த்து, இலங்கையைக்கொளுத்திய வாநரதத்தைக் கொடியிறகொண்ட பாண்டுகுமாரன்; தைரியம், சக்தி, பலம், ஐசுவரியம், வீர்யம், தேஜஸ் இவற நிறகு நிதியாய, ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் ஜகத்திநுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களைச்செய்பவனுய், எதப்பிராணியாகிலும் அவற்றின் அந்தஃகரண பஹிஃகரணங்களைத் தான் நினைத்தபடி யாளவல்லவனுய் (ஆஸ்ரிதவத்ஸலை கையாலே) இவனுக்கு ஸாரதியாயெழுந்தருளியிருக்கிற கண்ணனைப்பார்த்து யுத்தத்துக்செய்யவந்தவரை உள்ளபடியே கண்டறிவதற்கு உசிதமானவிடத தில் இரதத்தைக்கொண்டு நிறுத்தும்படி ஆக்ஞை செய்தான். அவரும அந்த கிருஷ்ணனே, பீஷ்மா துரோணா முதலானேரும் மற்றுமுண்டான ஸகல ராஜாக்களும் பாரத்திருக்கச்செய்தே திருத்தேரை அவன் குறித்தவிடத்திற கொண்டு நிறுத்தி, துரியோதனுதிகளின் சேனையின் வலம் இத்தன்மையதெ னறும் அருளிச்செய்தார்.

தத்ராவஸ்திதாந் ஸ்வித்ருநு வாயுஃ பித்ருநய பிதாமஹாநு|
ஆசார்யாந்மாதுலாந்ப்ராத்ருந புத்ராந்பௌத்ராந்ஸகீ.
ஸ்யாம்॥உசு ॥ ஸ்வஸுராந் ஸுஹ்ருதஸ்சைவஸெநயொர்பஹயொ
ராபி | தாநுஸமீக்ஷ்யஸகளாந்ஸவ்யாந் ஸெயஸ்யு நவஸ்திதாந்॥

உஎ॥ கூவயாவாயாவிஷ்டாவிஷ்டீஹந்திஹவ்யவீகு॥ சுஜுர்நஉவா
வ॥ஹ்யஷ்டேஹம்வஜநம்கூண்ஷயாயாந்ம்ஸேவ்ஹ்யஸிதீ॥உஅ॥ வீஹ
ந்திஹமாதூராணிஹ்வம்வவரிஸ்ஷ்ருதி । வெவய்ஸ்ஸரீரை ஹெ
ரொஹஹஷ்டுஸ்ஜாயதெத ॥உகூ॥ மாண்ஸீவம்ஸ்ரம்ஸ்மிதஹஸ்மாசு கூவ
ரைகூவவரிஹஸ்ருதெத । நவஸ்ரைகூர்ஸ்ருவஸ்மாதம்ஸ்ருஹதீவவஸ்ரைநः
கூ०॥ நிஸிதாநிவவஸ்ருஸி விவரீதாநிகுஸ்ரவ । நவஸ்ரஸ்ருயொ
நவஸ்ரஸிஹகூவாவஸ்ஜநஸாஹவெ ॥ கூக ॥ நகாஸீரைகூவிஜயம்கூ
ஷநவராஜ்ரும் வஸ்வாநிவ । கிரந்நாராஜ்ரந மொவிந்தகிம்ஹா
ரைமெஜீஸ்ருவிதநவா॥கூஉ॥ யெஷாஸியெஸ்ருகாஸீகூஷிதம்நாராஜ்ரும்
ஹொமாவஸ்வாநிவ । தஜஸிவஸ்ரிதாயஸ்ரெவ்ராணாம்ஸ்ருதிகூய
நாநிவ ॥கூகூ॥ கூவாஸ்ருராः விதராः வஸ்ருதாவஸ்மையெவவவிதாஸி
ஹாः।ஸாதஸ்ரராः ஸ்ஸஸ்ஸராःவைளகுதா வஸ்ருராவஸ்ம்ரைந்திநவஸ்யா॥
கூச ॥ வனதாந்நஹம்தஸ்ர தீவாதிவ்ரைதாவி ஜயஸ்வஸஜந । கூவி
ரைதுரொகூவராஜ்ருவஸ்ரு ஹெரைதாः கிந்நஸ்ரஹீக்ரூதெத॥கூரு॥நிஹ
தியாதஸ்ருராஷ்டுராந்நः கூவீரதிவஸ்ருராஜ்ஜநாஸ்ருந । வாவஸிவா
ஸ்ருயைஸ்வாந்து ஹரைகுதாநாததாயிநः ॥கூசு॥ தவ்ஸாந்நாஹஸ்ரு
வயம்ஹகஸ்ரம்யாதஸ்ருராஷ்டுராந்து வவாம்யவாந்து । வ்ஜநம்ஹிகுயம்
ஹகூவா வஸ்ரவிநவ்ஸ்ருராஜிராயவ ॥ கூள ॥ யஸ்ருவ்ருரைதநவஸ்ருதி
ரொஹொவ ஹதவெதவஸ்ः ॥ கஸ்ரகூயகூரதம் ரொஷம் தீதூ
ரைஹவவாதகுழ் ॥ கூஅ ॥ குயம்நஜ்ஜயிவ்ஸாஹிः வாவாஸ்ர
வ்ஸாந்திவதிஸ்தழ் । கஸ்ரகூயகூரதம் ரொஷம் வ்ரவஸ்ருஜ்ஜஸ்
நாஸ்ருந ॥ கூக ॥ கஸ்ரகூயரைவ்ரணஸ்ருதி கஸ்ரகுயிஸ்ராவ்ஸநாத
நாः । யரைஸ்நவைஷ்டகஸ்ரகும்கூவ்ஸ்ரயரைஸ்ராஹிஹவதூஸ்ர॥சo॥ குய
ஸ்ராஹிஹவாதகூவ்ஷவ்ரஸ்ருதி கஸ்ரகுவ்ஸியः । ஜீஷஸ்ரஸ்ரஷ்டாவஸ்ர
வாவைஷ்டுய ஜாயதெதவணஸ்ருவஸ்ரூः ॥சக॥ வஸ்ரூரொநராகாரைவெவ
கஸ்ரகுவ்ராநாம் கஸ்ரகுவ்ருவ । வதஜ்ஜிவிதரொஹெஹ்ருஷாம்ஸ்ரவ்வி
ணைாஸ்ருகஜ்ரியாः॥சஸ்ர॥ரொவைவைரொரைதैः கஸ்ரகுவ்ராநாம் வணஸ்ரு
வஸ்ரூராகாராரைகैः । உதாஸ்ரும்தெ ஜாதியஸ்ருாः கஸ்ரகுயஸ்ருாஸ்ராஸ்ரா
ஸ்ரதாः॥சஙு॥ உதந்நகஸ்ரகுயஸ்ருாணாம் ஸநஸ்ருாணாம் ஜநாஸ்ருந।
நராகெநியதம் வாவொஹவதீதூந்நஸ்ராஸ்ரஸ்ரஸ்ரஃ ॥ சச ॥ கூஹெரா
வைதஸ்ரஹதாவம்கதஸ்ரம்வ ருவஸிதாவயழ் । யஸ்ரூராஜ்ருவஸ்ரவொ
ஹெநஹஹந்தஸ்ரம்வ்ஜநஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரஃ ॥ சரு ॥ யஜிராஸ்ரவ்ரதீகாராஸிஸ்ராவ்ஸம்
ஸ்ராவ்ஸவாணயः । யாதஸ்ருராஷ்டுராராணைஹநஸ்ரஸ்ரவ்ஸ்ரநெகூஸ்ர ஸிதராஸ்ர

ஹவெகூ॥சகூ॥ ஸஞ்ஜய உவாச॥வனவ்ரூக்ஷ ராஜ்ஞ்-நஸ்யம்வ்யூஹ மொவ
ஸ்யூஉவாவிஸாகூ | விஷ்ஜ்ஞுஸஸாரம்வாவம் ஸொகஸம்விஹ்ரோ நஸ்॥

(உகூ-சள) அபாரகாருணிகனும் தீர்க்கபந்துவும் பரமதார்மிகனும் உதாரமநஸ்கனுமான பார்த்தன், அரக்குமாளிகையில் தீவைத்தது முதலாகப் பலகாலும் சாகவழிதேடிய மஹாபயங்கரர்களான உம்மவர்களால், கூடப்பிறந்தவருந் தானுமாய்ப் வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்தாலுகிலும், 'இனி பரமபுருஷனுடைய ஸஹாயத்தால் உம்மவர்களைக் கொல்லப்போகிறோமென்கிற நிச்சயமுண்டாகையாலே அவர்களைப்பார்த்து மனங்கசிந்து, ஐயோ! இவர்களைக் கொல்லவேண்டுமே! என்று பந்துஸ்னேகத்தாலும் பரமதயையினாலும் அதர்மபயத்தாலும் சரீரங் குன்றியவனாய், இவர்களுடன் நான் யுத்தம் செய்வதற்கிசையமாட்டேனென்று சொல்லி பந்துக்களைப் பிரிவதிலுண்டான சோகத்தால் மனம் நொந்து அம்பையும் வில்லையும் விட்டெறிந்து திருத்தேர்த்தட்டில் சாய்ந்துவிட்டான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதமான ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்

முதல் அத்யாயம் - முடிந்தது.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்ஜய உவாச ॥ தம்தயாகூபயாவிஷ்டமஸ்ரூ பூர்ணாகுலேக்ஷணம் | விஷீதந்தமிதம்வாகூ உவாசமது ஸூதந:॥க॥ ஸ்ரீ ஹ
ஹவாந உவாச॥ குதஸ்த்வாகஸ்மலமிதம்விஷமெஹ உபஸ்தி தம் | அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்யகீர்திகரமர்ஜுந ॥ உ ॥ க்லைப்யம்மாஸ்மகம:
பார்தநைதத்த்வய்யுபபத்யதெ| க்ஷுத்ரம்ஹ்ருதயதௌர்பல்யம்
த்யுக்தோத்திஷ்டபரந்தப॥ங॥

(க-ங) இவ்வாறு அர்ச்சுனன் சோகவியாகுலனாயிருக்க, எம்பெருமான் அதைக்கடாக்ஷித்தருளி 'அர்ச்சுன! இதேது? பரலோகவிரோதியும் அபகீர்த்தியை விளைப்பதும் மிகவும் இழிவானதுமான இந்த சோகம், தெரியாதவர்களைப்போல் உனக்கெங்கேயிருந்துண்டாயிற்று? யாருக்காகச் சோகிக்கிறாயென்று அதட்டி, தைரியமாயெழுந்திருந்து யுத்தம் செய்யடா பேதையே' என்று திடம் சொல்லியும் அர்ச்சுனன் ஸ்நேஹகாருண்யாதிகளுக்கு வசப்பட்டிருந்தமையால் அது தனக்கு அத்யந்தம் ஹிதமென்று தெரிந்துக்கொள்ளாமல் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன்.

கதம்பீஷ்மமஹம்ஸங்க்யெ த்ரோணஞ்ச மதுஸூதந | இஷுபிஃ ப்ரதியொத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதந॥ ச ॥ கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமித்வாந்தர்மஸம்மூடசெதாஃ | யச்ச்ரேய ஸ்யான்நிஸ்சிதம்ப்ரூஹிதன்மெ ஸிஷ்யஸ்தெஹம்சாதி மாம்த்வாம்ப்ரபந்நம்

லெஹகுசிவீஹலொகெ| ஹகுவாயுகாசாநுவுஸஹ ரமநி லெஹவ
ஹ ஞ்சியலொமாநு ரயிரவுஜிஹ்மாநு॥ நு॥ நலெதஜிஹ்ம: கதா
ரெந்ரமரீயொயதாஜயெசயஷ்வாரெநாஜயெயம: | யாரெநவஹகுவா
நஜ்ஜீவிஷாசிவுஸவஷ்யிதா: வுசிவெயாதுராஷ்டா: ॥சு॥ கா
வுண்யுதொவிஷொ வஹதவுஸஹாவ: வுஹ்யாயிகுவாம் யசிதுஸசிஅ
லெதா:| யலெ யவுஸ்யாநிஷ்டிதம்வுஅஹிகலநுஷிஷ்யுலெஸம்ஸா
யிசாம்குவாம்வுவந்து ॥ எ ॥ நஹிவுவஸ்யாதிசா வநரிராரு
லொகசிலொஷணதிந்து யாணாது | கவாவுஹமசாவஸவத்தஜ
ஹ ஹ
ஓம்ராஜ்யம் ஸமராணாசவியாயிவெகுது॥ அ॥ வஜ்ஜுபவாவ ॥ வர
ய
வசிகாஹ்யஷீ கெஷம்மபாகெஷ: வாஞ்சவ: | நயொதஸ்யுஇதி
கு
மொவிநுசிகாதமவ்ஷீம்வைஹமவஹா॥கு॥

(சு-கு) ஓ மதுஸூதந! நான் வெகுமதிக்கும்படி ஆசார்ய ஸ்தாநத்தை நிர்வஹித்திருப்பவரும் போகத்தில் மிகவும் பற்றுடையவருமான இந்த பீஷ்மத் துரோணதிகளைக்கொன்று, அவர்கள் அநுபவித்துவந்த அந்தபோகத்தை அவர்களிருந்த ஆஸனத்திலிருந்து நானெப்படி அநுபவிக்கத் துணிவேன்? ஆஸல் 'யுத்தம்செய்வதாக ஆரம்பித்துப் பிறகு கைவாங்கினின்றால் அவர்கள் உங்களை மேல்விழுந்து அடிப்பார்களே' என்பீரோ? அது எனக்கு ஸம்மதமே; அதர்மமாக அவர்களைக் கொன்று ஜயம்பெறுவதைப்பார்க்கத் தர்மாதர்மந் தெரியாத அவர்களால் நாம் ஜயிக்கப்படுவதே மேலென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இல்லையாகில், தேவரீருடைய சிஷ்யனாகிய வடியேனுக்கு எது க்ஷேமமோ எது தருமமோ அதைத் தேவரீரே அருளிச்செய்யவேண்டு மென்று மிகவும் தீநனய் கண்ணனுடைய சரணரவிந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான். [அப்பொழுது எம்பெருமானும்; 'இவன் ஸ்நேஹசாருண்யங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றமையால, க்ஷத்ரியனுக்குப் பரமதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மமென்று பிரமித்துத் தனக்குத் தருமம் தெரியவேண்டுமென்று சரணாகதிபண்ணினான்; இவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வாஸ்தவம் இன்னதென்பதும், பலத்தில் அபேக்ஷையின்றி யுத்தம் செய்வது க்ஷத்ரியருக்கு முக்திஸாதநமென்பதும், தெரியாதவரையில் இந்த மோஹம் தீராமாட்டாதாகையால் அதைத் தெரியச் சொல்லவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த * அத்யாத்மசாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பித்தருளினான். இவ்வர்த்தத்தை "கவலாநவெஹகாரணயுசிதயுயியாகமுழுவாயும் வுவநிஷ்ருஸாவலாவதாரணம்கூதிழு॥" என்று ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தார்.]

தசிவாவஹ்யஷீகெஷ:வ்யஹவநிவஹாரத|
லெநயொரஹயொசியெவிஷீஜ்ஞதிசிஅம்வஅ:॥

(கூ) இப்படி தேஹாத்மாக்களின் உண்மை தெரியாமல் சோகித்திருக்கச்செய்தே அது தெரிந்தவர்பேசும் பேச்சான தருமவார்த்தையைப் பேசுகிறவனும், யுத்தம்செய்வதாகப் புறப்பட்டுத் திடீரென்று இரண்டுசேனைக்

* அத்யாத்மசாஸ்த்ரம் - ஆத்மவிஷயகமான (மோக்ஷ) சாஸ்த்ரம்.

கும் நடுவில் யுத்தத்தினின்றும் கைவாங்கித் திகைத்து நிற்பவனுமான அந்த அர்ச்சுநனைப்பார்த்து பரமபுருஷன்கொஞ்சம்சிரித்து,வேடிக்கைப்பேசுவது போல ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையையும் அதை அடைவதற்குபாயங் களான கருமயோக,ஞாநயோக,பக்தியோகங்களையு மறிவிக்கின்ற [நகெ வாஹம் தொடங்கி சுஹம்கூவா ஸவ்வுவாவெலெஹ்ரஸ்ரோகூயிஷ்ரதீ ஸாஸ்த்ரஹ் என்று மளவான இவ்வார்த்தையை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ ஹமவாந்வாவ || சுஸ்ரவ்ரு நஸ்ரஸவஸ்ரு ப்ரஜாவா ஹாம்ஸ்ரஹாஷிஸெ | மதாஸ்ரம நமதாஸ்ரம்ஸ்ரு நாந்ஸ்ரவ்ஹிவ் ணீதாஹ்|| கக||

(கக) அர்ச்சுந! இவர்களைக் கொல்வதாவென்று தேஹாத்மாக்களின் ஸ்வரூபஞாநமில்லாதவன்போல; சோகமுற வேண்டாதவிஷயத்தில் சோகிக் கிறாய்; அன்றியும் 'இவர்களைக்கொன்றுவிட்டால் பித்ருக்களுக்குப் பிண்டோ தகக்ரியை யில்லாமற் போய்விடுமே' என்பது முதலாக அந்த விவேகம் உண்டானவர் பேச்சாகவும் பேசுகிறாய்;இதென்ன? ஒன்றுக்கொன்று பொரு ந்தவில்லையே; தெரிந்தவர்கள் சோகிக்கமாட்டார்களே; ஏனெனில்:—ஆத்ம வஸ்து நித்யமானதுபற்றி அதற்கு ஜந்மமுமில்லை மரணமுமில்லையாகையால் அதுவிஷயத்தில் சோகிக்கவேண்டாம்; அசேதநமான சரீரத்துக்கு எப்போ தும் பரிணமிப்பதே ஸ்வபாவமாகையால் அதற்குமரணம் நேரிடுவதைப்பற் றியும் சோகிக்கவேண்டாம். ஆனபின்பு நீ இப்படி சோகப்படுவதைப்பார் த்தால் தேஹத்தின் ஸ்வபாவமும், அதற்குஅவ்வருகான ஆத்மஸ்வபாவமு ம்,அதை அடையும் உபாயமான் யுத்தமுதலிய கருமமும் ஒன்றும் அறியாய் போலும்.

[இந்த யுத்தத்தைப் பலனில் அபேக்ஷையின்றிச்செய்தால் அதனால் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய்க்காணலாம். ஆத்மாவோ பிறப்பதலு லிருக்கிறானென்றும் இறப்பதலு லில்லாமற்போகி றானென்று மில்லை; அவனுக்கு ஜநநமரண மிரண்டுங்கிடையாது. ஆகையால் அவன் விஷயத்தில் சோகிக்கக் காரணமில்லை. தேஹமோ க்ஷணந்தோறும் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாகையால் அதற்கு உத்பத்தியும் நாசமும் ஸ்வபா வமான்துபற்றி அதற்காகவும் விசனப்படவேண்டாம் என்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) முதலில் ஆத்மஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்:

நகெவாஹம்ஜாது நாஸம் நத்வம்நெமெ ஜநாயிவாஹ்| நசெவ நஹவிஷ்யாஸ் ஸவெவ்வயமதஹ்பரம்|| கஉ||

(கஉ) அநாதியாய் வருகிற இந்தகாலத்தில் இதுவரையில் நான் இல் லாத நாளில்லை; நீ இல்லாத நாளில்லை; இந்த ராஜாக்களில்லாத நாளுமில்லை: இனியும் அப்படிதான் நாமொருவரும் இராமற்போகிற நாளுமில்லை: எல் லோரும் எந்நாளும் இருப்பவர்தான்: இதனால் - ஸர்வேசுவரனான் நான் (பர மாத்மா) எப்படி நித்யனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையோ அப்படியேதான் ஜீவர்களான நீங்களும் நித்யர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று தெரிந்து துக்கொள். [நித்யன் - எக்காலத்திலு மிருப்பவன்.]

[இங்கே அக்ஞாநத்தாலே மயங்கிக்கிடந்த அர்ச்சுநனுக்கு அந்த அக்ஞாநம் தீருகைக்காக யதார்த்தமான ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வத்தை உபதேசிக்கிற ஸமயத்தில், 'நான், நீ, இவர்கள்' என்று பிரித்தருளிச்செய்ததைப்பார்த்தால், ஸர்வேசுவரனுக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு முண்டான ஓ பரஸ்பரபேதமும், ஆத்மாக்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் உண்டான பேதமும் ஸத்யமேயொழிய கற்பித மல்லவென்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. இங்கே அத்வைதிகள், சொல்லுகிறது - இந்த பேதம் ⊕ உபாதிவசத்தால் வந்ததாகையால் ⚘ தத்வமாகமாட்டாதென்பர்கள்; அது ஸரியன்று. ஏனெனில்! அப்படி பேதம் தத்வமாகாதபக்ஷத்தில், அதைத் தத்வோபதேசஸமயத்தில் உபதேசிக்கக்கூடுமோ? அப்படி உபதேசித்தமையாலேயே இது தத்வமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மேலும் இப்படியே * வேதமுஞ் சொல்லுகிறது.

இதற்குமேலும் அந்த அத்வைதிகள் பரமபுருஷன் அக்ஞாநத்தால் காணப்படும் பேதத்தைக்கண்டு அதை உபதேசித்தாரென்பர்களாகில் அதுவும் கூடாது. பரமார்த்தத்தைக் காணவல்ல பரமபுருஷனுக்கு (நிர்விசேஷ கூடஸ்த நித்ய சைதந்யமான) ஆத்மாவினுடைய யதார்த்த ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகையாலே அக்ஞாநமும் அதின் காரியமும் ஒழிந்தபடியால் அக்ஞாநகாரியமான பேததர்சநமும், அதைப்பற்றிய உபதேசாதி வ்யவஹாரமுமெப்படி கூடும்?

இனி-பரமபுருஷன் பாதிதாநுவர்த்தியான பேதக்ஞாநத்தாலே சொல்லுகிறார்; o பாதிதாநுவர்த்தியாவது - கானலைப்பார்த்து முதலில் நீரென்று ப்ரமித்த ஒருவனுக்கு 'இது நீரல்ல கானலே' யென்று தெளிவுபிறந்த பின்பும் அது நீர்போலவே தோற்றப்படுவதாம்; அதுபோல் ஈசுவரனுக்கு $ அத்வைதக்ஞாநம் உண்டானபின்பும் (பாதிதாநுவர்த்திரூபமான) பேதக்ஞாநம் சிறுதுகாலம் நடையாடுகிறது; ஆனால் அது, வெந்த வஸ்த்ரம்போல அத்வைதக்ஞாநத்தாலே பாதிக்கப்பட்டமையால் பந்தஹேதுவாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடும்; அதுவுஞ் சேராது. ஏனெனில்! ஒருவனுக்கு இது கானலே யென்கிற தெளிவு பிறந்தபின், அது நீர்போல் தோற்றுமாகிலும் அவனுக்கு இது நீரல்லவென்கிற நிச்சயமுண்டானபின்பு, அதை அவன் ஸ்நாநபாநாதி

ஓ பரஸ்பரபேதமாவது - (நான், நீ என்கிற) வேறுபாடு.

⊕ உபாதிவசத்தால் வருகையாவது - மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் தோற்றுகை.

⚘ தத்வம் - உண்மை.

* நிதை ஹாநிதை ஹாநாவெஹுதந ஸ்ஹுதநா நாழுவநகோவை ஹுஸ நாஂயொவிஹுயாதிகூரோநு. நித்யரான பலசேதநர்களுக்கு யாதொரு நித்யசேதநனுண்டு, அவனிஷ்டங்களை யளிக்கிறனென்று இதன்பொருள்.

o பாதிக்கப்பட்டும் அநுவர்த்திக்கிறபடியால் (அதாவது அழிவுற்றும் தொடருகிறபடியால்) பாதிதாநுவர்த்தியென்கிறது.

$ அத்வைதக்ஞாநமாவது - (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறல்ல) ஒன்றுதான் என்கிற அபேதக்ஞாநம்.

களுக்காகக் கொண்டுவர யத்தநப்படுவதேன்? இல்லை. அதுபோல் இங்கும், அத்வைதக்ஞாநத்தாலே பாதிக்கப்பட்ட பேதக்ஞாநம் ஈசுவரனுக்கும் அநுவர்த்திப்பதாகச் சொன்னாலும், இந்தபேதம் பொய்யென்கிற நிச்சயம் அவருக்குண்டானபிறகு உபதேசம் முதலியவற்றில் பிரவர்த்திப்பாரோ? பிரவர்த்திக்கமாட்டார். மேலும் ஈசுவரனுக்கு பாதிதாநுவர்த்தியென்பதே சொல்லத்தகாது. ஏனென்றால் - முதலில் அக்ஞாநியாயிருந்து (சாஸ்த்ரஞாநத்தாலே) தெளிவு பிறந்தவனுக்கன்றோ பாதிதாநுவர்த்தியாவது? ஈசுவரனை யெக்காலத்திலாவது அக்ஞாநியா யிருந்ததாகச் சொல்லப்போமோ? சொன்னால் ஸர்வக்ஞரைகச்சொல்லுகிற § ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகள் விரோதிக்கமாட்டாவோ? மேலும் இங்கே அவர்களை ஒன்று கேழ்க்கிறோம். அதாவது:—பரமபுருஷனைகட்டும், இப்பொழுதுள்ள குருக்கள்தானைகட்டும், இவர்களுக்கு அத்வைதாத்மஸ்வரூப நிச்சயம் உண்டன்றோ?(அதாவது நானொருவனே ஸத்யம், மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற நிச்சயம் உண்டல்லவா?) அதுண்டானபின்பு இவர்களுக்கு (பேதஞாநம் தொடர்ந்தாலும்,) இவ்விதநிச்சயத்தை இவர்கள் யாருக்கு உபதேசிக்கிறார்களோ சொல்லவேண்டும். பிரதிபிம்பம்போல் காணப்படுகிற அர்ச்சுநாதிகளுக்குத் தானென்றாலோ, ஐயோ! அறுன்மத்தனைகிய (அதாவது விவேகியான) புருஷன் எவைகிலும், மணிகத்தி கண்ணாடி முதலிய நிர்மலவஸ்துக்களில் தன்னுடைய பிரதிபிம்பங்கள் காணப்பட்டால் அவைகளைப்பார்த்து (அவை தன்னைக்காட்டிலும் வேறல்லவென்று தெரிந்திருக்க) அவற்றோடு ஒருஸங்கதியைச் சொல்லுவரு? பித்தனன்றோ சொல்லுவன்? இது கிடக்கட்டும்; முதலில் அவர்கள் இங்கே பாதிதாநுவர்த்தியே சொல்லத்தகாது. ஏனெனில்! பாதகமான அத்விதீய ஆத்மக்ஞாநத்தாலே (அதாவது ஜீவனும் ப்ரம்மமும் ஒன்றுதானென்கிற ஐக்யஞாநத்தாலே) பேதக்ஞாநத்தின் அநாதிகாரணமான (பாவரூப) அக்ஞாநம் நசித்துப்போனபடியால், காரணமில்லாமையாலே காரியமுமில்லை; அதாவது பாவரூப அக்ஞாநமில்லாமையாலே பேதக்ஞாநரூபமான பாதிதாநுவர்த்தியுமில்லை; ஆகையால் பாதிதாநுவர்த்தியே சொல்லத்தகாது. ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருகாலத்தில் இருள் முதலிய தோஷத்தாலே ஒரு சந்திரன் இரண்டு சந்திரன்போல் காணப்பட்டு, பிறகு ஆப்தரைகிய மற்றொருவன் வார்த்தையிலால் இது ஒன்றுதானென்கிற நிச்சயம் பிறந்தாலும், இரண்டென்கிற தோற்றம் தொடர்ந்தே வருகிறதன்றோ? அப்படிதானிங்கும் அத்வைதக்ஞாநமுண்டானபோதிலும் பேதக்ஞாநந் தொடருகிறதென்றால், அங்கே இரண்டென்கிற தோற்றத்துக்குக் காரணமுண்டு; இருள் முதலிய காரணம் ஒன்றென்கிற எண்ணத்தாலே அழியமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் காரணமுள்ளவரையில் காரியம் || தொடரக்கூடும்; (அதாவது அங்கே பாதிதாநுவர்த்தி

---

§ ஶ்ருதிः॥ யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவிச்॥ ஶ்ருதி॥ யோஸௌ ஸர்வேஶ்வரஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஈஶ்வரோஸ்ய ஜகதோ நித்யமேவ ஜகதோ ப்ரஶாஸிதா நாந்யோஸ்தி ப்ரஶாஸிதேத்யாதி ॥ ஸ்ம்ருதிः ॥ ஸர்வஜ்ஞோஸி தேவ நிகதம்ஸர்வஜ்ஞ நாராயண ॥ ஹரிஸ்ஸர்வேஶ்வரஸ்ஸர்வஜ்ஞ நாராயண.

|| தொடர்ந்தாலும் பிரபலப் பிரமாணமான ஆப்த வாக்யத்தாலே பாதிக்கப்பட்டமையால் அது பயன்படமாட்டாது.

யென்பது யுக்தம்.) இங்கோ காரணமில்லை; ஏனெனில்! பேதக்ஞாநமும் அதின் விஷயமும் அதின்காரணமும் உண்மையல்லாமையால் அவை உண்மையான அத்வைதக்ஞாநமுண்டானபோதே நசித்துவிட்டதாகக் கொள்ளவேண்டியதாகையால் எவ்விதத்திலும் பாதிதாநுவர்த்தியென்பதே கூடாது.

ஆகையாலே ஸர்வேசுவரனுக்கும் இப்போதுள்ள குருபரம்பரைக்கும் தத்வக்ஞாநமுண்டாகில், பேததரிசநமும் அத்தால் வரும் உபதேசாதிகளுங் கூடாது; பேததரிசநமேயுண்டாகில், அக்ஞாநமும் அதின்காரணமு முண்டாயிருக்கையாலே அக்ஞாநிகளான இவர்கள் உபதேசிப்பதென்பது சிறிதும் சேராது.

அன்றியும், ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தமென்று குருவுக்குண்டான நிச்சயத்தாலேயே, பிரம்மத்துக்குண்டான அக்ஞாநமும் (அந்த அக்ஞாநத்தால்வரும்) பிரபஞ்சமும் நசித்தபடியால் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பதில் பயனில்லை; [அதாவது - உபதேசத்துக்குப் பயன், அத்வைதஞாநம்பிறந்து அத்தால் அக்ஞாநமும் அத்தால்வரும் பிரபஞ்சமும் ஒழிந்துபோகை; அவை குருவுக்குண்டான நிச்சயத்தாலேயே ஒழிந்துபோனபடியால் இனி யெந்த பயனைப்பற்றி உபதேசிப்பதென்பதாம்?]

இதற்குமேல், ஆசாரியனும் அவன் ஞாநமும் கற்பிதமாகையால் பேதஞாநத்தை யொழிக்கமாட்டாதென்றால் அப்பொழுது அந்த நியாயத்தைக் கொண்டே சிஷ்யனும்அவன் ஞாநமும் கற்பிதமென்று கொள்ளவேண்டுமாகையால் அதுவும் பேதஞாநத்தைப் போக்கமாட்டாது. கற்பிதமானாலும் முந்திய பேதக்ஞாநத்துக்கு விரோதமாயிருக்கையாலே போக்கலா மென்றால், அது ஆசாரிய ஞாநத்துக்கே யுண்டாகையால் அதுவே போக்கலாமாகையால், எவ்விதத்திலும் உபதேசம் வ்யர்த்தமேயாம். இப்படிப்பட்ட [அஸங்கதமான அவர்கள் வாதத்தை யிவ்வளவு நிரஸித்தது போதும்.]

ஜெஹிநாஸ்திநுயயாஜெஹ கூளசாரயளவநஜாரா|
தயாஜெஹாஜ்ஞாரவ்ராஜ்தி யீரஸ்தநஜஹ்ருதி||கஈ||

(கஈ) ஒருவனுக்குத் தன் தேகத்தில் பால்யஸ்திதி நீங்கி யௌவநம் முதலிய ஸ்திதிகள் வந்ததாகில் (தான் ஸ்திரமென்கிற எண்ணமுண்டாகையாலே) அவனைப்படி தானழிந்துபோனதாக நினைத்து விசனப்படுவதில்லையோ அப்படி, புத்திசாலியான புருஷன், தனக்கு வேறுதேகம் வந்தாலும் (ஆத்மா சாசுவதந்தானென்கிற திடமுள்ளவனுய்) அதுவிஷயத்தில் சிறிதும் சோகிக்கமாட்டான்.

[இதனால் இங்கே ஏற்பட்டது என்னவெனில்:—நித்யரான ஆத்மாக்கள் தாம் முன்செய்தவினைக்கு வசப்பட்டிருக்கையாலே அந்தந்த கருமவினைக்கேற்ற சரீரங்களையெடுத்து, அவைகளைக்கொண்டே தம் வருணாச்ரமங்களுக்கு உசிதமான (யுத்தம் முதலிய) கருமங்களைப் பலனில் அபேக்ஷையில்லாமலே செய்துவரவேண்டும்; அப்படி செய்யும்பொழுது தம்மாலும் ஒழிக்கப்போகாமல் (சப்தம்முதலிய விஷயங்களால்)வரும் சீதம் உஷ்ணம் முதலிய சுகதுக்கங்களைத் தாம் அநுபவ்டிக்கிற கருமம் முடிகிறவரையில் பொறுத்தே தீரவேண்டுமென்பதாம். இவ்வர்த்தத்தை உடனே அருளிச்செய்கிறார்.]

ஶாஶ்வதாஸ்ஸுகாஸ்தேஷாம்நேஷாம்துநிரயஸ்ததா|
கூமஶாவாயிநாநிதர்யாஜ்ஞாதிக்ஷுஸ்ஹாரதா|| கச||

(கச) ஹே குந்திபுத்திர! (சப்தம் பரிசம் ரூபம் ரஸம் கந்தமென்கிற) குணங்களும், அவற்றுக்கிடமான (ஆகாசம் காற்று நெருப்பு நீர் நிலம் என்கிற) பஞ்சபூதங்களும், (செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற) ஐம்புலன்களின்வழியே (வெப்பம் குளிர்ச்சி மெதுவு கடிநம்முதலிய) சுகதுக்கங்களைத் தருகின்றன. அவை கருமாதீநமாய் வருமவைகளாகையாலே கருமம் நாசமடைந்தபோதே நசித்துப்போம். ஆகையால் சாஸ்திரத்தில்வகுத்த கருமயோகத்தை அநுஷ்டிக்கிற வரையில் தைரியமாய் அவைகளைப் பொறுப்பாயாக.

யம்ஹிநவ்யயயந்யேதே புருஷம்புருஷர்ஷபா|
ஸமதுஃகஸுகம்தீரம்ஸோம்ருதத்வாயகல்பதே|| கஞ||

(கஞ) எதற்காகப் பொறுக்கவேண்டுமென்றால்-உலகத்தில் எந்த புருஷன், (தன்னால் ஒழிக்கப்போகாமல் வருகின்ற) துக்கத்தைத் தைரியத்தினால் சுகம்போல் ஸஹித்துத் தன் வருணத்துக்கடுத்த மோக்ஷஸாதநமான (யுத்த முதலிய) கருமங்களைச் செய்துகொண்டுவருகிறானே, அவனொருவன் மோக்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டுவனே யல்லது, துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத உன்னைப்போலொத்தவனல்ல. [இதனால்; ஆத்மா நித்தியனையால் நீ இவ்வளவும் செய்யத்தக்கதென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) ஆத்மா நித்யனென்றும், தேஹத்துக்கு நசிப்பது ஸ்வபாவமென்றும், சொன்னதன்றோ முன்பு? அதையே தக்கயுக்திகளைக்கொண்டு ஸாதிக்கத் தொடங்குகிறார்.

⊕ நாஸதோவித்யதேபாவோநாபாவோவித்யதேஸதஃ|
உபயோரபிதிர்ஷ்டோந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்த்வதர்ஶிபிஃ|| கசு||

(கசு) அஸத்தான சரீரத்துக்கு * ஸத்பாவம் கிடையாது. ஸத்தான ஆத்மாவுக்கு † அஸத்பாவங்கிடையாது; இவ்விரண்டுக்கும் இதுதான் ஸ்வரூபமென்று தத்வந்தெரிந்த பெரியோர்கள் நிஷ்கர்ஷம்பண்ணினார்கள். [அதாவது-ஸத்என்றால் நாசமுறுததன்மையது; அஸத்என்றால் நசிக்குந்தன்மையது; இப்படியானால் (சேதநமான)ஆத்மஸ்வரூபம் ஸத்தாகையாலே நாசம

⊕ இந்த சுலோகம் ஸத்காரியவாத பரமென்று சிலர் பிரமித்தார்கள். அது அஸங்கதம். ஏனெனில் தேஹாத்மஸ்வபாவந்தெரியாமல் மயங்கிக்கிடந்தவனுக்கு அம்மயக்கந் தெளிவதற்காகச் சொல்லுகிற இந்தப்ரகரணத்தில் நசிக்குந்தன்மையதான சரீரத்தினுடையவும் நசியாததன்மையதான ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றியன்றோ சொல்லவேண்டும்? அப்படியேதான் ஶ்ரீகாலஶ்ரீநமஶ்காலஶ்ரீநி என்று முதலில் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; அநந்தரமும் ஶுவிநாஶிதஶ்ரீதஶுஜி என்றும் ஶுதேவதஜுஜெஜெஹா என்றும் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஆகையால் இங்கே சொன்னதுதான் அர்த்தம்

* ஸத்பாவம் - நிலைமை. † அஸத்பாவம் - நிலையாமை.

ற்றது; (அசேதநமான)தேஹஸ்வரூபம்அஸத்தாகையாலே நாசமுற்றது: என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதென்று தாத்பர்யம். இப்படியே பராசரபகவானும் - "தஸ்மாந்நவிஜ்ஞாநந்தேஹி கிம்விசுத்யை தஜ்ஞாவி ஜ்ஞேயவஸ்துஜாதம்। ஜ்ஞாநம்யஸ்யாவஸ்துவிஷயந்ருநூ॥ என்றும், கூநாஸீவாஸாயஜுஸ்வ்ரூபைஸ்ரஸ்யவஸ்துத । தத்தாநாஸி நஸ்தேஹோநாஸி ஜ்ஞேயவஸ்துஜாதம்॥யத்தாகாரணாநாந்யஸ்மிந் வைதிவைவ। வரிணாஸாஜிஸம்ஹாம்தாம்தஸ்யாந்யவதஸ்துகிம்॥" என்றும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அருளிச்செய்தார்.

கவிநாஸீத்தஜிஜி யெநஸ்வரூபேஜ்ஞே தம்। விநாஸஸ்வப்யஸ்யாஸ்யநகுஸ்சிகுத்ரசித்॥ கள॥

(கள) பிரபஞ்சத்திலுள்ளஅசேதநங்களெல்லாம் (அதாவதுஅறிவில்லாதவஸ்துக்களெல்லாம்) சேதநமான எந்த வஸ்துவிலுல் வ்யாபிக்கப்பட்டுளதோ அதுதான் ஆத்மா; அது நாசமற்றதென்றறி: அவ்யயமான இதற்கு நாசஞ்செய்ய ஒன்றுக்கும் திறமில்லை. [ஆத்மா நாசமற்றதென்று எப்படி அறிவதென்றுல் - லோகத்தில் அக்நி வாயுமுதலிய வஸ்துக்கள், ஒரு வஸ்துவை நாசப்படுத்தும்பொழுது அதைமுழுதும் வ்யாபித்தே நாசப்படுத்தக்காண்கிறோ மாகையாலே, நாசமடைகிறவஸ்து வ்யாபிக்கப்பட்டும் நாசப்படுத்துகிறவஸ்து அதை வ்யாபித்துக்கொண்டும் இருக்கவேண்டும். இப்படியானபின்பு, ஆத்மா அதிசூக்ஷ்மமாய் ஸகல வஸ்துவையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கையாலே அதை (அத்தால் வியாபிக்கப்பட்டு ஸ்தூலமாயிருக்கிற) எந்த வஸ்துதான் நாசப்படுத்தும்? ஆகையால் இனிஅதை நித்யமென்னக் குறையுண்டோ?.]

(அ-கை.) தேஹங்களுக்கோ நசிப்பதே ஸ்வபாவமென்கிறார்.

கூதேவதேஜீவதேஹா நித்யாவைபாகாஸ்ரீரிணஃ।
கூநாஸிநாவபுயேஸ்யதஸ்மாத்யுத்யஸ்வஹாரத॥ கஅ॥

(கஅ) நித்யனை ஆத்மாவுக்கு (கருமப்பயனை அநுபவிப்பதற்காகப் பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையிலுல் ஏர்ப்பட்டிருக்கிற) இந்ததேகங்கள் (வெவ்வேறு வடிவாயிருக்கின்றமையால் பல உருப்புகளுடன்கூடிப் பருத்திருப்பவைகளென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றியே இவை ○ சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி கருமம் நசித்தபோது தாமும் நசித்துப்போம். (பல உருப்புகள்கூடிப் பருத்திருக்கும் பானை முதலியவை நசிக்கக்காண்கிறோமல்லவா?) ஆத்மாவோ எந்த தேஹத்திலும் 'நான் இதை அறிகிறேன், நான் இதை அறிகிறேனென்று' அறிபவனுகவே தோற்றுகிறபடியால் ஒரேவடிவா யிருக்கிறானென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றி தேஹத்தைப்போல் இடத்துக்குத்தக்கபடி வெவ்வேறு விதமாய்த் தோற்றுமையாலே பல வுருப்புகளுடன் கூடியவனல்ல; ஆனதிலுல் இவனுக்கு நாசமில்லை. இப்படி, ஆத்மா நித்யனுகையாலும் தேஹம் அநித்யமாகையாலும் (இரண்டுக்கும் சோகிக்க விடமில்லையென்று

○ வாணவ்யஃவாணவ்ய இத்யாதி சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி.

திடனுற்று, கத்தி வெட்டு முதலிய (ஒழிக்கப்போகாமல் வரும்) கொடும் பரி சங்களைத் தனக்கு நேரிட்டாலும் பிறருக்கு நேரிட்டாலும் பொறுத்து, பலனை உத்தேசிக்காமல் (மோக்ஷார்த்தமாக) யுத்தமென்கிற கருமத்தைச் செய்.

யஏனந்வெதிஹதோரம் யஏஞ்சநம்ந்ருதெதஹதி।
உபௌதௌநவிஜாநீதோநாயஹந்திநஹந்யதே॥ ககூ॥

(ககூ) லோகத்தில் ஆத்மாவைக் கொல்லும்படியான வஸ்து ஏதேனும் ஒன்று இருப்பதாக நினைப்பவனும் சரிதான், ஆத்மாவைக் கொல்லப்படுவ தாக நினைப்பவனும் சரிதான், இருவரும் தெரியாதவர்களே; கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் ஆத்மா நித்யனுகையாலே அவனைக் கொல்லும்படியான தொன்றுமில்லை. ஆனதுபற்றியே அவன், கொல்லப்படுமவனுமல்லன். [ஆலு ல் கொலையாவது என்னவெனின், ஜீவனையும் தேஹத்தையும் பிரிக்கைதா ன். அப்படியாகில் ஒரு ஜீவனையும் கொல்லலாகாதென்றும், பிராமணனைக் கொல்லலாகாதென்றும் இன்னு மிப்படி § சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதேயென் ரூல், அங்கும் கொலையாவது - ஜீவனையும் தேஹத்தையும் பிரித்துவிடுகை தான். ஆலால் அதைச் செய்யவேண்டாமென்று விலக்குவானேனென்ரூல்- சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதபடி வீணிலே ஹிம்ஸைசெய்யலாகாதென்று தெ ளிகைக்காக.

நஜாயதேம்ரியதேவாகதாயம்பூத்வாபவிதாவாநபூ
யஃகஜோநித்யஃஸாஸ்வதோயம்புராணோநஹந்யதேஹந்யமா
நெசரீரெ॥ உ0॥

(உ0) (ஜநநம் மரணம் முதலியவை சரீரத்தோறும் உண்டேயாகி லும் அவை ஆத்மாவில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா.) ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமில்லை, இறப்புமில்லை; ஆகையால் பிறந்தா னென்பது மில்லை. பிறக்கிரு னென்பது மில்லை. (ஒரு கல்பத்தின் ஆதியில்பிரம்மாதிகள் பிறந்து அந்தகல்பத்தின் மு டிவில் நசிப்பதாகச் சாஸ்திரஞ் சொல்வதும் தேஹத்துக்கேயன்றி ஆத்மா வுக்கல்ல வாகையால்) பிறக்கப்போகிரு னென்பது மில்லை: இவன் நித்யன்: எப்போதும் புதிதாயிருப்பவன்: பிரகிருதியைப்போலே விகாரமடைபவன ல்லன். [ஆகையால் சரீரம் நசித்தபோது இவ்வாத்மாவுக்கும் நாசம் உண் டாய்விட்டதாகப் பிரமித்து; நீபயப்படவேண்டாம்.]

வேதாவிநாசிநம்நித்யம் யஏனமஜமவ்யயம்।
கதம்ஸபுருஷஃபார்த்த கம்காதயதிஹந்திகம்॥ உக॥

(உக) இப்படி உத்பத்தி விநாசங்கள் அற்று, ஒன்ரூலும் நாசப்படு த்தக் கூடாமையாலே, ஆத்மா நித்யனென்று யாவனொருவன் அறிகிரூனு அவன், (தேவர் மனிதர் திர்யக்குத் தாவரம் என்கிற நால்வகையான ஜீவர்க ளிலும்) யாரைத்தான் எப்படி கொல்லுவன்? யாரைக்கொண்டுதான் யாரை க்கொல்லுவிப்பன்? [என்ரூல், 'இவர்களைக் கொல்லுகிறேனென்றும் கொல்

§ ஸ்ரு॥ நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வாபூதாநி॥ ஐராஹ்மணோநஹந்தவ்ய:॥

லுவிக்கிறேனென்றும் நினைத்து துயரப்படுவதெல்லாம் ஆத்மாவின் உண்மையான நிலைதெரியாமையாலென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) மரணமென்பது, ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுப் போகைதானென்றும் அதிலுல் ஆத்மாவுக்கு ஒரு கேடுமில்லையென்றும் நாம் நினைத்திருந்தாலும், ரமணீயமாய் போகத்துக்கு ஸாதகமாயிருக்கிற சரீரம் நசிக்கும் போது ஐயோ! இது போகிறதே என்கிற துக்கம் உண்டாகாமற்போமோவென்றுல் சொல்லுகிறார்.

வாஸாம்ஸிஜீணாந்யயாவிஹாய நவானி க்ருஹ்ணாதி நரோவராணி| தயாஸரீராணிவிஹாயஜீணான்யன்யானி நிஷ்யாதி நவானிதேஹீ॥ உஉ॥

(உஉ) (யுத்தத்தில் இறப்பவருக்கு அதிவிலக்ஷணமான சரீரம் கிடைப்பதாகச் சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே) பழையதான வஸ்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து புதியவஸ்திரத்தை அணிந்துக்கொள்ளுவாரைப்போலே, பழகிப்போன சரீரத்தைவிட்டுப் புதிய சரீரத்தை அடைவதில், (உனக்கு) பினனும் ஸந்தோஷ முண்டாக வேண்டுமேயல்லது துக்கமுண்டாவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை.

(அ-கை.) ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்று முற்கூறிய அர்த்தத்தையே திடப்படுத்துகிறார்.

நைநம்ஹிந்தி ஸஸ்த்ராணிநைநம்தஹதிபாவகஃ| நசைநம்
க்லேதயந்த்யாபோநஶோஷயதிமாருதஃ॥ உக॥ அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயமக்லேத்யோஶோஷ்ய ஏவச| நித்யஃஸர்வகதஃஸ்தாணுரசலோயம்ஸநாதநஃ॥ உச॥

(உக-உச) ஆயுதம் அக்கினி தண்ணீர் காற்று இவைகள், வெட்டல் கொளுத்தல நனைததல் உலர்த்தல் முதலிய எவ்விதத்துன்பத்தையும் இவ்வாத்மாவுக்குச் செய்யக்கூடியவையல்ல. ஏனெனில்! இது ஸகலவஸ்துக்களிலும் அதி சூக்ஷ்மமாய்அவைகளையெல்லாம் வியாபித்துகொண்டிருக்கிறது. (வெட்டல் கொளுத்தல் முதலிய எவ்வித வியாபாரமும் வியாபித்தே செய்யவேண்டுகையாலே, எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருக்கிற ஸர்வவிடாபகமான இதை வியாபித்து இதற்கு அழிவு தேடும்படியான வஸது லோகத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா நித்யமாய் அசைவற்றதாய் புராதநமாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துக்கொள்.

அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயமவிகார்யோயமுச்யதே| தஸ்மாதேவம்விதிதைநம் நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி॥ உங॥

(உங) ஆத்மாவானவன் வெட்டல் முதலிய காரியங்களுக்கு வசப்பட்டவனல்லனென்பதற்கு ஓர் அடையாளம் சொல்லுகிறேன் கேள்:—அவற்றுக்கு வசப்பட்டிருக்கிற கடம் (பாண்டம்) படம் (வஸ்த்ரம்) முதலிய பதார்த்தங்களை (கண்முதலிய) எந்தப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு நாம கண்டறிகி

மூடமோ அவைகளால் இவன் அறியப்படுகிறானா? இல்லை. ஆதலால் * அவ்யக்தனான இவன் வெட்டல் முதலியவைகளுக்கு வசப்பட்ட எந்த பதார்த்தத்தோடும் சேர்ந்தவனல்லன். இப்படி விஜாதீயனா யிருக்கையாலே இவனை அவற்றின் ஸ்வபாவத்தோடு கூடியவனாக நினைக்கப்போகாது: ஆனதுபற்றியே விகாரத்துக்கும் ஏலாதவன். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவின் விஷயத்தில் நீ சோகிப்பது சிறிதும தகாது.

கூயவெநம்நித்ருஜாதம் நித்ரும்வாஸநருவெஜ்ருதம்|
தயாவிகுஜ்ஹோவாவாஹாவெநநம்ஶோசிதுமர்ஹஸி॥உசு॥

(உசு) இல்லையென்று "ஆத்மாவென்கிறது (நித்யமாயப் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருக்கிற) இந்த தேஹத்தைத்தான்; இதைக்காட்டிலும் வேறொன்றையுமல்ல" வென்று நீ நினைத்திருந்தாயாகிலும், ஒரு நீலபாயிராமல் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இந்த தேஹத்துக்கு உதபத்திவிநாசங்கள், எவ்விதத்திலும் ஒழியமாட்டாதாகையாலே அதுவிஷயத்தில் சோகித்துத்தான்பயனென்ன?

ஜாதஸ்ருஹியுர்ருவொஜ்ருதஸ்ருர்யுர்ருவம்ஜந்ருஜ்ருதஸ்ருவ|
தஸ்மாஜ்ஜவரிஹாரெ ருயெ நகுவம்ஶோசிதுமர்ஹஸி॥ உஎ॥

(உஎ) உத்பத்தியான பதார்த்தத்துக்கு நாசம் எப்படி நிச்சயமோ, அப்படி நாசமான பதார்த்தத்துக்கு உதபத்தியும்நிச்சயம். [அதெப்படியென்றால்: லோகத்தில் எதுவும் இருக்கிறவஸ்து உண்டாகிறதேயல்லது இல்லாதவஸ்து ஒன்றும் உண்டாகக்காணும். திருஷ்டாந்தம்—தூல்முதலியவை (இருக்கிற வஸ்துக்களே) உண்டையும் பாவுமாயோடியிருக்குமாகில் அவற்றைப் பார்த்து, துணிமுதலானவைகள் உண்டானதாகச் சொல்லுகிறோம். அதுவேயல்லது வேறில்லை. ஆகையால் இருக்கிற வஸ்துவினுடைய விகாரங்கள்தான் உத்பத்திவிநாசங்களாவது. அதில் உத்பத்தியென்கிற விகாரத்துக்கு விரோதமான விகாரத்தை நாசமென்கிறது. மண்ணென்கிற வஸ்துவுக்குப் பிண்டமாதல், குடமாதல், கபாலமாதல், பொடியாதல் முதலிய முற்கூறிய உற்பத்தி விநாசரூபமான விகாரங்கள் வந்தே தீருகின்றனவல்லவா? இப்படிதான் விகாரப்படும் வஸ்துவுக்கெலலாம் விகாரப்படுவதென்பது நிச்சயமான விஷயம்; ஒருபோதும் ஒழியாது. அதில் முன் விகாரத்திலிருக்கிற வஸ்துவுக்கு, பின் விகாரம் வந்ததாகில் அதை நாசமென்றும், மறுபடியும் முன் விகாரமே வந்ததாகில் அதை உத்பத்தியென்றுஞ் சொல்லுகிறோமே; இதுதான் விசேஷம்.] இப்படி உத்பத்தி விநாசங்களென்கிற விகாரபரம்பரையானது (சரீரம் முதலிய) விகாரமடையும் வஸ்துவுக்கெல்லாம் வந்தே தீருமென்று தெரிந்தபின்பு அதுவிஷயத்தில் என் சோகிக்கிறாய்?

கூவ்ருதாநீஹ தாநி வ்ருதஶ்ச்ருாநிஹாரத|
கூவ்ருதாநிய நாரெந்ருவ தத்ர கூவாரிஜெவநா॥ உஅ॥

(உஅ) (பானமுதலிய திரவியங்கள் நசித்துவிட்டதென்றால் எவ்வளவுதுக்கமுண்டாகுமோ, அவ்வளவுங்கூட சரீரம் நசித்தால் இடையாது, ஏனை

---

* அவ்யக்தனான=புலன்களுக்குப் புலப்படாத.

வில்! 'முதலில் மண்ணையிருந்து இடையில் பாணையாய் உருவப்பட்ட வஸ்து, மீண்டும் மண்ணைய்ப்போயிற்றே' என்று ஒருநிலையிலிருந்தது அதற்கு விரோதமான வேறொரு நிலையை அடைவதை நாம்நேரில் பார்க்கிறபடியால் அதைப்பற்றியாகிலும் சிறிதுசோகிக்கவிடமுண்டு) சரீரமோ, முதலில் இந்தவிதம் உண்டாயிற்றென்றும் இறந்தபொழுது இந்தவிதம் இறந்ததென்றுந் தெரிகிறதில்லை. இப்படி தெரியாமல் உண்டானது தெரியாமற் போச்சுதென்று இருக்கவேண்டியதான இந்த சரீரத்தின் அழிவைப்பற்றி சோகிக்க என்ன காரணமுண்டு?

(அ-கை.) இவ்வளவாக, சரீரமே ஆத்மாவென்று நினைத்தாலும் சோகிக்க நிமித்தமில்லையென்று அருளிச்செய்து, சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே அறிவது துர்லபமென்கிறார்.

கூஷ்ரவுவதஶ்சதிகஶ்சிதெந ஶாஶ்ரவுவதீதயெவவாந்ய:।
கூஷ்ரவுவெைதந உந வுஶ்ரு ணோதி ஶ்ரு ணுவாவெைநம் வெதந
வெவகஶ்சித்॥ உகூ॥

(உகூ) லோகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு ஆச்சரியமாயிருக்கிற ஆத்மாவென்னும் வஸ்துவைப் பார்ப்பவனுவது, பார்த்துச் சொல்பவனுவது, சொன்னலுங் கேட்பவனுவது, கேட்டாலும் நிச்சயங் கொள்ளுமவனுவது கிடையாது. அநந்தமான ஜீவராசிக்குள், தவத்தின் பெருமையால் பாவங்களை யொழித்தவன் எவனே ஒருவனிருந்தாலிருக்கலாம். அதிலும் அதை உள்ளபடியே அறியுமவனே மிகவும் துர்லபம்.

தெஹீநித வுஶவயெ வுாய நெ ஹைவவ-ுஸ வுஹாரத।
தஸ்மாத்வ-ுாணிஹம்தாந் நகூம்ஶோசிதும்அர்ஹஸி॥ கூ0॥

(கூ0) அர்ச்சுந! இந்த பீஷ்மாதிகளுக்காகமாத்திரம் உன்னைச் சோகிக்கவேண்டாமென்று சொல்லுகிறேனில்லை; பின்னை, தேவர் முதலான எந்தப் பிராணிவிஷயத்திலும் நீ சோகிக்கவேண்டாம். சரீரம் நாஶவிதமாயிருந்தாலும், விகாரப்படுகையென்கிற ஸ்வபாவம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒன்றேயாகையால் எந்த சரீரமும் நஶிப்பதே; ஆனல் அதிலுள்ள எந்த ஆத்மாவுக்கும் நாசமென்பது கிடையாது.

ஸ்வதர்மமபிசாவெக்ஷ்ய நவிகம்பிதுமர்ஹஸி।
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ரேயோந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய நவித்யதெ॥கூக॥

(கூக) மேலும், யுத்தமென்பது பிராணிஹிம்ஸையாயிருந்தாலும், க்ஷத்ரியனுக்கு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மங்களுக்குள், (நியாயமாய் கிடைத்த) யுத்தத்தைக்காட்டிலும் ஶ்ரேஷ்டமான கர்மம் வேறொன்று மில்லாமையா

ஶ ஶளாவுந்தெதஜ்ஜாயஸ்தித்வாகூஷ்வுயாவெவுவுாயநது।
ஆநந்தீஸ்வராஹாவஶக்ஷாத்ரம்கூர்வுஸ்வாவஜுர்॥ என்று சௌரியம், தேஜஸ்ஸு, தைரியம், ஸாமர்த்தியம், யுத்தத்தினின்று மோடாமை, தாநம், ஈசுவரத்தன்மை இவையெல்லாம் க்ஷத்ரியனுக்கு ஸ்வபாவமான கர்மங்களென்று மேலே சொல்லப் போகிறார்.

லே, அதை (அக்நீஷோமீயாதி யாகம்போலே) மனம் சலியாமல் செய்யக் கடவாய். [அக்நீஷோமீயாதி யாகங்களில் $ பசுவை ஹிம்ஸித்தால் அதற்கு அந்தப்பசுரூபமான சரீரம் போய் திவ்யமான சரீரமும் சுவர்க்காதிபோகமும் கிடைப்பதாகச் ‡ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, (நோயைத் தீர்ப்பதற்காக வைத்தியன் செய்யும் உபத்திரவமே ரக்ஷிப்பாகுவதுபோல்) அந்த பசு ஹிம்ஸையானது ரக்ஷிப்பாமேதவிர வேறில்லை. அப்படியே யுத்தத்தில் மறுப்பவருக்கும், விலக்ஷணமான சரீரமும் ஸ்வர்க்காதிபோகமும் கிடைக்கிறதாகையாலே, யுத்தத்தில் பிராணிஹிம்ஸை செய்வதும் க்ஷத்ரியருக்கு (யாகாதிகள்போலே) தருமமாவதுபற்றி அவசியம் செய்யத்தக்கதாம்.]

யதூச்சயாவோவவ நம் ஸமந்தாத்விவ்ருதம் யதி।
ஸுகினஃக்ஷத்ரியாஃபார்த்த லபந்தேயுத்யமீத்ருசம்॥ கஉ॥

(கஉ) வாராய் பார்த்த! ஒப்பில்லாத சுகமாயிருக்கும் ஸ்வர்க்கத்தில் புகுவதற்குத் தாராளமான வழிபோல், யத்தனமின்றிக் கிடைத்திருக்கிற இந்த யுத்தம் எல்லாருக்கும் கிடைக்கத்தக்கதோ? ஈடில்லாத சுகத்தை அநுபவிக்கும்படியான புண்ணியகருமஞ்செய்த க்ஷத்திரியருக்கன்றோ கிடைக்கும்?

அதசேத்வமிமம் தர்ம்யம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி।
ததஃஸ்வதர்மம் கீர்திம் ச ஹித்வாபாபமவாப்ஸ்யஸி॥கக॥

(கக) க்ஷத்ரியனுக்குத் தருமமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த யுத்தத்தை அஞாநத்தாலே செய்யாதொழிவாயாகில், ஆரம்பித்த கருமத்தைச் செய்யாமையாலே ஈடில்லாத சுகமும் கீர்த்தியுமிழந்து ஒப்பில்லாத பாவத்துக்கும் ஆளாகுவாய்.

அகீர்திம் சாபிபூதானி கதயிஷ்யந்திதேঽவ்யயாம்।
ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்திர்மரணாததிரிச்யதே॥ கச॥

(கச) அதுமாத்திரமில்லை. அர்ச்சுநன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கி, கையில் திறமையில்லாமல் நடுவில் ஓடிப்போய்விட்டானென்று ஒன்றுக்கு முதவாதப்பிராணியும் ஏசும்படி எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் அழியாத அபகீர்த்தி விளைந்துவிடும். ஆனாலதிலென்ன குறையென்பாயோ? ஸகலயோக்யதையும் முண்டாயிருக்கும்பொழுது விபரீதமான அபகீர்த்தியைப்படைத்து உயிருடன் வாழ்வதைவிடப் பிராணனை விடுவது மிகவும் உத்தமம்.

(அ-கை.) கிருஷ்ண! பந்துக்களிடத்தில் பாசத்தாலும் கருணையாலும் யுத்தத்தினின்றும் நீங்குகிறேனேயல்லதுவேறில்லையே; அப்படியிருக்க, சூர

$ பசுவென்றால் - யாகத்தில் ஹிம்ஸை பண்ணப்படும் ஆடுமுதலியது.

‡ நவா உவெதநியலெநரிஷ்யவிதெவாமி ம இதெஷிவயி
ஹிஸ்மெஹிம்।யதயதிவாக்யதாநாவிஷ்யதஸ்துவாதெ
வஸ்விதாஉயாத் என்று ஸ்ருதி.

னனைனக்கு அபகீர்த்தி ஏனுண்டாகுமென்கிற சங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார்.

ஹயாஶ்சனாஶ்வாத ஜிநஶ்சைகுவாஜிஹாரயாः।
யெஷாத்துகுவ்ஶவெஹஶ்சிதா ஹமகுவாயாவஸ்ருவிலாவவழ்॥கூ0॥

(கூ0) சூரனை சத்துரு, பயத்தாலல்லது (பந்து ஸ்நேகம் முதலிய) மற்றெந்த காரணத்தாலும் யுத்தத்தினின்றும் ஓடமாட்டானென்பது லோகப்பிரஸித்தம். ஆகையால் உன்னைச் சூரனென்றும் வைரியென்றும்இதுவ ரையில் மதித்திருந்த கர்ணன், துரியோதனன் முதலிய மஹாரதர்கள், நீ இப்பொழுது பயந்தோடியதாக நினைப்பர்களேயல்லது வேறில்லை.

சுவாவ்ருவாஶாம்ஶுவைஹம் நுஶிஷ்ருதிதவாஹிதாः।
நிஶாதலவவவாஶயிஷ்ருஶ்சதா ஶுஶ்ரூவதாந்நுகிழ்॥ கூசு॥

(கூசு) மேலும், 'இந்த அர்ச்சுநன் இதராளிடத்தில்போலச் சூரர்களான நம்முன்னே ஒருக்ஷணந்தான் நிற்பதற்கு வல்லவனே' வென்று சத்துருக்களான இந்த துரியோதனாதிகள் உன் வீரியத்தை நிந்திப்பதோடு பின்னும் சொல்லத்தகாத சில சொற்களையும் பிதற்றப்போகிறார்கள்; அப்பொழுது இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு "நாம் என் பிராணனோடிருக்கிறோம்,, என்று நீயே விசனப்படப்போகிறாய் இனி அதைக்காட்டிலும் துக்கமும் உண்டோ?

(அ-கை.) ஆகையால், சூரனுக்கு எதிரிகளைக் கொன்றாலும், அவரால் தான் கொல்லப்பட்டாலும் இரண்டும் நன்மைதானென்கிறார்.

ஹதோவாப்ராப்ஸ்யஸிவலலமும் ஜித்வாவாபோக்ஷ்யஸிவலிஹீழ்।
தஸ்மாதுத்திஷ்டகௌந்தெய யுத்தாயக்ருதநிஶ்சயः॥ கூள॥

(கூள) தருமயுத்தத்தில் பகைவரால் கொல்லப்பட்டால் பரலோகத்தில் உத்தமமான க்ஷேமம் உண்டாகிறது; அவர்களையே ஜயித்துவிட்டால் இந்தலோகத்தில் நிஷ்கண்டகமாக ராஜ்யசுகம் கிடைக்கிறது; ஆகையால் 'பலனில் அபேக்ஷையில்லாமல் யுத்தம்செய்தால் அது மோக்ஷஸாதநமாம்' என்கிற நிச்சயத்தோடு சடக்கென வெழுந்திரு; உத்தமஸந்ததியான குந்தியின்வயிற்றில் பிறந்த உனக்கு இதுதான் தகுதி.

(அ-கை.) மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் யுத்தம் செய்யவேண்டிய முறையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஸுவுக்ஷ்வெலஸுக்யகுவா லாலாலாளஜயாஜயள।
தகதாய்ஶாயய்ஜ்ருவ நெநவம்வாவஶவாவ்ருவி॥ கூஅ॥

(கூஅ) இப்படி ஆத்மாவானது தேஹஸ்வபாவத்தோடு சேராமல்வேறுபட்டு நித்தியமாயிருப்பது என்றறிந்து, யுத்தத்தில் உன்னுல் ஒழிக்கப்போகாமல் (பாணமுதலியவற்றால்) வருகிற சுகதுக்கங்களிலும் லாப அலாபங்களிலும் ஜய அபஜயங்களிலும் மனம் சலியாமல், சுவர்க்கம் முதலியபலங்களில் நசையின்றிக் கேவலம் இது நாம் செய்யவேண்டிய கடமையென்று

யுத்தத்தை ஆரம்பித்துச்செய்வாயாகில், ஸம்ஸாரமென்கிற சட்டிச்சடங்கா மல் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைந்து வாழுவாய்.

(அ-கை.) இப்படி ஆதமாவின் யதார்த்த ஞானத்தை உபதேசித்து, அத்துடன்கூடி மோக்ஷஸாதகமாகிற கர்மயோகத்தைச் சொல்லத் தொடங் குகிறார.

வஷாதெஹிஹி தாவஜ்ஜீவெ-ஜிரூயாஹ*கூடீராஶ்ரூ-ணா-|
வை-ஜூயாய-தெகாயயாவாயுடு கூடீபுவெ-ஜ்டுஂவ்ருஹாவஸ்ருவிஃஃகூகஃஃ

(ஈக) அஹோ பார்த்த! இவ்வளவாக (நகெவாஹுழு முதல் தவா ஹ தவ-ூணிஹ-ஜ்தாநிநகூம் ஸாவி த-ூஹ-ூவி என்கிறவனாயில்) அவசியம் அறியவேண்டியதான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, உள்ளபடியே அறியும் விஷயத்தில் உனக்கு வேண்டிய புத்தி சொல்லப்பட்டது. இனி மோக்ஷத்தி ற்கு ஸாதகமான கர்மாநுஷ்டாநததுக்கு எந்த புத்தியோகம் வேணடுமோ அ துவிஷயத்தில் சொல்லவேண்டிய புத்தி சொல்லுகிறேன், இதைக்கேட்டுத் தரித்தாயாகில் பிறகு உனக்கு கருமத்தால் வந்த பிணை நீங்கிவிட்டதென்றறி.

(அ-கை.) சொல்லப்போகிற புத்தியுடன் கூடிச்செய்யுங் கருமத்தின் மஹிமை சொல்லுகிறார்.

நெஹாஹிக்ரூடிநாஸொஸ்தி ப்ரத்யவாயொ நவித்ருதெ|
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதெமஹதோ பயாத்ஃஃ சஂஃஃ

(சஂ) இந்த கருமயோகமானது, ஆரம்பித்து நடுவில் விடப்பட்டாலும் அத்தால் ✻ இது பயன்படாமறபோவதில்லை, வெறுவிதமான கெடுதியை யுண் டாக்குவதுமில்லை. சிறிதுபாகம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் இது மஹத்தான ஸம்ஸாரபயத்தினின்றும் காப்பாற்றும். [இதரமான(லௌகிக வைதிக) கரு மங்கள் இடையில் பங்கப்பட்டதாகில் பலிப்பதுமில்லை, விரோதமான பலத் தையும் உண்டாக்கும். இதற்கு அவ்விரண்டு மில்லையென்ப தாத்பரியம்.]

(அ-கை.) காம்யகர்மவிஷயமான புத்தியைக்காட்டிலும் மோக்ஷஸா தகமானகர்மத்திறகுவேண்டிய புததியின் விசேஷத்தைஅருளிச்செய்கிறார்.

வ்யவஸாயாத்மிகாபுத்தி ரெகெஹகுரு நந்த|
பஹுஶாகாஹ்யநந்தாஶ்ச புத்தயொவ்யவஸாயினாஂஃஃ சஃஃ

---

* இந்த யொக சப்தம், ஆத்மஸ்வரூபதின் உண்மையான ஞானத் தோடு கூடிக்கொண்டு மோக்ஷஸாதகமாகிற கருமத்துக்கு வேண்டியதாக இனி சொல்லப்போகிறதான புத்தியோகதையே சொல்லுகிறது. உபொ ணஹ்யவாஂகூடீபுவெ-ஜ்யொகாஶ என்று இனிசொல்லப்போகிறானன்றோ?

✻ இவ்வர்த்தம் வாயுடு நவெஹநாஶ-தவிநாஶஸஹவ்ருவி ஜ்ருதெ என்று மேலே விவரிக்கப்படுகிறது.

(சக) அஹோ குருகந்தந! மோக்ஷார்த்தி செய்யவேண்டிய சாஸ்தி ரோக்தமான ஸகலகர்மங்களுக்கும்வேண்டியது (வியவஸாயரூபமான) ஞ புத்தி ஒன்றுதான். வியவஸாயமாவது நிச்சயம். காமியார்த்திசெய்யும்கருமங் களுக்கோ (வியவஸாயமென்கிற நிச்சயமல்லாததான) ட புத்தி பலவாயிரு க்கும். அதேனென்னில்:—முதலிற்சொன்ன மோக்ஷார்த்தியானவன் மோக்ஷ மென்கிற ஒரேபலத்தைநாடியவனுகையாலும், (சாஸ்திரமும் அந்த ஒருபலத் தைக்குறித்தே ஸகல கருமங்களையும் விதிப்பதுபற்றி) சாஸ்திரார்த்தம் ஒன்று கையாலும் * ஒன்றேயாம். இந்த காமார்த்திக்கோ, புத்திரன், பசு அன் னம் என்று பலம் பலவாயிருக்கையாலே புத்தியும் பலவாயிருக்கும். அதிலு ம்தர்சபூர்ணமாஸாதி கருமங்கள், (ஒருபலத்துக்காக விதிக்கப்பட்டவையா யினும் அவற்றுள் ஆயுஸ்முதலிய அவாந்தரபலங்களையும் அபேக்ஷிக்க வே ண்டுகையாலே அதற்குத்தக்கபடி) ஒவ்வொன்றும் பல கிளைகளுடன் கூடி யதாயிருக்கும். [ஆக இதனால் நித்யநைமித்திககருமங்களில் பிரதானமாயும் அப்பிரதானமாயும் கூறப்படுகிற எல்லா பலங்களிலும் ஆசையற்று, மோக்ஷ மொன்றையே உத்தேசித்து ஸகல கருமங்களையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமெ ன்றும், தன் வருணத்துக்குவகுத்த காமியகருமங்களையும் அப்படியே நித் ய நைமித்திக கருமங்களோடு ஒன்றுபடுத்திச் சக்திக்குத்தக்கபடி அநுஷ்டி க்க வேண்டுமென்று மாயிற்று.]

(அ-கை.) காம்யகர்மாதிகாரிகளை நிந்திக்கிறார்.

யாதிஸாஉ ஷிதாம்வாவம் வ்யவஹத்ருவிபஶ்சிதः।
வெஹவாஹுரதாःவாயுந நாநாஜ்யஹ்ஸீதிவாதிநः॥ சஉ॥

காமாதாநஷ்வாரா ஜந்மகர்மபலப்ரதாம்।
க்ரியாவிஶேஷபஹுலாம் ஹொமெஶ்வர்யகதிம்ப்ரதி॥ சஊ॥

ஹொமெஶ்வர்யஜுஷாம்தாந ஜ்யாவஹ்யதவெதவாம்।
வ்ருவஹ்யாயாதிகாவை-ஜி ஹ்ஸாயள நவியீயதெ॥ சச॥

ஞ இதுவும் ஆத்மாவினுடைய யதார்த்தக்ஞாநத்தோடு அதாவது-'ஆத் மா, தேஹாதிவிலக்ஷணன் நித்யன்' இத்யாதியான முற்கூறிய ஞாநத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும்.

ட இதற்கு ஆத்மாவின் யதார்த்தக்ஞாநம் வேண்டுவதில்லை; கேவலம் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா உண்டு' என்கிற அறிவுமாத்திரம், போதும்; அவ்வளவுமாத்திரத்தில் சுவர்க்கம்முதலிய பலனைக்கோருகையும், அதின் ஸாதநத்தை அநுஷ்டிக்கையும், அந்த பலத்தை அநுபவிக்கையும் விரோதமின்றி ஸம்பவிக்கலாமிறே?

* என்போலென்னில்:—ஆக்நேயம் முதலிய ஆறுயாகங்களும், (பிர யாஜம் அநுயாஜம்முதலியஅங்கஸஹிதமாய் ஸ்வர்க்கமென்கிற ஒரேபலத்து க்கு ஸாதநமானமைகொண்டு) சாஸ்திரார்த்த மொன்றுகையால் எப்படி த த்விஷயமான புத்தியும் ஒன்றுயிற்றே! அப்படியே யிங்கு மோக்ஷமென்கிற ஒரேபலத்தை உத்தேசித்தமைகொண்டு சாஸ்திரார்த்த மொன்றுகையால் ஸ கல கர்மங்களுக்கும் வேண்டிய புத்தியும் ஒன்றேயாம்.

(சஉ-சங-சச)சுவர்க்காதிபோகங்களில் மிக்க வாசையுடையராய், அந்த சுவர்க்காதிகளைக்காட்டிலும் வேறு புருஷார்த்தம் கிடையாதென்று வாதிக்கின்ற சில அறிவீனர்கள், வேதத்தில் மேலெழப் பார்க்கும்பொழுது ரமணீயமாய்த்தோற்றுகிற ஸ்வர்காதிபலங்களைச்சொல்லும் சில வாக்கியங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, அவை போகைசுவரியங்களைப்பற்றிச் சொல்லுமவையென்றும், தத்வஞானமில்லாமலே கேவலம் கிரியாவிசேஷங்களை மாத்திரம் அதிகமாயுடையனவென்றும், சுவர்க்காதி பலங்களைக்கொடுத்து முடிவில் புனர்ஜன்ம கரும மென்கிற பலத்தைத் தருமவையென்றும்; இப்படி அந்த போகத்திலுண்டான ஆசையிலால் வீண்வாதம் செய்கிறார்கள். போகைசுவரியங்களைச்சொல்லும் அந்த வாக்கியத்தால் அவாளுடைய ஞானம் அபஹரிக்கப்பட்டமையால், அவர்மனதில் ஒருபொழுதும் முற்கூறிய விவசாயரூப நிச்சயம் உண்டாகவேமாட்டாது. ஆகையால் அவர்களைப்போல் மோக்ஷார்த்தியானவன் ஒருபொழுதும் காம்யகருமங்களில் சிறிதும் மனம் வைக்கலாகாது.

(அ-கை.) மேற்சொல்லியபடி புனர்ஜன்மாதிகளைக்கொடுக்கின்ற அற்பபலத்துக்குஸாதகமாகக் காம்யகருமங்களும் சில உண்டென்று வேதத்தில் சொல்லுகிறதாகத் தெரிகிறபடியால், ஜீவன் உஜ்ஜீவிக்கிற விஷயத்தில் ஆயிரம் மாதாபிதாக்களுக்கு அதிகமாக நன்மைசெய்வதான வேதம், அவைகளை ஏன் சொல்லுகிறது? அப்படி வேதம் விதித்தபின்பு அக்கருமங்களைத்தான் எப்படி த்யாஜ்யமாகச் சொல்லலாமென்னில் சொல்லுகிறார்.

த்ரைகு3ண்யவிஷயாவேதா3 நிஸ்த்ரைகு3ண்யோ4வார்ஜுந|
நிர்த்3வந்த்3வோநித்யஸத்த்வஸ்தோ2நிர்யோக3க்ஷேம ஆத்மவான்॥ சுரு॥
யாவாநர்த2உதா3பாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோத3கே|
தாவாந்ஸர்வேஷுவேதே3ஷுப்3ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:॥சுசு॥

(சரு-சசு) ஸாத்விகர்-ராஜஸர்-தாமஸர் என்கிற மூன்றுவிதமான புருஷர்கள் உலகத்திலுளர்; அவரவர் குணத்துக்குத்தக்கபடி இதமாக ஸ்வர்க்க முதலிய இந்த அற்பபலன்களை வேதம் தெரிவிக்கிறது. அப்படி தெரிவிக்காமற்போனால் இவர்கள் ரஜோகுண தமோகுணங்களுக்கு வசப்பட்டவராகையாலே ஸாத்விகமான மோக்ஷபலத்தைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல், தங்களுக்கிஷ்டமான ஸ்வர்க்காதிபலத்திற்கு உபாயம் இதில் ஏதேனும் உண்டோவென்று பார்த்து இதில் காணுவிடில் அந்தபோகத்தில் உண்டான ஊற்றத்தினால் உபாயமாகாதவைகளையெல்லாம் உபாயமாகப்பற்றி அழிந்துபோவார்கள். ஆனதுபற்றியே வேதம் த்ரிகுணவிஷயமாயுள்ளது. நீயோ அதில் கட்டுப்படாமல் இப்பொழுது நீ இருக்கிற ஸத்வகுணத்தையே வளர்த்துவந்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தில் தட்டாமலிருக்கக்கடவாய்; எப்படியெனில்-ஆத்மப்ராப்திக்கு உபாய மெதுவோ அதற்குப் புறம்பாகவருமதையும் வந்திருப்பதையும் விட்டு, கேவலம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் தேடுவதில் முயன்றவனாயிரு; இப்படியிருக்கிற உனக்கு ரஜஸ்ஸு,தமஸ்ஸு என்கிற குணங்கள் கெட்டு ஸத்வம் ஒன்றே தலையெடுத்திருக்கும்; வேதத்தில் எல்லாம் சொல்லியிருந்தேயாகிலும் யாவும் யாவருக்கும் வேண்டியதில்லை; ஸகலருக்கும்

உபயோகமான ஒருகுளத்தில் தாகமெடுத்தவனுக்குத் தண்ணீர் ஒன்றுமாத்திரம் வேண்டுமோ மற்றதும் வேண்டுமோ? அதுபோல மோக்ஷகாமனுக்கு மோக்ஷ உபாயத்தைத் தவிற மற்றொன்றும் வேண்டுவதில்லை.

(அ-கை.) ஆகையால் ஸாத்விகனை மோக்ஷார்த்திக்கு இவ்வளவுதான் வேண்டியதென்கிறார்.

கஉ-ணை ?)வாயிகாரஸ்வை ஸாஹஸ்ரை-கஹாவ-ந ॥
ஸாகஉ-ஹமுஹை-ஹ-ஹு-ம உ-ராதவஸ்ஹாஸ்வகஉ-ணி॥ சஎ॥

(சஎ) ஏதேனும் ஒருபலத்தைத் தருவதாய்ச் சொல்லப்படுகிற (நித்யநைமித்திக காம்ய) கருமங்களைச்செய்வதில்மாத்திரம் உனக்கு அதிகாரமேயல்லது அந்த பலத்தைக்கோறுவதிலில்லை. ஏனெனில்! பலத்தில் ஆசையுண்டாகில் அது ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கும்; ஆசையில்லையாகில் அது எனது ஆராதநத்தில் சேருமாதலால் மோக்ஷத்தை உண்டாக்கும். கருமத்திலும் அதின்பலத்திலும் 'நான் செய்தே'னென்கிற (கர்த்ருத்வ) புத்தியும் கூடாது. ஆனால் (யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று நீ இப்பொழுதுசொன்னது போல) கருமத்தைமாத்திரம்ஒருபொழுதும் கைவிடலாகாது.

(அ-கை.) இதையே பிரகாசப்படுத்துகிறார்.

யொ-மஹ்ஸ:கு-ர-கஉ-ராணி ஸஜ்ஜ்ஹ்ருக்³ராய நஜ்ஜய।
ஸிஜ்ஹ்ருஸிஜ்ஜ்ஹ்ருராஸ்ஹஸொ-ஹ-மிக்³ரா ஸஉக்³ரம்யொ-மஹஉவ்ருதே॥ சஅ॥

(சஅ) இராஜ்யம், பந்து முதலியவற்றில் பற்றையொழித்து யோகநிஷ்டனாய், அதாவது-யுத்தாதிகளில் ஜயம் முதலியது கிடைத்தாலுங் கிடையாவிட்டாலும் அதனால் மனம் சலியாமல் ஒரேமனதாயிருந்து யுத்தாதிகருமங்களைச் செய்யக்கடவாய். (இங்கே யோகமாவது - ஸித்தி அஸித்திகளிரண்டிலும் மனந்தாழாமை.)

(அ-கை.) ஏனிப்படி இதைப் பலகாலும் அருளிச்செய்கிறதென்றால்.

உ-மரணஹ்ருவ்ரம்கஉ-ந வை-ஜியொமாஜ நஜ்ஜய।
வை-ஜளஸ்ரரணஉந்நிவ கூ-ரவணாஸ்ஹவஹ்ருஹ தவ்ம்॥ சக॥

(சக) மேற்சொன்ன † புத்தியோகத்துடன் கூடிச்செய்கிற கருமத்தைத்தவிர மற்ற கர்மமெல்லாம் மிகவும் இழிவானது; ஏனெனில்! இது பரமகல்யாணமான மோக்ஷத்தைத்தருமது: மற்றது நித்தியதுக்கமானஸம்ஸாரத்தை. ஆகையால் மேற்சொன்ன புத்தியை விடாமலிரு. பலனில் ஸங்கத்தோடு கருமம் செய்பவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்பார்கள்.

வை-ஜிய-கௌ-ஜஹா-தீஹ உ-ஹவ-கூ-ய-தஉ-ஹ்ரூ-ய-தெ।
தஹ்ரா-உ-ராமாயய-ஜ்ருவ்ர யொ-ம: கஉ-வ-கள-ஸ்ரமு॥ ரo॥

(ரo) புத்தியோகத்துடன் கூடியவனே கர்மத்தைச் செய்தவனுய்க்கொண்டு, அநாதிகாலமாய்ப் அளவில்லாமல் ஸம்பாதித்த ஸம்ஸாரஹேதுவா

---

† பிரதானபலத்திலும் இடையிலுண்டாகும்பலமான ஸித்தி அஸித்திகளிலும் மனம் வையாமையாகிற புத்தியோகத்துடன்.

ன புண்ணியபாபங்க ளிரண்டையும் ஒழிக்கிருன். ஆகையால் நாம் சொன் ன புத்தியோகத்தையடைய ஸித்தப்படி. கருமஞ்செய்வதில் இதுதான் விசே ஷலாபமார்த்தியம். [மஹாஸமர்த்தரூலே ஸாதிக்கத்தக்கதென்று பொருள்.]

கஉ-ஜ்ஜம்வை-ஜ்யா-காஹி ஹ்ரும்-தரு-க்ரூா஫-நீஷிணஃ।
ஜந்மை-நவி-நி஫-ந்-தூ-காஃ வ஫ம்மவ்ய-ந்-நாஶயந்॥ ஙக॥

(ஙக) புத்தியோகத்தோடு கூடியவர்கள் பலாபேக்ஷையின்றிக் கரும த்தைமாத்திரம் செய்துவந்து, அதனல் ஜந்மமென்கிற கட்டைவிட்டுநீங்கி ஆரோக்கியமான பதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிரு்கள். இது ஸகல உபநிஷத்துகளிலும் பிரஸித்தம்.

யஜ்ஞா-தஜ்ஞோஹகஅ்யும் வை-ஜ்ஜிவ-ந்-தி-தாரிஷ-ந்-தி।
தஜ்ஞாமஜ்ஞாஸி-நிவெ-ந்-ஜ்ஞம் ஸ்ரூா-தவ்-ய-ஸ்ரூ-தஸ-ந்-ய॥ ஙஉ॥

(ஙஉ) நாம் கீழ்ச்சொன்னபடி கருமத்தில் நின்று பாபங்களைத் தொலைத்து, உன்புத்தியானது அற்பபலங்களில் கால்தாழப் பண்ணும் மோ ஹமென்னுங் கலக்கத்தை எப்போதடக்குமோ அப்பொழுது, நாம் முன்னை தியாஜ்யமாகச்சொன்னதும் இனிசொல்லப்போகிறதுமான பலம் முதலிய வற்றில் உனக்கே வைராக்யம் உண்டாகும்.

(அ-கை) ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷத்தைத் தவிர மற் றதை நாடாமையாகிற புத்திவிசேஷத்துடன் கூடிக் கருமத்தை அநுஷ்டித் தால் யோகம் ஸித்திக்கு மென்கிரு். [யோகம் - ஆத்மதரிசநம்.]

ஸ்ரூ-திவி-ப்ரதிவ-ந்-ந தெ யஜ்ஞாஸ்யாவ்ய-ந்-தி நிஸ்ச்ரூலா।
ஸமாதாவசலாவை-ஜ்ஞி ததா யோகமவாப்ஸ்ய-ந்-ஸி॥ ஙங॥

(ஙங) அர்ச்சுந! நம்மிடத்தில் கேட்டபின்பு, ஆத்மாவானது ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வேரூய் நித்ய நிரதிசய சூக்ஷ்மமாய் இருக்கிறதென்று தெளிந்து (எப்பொழுதும் ஒரே ரீதியாயிருக்கிற) உன்புத்தியானது, (பற் றின்றிச்செய்த கருமாநுஷ்டாநத்தால் நிர்மலமான) மனதில் எப்பொழுது நிலைக்குமோ அப்பொழுதுதான் யோகத்தை அடைவாய். [என்ரூல் சாஸ்திர த்தால் பிறந்தஆத்மஞாநத்துடன்செய்யுங் கருமயோகமானது (ஸ்திதப்பிரக் ஞதை என்கிற) ஞாநநிஷ்டையை உண்டாக்கும்; அது (யோகமென்னும்) ஆத்மதர்சநத்தை உண்டாக்குமென்றதாயிற்று.]

(அ-கை.) இவ்வாறு கண்ணன் அருளிச்செய்ய அர்ச்சுநன், கர்மயோக த்தால் ஸாதிக்கவேண்டியதாயும் யோகத்துக்கு ஸாதகமாயுமிருக்கிற ஸ்திதப் பிரக்ஞதை என்னும் ஞானநிஷ்டையின் ஸ்வரூபத்தையும், அந்த நிஷ்டை யுள்ளவன் செய்யும் அநுஷ்டாநத்தின்விதத்தையுங் கேட்கிரு்.

கஜ்ஜ-நஉவாச।ஸ்தி-தப்ரஜ்ஞ-ஸ்ய காபாஷாஸமாதிஸ்தஸ்ய கெஶவ।
ஸ்தி-ததீஃ கிம்ப்ரபாஷெத கிமாஸீத வ்ரஜெத கிம்॥ ஙச॥

(ஙச) கிருஷ்ண! ஸ்திதப்பிரக்ஞனுடைய ஸ்வரூபமெப்படிப்பட்ட து? ஸமாதிநிஷ்டனஅவன் பேசுவ தென்ன? நடப்பதெப்படி? எவ்விதஆ ஸநத்திலிருப்பான்? அதை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

(அ-கை) வருதத்தியை (அதாவது நடவடிககையைச்) சொன்னபோதே ஸ்வரூபமும சொனனதாகுமெனறு வருதத்தியை அருளிசசெடகிறார.

ஸ்ரீஹமவா நுவாவ॥ வுஜஹாதியஹாகாசாநு ஸவடுாநுவாயுடுஜெநாமதாநு। கூதெநுவாதநாதுஷுः ஸ்ரிதவுஜுகுத வுதெத॥நுநு॥

(நுநு) கேளாய் பார்ததனே' ஆத்மா ஒனறையே பறறிகொண்டு ஸகதுஷ்டணய, அதனல் அதறகுப் புறம்பாயுளள ஸகலமான காமங்களையும எப்பொழுது வாஸனையோடே விடுகிறானே, அப்பொழுது இவனை ஸ்திதபிரகஞனெனகிறது இதுதான ஞாநநிஷடையின் எல்லையான நானகாம் அவஸதை. [அவஸதை=நிலைமை.]

(அ-கை) இப்படி ஞாநநிஷடையின நான்காம் அவஸ்தையை அருளிசசெயது, அதறகுமுநதிய § மூனறும அவஸதையை இநிலஅருளிசசெயகிறார.

உழுவெஷுநுஜிஹுஜிநா ஸுவெஷுவிமதஷவுபுஹः।
வீதாராமஹுயகுரூாயः ஸ்ரிதயீஜுுநிரவுதெத॥நுகூ॥

(நுகூ) (தனகுப பிரியமானதொனறு தவறிபபோதல முதலிய) துகக ஹேதுகளுணடானபோது துகிகாமலும சுகஹேதுவான அவை நேநதபோது அவறறிலாசைவையாமலும † ராகம, * பயம, ‡ கோபம இவைகளறறு ஆதமாவைச சிநதிததுககொணடேயிருபபவன, ஸ்திதபிரகஞன என்னபபடுவான [இநத அவஸததை நான்காம் அவஸதையோடு ஒததிருநதாலும நெருப்பிலபூதத கீறுபோல இதில் விஷய வாஸனை மாததிரமிருக்கும, இதுவுமிலலை அதில எனபது விசேஷம.]

(அ-கை) அதறகும் முநதிய $ இரண்டாவது அவஸ்தையை அருளிசசெயகிறார.

யஸுவுதாநஹிவுஷுஹ ஸுதகுவுாவுபுஷுஹாபுஷுஹுः।
நாஹிநநுதிநவெஷுடி தவுவுஜுாவுதிஷ்டிதா॥நுஎ॥

(நுஎ) தனக்குப்பிரியமானது எது கிடைததாலும் அதில அதிகஸநேகம்வையாமல, சுப அசுபஙகளை யடைநதபோது ஸநதோஷமும துயரமுமிலலாமலிருப்பான யாவன, அவன ஸ்திதபிரக்ஞனெகிறான

---

§ மூனறும் அவஸ்தை - இதறகு ஏகேநதிரியாவஸதையெனறு பெயர.

† ராகம்=தான அடையாத வஸதுவிலுண்டான ஆசை

* பயமாவது=பிரியமானது தவறுகைகாகும, அபபிரியமானது நேருகைக்கும ஹேதுவைகாணபதால வரும துககம.

‡ கோபமாவது=பிறருககு துக்கம உணடாகுவதறகாகத தனமனதில் உண்டாகும விகாரம.

$ இதறகு வயதிரேகாவஸததை யெனறு பெயர.

(அ-கை) அதறகு மூநதிய § முதல அவஸததை சொல்லுகிறது.

யோவஸம்ஹரதெதவாயம கூர்மொஜோஜா நீவலவஜுஸ |
இந்ரியாணீந்ரியாயெப்ய ஸ்தவ ஸ்ரஜ்ஞாப்ரதிஷ்டிதா॥ நுஅ॥

(நுஅ) இநதிரியஙகள விஷயங்களினததேடி யோடுமபொழுது அவைக ளைப் போகவொடடாமல (ஆமையானது தன அவயவததை யிழுதது கொ ள்ளுவதுபோல) இழுதது, மனதை ஆதமாவில ஸ்தாபிககிறுன யாவன, அவ னும ஸ்திதபபிரகஞனுவான , [இநநானகு நிலைகளில்லும முநதிய நிலைகளுப் பிநதியநிலை, காரணமெனறறிக]

(அ-கை.) இபபொழுது ஞாநநிஷடையை அடைவது துலபமெ றும, அதை அடைவதறகு உபாயம ாதெனறும அருளிசசெயகிறுர.

விஷயாவிநிவதநதெ நிராஹாரஸ்யதெஹிநஃ |
ரஸவஜுஂரஸொபயுஸ்ய பரம்ருஷ்ட்வாநிவதநதெ॥நுக॥

(நுக) இநதிரியஙகளுகது ஆஹாரம * சபதாதிவிஷயஙகள, அநதஆஹா ரததை அவறறிறகுகொடாமல யாவனுருவன படடினிபோடுகிறுனே அவனை அவவிஷயஙகள அணுகமாடடா, ஆலை அவறறிலமாதரம அவ னுகது ருசி இருகதும. அதுவும (விஷயஙகளைசகாடடிலும உதகிருஷடனுய அதிகசுகருபனுயிருகதிற) ஆதமாவை ஸாகஷாதகாரிததால அடியறறுபபோம.

யததொஹ்யவிகுளஸ்ய புருஷஸ்ய விபஶ்சிதஃ |
இந்ரியாணிப்ரமாதீநி ஹரந்திப்ரஸபம்மநஃ॥சுo॥

(சுo) ஆதமதரிசநமினறி விஷயஙகளில ஆசைபறறறுது, அநத ஆசை யொழியாமல் ஆதமதரிசநததுகது யததநமசெயதால அவன எததனைவித்து வாலுகிலும இநதிரியஙகள பலமுளளவையாகையால அவன மனதை மேல் விழுநது அபஹரித்துவிடும [இபபடி இந்திரியஜயமும, ஆதமதரிசநமும "இது ணடாலை அதுணடாகும, அதுணடாலை இதுணடாகும எனறு" ஒனறுக் கொனறு காரியமாயும் காரணமாயுமிருபபதுபறறி ஞாநநிஷடைகிடைபப து அரிது]

தாநிஸவஜாணிஸம்யமய யுக்தஆஸீதமத்பரஃ |
வஶெஹியஸ்யேந்ரியாணி தஸ்யப்ரஜ்ஞாப்ரதிஷ்டிதா॥ சுக॥

(சுக) ஆனதுபறறி விஷயததில ஆசையிலை பாயகினற இநதிரியங் களை அடககி (மனதுகது) கேஷமஸதானமான எனனிடததில் மனதை நிறு ததி ஒரேமனதாயிருகககடவன [மனது, எனவழியிலதிரும்பினபொழுதே ஸகலபாபமும தொலைகினறமையால விஷயததில நசையறறு நிர்மலமாய

---

§ இதறகு யதமாநஅவஸததையெனறு பெயர

* சபதாதி விஷயஙகளாவன - சபதம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், பரி சம, முதலியன.

விடுவதோடு இந்திரியங்களையும் தனக்கு வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. *]
இந்திரியங்கள வசமாலல் (ஆத்மதரிசனத்துக்குப்) போதுமான வல்லமை
மனதிலுண்டாகின்றமையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்தம்.

யதாயதெதாவிஷயாநுவர்ம ஸஹவைஷமவைஜாயதெ|
ஸஹாதத்ஜாயதெதகாமஃ காமாதெத ராயொஹிஜாயதெ||சூஉ||

கெராயாஹவதிஸதொஹ ஸதொஹாசுஷ்யதிவிஸ்ரஃ|
ஷ்யதிஸ்ரம்ஸாஹ புத்நாசெத் நாஸாசுவ்ரணஸ்ருதி||சூக||

(சூஉ-சூக) விஷயத்தில் ஆசை அறுமலும் எனனிடத்தில மனதை நிறுத்தாமலுமிருக்கிற ஒருவன் இந்திரியங்களை அடக்கிவைத்தாலுகிலும், அவனுக்கு அநாதியான பாபவாஸனை உண்டாகையாலே, விஷயசிந்தை ஒருக்காலும் அவனல்ஒழிக்கப்போகாது; அப்படி விஷயத்தில்சிந்தையுள்ளவனுக்கு ஸங்கமானதுமென்மேலும் விருத்தியாகிறது. அதினால் † காமம் விளைகின்றது; அதுகோபத்தை உண்டாக்கும்; எப்படியென்றால்:—ஆசைப்பட்டதுகிட்டாவிடில் கிட்டநிற்பவர்களைப்பார்த்து அவரால் தன் இஷ்டம் கெட்டுப்போனதாக நினைத்துக் கோபிக்கிறன். கோபத்தால் இது செய்யலாகும், இது செய்யலாகாதென்று தெரியாததான மோஹம் விளைகிறது. அதனல் தனக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் செய்கிறன். பிறகு இந்திரிய ஜயத்துக்கு முயற்சி செய்தோமென்பதையே மறந்துவிடுகிறன். மறப்புண்டாலல் ஆத்மஞானத்துக்காக இவன்கொண்டிருந்தபுத்தி நசித்துப்போகிறது. புத்திநாசத்தாலே மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கிக் கெட்டுப்போகிறன்.

ராகத்வெஷவியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்ரியைஸ்சரந்|
ஆத்மவஸ்யைர்விதெயாத்மா ப்ரஸாதமதிகச்சதி||சூச||

(சூச) கீழ்ச்சொன்னபடியே மனதுக்கு சுபஸ்தாநமாயிருக்கிறஸர்வேசுவரனை என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தியவன், ஸகலபாபங்களையும் தொலைக்கின்றமையால் ராகத்துவேஷங்களற்று இந்திரியங்கள் தனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறபடியால் விஷயங்களைக் கணிசியாமலிருந்துகொண்டு சித்த ஸ்வாதீனம்பொருந்தி நிர்மலாந்தஃகரணனுகிறன்.

ப்ரஸாதெஸர்வதுஃகாநாம் ஹாநிரஸ்யொபஜாயதெ|
ப்ரஸந்நசெதஸொஹ்யாஸு புத்திஃபர்யவதிஷ்டதி||சூரு||

(சூரு) இந்த புருஷனுக்கு (ஆத்மக்ஞானவிரோதியான) தோஷங்களெல்லாம் நீங்கி மனம் தெளிவுற்றதாகில் (ஆத்மஞானம் நிலைக்கின்றமையால்) பிரகிருதிஸம்பந்தத்தால் வரும் துயரங்களெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கின்றன.

---

* இவ்வர்த்தம் யயாத்ரிதிதஸ்ரிவ்ருகுக்ஷம்ஹதிவாநிலஃ|
தயாவிதக்ஷிதெதாவிஷ்ணொமிநாம்லவ்கிலுவ்ருஷ்டி என்று சொல்லப்பட்டது.

† காமம் - ஆசைப்பட்டதை அநுபவிக்காமல் தீராத ஆசை.

நாஸ்திவை ஜிதயேந்த்ரியஸ்ய நவாயேந்த்ரியஸ்யாவநா।
நவாஹாவயதஸ்ஸாந்தி ரஸ்ஸாஜ்ஞவஸ்ய கதஸ்ஸுக வ்ழி॥சுசு॥

(சுசு) என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தாமல், தானே இந்திரியங்களை ஜயிப்பதாயிழிந்தவனுக்கு ஒருக்காலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கமாட்டாது. ஆனதபற்றியே * ஆத்மபாவனையும் ஸம்பவிக்க இடமில்லை. ஆத்மபாவனை யில்லாவிடில் விஷயத்தில் நசையறுவதில்லை, அதில்லாதவனுக்கு நித்தியமானசுக மெப்படி கிடைக்கும்?

(அ-கை.) முன் சொன்னபடி இந்திரிய ஜயம்பண்ணுதவனுக்கு வரும் அநர்த்தத்தை மீண்டும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஐந்த்ரியாணாம்ஹிசரதாம் யந்நமநோநுவிதீயதே।
ததஸ்ய ஹரதிப்ரஜ்ஞாம்வாயுர்நாவமிவாம்ப்ஹஸி॥சுஎ॥

(சுஎ) விஷயங்களைத் தேடியோடும் இந்திரியங்களின்வழியே மனதைச் செலுத்துவானுகில் அம்மனதானது, ஆத்மாவை நாடியிருக்கின்ற புத்திவிசேஷத்தை இழுத்து, ஜலத்திற்செல்லும் ஓடத்தை எதிர்காற்றுனது பலாத்காரமாய் அடித்துக்கொண்டோடுவதுபோல சப்தாதிவிஷயங்களில் மூட்டிவிடும்.

தஸ்மாத்யஸ்யேந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்ஸர்வஸ்ய நிக்ருஹீதாநிவக்ருஸ்ஸ்யுஃ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞாப்ரதிஷ்டிதா॥சுஅ॥

(சுஅ) ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னபடியே சுபஸ்தாநமான என்னிடத்தில் யாவனொருவன் மனதை நிறுத்தி இந்திரியங்களை விஷயத்திற்செல்லவொட்டாமல் சுத்தமாய் அடக்குகிறானே, அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவினிடத்தில் பிரக்ஞையானது நிலைத்திருக்கும்.

(அ-கை.) இப்படி இந்திரிய ஜயம்பெற்று மனந் தெளிந்தவனுக்கு உண்டாகும் ஸித்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

யாநிஸாஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம்ஜாகர்திஸம்யமீ।
யஸ்யாம்ஜாக்ரதிபூதாநி ஸாநிஸாபஸ்யதோமுநேஃ॥சுக॥

(சுக) ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இரவாயிருக்கின்ற (அதாவது பிரகாசிக்காத) ஆத்மவிஷயமானபுத்தியில், இந்திரியங்களைஜயித்து உள்ளந்தெளிந்திருப்பவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; என்றால் எந்தவேளையும் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். அப்படியே ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் பிரகாசமாயிருக்கின்ற சப்தாதி விஷயகமான புத்தியானது (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணுகிற) அம்முனிக்கு இரவுபோலிருக்கிறது (அதாவது பிரகாசிக்கிறதில்லை.)

---

* ஆத்மபாவனை-எந்தவேளையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே நாடியிருத்தல்.

கூவெமயூசாணஃவமவுதிஷ்ம் ஸஃஉசாவப்வுவிஸ்ருஜியஷ்யஹ்।
தஷ்டுகாமாயம்வுவிஸ்ருஜிவெடு ஸஸ்யாத்ரிசாவெொதிந்கூகாஃகூகீ॥

(எ0) தனக்குத்தானே நிறைந்து ஏகரூபமாயிருக்கிற ஸமுத்திரத்தில் ஆற்றுநீர் முதலியவை போய்விழுந்தாலும் விழாவிட்டாலும் அதிலுல் அந்த ஸமுத்திரமானது எப்படி சிறுத்தல் பெருத்தல் முதலிய விகாரத்தை அடைவதில்லையோ, அப்படிபோல இந்திரியங்களுக்கு சப்தாதிவிஷயங்கள் கிடைத்தாலும் கிடையாவிட்டாலும் அதைக்கணிசியாமல் யாவனொருவன் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திலுல் திருப்தனாயிருக்கிறானே, அவனுக்குத்தான் சாந்தியுண்டு; மற்றப்படிசப்தாதிகளில் சாபல்யமுள்ளவனுக்குக்கிடையாது.

விஹாயகாமாநுயஷ்வாநு வர்தாம்ஸ்ருஸ்பதிநிஷ்ப்ருஹஃ।
நிர்மமோநிரஹம்காரஸ்ஸஸ்யாத்திமதிகச்சதி॥எக॥

(எக) யாவனொருவன் சப்தாதி விஷயங்களை யெல்லாம் துறந்து கசையற்று எனது என்கிற புத்தியும், தேஹமே ஆத்மாவென்கிற ப்ராந்தியும் விட்டிருக்கிறானே, அவன் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தாலே சாந்தியடைகிறான்.

வஷாஷ்ப்ராஹ்யஸ்திதிஃவாயுர் னைநாம்ப்ராவ்யவிதாஹ்ருதி।
ஸ்திகூவாஷ்யாஃஇதகாலெவி ப்ரஹ்மநிவர்ணஸ்ப்ருஹதி॥எஉ॥

(எஉ) அர்ச்சுந! ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து அத்துடன் பலத்தில் அபேக்ஷையின்றிச் செய்யவேண்டியதாக இப்பொழுது நாம் சொன்ன கர்மநிஷ்டையானது, ஞானயோகமென்கிற ஸ்திதப்பிரக்ஞதைக்குச் சாதனமாயுள்ளது; இது ப்ரம்மத்தை அடைவிக்குமது; புருஷன் அந்திமகாலத்தில் இந்த நிலையிலிருந்தானுகில் ஆனந்தமயமான ஆத்மாவை அடைகிறான். [ஆகஇப்படி ஆத்மாவின் உண்மையையும், அவ்வாத்மாவை அடைவதற்கு ஸாதனமான யுத்தமென்னுங் கருமத்தையும் அறியாது, சரீரமே ஆத்மாவென்றுபிரமித்து அதிலுல் யுத்தத்தினின்றுங்கையொழிந்த அர்ச்சுநனுக்குக் கண்ணன் அந்தப்பிரமம் தீருகைக்காக நித்திய ஆத்மவிஷயமான ஸாங்கியபுத்தியும், அந்த புத்தியுடன் கூடியதாய் ஸ்திதப்பிரக்ஞதையென்னும் ஞானநிஷ்டைக்கு ஸாதகமாய் கர்மயோகத்துகது வேண்டியதாயிருக்கிற புத்தியும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அருளிச்செய்தார். இதை நிதர்ஶநாவஷ்டகஶ்லோகா மொவராவலாஷ்ட்யொமயீஃ | ஸ்திதீயெஸ்திதயீயுக்ஷாவெர்ஷாகூதஷ்டநாஹஸ்ராஜ்ஞயெ என்று ஸ்ரீஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமானுஜாயநமः.

மூன்றுவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை,

இதுவரையில், மோக்ஷகாமர்களுக்குப் பலமாக வேதாந்தத்திற்சொல்லப் பட்ட * பரப்பிரம்மமான புருஷோத்தமனை அடைதற்குத்தகுந்த உபாயம் o பக்தியோகமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதற்கு அங்கமான (யக்ஞதாநவ்ரதவாதா இத்யாதி ஏ பிரஜாபதி வாக்கியத்திற் சொன்

---

* இங்கே, "அவித்யாதிகளான ஸகல தோஷங்களையும் வாஸனையோடே ஒழித்து, அபார அதிசயமாய் அளவிறந்தவையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்கள் பொருந்திய" என்று சேர்த்துக்கொள்வது.

o இங்கே "வேதநம், உபாஸநம், தியாநம் என்கிற சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்டதும், பல தசையிலுங்கூட பிராப்யப்பிராபக பூதனை அவன் திருவடிகளில்மாத்திரம் பண்ணத்தக்கதுமான" என்று சேர்த்துக்கொள்வது.

ஏ பிரஜாபதிவாக்யத்திலோ! யஜ்ஞோ தாநம் நவிஜ்ஞாநாதி என்றுப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் தர்சநமானது, தஹரவாக்யத்தில் சொன்னபரவித்தைக்கு சேஷப்பட்டதென்று சொல்லி; ஜாகரிதம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி இவைகளைக்கடந்த அந்த ஜீவஸ்வரூபமானது சரீரவிலக்ஷணமென்றுபிரதிபாதித்து; வைவஹ்நிர்வைஷ ஸம்ப்ரஸாதோஸ்மாச்சரீராத்ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே என்று ஜீவன் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுப் பரஞ்சோதியான பரமபுருஷனையடைந்து தனது நிஜரூபத்தோடு விளங்குகிறானென்று தஹரவித்தைக்குப் பலன்சொல்லி முடிக்கப்பட்டது. அப்படியே இங்கும் ஸ்யோ தயொமாயிமஜ நவ்யம் ஸ்ருஷ்டீரொஹரஸாகளஜஹாதி இத்யாதிகளில் ஸ்ருஷ்டிக்கா என்று தேவனை யறியவேண்டியதாக விதிக்கப்படும் பரவித்தைக்கு அங்கமாக ஸ்யோதயொமாயிமஜ நவ்யம் என்று ஜீவாத்மஞாநத்தையும் விதித்து, நஜாயதே ம்ரியதேவாவிபஶ்சிந் இத்யாதியால் ஜீவாத்மஸ்வரூபம்ஜநமரணராஹித்யமென்று சோதித்து; ஸுஷுப்தாவுபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே என்று ஆரம்பித்து ஸ்ருஷ்டிம் விஸ்ருஷ்டாதாரஸ்ருஷ்டிக்கா யீரொநரொவதி|| நாயமாத்மாப்ரவசநேந லப்யோ நமேதயா நபஹுநாஶ்ருதேந நாயமேவைஷவ்ருணுதேதேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம் இத்யாதிகளால் பரஸ்வரூபத்தையும் அவனை உபாஸிக்குந்தன்மையையும் அவ்வுபாஸநமும் பக்திரூபமாயிருக்கவேண்டுமென்பதையும் பிரதிபாதித்து விஜ்ஞாநவாந்யஜ்ஞம்தநுதே ஸர்வாணிகர்மாணி | யொயுநஃவாஶாம்வாதிதஶிஷ்ரோபூவாஜஃவம் ஏழு என்று பரவித்தைக்குப் பலம் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமென்று சொல்லி முடிக்கப்பட்டது.

ன) ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் * கர்மயோகத்தால் ஸம்பாதிக்கத்தக்க ஞான யோகத்தாலேல ஸாதிக்கத்தக்கதென்று அருளிச்செய்தார். இதற்குமேல் நான்கு அத்யாயங்களால் அந்த ஜீவஸாக்ஷாத்காரத்தையும், அதற்கு உபாயத்தையும் விவரித்தருளுகிறார்.

கூஜு-நஉவாச ॥ ஜ்யாயஸீசெத்கர்மணஸ்தே மதாபுத்திர்ஜநார்தந | தத்கிம்கர்மணிகோரேமாம் நியோஜயஸிகேஸவ॥ க॥

வ்யாமிஸ்ரேணேவவாக்யேந புத்திம்மோஹயஸீவமே |
ததேகம்வத நிஸ்சித்ய யேந ஸ்ரேயோஹமாப்நுயாம்॥உ॥

(க-உ) அர்ச்சுனன் சொல்வது—ஓ ஜநார்த்தந! இதுவரையில் தேவரீர் அருளிச் செய்ததில், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஞாநநிஷ்டைதான் நேரான ஸாதநமென்றும், கருமநிஷ்டையோ அநத ஞாநநிஷ்டையை உண்டாக்கித் தருமென்றும், அநத ஞாநநிஷ்டையும் ஸகலமான இந்திரிய வியாபாரங்களையும் ஒழித்தே பெறவேண்டியதென்றும் ஏர்ப்பட்டது; இதனால் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் விஷயத்தில் கருமநிஷ்டையைக் காட்டிலும் ஞாநநிஷ்டையே சிறந்ததென்று தேவர் திருவுள்ளமாகத் தெரியவருகிறது. இப்படியாகில் அடியேனுக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கவேண்டுமானால் இந்திரியவியாபாரத்தை யொழித்துப பெறவேண்டியதான ஞாநயோகத்தைச் செய்யும்படி நியமிக்கலாயிருக்க அது செய்யாது அதற்குவிரோதமாய் இந்திரியவியாபாரரூபமான கருமயோகத்தைச் செய்யும்படி நியமித்தீரே! இதைப்பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான வாக்கியங்களைச்சொல்லி அடியேனைக் கலங்கச்செய்வதுபோல் காண்கிறது. ஆகையால் அடியேனுடைய க்ஷேமத்தைக்கோறி அடியேன் செய்யவேண்டியதை நிச்சயித்துக் கொள்ளும்படி ஒருவாகயமாக அருளிச்செய்யவேணடும்.

(அ-கை.) அதறகுக் கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச ॥ லோகேஸ்மிந்த்விவிதாநிஷ்டா புராப்ரோக்தாமயாநக | ஜ்ஞாநயோகேந ஸாங்க்யாநாம் கர்மயோகேந யோகிநாம்॥ங॥

(ங) அர்ச்சுந' நாம் முன்னே சொன்னதைச் செவ்வையாயறிந்திலை. உலகத்தில் ஜநங்களுக்கு யோக்கியதை பலவிதமாயிருக்கையால் அவரவர் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி ஞாநநிஷ்டையென்றும் கருமநிஷ்டையென்றும் இரண்டுவகை உண்டெனறு சொனனேனும்: அதாவது விஷயத்தில் வியாகுலமான புத்திகளான யோகிகளுகக்குக கருமயோகத்தில் அதிகாரமென்றும் ஆத்மாவையேநாடுகிற புத்தியுடனகூடிய ஸாங்கியருக்கு ஞாநயோகததில் அதிகாரமெனறும் பிரித்துச்சொன்னேனும்; அதுவேயல்லது சிறிதும் விரோதமாய்ச் சொன்னேனில்லை. [மோக்ஷாத்தியான வென்னை நேரே ஞாநயோக

---

* இங்கே-ஆத்ம யாதாதம்ய ஞாநபூர்வகமாய் பலாபேக்ஷையின்றிச செய்த எனறு கூட்டிகொள்ளவும்.

ஸ்திலை நியமிசலாயிருகக கருமததில் பிரவேசிகக செயவேதனைருல் லோகததில் மோகூதாமருகெலலாம உடனே ஞாநயோகததில் அதிகாரம வருமா? வரமாட்டாது பலாபேகூயினறிக கேவலம எமபெருமானிடை ய ஆராதநரூபமாகக கருமததை அநுஷடித்து ரு அதலால மனகலக்கமற று இநதிரியவியாகூலந தொலநத பினபுதான ஞாநநிஷடைகரு யோகதிய தையுண்டாம் ஆகையாலே கருமததைச செயயுமபடி நியமிததோமிதனை யெனறு திருவுளளம]

(அ-கை) லோகததில எலலாருகரும மோகூததில இச்சை பிறநத போதே ஞாநயோகம செயயுமபடியான நிலையுணடாவது அரிதெனகிறார.

நகூரிகூஷ்ணாரிநாரயம்லா லெநஷ்டிரும்வாரவாஷ்டாரெ।
நவஸ்நாயுலநாதெவ லிஜிம்ஸுரியிமஷ்டதி॥சூ॥

(சூ) (பரமபுருஷனுடைய ஆராதநரூபமாகச சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுந) கருமங்களைச செயயத்தொடங்காமலிருப்பதிலுலாவது தொடங்கி நடுவில விடுவிடுவதிலுலாவது ஞாநநிஷ்டை ஸிதிதிகருமெனறு நினைக கவேண்டாம், பலாபேகூயற்ற கருமங்களால எமபெருமானை ஆராதிகாமல அதனால் அநாதிகாலமாய ஸமபாதிதத பாபஙகளைத தொலையாதவருக கு,இந்திரிய வியாகூலமறறுப பெறவேணடிய ஆதமநிஷடை கிடைபபது ஸுரிது

(அ-கை) இதததான தககநியாயங்களைகொண்டு நிரூபிக்கிறார்.

நஹிகூஸ்சிகூஷணவி ஜாதாதிஷ்டதுகூகூ।
காயகூலெதஹ்யவஸ்டுகூ வவகூத்வாகூதிலெஜமகூனெஃ॥ரு॥

(ரு) லோகததில் ஒருவனும் ஒருகாலும ஒருகாரியமும் செய்யாமலிருகமாட்டான். அப்படி யிருப்பதாக ஒருவன தான்ஒழிந்திருந்தாலுகிலும, பிருகிருதியில உணடாய் இவனுடைய பூர்வ கர்மாநுஸாரமாக விருததியடைந்த ஸத்வம,ராஜஸ,தமஸ எனகிற மூன்றுகுணஙகளும் இவனையு மறியாமல இவனுககு உசிதமான சிலகாரியஙகளிலமூடிவிடும [ஆகையால் முன் சொன்ன கருமயோகததால் பழைய பாபஙகளைத தொலதது ஸத்வா திகுணஙகளை வசப்படுத்தி நிரமலமான ஆதமஃகாரணததாலே ஞாநயோக ம் ஸம்பாதிக்கததககது]

(அ-கை.) அப்படியில்லாமல ஞாநயோகததில் இழிந்தால அநாத்தம் விளையுமெனகிறார.

கரிஷ்யாணிலம்யசெ யகூஞெஜி நலாஷ்டரநு।
ஜநி பாயகூநுவிசமயா தா தியெராவாரஷ்டஉவெதி॥சூ॥

ரு காமாநுஷடாநம, பரமபுருஷாராதநரூபமென றும் மிடம்யதிற் வெவ்வேறாகூமிகா நாம்யெ நலவகூதிஜ்ஞெதெ। ஷ்டகரிஷ்ணாதிஜ்ஞெவெ-ரெவிஜிம்விஜ்திரோ நவஃ என்று மேலே அருளிச்செய்யபபோகிறார்.

(சு) பாபந் தொலையாமையாலே அந்தஃகரண பஹிஃகரணங்கள்வ சப்படாமலிருக்கிற ஒருவன் ஆத்மஞாநத்தை ஸம்பாதிக்க விழிந்தாலுகில், அவன் சப்தாதிவிஷயங்களில் ஆசையுற்றவனுகையால் ஆத்மாவைத்தேடி மனம் செல்லாமல் விஷயத்தையே நிஜனத்துக்கொண்டிருப்பான். அப்படி ஒன்று செய்யக்தோலி ஒன்று செய்கின்ற அவன் பொய்யேசெய்பவனுகையால் அதனுல் அநர்த்தப்படுவான்.

யஷ்டிர்யாணிஶநகா நியச்சாரஹதேஜஸ:।
கஶ்சிந்நியச்சேத்கஶ்சாயமஶக்ஷஷ்விதி॥ஏ॥

(ஏ) யாவனொருவன், தான் முன்பு பழகியிருக்கிற கருமங்கள்போலே சாஸ்திரோக்தமான கருமங்களும் சிலவாகையால் அவைகளில், (ஆத்ம தரிசநத்திலுன்றிய மனதைக்கொண்டு) இந்திரியங்களைச் செலுத்தி அவைக ளைப்பற்றின்றிச் செய்யத்தொடங்குகிறானே அவனுக்கு யாதொரு பிரமாத மும் நேரிடமாட்டாதாகையால் அவன் முன்சொன்ன ஞாநநிஷ்டனைப்பார் க்கச் சிறந்தவனுவான்.

நியதம்குருகுரு கர்ம ஜ்யாயோஹ்யகர்மண:।
ஶரீரயாத்ராபிசதே ந ப்ரஸித்யேத்அகர்மண:॥அ॥

(அ) அநாதிவாஸனையாலே பிரகிருதியில் அகப்பட்ட புருஷனுக்குக் கருமஞ்செய்வது ஸ்வபாவமாய் பழகிப்போனபடியால் அது செய்வதற்குச் சுகமாயும் பிரமாதத்தைத் தராததாயுமிருக்கிறது. ஞாநநிஷ்டையோ பழக் கமில்லாமையால் செய்வதற்குக் கஷ்டமாயும் அநர்த்தஹேதுவாயுமிருக்கிற து. இப்படி கர்மம்செய்வதற்கு சுகமாயிருக்கையாலும்(இதைச்செய்யும்பொ ழுது ஆத்மாவின் உண்மையான நிலையையறிந்து ஆத்மா கர்த்தாவல்லனென் றுநிஜனக்கவேண்டுகையாலே) ஞாநயோகம் இதற்குட்படுகையாலும்இது ஞா நயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. [ஆனல் ஞாநநிஷ்டையை விசே ஷமாகச் சொல்வதெதுவெனில்:—அது தகுந்தஅதிகாரமுள்ளவன் விஷ யம்.] மேலும் ஸகல கருமங்களையும் விட்டுக் கேவலம் ஞாநநிஷ்டையில் இழிந்தவனுக்கு முதலில் அந்த நிஷ்டைக்கு வேண்டிய சரீரதாரணமே ஸி த்திக்கமாட்டாது. [ஏனெனில்:—நியாயார்ஜிதமான திரவியங்கொண்டு செ ய்த யக்ஞசேஷத்தாலே சரீரத்தைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்று ஏற்பட்

⊕ மூலத்தில் குருகு சப்தம் இங்கே ஞாநநிஷ்டையைச் சொல்லு கிறது, ஏனெனில் குரவோ வேதாந்தா: என்றபடியே வேதாந்தங்களுக்கு குரு என்று பெயர்தொடங்குகையாலே.

ஃ ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்வஶுத்தி: ஸத்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: என்று ஆஹாரம் சுத்தமானுல் ஸத்வம் சுத்தியாம்; அதினுல் சலியா த சிந்தையுண்டாமென்று வேதம் சொல்லுகையாலும் அந்த சிந்தை ஞாந யோகத்துக்கு உபகாரகமாகையாலும் யக்ஞசேஷங்கொண்டே சரீரத்தைத் தாங்கவேண்டுமென்றறிக. இவ்வர்த்தத்தை தெகூவம் இத்யாதியில் மே லே அருளிச்செய்யப்போகிறார்.

⚘ சரீரமானது ஸ்தாதரம் தலைக்கூடுகிறவனையில் இருந்தே நீரவேண் டுமென்றறிக.

டபினபு கருமமினறி யகளும செயவதெபபடி?] [ஆக ஞாநநிஷ்டனுககும சரீரமுளளவனாயில நிதநிய நைமிதநிக கருமஙகள செயவது ஆவசியகமானையாலும, கருமயோகதநிலும ஆதமஞாநம் உடபடடமையாலும, பிராகிருதபுருஷனுக்குக் கருமமசெயவது சுலபமாயும் பரமாதநதையுணடுபணணுதநாயுமிருகனையாலும ஞாநநிஷடாதிகாரிகளுகனகூடக் கருமயோகமே சிறபபுறறது. ஆனையால நீ கருமயோகநதனதையே செயயெனறு திருவுளளம.]

(அ-கை) இபபடியாலுல நிரவியநதேடலமுதலிய கருமங்கள (அஹங்காரம் மமகாரம முதலிய) இந்திரியவியாகூலதனதை யுணடாகுமானையால் புருஷனுகனகுக் கருமவாஸனைபிறநது அதனுல் ஸமஸாரபநதம உணடாகாதோ? என்ன அருளிசசெயகிறார.

யஜ்ஞாயிரதகரமணோ நரதர லொகொயமகரமபநதநஃ।
ததரயமகரமகளனெய முகதஸஙகஸமாசர॥கூ॥

(கூ) சாஸதிரதநதில்சொனன யாகாதிகருமங்களுக்காகத் நிரவியநதேதல முதலிய கருமஙகளனிவிட்டுத தன்ப்ரயோஜநதநதுகனகாகச செயயுங கருமமெலலாம (பந்தமென்கிற) ஸம்ஸாரதநதுகனகுக காரணமாம. ஆனையால யகஞத்துக்காகத நிரவியஸமபாதநம முதலிய கருமஙகளனிச செயயுமபொழுது அதில் பறறினறிசசெய் [பறறின்றிசசெயயும யகஞாதிகளுனகாகக கருமஞ செயதுவநதால அநத யகஞாதிகளால எமபெருமான ஆராதிகனபபடடவரா ய அநாதிகாலமாய இவனைப் பறறிகனகிடநத கருமவாஸனையைத் தொலைத்து வியாகுலமற்ற ஆத்மதரிசநதனதைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானென்று திருவுளளம.]

(அ-கை.) எந்த புருஷாத்ததனதை ஸாதிகன முயனறவரும யக்ஞசேஷத்தாலேயே சரீரத்தைததரிகனவேணுமெ; மறறபபடி தரிதநதால் தோஷமுணடெனகிறார்.

யஸ்ஸ்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாதாத்மதருபதிஶ்ச மாநவஃ।
ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷடஸ்தஸ்ய கார்யம ந வித்யதெ॥கo॥

(கo) ஸகலப் பிராணிகளுனகும பதியான ஸ்ரீமநநாராயணனை சிருஷ்டிகாலதநதில, அநாதிகாலமாயதனதொடாநத அசெதநஸமபநதநதாலே பரவசர்களாய நாமரூபங்களனையிழநது தனக்குள லயிதது ஒருபுருஷார்ததநதையும் அடைவதறகு யோக்கியமிலலாதவராய அசெதநம்போலகனகிடநதப் பிராணிகளனைக் கடாக்ஷித்து, பரமதயாளுவாகையாலே அவர்கள உயவதறகாகத தன் ஆராதநரூபமான யகஞதனதைச் செயயும்படி யகஞங்களோடுகூடவே அவர்க

ஏ இங்கே வ்யுஜ்ஜாவதி சபதமானது நிருபாதிகமாயகனகொண்டு ஸாவகாசவரணய விசுவதநதுக்கு சிருஷ்டிகாதநதாவாய விசுவாத்மாவா யெழுநதருளியிருகனிற ஸ்ரீமநநாராயணனையே சொல்லக கடவது, வதீம் விஶ்வஸ்ய ஆதிதஶ்ரம் எனறு நிருபாதிகபபிரஜாபதி ஸ்ரீமநநாராயணனெனறலலவோ வேதஞ்சொலலுகிறது?

னையும சிருஷ்டித்து, "இந்த யகளுதனைக்கொணடே நீஙகள முன்னுகளு வாரகடவீர, இதுதான உஙகளுகளு மோகூஷதனையும மறறுமம பலஙகளையுமகொ டுபபது" எனறு திருவாயமலாநதருளினன.

(அ-கை) ஆதெபபடியெனறுல —

ஔவாநுஹாவய்தாதெந ஔதெஔவாஹாவயனூவ்।
வுஹுவுஹுஂஹாவய்தெ ஸ்ருயஂவுஹுவாவ்யுஷ்॥கக॥

(கக) தேவதாராதநரூபமான இந்த யகளுதாலே, எனகளு ॥ சரீரபூதர்களாய என ரூபமாயிருகிற தேவாகளை ஆராதநம செயயுங்கள, அபபடி ஆராதிக்கப்பட்ட அவாகள, தம் ஆராதநதனுகளு வேணடிய அநுபாநாதிகளை தந்து உகளைபபோஷிபபாகள இபபடி ஒருவருகொருவா பாவித்துகொணடு மோகூஷமெனகிற பரமபுருஷாாதனதை அடையுங்கள

ஐஷ்டாநுஹோஹாநுஹிவொஔவா ஏஷ்யுஞையஜ்ஹாவிதாஃ।
தைர்தத்தாநப்ரதாயைப்யோ யோஹுங்க்தெஸ்தேந ஏவஸஃ॥

(கஉ) யக்ஞதால ஆராதிக்கப்பட்ட அநத தேவாகள உங்களுக்கிஷ்டமான போகஙகளை மென்மேலும கொடுதது வருவாகள. ஆகாள் தம ஆராதநதனுகெனறு தநதவைகளை அவாகளுக்குக்கொடாமல எவன புஜிகிறானே அவன் திருடனேவான. [திருடாவது —பிறருடைய பிரயோஜநதனுகாக ஏறபபட்ட வஸ்துவில் தனனுடையதெனகிற புதநிலையைச்செய்து அதிலுல் தன ஆதமாவைப போஷிதது கொளளுவதுதானே? இதனால இவனுக்கு பரமபுருஷாாதநங கிடையாமறபோவதுமாதிரமனறு, நாகமும ஸமப விகுமெனறு ஜபிபபிராயம.]

(ஆ-கை) அதையே விவரிகிறார.

யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிநஸ்ஸந்தோ முச்யுந்தெ ஸர்வகில்பிஷைஃ।
புஞ்ஜதெ தெ த்வகம் பாபா யெபசந்த்யாத்மகாரணாத்॥ கஈ॥

(கஈ) இநதிராதிகளுகளு அநதராதமாவா யெழுநதருளியிருகிற பரமபுருஷனை ஆராதிக்கவேணடுமென்று நிரவியங்களை தெடிச்சமைத்து அவறறைகொணடு அபபடிபபடட பரமபுருஷனை ஆராதிதது அதில் மிகுதியைபபுசிதது சரீரத்தைக காபபாறறுகிறாரயாவா, அவர்கள்தான் அநாதிகாலமாய் ஸமபாதிகபபடடனவைகளாய ஆதமாவினுடைய யதார்தஜ்ஞாநதை மறகுவிதோதிகளாயிருகிற ஸகல பாபங்களினினறும விடுபடுவாகள்; எவாகளாலுல அபபடிபபடட பரமபுருஷ ஆராதநதனுகெனறு வகுதத நிரவியங்களை தமகென்னறு ஸமபாதிதது அதைச சமைதது உணபாகளோ, அநத பபாவிகள பாவதனதையே உணகிறாகள. அதாவது.—ஆத்மஜ்ஞாநத்தில் கண்ணையாமல் ரஜஸதமுகெனகிற சமைதது உணகிறார்கள்.

॥ கூஹாஹிலவுஞயஜ்ஞாஶிஷ்டாஶிநஸ்ஸர்வகில்பிஷைஃ। ஸ்ருவஸனறு ஸகலமான யகஜ்ஞகளுகளுக்கும எமபெருமானே போகதாவெனறு மேலே அருளிசசெயகிறதாகையாய நிரதேசவாதிகளோச் சரியலலெனகிறது

(அ-கை.) திரும்பவும் லோகாதியாகவுமாம், சாஸ்திராதியாகவுமாம், யாவும் யக்ஞத்தாலுண்டானதென்பதை யெடுத்துக்காட்டி, யகஞத்தை அனுஸரிப்பது அவசியமென்றும் அதைச் செய்யாமற்போனால் தோஷமுண்டென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஈநாஹுவதிலாமதாநி வஜ்ஞோநயாஹநலாம்லவ:।
யஜ்ஞாஹுவதிவஜ்ஞோநயா யஜ்ஞேகூடிஹுவஸ்ஹூவ:॥கச॥
கூடிஹு ஷ வ்ருஹ்ஹோஹுவம்விஷி வ்ருஹ்ஹாகக்ஷாஸவஸ்ஹூவ்ஹுவ்ழ்।
தவ்ஹாதவ்ஹுமதம்வ்ருஹ்ஹு நிதயம்யஜ்ஞேவ்ருதிஷ்டிதழ்॥கரு॥
வனவம்வ்ருவதிஹுதம்வக்ரம் நாநாவதிஹுயதீஹபஃ।
ஈவாயாஸிந்த்ரியாராஸோ தோவம்வாயஹுவஜீவதி॥கசு॥

(கச-கரு-கசு) ஸகல பூதங்களும் அன்னத்தாலுண்டாகிறதென்பதும், அந்த அன்னம் வருஷத்தாலுண்டாகிறதென்பதும் எல்லாருக்கும் பிரத்யக்ஷம். அந்தவர்ஷம் யக்ஞத்தாலுண்டாகிறதென்று (ஈஹளவ்ராவஸாஹாதிவஸிதயுஷ்டாதிஷ்டித। ஈஷிதயாஜ்ஜாயதெதவ்ருஷ்டிஃ இத்யாதியான) சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அந்த யக்ஞம் (புருஷவியாபாரரூபமான) கருமத்தாலுண்டாகிறது; அந்தகருமம் (பிரகிருதியின் பரிணமமான) சரீரத்தாலுண்டாகிறது, அந்த சரீரமோ ஜீவனாலே: அதெப்படியெனில் - அந்தந்த பாதாதிகளால் திருப்தியடைந்த ஜீவாத்மாவோடு கூடியிருந்தால் மாதத்திரத்தான் சரீரம் கருமம் செய்யக்கூடும். ஆகவிதனால் எந்தசரீரமும் யக்ஞத்தால் தான் நிலைக்கிறதென்றதாயிற்று. இப்படி ஜீவனுடன்கூடிய சரீரத்துக்கு அன்னமும் அன்னத்துக்கு வருஷமும்வருஷத்துக்குயக்ஞமும் யக்ஞத்துக்கு(கர்த்தாவின்வியாபாரமான)கருமமும்,கருமத்துக்கு (ஜீவனுடன்கூடிய) சரீரமும் சரீரத்துக்குத் திரும்பவும் அன்னமுமென்று ஒன்றுக் கொன்று காரியமாயும் காரணமாயும் பரமபுருஷனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்தசக்கிரத்தை, (ஞாநயோகாதிகாரியோ கருமயோகாதிகாரியோ) யாவனொருவன் நடத்துகிறானில்லையோ அதாவது யகஞசேஷத்தாலே தேஹயாத்திரை தரிக்கிறதில்லையோ அவன் தன்வாழ்நாளையெல்லாம் பாவத்துக்கே ஒப்புவிக்கிறான். ஆனதுகொண்டே அவன்புலன்களைத்தன் திருப்திசெய்யவல்லதாத்மாவுக்கு நலனை, அவன் சரீரத்தையும் மனதையும கெட்ட அனைத்தாலே வளர்த்தலையால் ரஜஸ்ஸாதமஸ்ஸா என்கிற இரண்டிகுணங்களைத் தலையெடுத்து ஆத்மதரிசனத்தில் கண்ணையாமல் விஷயபோகத்தில் மணதுகிறான். ஆகையால் அவன் ஞாநயோகாதிகளில் முயறசிசெய்பவனுமிலும அது நிஷ்பலமாகையாலே வீணுக்கே ஜீவிக்கிறான்.

ஈ வ்ருஹ்சப்தம் பிரகிருதியின் விகாரரூபமான சரீரத்தைச் சொல்லக்கடவது. தவ்ஹாதெதயுஷ்ஹுஸ்ஹாரிஸவெதி நஹுஜாயதெ என்று வ்ருஹ்சப்தத்தாலே பிரகிருதியை நிர்த்தேசிக்கையாலும்; ஸ்ரீயொநிஹுருஹசவ்ருஹ்க் என்று மேலே ப்சால்லப்போகிறபடியாலும் சரீரவாசகம்.

(அ-கை.) ஸாத⁴நமில்லாமலே ஆத்மதரிசநம்கிடைத்தவனுக்கோ இந்த வருணாசிரமகருமம வேணடாமெனகிறா.

யஸ்மாத்³ராதி³ரவஸ்யா ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரஶோப⁴நவ்ʼ।
கூ ஃ
கூர்த⁴ருவிவஸ்தே³ஷு ஸ்வஸ்யகாயம்நவிஶ்ருதே॥கள॥
ஃ
லெநவ்தஸ்யகூர்தநாயெஶ்வர நாகூர்தெநெநஹகர்ஹ்யதே।
நஸ்வாஸ்யஸ்வஸ்ய்ஹஸ்தே³ந கர்ஹ்யிஷ்யெவ்யாஸ்ரயஃ॥கஅ॥

ஸ்ஸ்யஸ்யஸ்ய கூர்த⁴ம் கூர்த⁴ம் கூர்த⁴ம்கூர்த⁴ஸ்ஸ்யவர்।
கூஸ்ஸ்யகூர்தஹ்யஸ்யாவர்தநுகூர்த⁴ வர்ஶாவெர்தி³வெர்ஷஃ॥கக॥
தத

(கள-கஅ-கக) ஞாநயோக கருமயோகங்களிரண்டையும் அபேக்ஷித்காமல் தனக்குததானே ஆத்மதரிசநமபண்ணுகிறுன் யாவனொருவன் அவன் இதரமான அந்பாகாதிகளாலல்லாமல் ஆத்மாவிலுலேயே திருப்தனும், உதயாகம், மாலை, சாதனம், பாட்டு, வாத்தியம், நர்த்தநம் முதலியவற்றிலின றி, கேவலம் ஆதமாவில் ஸந்தோஷமுற்றவனுய், $ தாரகம் ∆ போஷகம் Ψ போக்கியம் எல்லாம் ஆத்மாவேயாயிருப்பவனுகையால் அவனுக்குச் செய் யவேண்டுங் கருமம் ஒனறுமில்லை. (ஆதமதரிசநமெனகிற) பலம் கைபுகுநதவ னுகையாலே செய்வதால் பயனுமில்லை; செய்யாமையால் தோஷமுமில்லை. ஏக்கனவே ஆத்மஸாதஷ்டனுய் எல்லாவஸ்துக்களையும் உபேக்ஷித்திருபப வனுகையால் பிரகிருதியின் விகாரங்களான ஆகாசமுதலிய பூதங்களினுலா வது அவற்றின் காரியங்களினுலாவது அவனுக்கு என்னப் பிரயோஜநம்? ஸாதநம்செய்வதெல்லாம் அவறறில் உபேக்ஷையுண்டாகைக் காகத்தானே? இவனுக்கோ அது உண்டாயவிட்டது. இனி இவன் கருமம்செய்வதேன்? ஆக, தனக்குத்தானே ஆத்மதரிசநம்பண்ணவனுக்கு ஸாதநத்தில் பிரவாத்திக்க வேண்டாமையாலும், பிரவர்த்திததவனுக்கு இநதகர்மயோகம் சுலபமாயும் அநர்த்தஞ்செய்யாததாயும் ஆதமஞாநத்தை யுட்கொண்டதாயு மிருக்கின்ற மையாலும், ஞாநயோகிக்கும் இதில் சிறிது செய்யவேண்டுகையாலும் கரு மயோகமே ஆத்மதரிசநத்துக்குச சிறநதது. ஆகையால் அர்ஜுந! பற்றின் றிக் கருமஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணததுடன் பலஸித்தியாமளவும் கருமத்தையேசெய்.

கூஉஞெனைவஹிவஸம்வஹி ஶாஶ்வீதாஜநகாதயஃ।

(ககஉ) ஞாநயோக அதிகாரிக்கும் கருமமே சிறநதிருக்கையால்தான ஞாநிகளில் தலைவரான ஜநகாதிராஜருஷிகளும் கருமயோகத்தாலேயே ஸித் திபெற்றாகள.

(அ-கை.) இவ்வாறு-மேகூறார்த்தியானவன் ஞாநயோகத்துக்குத்தகா தவனுகையாலே கருமயோகமே செய்யத்தக்கதெனறு அருளிச்செய்து, ஞா நயோகத்துக்குத் தகுந்தவனுக்கும் கருமயோகமே சிறநததென்பதை கா ரணத்தோடு அருளிச்செய்கிறார்.

லொகஸஜ்ரஹஸ்தவாவி ஸம்பஶ்யந்குகர்துமர்ஹஸி॥உ०॥

$ தாரகம் - தரிக்கசெய்யும் அன்னமுதலியன.

∆ போஷகம் - பருக்கச்செய்யும் பால்முதலியன.

Ψ போக்யம் - சுகத்தைத்தரும் தாம்பூலமுதலியன.

யதா₄வாதிப்ரபூ₄தம் ஸ்தமெவமாஜ்ஞ:।
ஸயக்வ்யோணாகூரூதெ தொகஸ்ய நாவதூ₄தி॥உக॥

(உ0-உக) அர்ச்சுந! நீ லோகத்தாருடைய கேஷமத்தைப்பார்த்தாலும் கருமமே செய்யத்தகுந்தவனாகிறாய். ஏனெனில் ஸகலசாஸ்திரங்களையும் அறிந்து அப்படியே அநுஷ்டித்து பிரஸித்தனை ஒருபுருஷன், (எந்தப் பிரமாணங்கொண்டு எந்த அங்கத்தோடு) எதைச்செய்கிறானே அது தன்னையே ‡ முழுதும் தெரிந்துக்கொள்ளாத ஜநமும் அப்படியே அநுஷ்டிக்கும். ஆகையால் லோகரக்ஷணைத்துக்காக அந்த சிரேஷ்டனுங்கூட தன்வருணாசிரமங்களுக்கு உசிதமான ஸகலகருமங்களையும் அநுஷ்டிக்கக்கடவன். இல்லாவிடில் லோகநாசத்தாலுண்டானபாபம் இவனை ஞாநயோகத்தினின்றுங்கூட நழுவப்பண்ணும்.

நஇவாயுராஸ்திகதுவ்யம் த்ரிஷுலொகேஷுகிஞ்சந।
நாநவாவாஸவாவவ்யம் வர்துஏவசகர்மணி॥உஉ॥

(உஉ) ஸர்வேசுவரனுய் நினைத்ததெல்லா மடைந்து ஸகலமுந் தெரிந்தவனுய் நினைத்தது செய்யவல்லவனுய், தேவனுகவும் மனிதனுகவும் இன்னும் பலவிதமான சரீரங்களுமெடுத்து மூன்றுலோகத்திலும் இஷ்டப்படி திரிபவனுயிருக்கிற எனக்குச் சிறிதும் கருமம் செய்யவேண்டுவதில்லை; ஏனெனில்-வேறு ஒருவிதத்தாலும் அடையப்படாமல் கருமத்தாலேயே அடையவேண்டும்படியானது எனக்கேதாகிலும் உண்டாகிலன்றே செய்யவேண்டுவது? அதில்லை. அப்படியிருக்க, நானுங்கூட லோகரக்ஷணைத்துக்காகக் கருமத்தையே அநுஷ்டிக்கிறேன் பார்.

யதி ஹ்யஹம் நவர்தேயம் ஜாதுகர்மண்யதந்த்ரித:।
மமவர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த₂ ஸர்வஶ:॥உந॥
உத்ஸீதேயுரிமெலொகா நகுர்யாங்கர்மசேதஹம்।
ஸங்கரஸ்யசகர்தாசமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:॥உச॥

(உந-உச) ‡ ஸர்வேசுவரனுய் ஸத்தியஸங்கல்பனுய் ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே ஜகத்தினது உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை லீலையாகச்செய்பவனுயிருக்

---

‡ முழுதுந் தெரிந்துகொள்ளாத-சாஸ்திரார்த்தங்களில் ஏகதேசந் தெரிந்துகொண்ட.

‡ முன் சுலோகம், மூன்றுலோகத்திலுமென் றருளிச்செய்கையால் ஸ்தாவராதாரபரம்; இதுவோ மநுஷ்யர்கள் என்கையாலே கிருஷ்ணாவதாரத்தைமாத்திரம் பொறுத்தது என்று ‘அஹம்’ என்கிற நிர்த்தேசம் ஈசுவரஸ்வபாவத்தைவிடாத கிருஷ்ணாவதார ஸாதாரணமென்று வியாக்கியானித்தது.

கிற நான், லோகோபகாரமாக என் இச்சையாலே மநுஷ்யனுய் அவதரித்
தேனுகிலும் சிஷ்டஜநங்களிற்றலிலவரான வசுதேவ திருமாளிகையில அவ
தரித்தமையால் அந்த குலத்துக்கேறற கருமங்களைச் சோம்பலில்லாமல் எப்
போதும் நான் செயயாதொழிவனேயாகில் "சிஷ்டஜநங்களிறறலிவராய் வ
சுதேவர் (மைந்தனான) கண்ணன் போனவழியே நமக்கும வழியாகககடவது"
என்று நினைத்து ஸகலமுந்தெரிந்துகொளளாத சில சிஷ்டர்கள் அனைதையே அ
நுஸரிப்பாகள. அபபொழுது அவர்கள தாம் செய்யவேண்டிய கருமநுகளைச்
செயயாமையாலே ஆத்மாவை அடையாதவராகளாய் நரகத்துக்கும் ஆளாக
நிற்பர்கள. நாலை சாஸ்திரோக்தமான ஆசாரத்தைப் பரிபாலிகாமையா
ல் ஸகலமான சிஷ்டகுலங்களுக்கும் $ ஸங்கரத்தைச்செய்து இந்தபபிரா
ணிகளையெல்லாம் அழித்தவனுவேன். ஆகையால் நீயும் இப்படியே சிஷ்டஜந
சிகாமணியான பாண்டவின் புத்திரனுப் தருமன் தம்பியாய் அர்ச்சுநனென்
றுப பிரஸித்தனுயிருந்துகொண்டு ஞாநிநிஷ்டையில் இழிவாயாகில் (மோ
க்ஷத்தைமாத்திரம் ஆசைப்பட்டவாகளாய் சாஸ்திரார்த்தத்தை முழுதும்
தெரிந்துகொள்ளாத) சிலசிஷ்டர்கள உனது ஆசாரத்தையே அநுஸரித்துத்
தமகேறற கருமத்தில் நில்லாமல் நசித்துப்போவர்கள. ஆகையால் பிரஸித்
தனுங்கூட கருமமே செய்யக்கடவன்.

ஸக்தாஃகர்மண்யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத।
குர்யாத்³விதா்ம்ஸ்ததாஸக்தஶ்சிகீர்ஷுர்லோகஸங்க்³ரஹம்॥ உ7॥
ந பு³த்³தி⁴பே⁴த³ம் ஜநயே தஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கி³நாம்।
ஜோஷயேத்ஸர்வகர்மாணி வித்³வாந்யுக்த꞉ ஸமாசரந்॥உ8॥

(உ7-உ8) (ஆத்மவிஷயதத்தில் ஸகலமுந் தெரியாதவாகளாய் கருமத்
தில் விடப்போகாத ஸம்பந்தமுளளவர்களான) கருமாதிகாரிகள், அந்த ஆத்
மாப்பியாஸரூபமான ஞாநயோகதத்தில் பிரவேசிப்பது தம்மாலாகாதென்று
தங்களுக்குப் பழக்கமான கருமயோகத்தில் எப்படி இழிகிறார்களோ, அப்
படியே (ஆத்மவிஷயத்தில் முழுதுந் தெரிந்தவனுய் கருமத்தில் பற்றற்று
ஞாநயோகத்துக்கு யோக்கியனுய் பெயர் பெற்றிருக்கிற) சிஷ்டனுங்கூட த
னது ஆசாரத்தால் சிஷ்டஜநங்களுக்குத் தருமநிச்சயம் பண்ணிக்கொடுக்கை
யாகிற லோகரக்ஷணைத்துக்காகக் கருமயோகதத்தையே செய்யக்கடவன். அது
வேயன்றி ஆதமவிஷயதத்தில் ஸகலமுந் தெரியாதவனுகிய கருமயோகாதிகா
ரிக்கோ ஞாநயோகாதிகாரிக்கோ எவனுக்கும், கருமதத்தைக்காட்டிலும் ஞாந
மென்று வேறு ஓர் உபாயமுணடென்கிற புதத்தியைச் சிறிதும் உண்டுபண்ணை
க்கடவனல்லன, பின்னை என்செய்வதென்றுல்-ஞாநயோகாபேக்ஷயின்றிக்
கே கருமயோகமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரதத்துக்கு ஸாதநமென்கிற புதத்தியோடு
கூடித் கருமத்தையே செய்துவந்து முழுதுந்தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள்ளுக்கு
ஸகலகருமங்களிலும் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகடவன்.

$ ஸங்கரம் (வாணசிரமாசாரங்களின்) கலப்பு.

(அ-கை.) கருமயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதில் தெரிந்தவனுக்கும் தெரியாதவனுக்குமுண்டான வாசியைக்காட்டா நின்றுகொண்டு, கருமயோகத்துக்குவேண்டியதான "நான் பண்ணவில்லை" யென்று நினைக்குந் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

ப்ரக்ருதேர்க்ரியமாணானி கு³ணைர்கர்மாணி ஸர்வஶ꞉।
அஹங்காரவிமூடா³த்மா கர்தாஹமிதி மன்யதே॥உன॥

தத்துவித்து³ஸ்துமஹாபா³ஹோ கு³ணகர்மவிபா⁴க³யோ꞉।
கு³ணா கு³ணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே॥உஅ॥

(உன-உஅ) * அஹங்காரத்தால் ஆத்மஞானத்தை யிழந்தமூடன், பிரகிருதியின் குணங்களானஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸுக்களால் செய்யப்பட்டகருமங்களைத்தான்செய்ததாகநினைக்கிறான். குணங்களின் வகுப்பையும் அவற்றின் காரியங்களின் வகுப்பையும் நன்கறிந்தவனே குணங்கள் தந்தங்காரியங்களைச்செய்கின்றன வென்று தெரிந்தவனுகையால் அதில் நான்செய்தேனென்கிற பற்றைவைக்கமாட்டான்.

ப்ரக்ருதேர்கு³ணஸம்மூடா⁴꞉ ஸஜ்ஜந்தே கு³ணகர்மஸு।
தானக்ருத்ஸ்நவிதோ³ மந்தான் க்ருத்ஸ்நவின்ந விசாலயேத்॥உக॥

(உக) ஸகலமும் தெரிந்துகொள்ளாமல் கொஞ்சந் தெரிந்துக்கொண்டு ஆத்மதரிசநத்துக்காகப் பிரயத்நப்படுமவர்கள், பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருப்பவராதல்பற்றி, அதின் குணத்தாலே ஆத்மாவினது உண்மை நிலைதெரியாமல்மூடர்களாய் குணக்கிரியைகளிலே மோக்கமுள்ளவர்களாய் அதைக்காட்டிலும்வேறுன ஆத்மாவைச் சிறிதும்நினையார்கள். ஆகையால்இவர்கள்ஞாநயோகத்துக்குத் தக்கவர்களல்ல; கருமயோகத்திலேயே இவர்களுக்கதிகாரம்.இப்படி செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொள்ளாத இம்மூடர்களை, செவ்வையாய்த்தெரிந்தவன் தன்னுடைய ஞாநயோகத்தி லிருப்பைக்காட்டிமயக்கக்கடவனல்லன். ஏனெனில் இவர்கள் மந்தர்களாகையால் (சிரேஷ்டஜநங்களிஞசாரத்தைப்பார்த்து அநுஷ்டிப்பவராதல் பற்றி) சிரேஷ்டனை இவனைப்போலவே தாங்களும் கருமத்தைக்கைவிடுவர்கள். ஆகையால் இவனுங்கூடகருமயோகத்திலிருந்தபடியே ஆத்மாவின் உண்மையைநிரூபித்து "நாம்செய்கிறுமில்லை"யென்று மநித்து ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்குக் கருமயோகந்தான் தலையானஉபாயமென்றறுதியிட்டு, முழுதுந் தெரிந்துகொள்ளாத அவர்களுக்குப்பிரீதிசெய்யக்கடவன். [இதனால் பிரகிருதிக்கவ்வருகான ஆத்மஸ்வபாவத்தை நன்கறிவதனால் கர்த்ருத்வத்தைக் குணங்களிலேறிட்டுக் கருமத்தைஅநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றதாயிற்று. இங்கே அசேதநமானகுணங்களில்கர்த்ருத்வத்தையேறிடுகையாவது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவத்தாலே கர்த்ருத்

---

* அஹங்காரமாவது - அஹம் (நான்) என்பதற்கு அர்த்தமல்லாத பிரகிருதியில் அஹம் என்கிற அபிமாநத்தைச்செய்வது.

வமில்லாம லிருக்கச்செய்தே குணஸம்பந்தத்தாலே கர்த்தாவாகத் தோற் றுகிறதென்று நினைக்கை.]

(அ-கை.) இப்பொழுது, ஆத்மாக்கள் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமாயிரு ப்பது பற்றி அவனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கின்றமையை நினைத்து, குணத் தால்வரும் கர்த்ருத்வத்தை (ஸர்வ ஆத்மபூதனுன) பரமபுருஷனிடத்தில் ஏறிட்டுக் கருமம் செய்யவேண்டுமென் றருளிச்செய்கிறார்.

உயிலவ-ாணிகூ-ாணி வஸ்ருவ்ராயர்ாதெவதவா|
நிராஶீர்நி-ுஷ்-ுரொஹமிகூவா யுாயர்வுவவிஹதஜ்வரஃ॥கூ0॥

(கூ0) அர்ச்சுந! ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே அறிந்து ஸகல கருமங்களையும் நம்மிடத்தில்வைத்து பலத்தில் ஆசையின்றி என்னுடைய தென்கிற வெண்ணத்தையுமொழித்து வருத்தமில்லாமல் யுத்தம்செய்.

என்றால்:—"இந்த ஆத்மாவானது ஸர்வேசுவரனை பரமபுருஷனுக் குச் சரீரமாய் அவன் ஏவிக்காரியங்கொள்ளும்படி அவனுக்கு அதீநமாயிரு க்கையாலே ஸகல கருமங்களும் ஸர்வபூதாந்தராத்மாவான அவனாலே செய் யப்படுகின்றன" * என்று அநுஸந்தித்து, (அவைகள் கேவலம் பரமபுருஷனை நம்முடைய ஆராதநரூபமாயிருக்கையாலே) அவைகளின் பலத்தில் ஆசை யையும் எனதென்கிற எண்ணத்தையு மொழித்து மனவருத்தமில்லாமல் தாராளமாய் யுத்தமுதலிய கருமங்களைச்செய். அதாவது:— ¶ ஒ வரன் தன் ஆராதநத்துக்காகத் தன்ஆத்மாக்களைக்கொண்டு தன் உபக களாலே தன்கருமங்களைச் செய்வித்துக்கொள்ளுகிறானென்று நினைத்து கருமங்களில் எனதென்கிற புத்தியைவிட்டு, "அநாதிகாலமாய் நம்மைப்பற் றிக்கிடக்கிற பழையபாபங்களுக்கு நாமென்செய்வோம்" என்கிற பயத்தை யுமொழித்து, "கருமத்தால்ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனே நம்மை ஸம் ஸாரத்தினின்றும் விடுவிப்ப"னென்கிற உறுதியோடு சுகமாகக் கருமயோகத் தையே செய்யென்று திருவுள்ளம்.

---

*இவ்வர்த்தம் பல ஶ்ரு-திஸ்ம்ருதிகளில் பிரஸித்தம்: எங்ஙனேயென்னில்- கூஹ்ஹ் வ்ருவிஷ்டஶ்ராவ்ராஜ்நா நாம்ஸவ-ோ-தா - கூஹ்ஹ் வ்ருவிஷ்டம்க தா-ோஸ்ரஜ்தி-யகூ-தநி திஷ்டந்நா-தநாஹ்ரொ யஶ்தா நவெஷ்ய வ்ருகூ-தாஶரீரம்யகூ-தா நஜ்ஞரொயஶ்யதிவ்ஸ்த கூ-தாஹ்ரவ்ருஶ்ச ஊத இத்யாதி ஶ்ரு-திகள், எம்பெருமானே பிரவர்த்திப்பிக்கு மவனுகவும் ஜீவனை அவனுல் பிரவர்த்திப்பிக்கப்படுமவனுகவும் சொல்லுகின்றன. வ்ர ஶ்ராவஸ்தி தா-ாம்ஸவெ-ுஷ்டாம் இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளும், அப்படியே. ஸவ-ு வ்ருவாஹம்ஹ்ரஜ்ஞி வஸ்நிவிஷ்டாஶ்தவ்ரதிஜ்ஞ-ோந ஶவொஹநஜ்ஞ-ாம்ஶ்ராம் வ்ஸவ-ுஹ்ருத்தா நாம்ஹ்ரஜ்ஞெஶ்வ உஜ்ஜ-ுர்நதிஷ்ஷதி | ஹ்ரஶ்ய வ்ஸவ-ுஹ்ருத்நியஜ்ரா-ாஶ்ரயாநிஶாயயா என்று மேலும் அருளிச் செய்யப்போகிறார்.

¶ பரமபுருஷனுடைய ஸர்வேசுவரத்வமும் ஸர்வசேஷித்வமும் தீ ஶ்ரா-ணாம்வ-ாஶ்ரஶ்ரவெஶ்ரா-ம் தஜ்ஞெவதாநாம் வ-ாஶஜ்ஞவெஶவ வ்தம்-வதிம்விஶ்வஸ்ரு-வதிம்வெதீநாம் இத்யாதி ஶ்ரு-தி ஸித்தம்.

(அ-கை.) இதுதான் உபநிஷத்துக்களில் திரண்ட ஸாரமான பொருளென்கிறார்.

யெஜ்ஜ தீஜ்ஞம்நித்ய உந்-தீஷ்தேரோ நவாஃ।
ஸ்ரு ஜாவஞ்சொ நஷ்மயஞ்சொ உ-உ3ஞ்செதவிகூஜ்ஹுஃ॥ ஈக॥

(ஈக) சாஸ்திரத்தை அநுஷ்டிக்கத்தக்கவரில் யாவர்கள், இதுதான் சாஸ்திரார்த்தமென்று நாம் நிஷ்கர்ஷித்தபடி இவ்வர்த்தத்தை இப்படியே அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அநுஷ்டிக்காவிட்டாலும் யாவர்கள் இதில் சிரத்தையோடிருக்கிறார்களோ, சிரத்தையில்லாவிடினும் யாவர் இதில் அசூயை கொள்ளாமலிருக்கிறார்களோ, அதாவது இதில் தோஷத்தை ஏறிடாமலிருக்கிறார்களோ, இவர்கள் யாவரும் அநாதிகாலமாய்ப் பற்றிக்கிடக்கிற (ஸம்ஸாரஹேதுவான) ஸகல கர்மங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள். [அநுஷ்டிப்பவர்விடுபடுவது யுக்தம்; மற்றவரும் விடுபடுவார்களென்பது எப்படியெனில் - அநுஷ்டியாவிடினும் இதில் சிரத்தை பண்ணுவதிலாலும் அசூயை கொள்ளாமையிலாலும் அவர்களுக்கு ஸகல பாபங்களுந் தொலைகின்றன; அதனால் நாளடைவிலே இந்த அர்த்தத்தை அநுஷ்டித்து அப்புறம் விடுபடுவர்களென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) எம்பெருமானுக்குத்திருவுள்ளமான உபநிஷத்தின்அர்த்தத்தை அநுஷ்டியாதவருக்கும் அதைப்பேணுதவருக்கும் அதில் அசூயை கொண்டவருக்கும் வரும் கெடுதி சொல்லுகிறது.

யெகெ தஜ்ஹ்யஸ்மயஞ்சொ நாநு-தீஷ்தந்தி தே மதம்।
ஸர்வஜ்ஞா நவிமூடாம்ஸ்தாந்து வித்தி நஷ்டா நசெதஸஃ॥ ஈஉ॥

(ஈஉ) "இந்த ஆத்மவஸ்துவெல்லாம் எனக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே என்னைப்பற்றியதாய் எனக்கு சேஷப்பட்டதாய் நான் ஏவிலுல் பிரவிருத்திக்குந் தன்மையதாயிருக்கிறது" என்கிற என் ஸித்தாந்தப்படி அநுஷ்டியாதவர்களும், இதில் சிரத்தைபண்ணுதவர்களும், இதில் அசூயை கொண்டவர்களும் ஒன்றிலும் ஒன்றுந்தெரியாத பெரும் மூடர்களாய்க் கெட்டுப்போவர்கள். [மனதுக்குக் காரியம் வஸ்துவை உள்ளபடி அறிகை;இவர்கள்மனதுக்கோ அதில்லை; அதில்லாமையாலே விபரீதஞானமுண்டாய்க் கெட்டுப்போகிறார்களென்று தாத்பரியம்.]

(அ-கை.) ஆக விப்படி "பிரகிருதியி லகப்பட்டவனைக் கர்த்தாவென்று நினைப்பது, அந்தப் பிரகிருதி குணங்களின் ஸம்பந்தத்தாலன்றி வேறில்லையென்றும் ஆனல்அந்தகர்த்ருத்வம் பரமபுருஷாதீநமென்றும் அநுஸந்தித்து, கருமயோகத்துக்குத் தக்கவனுகிலும் ஞானயோகத்துக்குத் தக்கவனுகிலும் இருவரும்கருமயோகமே செய்யக்கடவர்கள். பிரஸித்தமே மிகுதியும்அதையே செய்யவேண்டியது" என்றருளிச்செய்து, இனி இந்த அத்தியாயத்தின் மீதியாலே ஞானயோகம் செய்வது கஷ்டமென்றும் பிரமாதத்தை உண்டாக்குமென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸஞ்ஜாயதேகாமஸ்காமாத்க்ரோதோபிஜாயதே |
காமாதீர்யாதிலோபஸ்தாந்நிர்ஹ்ருஷ்கிம்கரிஷ்யதி ||கக||

(கக) பிரகிருதிக்குப்புறம்பான ஆத்மவஸ்துவைத்தான் எப்போதும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற சாஸ்திரஞானமுள்ளவனும், தன்னைத்தொடர்ந்த பிரகிருதியினது பழைய வாஸனையின்படி சப்தாதி விஷயங்களிலேயே பயிற்சிசெய்கிறான். ஏனெனில்-அசேதநத்தோடு கலசினஜந்துக்கள் அநாதி வாஸனையைத் தொடராமலிருக்குமோ? அவைகளை சாஸ்திரக்ஞன் கட்டுப்படுத்தினமட்டில் இவன் செய்யும் கட்டு என்பயனுடைத்தாம்?

(அ-கை.) பிராணிகள் பிரகிருதியைத் தொடரும் வகை சொல்லுகிறது.

இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்தே ராகத்வேஷௌவ்யவஸ்தி தௌ | கஉ.

(கஉ) காது முதலியஞானேந்திரியத்துக்குசப்தம்முதலியவற்றிலும் வாக்கு முதலிய கருமேந்திரியத்துக்கு வசநம் முதலியவற்றிலும் அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையான்று பழைய வாஸனையின் வலிமையால் ஒழிக்கப்போகாதபடி வந்து சேருகிறது; அந்த ஆசை நிறைவேறுவதற்குஏதேனும் விரோதம் வருமாகில், அதனிடத்தில் அமோகமான குரோதம் விளைகிறது. [இவ்விரண்டும்; அதாவது-காமம் குரோதமென்கிற விரண்டும், ஞானயோகத்திலிழிந்து ஸகல இந்திரியங்களையு மடக்கியவனையும் தாம் வசப்படுத்தி, பலாத்காரமாய் தங்காரியங்களோடு கொண்டுசேர்க்கின்றன. பின்பு இவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நாடாமல் நசித்துப்போகிறான்.$]

தயோர்ந வஶமாகச்ச தௌஹ்யஸ்ய பரிபந்திநௌ ||கச||

(கச) புருஷனால் ஜயிக்கக்கூடாத சத்துருக்கள் காமமென்னும் குரோதமென்னு மிரண்டுண்டாகையாலே வீணிலே ஞானயோகத்திலிழிந்து அவற்றிற்கு வசப்படக்கடவனல்லன்.

ஸ்ரூயாந்ஸ்வதர்மோவிகுண: பரதர்மாத்ஸ்வநுஷ்டி தாத் |
ஸ்வதர்மேநிதநம்ஸ்ரேய: பரதர்மோபயாவஹ: ||கந||

(கந) பிரகிருதியிலகப்பட்ட புருஷன் தனக்கேலாத ஞானயோகத்தைச் சிறிதுகாலம் குறைவற அநுஷ்டித்துவந்து இடையில் விட்டு விட்டுஅதனால் பிரமாதத்தைவிளைவித்துக்கொள்வதைப்பார்க்கிலும், தனக்கு அடுத்ததாய் சுகமாய் செய்யக்கூடியதான கருமயோகத்தைச்செய்துவந்து அதில் ஸித்திபெறுமற்போலுங்கூடமிக நலமாம். அதெப்படியென்றால்:—ஞானயோகத்துக்கு விரோதியான பாவமொன்று மில்லாமையாலே மறுஜந்மத்திலாவது இந்திரியவியாகூலமற்றுச் செய்யும்படி ஸம்பவிக்குமன்றோ? ஆகையால் தன்தர்மமானகருமதத்தைவிட்டுப் பிறர்தர்மமான ஞானத்தைமேற்கொள்வதுளப்போதும் அநர்த்தந்தான்.

$ [] இதற்குள்ளகப்பட்ட விஷயம் - பூர்வ சுலோகத்தோடு இந்த சுலோகத்தை ஒன்றுபடுத்துவதால் ஏற்பட்ட தாத்பரியம்.

(அ-கை.) அர்ச்சுனன் பிரசினம்பண்ணுகிறான்.

கஜுர்நஉவாச ॥ கயாகநவ்ரபாகாயம்யொவஜ்ஞாதிவ்ய
ஸுஷ்டிகநிஉநவிவாஷ்யவைஸ்வாநராதிபாஜித ॥ கசு॥

(கசு) ஞாநயோகத்திலிழியுமவன் "நான் விஷயாநுபவத்தில் இழிய க்கடவேனல்லேன்" என்கிற உறுதியோடிருக்கச்செய்தே அவனை வலிவில் இழுத்து விஷயங்களை அநுபவிக்கும்படி செய்வது யாது? என்று கேட்டான்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச ॥ காமஏஷகோயமேஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ:
மஹாஸநோமஹாபாப்மா வித்யேநமிஹவைரிணம் ॥ கஎ॥

(கஎ) அதற்குக் கண்ணன் திருவாய் மலர்ந்தருளியது - அர்ச்சுந! தோன்றுவதுந்திரிவதுமாயிருக்கிறப் பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருக்கிறவனையில் புருஷன் ஞாநயோகத்தை ஆரம்பித்தாலுகில் ரஜோகுணத்தின் காரியமாய் பழைய வாஸனையாலுண்டான காமமென்னும் பகையானது, இவனைச் சப்தாதிவிஷயங்களில் ஏவாமல் விடாது. அப்போது இவனுக்கு அபேக்ஷிதம் நிறைவேறுமற் போமாகில், அதற்கு விரோதிகளாய்த் தோன்றும் பிராணிகளிடத்தில் (அந்த காமமே) கோபமாகத்திரிந்து, ஹிம்ஸைமுதலான கொடுஞ் செயலையுஞ்செய்யும்படி செய்கிறது. ஆகையால் ஞாநயோகத்துக்குஇதுவே விரோதியென்றறி.

யமேநாவ்ருயதேதவஹ்நி ராதர்ஶோமலேநச
யதோல்வேநாவ்ருதோகர்பஸ்ததாதேநேதமாவ்ருதம் ॥ கஅ॥

(கஅ) அக்னியைப் புகையும் கண்ணழியை அழுக்கும் கர்பபத்தைக் கருப்பையும் மூடிக்கொள்வதுபோல இந்தப் பிராணி ஸமூஹத்தைக் காமமானது மூடிக்கொண்டிருக்கிறது.

(அ-கை.) அது மூடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

கூவ்ருதம்ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோநித்யவைரிணா
காமரூபேணகௌந்தேய துஷ்பூரேணாநலேநச ॥ கக॥

(கக) ஞாநஸ்வபாவனை இந்த ஜந்துவின் ஆத்மஞாநத்தை, (விஷயமோஹத்தைச்செய்யும் நித்திய சத்துருவான) காமமானது, எட்டாதவஸ்துவிலெல்லாம் ஆசையை விளைவித்து, அவை கிடைத்தாலும் போதுமென்கிற திருப்தியை உண்டுபண்ணுமல் மூடிவிடுகிறது.

(அ-கை.) எவ்வித உபகரணங்கள் கொண்டு மூடுகிறதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த்ரியாணிமநோபுத்திரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநம் ॥ கக॥

(கக) ஞாநஸ்வபாவனை இந்த ஜந்துவின் ஆத்மஞாநத்தை, (விஷயமோஹத்தைச்செய்யும் நித்திய சத்துருவான) காமமானது, எட்டாதவஸ்துவிலெல்லாம் ஆசையை விளைவித்து, அவை கிடைத்தாலும் போதுமென்கிற திருப்தியை உண்டுபண்ணுமல் மூடிவிடுகிறது.

(அ-கை.) எவ்வித உபகரணங்கள் கொண்டு மூடுகிறதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த்ரியாணிமநோபுத்திரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநம் ॥ கக॥

(சo) காமமானது, இந்திரியம் மனது புத்தி இவைகளோடு ஆத்மாவில் இருந்துகொண்டு, (விஷயமென்ருல்கொண்டாட்டமான) அவைசஹாக்கொண்டே பிரகிருதியோடு கலசிய ஞாநஸ்வரூபனான இந்த ஜீவனை மூடி, நாணவிதமாய்மோஹிக்கச்செய்கிறது. அதனல் ஆத்மஞாநத்தில் கண் வைக்கவொட்டாமல் விஷயத்தில் திருப்பிவிடுகிறது.

தஸ்மாத்த்வமிந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்யபாரதர்ஷபம்
பாப்மாநம்ப்ரஜஹிஹ்யேநம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாஸநம்॥சக॥

(சக) இந்திரிய வியாபாரங்களையெல்லா மொழித்துச் செய்யவேண்டியதான ஞாநயோகத்தில் இழிந்தவனுக்கு, இந்தக் காமமென்னும் சத்துருவானது விஷயத்தில் உண்டான ஊற்றத்தாலே ஆத்மஞாநத்தை விரோதிக்கின்றமையால், (பிரகிருதியுடன் கலசி இந்திரிய வியாபாரங்களிற் பழகிய) நீ, மோக்ஷோபாயந் தேடத்தொடங்கும்போதே (இந்திரியவியாபாரரூபமான) கருமத்திலிழிந்து, (ஆத்மஸ்வரூபஞாநத்தையும் அதின் விவேகத்தையும் போக்கடிக்கின்ற) நாசமான பாசத்தை ஒழிக்கப்பார்.

(அ-கை.) ஞாநவிரோதிகளுக்குள் இதுதான் பிரதாநமென்கிறார்.

இந்த்ரியாணிபராண்யாஹுரிந்த்ரியேப்யஃபரம்மநஃ।
மநஸஸ்துபராபுத்திர்யோபுத்தேஃபரதஸ்துஸஃ॥சஉ॥

(சஉ) இந்திரியங்கள் விஷயத்தைத் தேடப்புக்கால், ஆத்மாவின் விஷயத்தில் ஞாநம் பிறவாதாகையாலே ஞாநவிரோதிகளில் முக்கியம் இந்திரியங்கள்: அவை அடங்கிஞலும் மனது விஷயத்தைத் தேடுமாகில் அந்த ஞாநம் உண்டாகமாட்டாதாகையாலே அவற்றிலும் மனது முக்கியம்: அம்மனது அடங்கிஞலும் புத்தியானது, விபரீதமாகஎண்ணத்தொடங்குமாகில்அது உண்டாகமாட்டாதாகையால் அதிலும் புத்தி முக்கியமாம்: இவையெல்லாம் அடங்கிஞலும் (வாஸனையாலுண்டான இச்சையென்கிற) காமம்இருந்தாகில்,அதுவே அவ்விந்திரியம் முதலானவைகளைத் தன்வசமாக்கி ஞாநமுண்டாகாதபடி செய்துவிடும். ஆகையா லிதுவே யெல்லாவற்றிலும்சீரியது.

வநவுத்வெளபராபுத்தௌ ஸம்ஸ்தப்யாத்மாநமாத்மநா।
ஜஹிசத்ருங்மஹாபாஹோகாமரூபம்துர்ஜயம்॥சக॥

(சக) ஓ மஹாபாகுவே! ஞாநவிரோதிகளுக்குள் புத்தியைக்காட்டிலும் காமமானது மேலானதென்றேர்ந்து அந்த புத்தியைக்கொண்டு மனதைக் கருமயோகத்தில் நிறுத்தி, காமமென்னும் இக்கொடும்பகையை வெல்லப்பார்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
மூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமானுஜாயநம:.

நான்காவது அத்யாயம்

அவதாரிகை,

மூன்றுவது அத்தியாயத்தில் பிரகிருதியோடு கலசிய புருஷனுக்கு, மோக்ஷாபிலாஷையுண்டானாலும் உடனே ஞாநயோகத்தில் இழியப்போகாதாகையாலே கருமயோகமே செய்யதக்கதென்றும், ஞாநயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும் (நான் செய்யவில்லையென்கிற வெண்ணத்துடனே) கருமயோகம் செய்வதே மேலானதென்றும்; அதில் விசேஷமாய்ஞாநாநுஷ்டாநங்களால் பிரஸித்தனுக்கோ மிகுதியும் அதுவே செய்யத்தக்கதென்றும் தகுந்த காரணத்தோடு அருளிச்செய்து, நான்காவதில் - கருமயோகமானது லோகரக்ஷணத்துக்காக இந்த மன்வந்தரத்தின் ஆதியிலே தம்மால் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் கருமத்தை அவசியம் செய்யவேண்டுமென்று திடப்படுத்தி; இந்த கருமயோகமும் ஞாநத்தை உட்கொண்டமையால் இதுவே ஞாநயோகரூபந்தானென்று மருளிச்செய்து கருமயோகதத்தின் ஸ்வரூபம், அதின் பேதம், அதில் ஞாநபாகத்துக்குப் பிராதாநயம், இவைகளையெல்லாம் அருளிச்செய்கிறார். * பிரஸங்கமாய் எம்பெருமானுடைய அவதாரஹஸ்யமும் சொல்லப்படுகிறது.

ஶ்ரீ ஹமவாந வாச ॥ இமம்விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம்। விவஸ்வாநுமநவேப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேப்ரவீத்॥க॥

ஏவம்பரம்பராப்ராப்த மிமம்ராஜர்ஷயோவிது:।
ஸகாலேநேஹமஹதா யோநஷ்டப்பரந்தப॥உ॥

ஸஏவாயமயாதேத்ய யோகப்ரோக்தஸ்புராதந:।
ஹிகோவிஜிஜ்ஞாஸவாவேதி ரஹஸ்யம்ஹ்யேததுத்தமம்॥ங॥

(க-உ-ங) அர்ச்சுந! இப்பொழுது நம்மால் சொல்லப்பட்ட இந்த யோகமானது கேவலம் உன்னை யுத்தத்தில் புகவிடுவதற்காகச் சொன்னதாக நினையாதே கொள். மந்வந்தரத்தின் ஆதியில், ஸகலலோகமும் கடைத்தேறு நிமித்தம் மோக்ஷஸாதநமாக இதை நாம் விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேம்; அவர் மநுவுக்கும் அவர் இக்ஷ்வாகுவுக்கும் சொல்ல இப்படி பரம்பரையாய் வந்தது; இதை ராஜருஷிகளெல்லா மறிவார்கள். கேட்பவரின புத்திக்குறைவினல் வெகுகாலத்துகுமுன் இது நஷ்டப்பிராயமாய்விட்டது. அதையே இபபொழுது சிறிதும் பிசகாதபடி, (நமக்குத் தோழனும் நமமிடத்தில் மிகுதியும் பக்தியுடன் நம்மையே சரணமடைந்தவன்) உனக்கு விஸ்தா

---

* பிரஸங்கமாவது - ஒன்றினமீதொனறுப் வரும் பேசசு.

ரமாகச்சொன்னேனும். இது, வேதாந்த ரஹஸ்ய ஞாநமாகையால் நம்மாலல்லது மற்றொருவராலும் சொல்லுந் திறத்ததன்று.

(அ-கை.) இதனிடையில் எம்பெருமானுடைய அவதாரத்தின் உண்மையை அறிவதற்காக அர்ச்சுநன் பிரசிநம் பண்ணுகிறான்.

சுஜ்ஞ நஉவாச||சுவாரஜ்ஜவி தாஜ்ஜ வாரம்ஜ்ஜநவிவஸ்வ தः |
கயஶித ஶ்ரேஜ்ஜா நீயாம் கஶாஶ்ளவ்ரோக்தவாந் இதி||சு||

(சு) கிருஷ்ண! காலஸங்கியையைப்பார்த்தால் அடியேன் பிறந்த (ஸம) காலத்தில்தான் தேவரீரும் அவதரித்ததாகத் தெரிகிறது; விவஸ்வானுடைய பிறப்போ இருபத்தெட்டு சதுர்யுகமானதாகத் தெரிகிறது; இப்படியிருக்க, ஆதியில் விவஸ்வானுக்குத் தேவரீர் அருளிச்செய்ததாகச் சொன்னல் அதை யெங்ஙனம் நம்புவது? [மஹான்கள் ஜந்மாந்தரவிருத்தாந்தம் அறிந்து சொல்லக்கூடுமாகையாலும், கண்ணன் மஹானென்றும் ஸர்வேசுவரனென்றும் அர்ச்சுநனுக்குத்தெரியுமாகையாலும் ¶ கண்ணன் வார்த்தையில் விரோதமில்லையென்று தெரிந்திருக்கச்செய்தே, அர்ச்சுநன் தெரியாதவன் போல் கேட்பதைப்பார்த்தால் (நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஞ் ஸார்வஜ்ஞ ஸத்தியஸங்கல்பாதிகளுடையனை) பரமபுருஷனுக்கு, (கருமாதீனரான தேவமனுஷ்யாளோடொத்திருக்கு) மிந்த ஜந்மம் என்ன இந்திரஜாலம்போல் மாயமா? இல்லையென்று ஸத்யமா? ஸத்யமானால் ஜந்மத்தின் பிரகாரமென்ன? திருமேனி என்ன ஸ்வரூபம்? எப்பொழுது ஜந்மம்? எதற்காக வெடுத்ததென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் கேட்டதாய்த் தெரியவருகிறது.]

(அ-கை.) இப்படி வினவிய அர்ச்சுனனைப்பார்த்து கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஶ்ரீ ஹபவாந உவாச || பஹூநிமெ வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ
சார்ஜ்ஜுந| தாந்யஹம்வெதஸவ்ராணி நத்வம்வெத்த பரந்தப||ந||

(ந) அர்ச்சுந! எனக்கும் பல ஜந்மங்கள் கழிந்தன, உனக்குமப்படியே; ஆனல் அவை யாவும் எனக்குத்தெரியும் உனக்குத் தெரியாது. [இங்கே உனக்கும் என்று அர்ச்சுனன் ஜந்மத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே எம்பெருமானுடைய அவதாரம் ஸத்யமென்றதாயிற்று.]

(அ-கை.) அவதாரத்தின்படியும், திருமேனியின் உண்மையும், திருவவதாரத்துக்குக் காரணமும் அருளிச்செய்கிறார்.

அஜோவிஸ்நவ்யயாத்மா ஹபூதாநாமீஶ்வரோவிஸ்நு|
ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா||அ||

¶ அர்ச்சுனன் ப்ரம்ஹ ஹவாம்யாதீஜ தர்ஷியாக மேலே சொல்லப்போகிறபடியாலும், க்ருஷ்ணவஹிரொகா நாத்ரு தத்வ தः இத்யாதியாக பீஷ்மாதிகள் ராஜஸூயயாகாதிகளில் சொல்லக்கேட்டாணுகையாலும் தெரியும்.

(சு) பிறப்பில்லாமை, அழிவில்லாமை, ஸர்வேசுவரத்வமென்கிற பரமேசுவரன் தன்மைகளிலொன்றும் விடாமல் * ஸ்வஸ்வரூபத்துடனே என இச்சையிலுல் அவதரிக்கிறேன; அதாவது - ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாயிருக்கையாகிற ஸர்வேசுவர ஸ்வபாவத்தைவிடாமல் என ஸ்வரூபத்தையே என்ஸங்கல்பத்தால் தேவாதிரூபமாகச்செய்துக்கொண்டு அவதரிக்கிறேனென்றபடி. இவர்த்தம் (சுஜாயோ நாலுஹாயாவிஜாடே த) எனுஞ் சுருதியும் சொல்லுகிறது.

[இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது பஹூநீவை ருதீதாநி ஜாநாதிதவாஜுர்ந | தாநருஹம் வேதவாணிதஸ்தாநம்ஸ்ய ஜாரருஹி || ஜநகஸ்ருவெதிவருவேவம்யொ வெதிதத்தஃ என்கிறமுன்பின்னுரை விரோதிக்கும்.] ஸாயாவயர்நம்ஜாநம் என்று நிகண்டுக்காரர் சொல்லியபடி, மூலத்தில ஸாயா சப்தம் ஸங்கல்பரூபமான ஞாநபரம். ஸாயயாவஸதம்வெதி பூராணிநாது ஸர்வாஸர்வாஹி என்று முன்னோர்களும் மாயாசப்தத்தாலே ஞாநத்தைச்சொன்னார்கள. அப்படியே பிரகிருதியென்பது இங்கே ஸ்வபாவபரம்.

(அ-கை.) அவதாரகாலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

யதாயதாஹியதர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதிபாரத|
அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாத்மாநம்ஸ்ருஜாம்யஹம்||ள||

(எ) நாம் அவதரிப்பதற்கு ஒருகால நியமமில்லை; வேதத்திற் சொன்ன வருண ஆசிரம ஆசாரங்களுக்கு வாட்டமுண்டாய் எப்பொழுதெப்பொழுது அதர்மத்துக்குக் கிளர்ச்சியுண்டாகுமோ, அப்பொழுதப்பொழுது முற்கூறியபடியே நாம் அவதரிக்கிறோம்.

பரித்ராணாயஸாதூநாம் விநாஸாயசதுஷ்க்ருதாம்|
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே||அ||

(அ) அவதரிப்பதற்குப் பிரயோஜநம் அருளிச் செயகிறார். ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கவும, துஷ்கர்மாக்களை நாசம்செய்யவும், தருமததை ஸ்தாபிக்கவும் யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன் [என்று சப்தார்த்தம்.]

ஸாதுக்களாவார் கீழ்ச்சொன்ன லக்ஷணமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணிகள்: அவர்கள் நம்மை ஆஸ்ரயிக்கப்பிரவர்த்திதது, (நமது நாம கர்ம ஸ்வரூபங்கள் வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாமையாலே நம்மைக்கண்டாலல்லது தமக்கு ஆத்மயாத்ரை நடவாமல், ஒருக்ஷணத்தை ஆயிரங்கற்பமாக நினைத்

---

* ஸ்வஸ்வரூபமோக்ஷிதருவணருக்தேஷ்வாஹாக || க்ஷயத்தேஜஸ்வரூஜஸ்ரீவாராக || யவஷொடஸாஹிதருஹிரண்யஸ்ரவராஷஃ || தஸ்மிந்யம்வராஷொஷநாசயஃ ஸுஹிதாஹிரண்யஃ|| ஸவெருநிதேஷொஜஜ்ஞிரெவிதருதஸ்வராஷொஹயி || ஹாரமிவஹ்வா தருவஜ்ஞ கூகாஸகூதா|| ஸவருகூருர ஸவருகாதேஸவருமந்யஸவருராவஃ தேஹாராஜதம்வாவஃ என்று சுருதியில் பிரஸித்தம்.

தவர்களாய் உருமாய்ந்துப்போவர்கள் என்று நமது ஸ்வரூபம், சேஷ்டிதம், கடாக்ஷம், ஸம்பாஷணம் முதலியவைகளைத் தந்து அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும்; அப்படியில்லாமல் கெட்டநடையில் இருப்பாரை யழிப்பதற்காகவும், நமது ஆராதநரூபமானவைதிகத்தருமம் க்ஷீணமாய்ப்போனால் அதை (ஆராத்யனை) நம் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டி ஸ்தாபிப்பதற்காகவும், தேவமநுஷ்யாதிரூபமாய் யுகந்தோரும் அவதரிக்கிறேம். [கிருதயுகமென்றும் திரேதாயுகமென்றும் இப்படி யுகவிசேஷ நியமமுமில்லை] [என்று பாஷியம்.]

ஜநகஉத்வஜிவ ஜெவம்யொவெத்தி தத்த்வத:।
தயுக்ரூாஜெஹம்வைநஜந்ம நைதிசாஜெதிலொஜந்ரூந॥ கூ॥

(கூ) திவ்யமான என் ஜந்மத்தையும் கர்மத்தையும் உள்ளபடியே எவன் அறிகிறானோ, அர்ச்சுந! அவன் தேஹத்தைவிட்டு என்னை அடைகிறான்; மீண்டும் வருகிறதில்லை [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாஷியம்:—

(இப்படி) கர்மாதீநமாய், (ஹேயத்ரி குணரூபப்) பிரகிருதி ஸம்பந்தரூபமாயிருக்கிற ஜந்மமில்லாதவனும், ஸர்வேசுவரத்வம் ஸர்வக்ஞத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வந் தொடக்கமான ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனுமிருக்கிற நம்முடைய ஸ்வரூபமும் சேஷ்டையும் அப்ராக்ருதமாய் நமக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கிறதென்றும், ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதும் பிராணிகள் நம்மை ஆஸ்ரயிப்பதுமே அதற்குப்பிரயோஜநமென்றும், உள்ளபடியே எவன் அறிகிறானோ, அவன் அப்பொழுதுண்டான தேஹத்தைவிட்டவுடன் மறுபடியும் ஜந்மமெடுக்காமல் நம்மையே யடைகிறான். நம்முடைய திவ்யமான ஜந்மசேஷ்டிதங்களை உள்ளபடியே அறிந்தமையால், நம்மை ஆஸ்ரயிக்கவொட்டாமல் விரோதிக்கிற ஸகலபாபங்களும் நசித்து இந்த ஜந்மத்திலேயே முன் சொன்னபடி நம்மை ஆஸ்ரயித்து நம்மையே விரும்பி நம்மையே நினைத்திருந்து நம்மையே அடைகிறான். [என்று பாஷ்யம்.]

(அ-கை.) அதையே அருளிச்செய்கிறார்.

வீதராகபயக்ரோதா மந்மயா மாமுபாஸ்ரிதா:।
பஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்பாவமாகதா: கo॥

(கo) ராகம், பயம், குரோதம் இவற்றையொழித்து நம்மை ஆஸ்ரயித்து நாமே கதியாயிருந்த வெகுபேர்கள் நமது ஜந்மகர்மங்களை யுள்ளபடியே அறிவதென்கிற பெருந்தவத்தால் பரிசுத்தர்களாய் நமது ஸ்வபாவத்தையடைந்தார்கள். இப்படியே * வேதமும் சொல்லுகிறது.

யெயதாசாம்வேவஜ்ஞாநெதாம் ஸ்ருயெவஹஜாமஜ்ஞே।
உவதூாநாவதூெ மநுஷ்ஜ்ாஸ்வாயம்ுவஸ:॥கக॥

(கக) என்னை எவர்களெப்படி ஆஸ்ரயிக்கிறார்களோ, அவர்களை நான் அப்படியே அடைகிறேன்; ஸகலமநுஷ்யர்களும் என் மார்க்கத்தையே அநுஸரிக்கிறார்கள். [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாஷியம்:—

---

* தவ்யாரூவரிஜாநதியொநிே. புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவர்களை அவனுடைய ஜந்மப்பிரகாரத்தை அறிகின்றார்களென்றர்த்தம்.

நம்மை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்கிற அபேக்ஷையுள்ளவர்களே நாம் கேவலம் தேவமநுஷ்யாதி ரூபமாய் மாத்திரம் அவதரித்துப் பரிபாலிக்கிறோமில்லை. பின்னே நம்மை அடையக்கோரி எவர்கள் எந்தபிரகாரம் தம் அபேக்ஷைக்குத்தக்கபடி நமஸ்கரித்து ஆஸ்ரயிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அவரிஷ்டப்படி நம் தரிசனம் கொடுக்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அதிகமாய்ச் சொல்லுவதென்ன? ஸகலமநுஷ்யாகளும் நம்மை அநுஸரிக்கவேண்டுமென்றே விரும்பியவராகளாய், யோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாத நமது ஸ்வபாவமெல்லாவற்றையும் தமது கண் முதலிய கரணங்களாலே தாம் அபேக்ஷித்ததபடியெல்லாம் அநுபவித்து மீண்டும் நம்மைத் தொடர்ந்து நாமிட்ட வழக்காயிருக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) இப்படி பிரஸங்கமாய்ச் சொல்லிவந்த விஷயத்தை முடித்து, பிரகிருதம் கருமயோகத்துகே ஞானகாரணமுண்டென்று அருளிச்செய்வதற்காக, அப்படிப்பட்ட கர்மயோகாதிகாரி கிடைப்பது அரிதென்கிறார்.

காஶ்ய꞉ கர்மணோ(அ)ஸித்திம் யஜந்தஇஹதேவதா꞉।
க்ஷிப்ரம்ஹிமானுஷேலோகே ஸித்திர்பவதிகர்மஜா॥கஉ॥

(கஉ) கர்மஸித்தியை அபேக்ஷித்து இந்த தேவதைகளைமாத்திரம் ஆராதிக்கிறார்கள்; காரணம்:—* மநுஷ்யலோகத்தில் உடனே கர்மஸித்தியுண்டாகிறது. [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாஷ்யம்:—

லௌகிக புருஷர்கள் யாவருமே அநாதிகாலமாய்த்தொடர்ந்த பாவங்கள் தோஷமாமையாலே விவேகமற்றவராகளாய்த் தங்களுக்கு உடனே பலம் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, மோக்ஷவிரோதியான புத்திரன் பசு அன்னம்முதலிய பலன்களுக்காக ஸகல கர்மங்களையும் இந்திராதிதேவதைகளின் ஆராதநார்த்தமாகமாத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அதுவேயல்லது ஒருவகையிலும் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்து மோக்ஷகாமனை முன் சொன்ன கருமயோகத்தைப் பலத்தில் அபேக்ஷையின்றி,(இந்திராதிதேவதைகளுக்கு ஆதமாவாய் ஸகல யக்ஞங்களுக்கும் போக்தாவான) நமக்கு ஆராதனமாகச் செய்பவனில்லை.

(அ-கை.) கீழ்சொன்ன கர்மயோகத்தை ஆரம்பிக்கவொட்டாமல் தடைசெய்கிற பாபம் நசிக்கும் வழி அருளிச்செயகிறார்.

யாதவுகுணகர்ம்யாவஸ்யஷ்ம꞉ மானகோவிஹாமஸ꞉।
தஸ்யகுகதகாரஶவிஶோம விஜ்யகுகதகாரஶவ்யயம்॥கஊ॥

(கஊ) குணகர்மங்களின் பிரிவின்படி என்னல் நான்குவர்ணம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; நான் அதற்குக் கர்த்தாவாயிருக்கச செய்தேயும் கர்த்தாவல்லேனென்று நிர்விகாரனை யென்னையறி [என்று சப்தார்த்தம்.] பாஷ்யம்:—

---

* 'மநுஷ்யலோகசப்தம் ஸ்வாக்காநிகளையுங் காட்டக்கடவது.

நான்குவர்ணங்களுடன்கூடிப் பிரம்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்தமான ஸகல லோகமும், ஸத்வம்முதலியகுணங்களின் பிரிவுக்குத்தக்கபடியும், அதுக்கேற்ற சமம் முதலிய கருமள்களின் பிரிவுக்குத்தக்கபடியும் பிரித்து என்னல் * ஸ்ருஷ்டிக்சப்பட்டது. என்னாலேயே ரகூஷிக்கப்படுகிறது. என்னாலேயே ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது. இப்படி விசித்திரமான இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றிற்கு நான் கர்த்தாவாயிருந்தாலும் கர்த்தாவல்லேனென்றுமறி. [இந்த அம்சம் மேல் சுலோகததில் விவரிக்கப்படும்.]

(அ-கை.) எப்படியென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

நசாம்கூடாணிஇ உதி நசிகூடாவைவுஜாஹா|

(கஞ உ) என்னைக் கர்மம் ஸம்பந்திக்கமாட்டாது; எனக்குக் கர்மபலத்திலு அபேகைகூயில்லை [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாஷியம்:—

விசிததிரமான இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களில் நமக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லை; (அதாவது - தேவர்க ளென்றும் மனிதர்க ளென்றும் பலவிதமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள இந்த விசித்திரமெல்லாம் நம்மால் வருமதல்ல; அர்ச்சுந! அந்தந்த ப்ராணிகளின் புண்ணியபாபங்களுக்குத்தக்கபடி உண்டாகின்றன. ஆனதுபற்றியே நாம் சிருஷ்டிகர்த்தாவா யிருக்கச் செய்தேயும் நம்மைக் கர்த்தாவல்லவென்கிறது. மேலும் சிருஷ்டிக்கப்படும் பிராணிகள், சிருஷ்டியில் தங்களுக்குக் கிடைத்த சரீரம்முதலியவைகளைக் கொண்டு, (பலாபேகைகூக்கு ஹேதுவான தம் கர்மத்துக்குத்தக்கபடி) நமது சிருஷ்டியிலகப்பட்ட போக்யபதார்த்தங்களை அநுபவிக்கிறபடியால, சிருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களாலுண்டாகும் பலத்தி லபேகைகூயும் அவர்களுக்கேயல்லது நமகில்லை. [இப்படியே ஸூத்திரகாரரும் சொன்னார். ஸ்ரீபராசரபகவானும் அப்படியே $.]

ஐதிசாம்யொஹிஜாநாதி கூடாஹி நாவஸைஷ்வதெதிகசஅ

(கச) இவ்வாறு சிருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களுக்கு நாம்கர்த்தாவாயிருக்கச்செய்தேயும் கர்த்தாவல்லோமென்பதையும், அப்படியே சிருஷ்டி

---

* ஸ்ருஷ்டியென்றது - ரகூஷணாதிகளுக்கும் உபலகூஷணம்.

0 ஸஅ|| வைஷம்யநைர்க்ருண்யே நவாவைகூஷகூவாகூ என்று.

$ நிதிதசாதுசவிசைஷ்யஜ்ஞாநாம்ஸமுகூடாணி | ப்ரயாந காரணீஹூதாயதாவைஷ்யஜ்ஞாயகூயः ||நிதிதசாதுடாகூஷ்டகூ ஹ்ம் நாநாவ்யக்திஸ்வரூபைகூதை | நீயதேதவதாம்ஸ்ருஷ்வஸகூதாவ வஸ்வஸ்தாழ்|| சிருஷ்டிக்கப்படுகிற ஜீவர்களின் சிருஷ்டிக்குமாதிரம் இந்த பரமபுருஷன் நிமித்தமேதவிர தேவாதிரூபமான விசித்திரத்துக்கெல்லாம் சிருஷ்டிக்கப்படும் ஜீவாகளின் பிராசீந கருமசக்திதான் பிரதானகாரணம்; ஆகையால் இந்தஜீவராசியானது நிமித்தத்துக்குமாத்திரம் எம்பெருமானை அபேகூஷித்துத் தனது பிராசீந கர்மவாஸனையின்படி தேவாதிபேதத்தை யடைகிறதென்று பொருள்.

முதலிய வியாபாரங்களால் வரும் பலத்தில் நமக்குச் சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லையென்பதையும் எவனறிகிறானே! அவனைக் (காமயோகத்தி லிழியவொட்டாமற்றடுக்கிற) பலாபேக்ஷை முதலிய எவ்விதத் தொல்வினையும் கட்டுப்படுத்தமாட்டாது.

வஸவம்ஜ்ஞாகூவாக்யதம்கூஜு வம்வைவஸ்வதாஜ்ஞாஹ்ரீஃ|
கூரகூவைஜுவதஜ்ஞாதம் வம்வைவஸ்வதாவம்க்யாதம்॥கரு॥

(கரு) இப்படி நமது ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் முதலியவற்றை யறிந்து அதனால் ஸகல பாபங்களையும் போக்கடித்து, பூர்வீகமோக்ஷார்த்திகள் பலரும் கர்மத்தையே அநுட்டித்தார்கள். ஆகையால் நீயும் அப்படியே இப்பொழுது நாம் சொன்னபடி நம்மை அறிந்து அதனால பாவமற்றவனாய் விவஸ்வான் மநு முதலான பூர்வீகர்களால் செய்யப்பட்டதாயும் அக்காலத்திலேயே நம்மால உபதேசிக்கப்பட்டதாயும் புராதனமாயுமுள்ள கர்மயோகத்தை நாம்சொல்லுகிறபடியே அநுஷ்டிக்கக்கடவாய்.

(அ-கை.) இப்போது தாம் அருளிச்செய்கிறபடி கர்மத்தைக்கண்டறிவது மிக துர்லபமென்கிறார்.

கிங்கூஜுகிஜகூவெஜுதி கவயோவ்யுத்ரஜோஹிதாஃ|
தத்தகூஜுவ்ரூவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாக்வாமோக்ஷ்யஸேஜுஹாகூ॥கசு॥

(கசு) மோக்ஷத்தைக்கோரியவன் செய்யவேண்டிய கர்மம் இன்னவிதமென்றும் அதற்குளபட்ட (ஆத்மயதார்த்த) ஞாநம் இன்னவிதமென்றுந் தெரியாமல் மஹத்தான வித்வான்களும் மயங்கிக்கிடந்தார்கள். (ஞாநத்தையுட்கொண்டதான) அப்படிப்பட்ட கருமதத்தை இப்பொழுது நாமுனக்கு உபதேசிக்கிறேரும். அதைக்கேட்டறிந்து அப்படியே அநுஷ்டித்தாயாகில் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாய். [அறிவதற்குப் பயன் அநுஷ்டாநமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) இதை அறிவது துர்லபமென்கிற தெதிலுலென்றால் சொல்லுகிறார்.

கூஜுணோஹ்யுவிவைோஜவ்யம் வைோஜவ்யம்வவிகூஜுணஃ|
கூகூஜுணஹ்யுவைோஜவ்யம் ஹஹநாகூஜுணோகதிஃ॥கள॥

(கள) * கர்மம் ○ விகர்மம் ¶ அகாமம் என்னுமிவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது விஷயம் அறியவேண்டியதுண்டாகையாலே மோக்ஷகாமன் செய்யுங் கர்மத்தின் வழியைக்கண்டறிவது மிகவும் துர்லபம். [இதில் விகர்மத்தி

---

* காமமாவது - மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாகச்செயயும் வியாபாரம்.

○ விகர்மமாவது-வெவ்வேறுவிதமான காமம்; அதாவது - நித்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் காம்யமென்றும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட காமங்களும்; அதற்கு வேண்டிய் த்ரவியதனை ஸம்பாதித்தல் முதலிய கர்மங்களும். ‡ அகர்மமாவது - ஞாநம்.

ல் அறியவேண்டிய அம்சமென்னவெனில்-நித்யம் நைமித்திகம், காம்யம் திரவ்யார்ஜநம் முதலிய அந்தந்த கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி பலன் வெவ்வேறு விதமாயிருந்தாலும் அவைகளில் மனம்வையாமல் இவைகளுக்கெல்லாம் பலன் மோக்ஷமொன்றுதானென்று சாஸ்திரப்பொருளை ஒன்றுபடுத்தி நினைக்கை. இவ்விஷயம் வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகா என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்டபடியால் இங்கே விவரிக்கிறோமில்லை.]

(அ-கை.) கர்மத்திலும் (அகர்மமென்கிற) ஞாநத்திலும் அறியவேண்டுமதை யருளிச்செய்கிறார்.

கஉ-ருணை₃கஉ-யஏவமு₃ உகஉ-ருணிவகஉ-யः|
வஐ-ஜீஏ நு நு-வஷ₃ஷ- வய-க்ஃக்ஷ்ரதகஉ-க்ஷ்ரகூ॥கஅ॥

(கஅ) அர்ச்சுந! கர்மத்தில் ஞாநத்தையும் ஞாநத்தில் கர்மத்தையும் பார்க்கவேண்டும். (அதாவது-செய்யுங் கர்மத்துக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வாஸ்தவஞாநம் வேண்டுகையாலே அந்த கர்மத்தையே ஞாநமாகவும்; அந்த ஞாநமுங் கர்மத்துக்குட்பட்டிருக்கையாலே அதையே கர்மமாகவும் * அறியவேண்டுமென்பதாம்.) இப்படி எவன் அறிகிறானே புத்திமானாகிய அவன்தான் மனிதருக்குள் மோக்ஷத்துக்கேற்றவன்; அவன் ஸகல சாஸ்திரார்த்தங்களும் அநுஷ்டித்தவனாகிறான்.

(அ-கை.) பிரத்யக்ஷத்தில் இவன் செய்வது கர்மமாயிருக்க, அதை ஞாநமாக எப்படி நினைக்கத்தகுமென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

யஷ₃ஷவெ-ருஷசாஸ்₂ஹ்ரீ காசிஷஜ்ஞ வஜி-ருதாः|
ஜ்ஞாநாக்₂நிதி₃ஹ்யகஉ-ருாணம் தமாஹு-ர்பண்டி₃தம்பு₃-யாः॥கக॥

(கக) எந்த மோக்ஷார்த்திக்காலில் தான் செய்யும் o ஸகல கர்மங்களும் பலாபேக்ஷையற்றதாயும் (நான் செய்கிறேனென்கிற) ‡ ஸங்கல்பமில்லாததாயு மிருக்குமோ அவன் கர்மம் செய்யும்பொழுதெல்லாம் (பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட) ஆத்மஞாநத்துடனே செய்கிறபடியால் அவனைத் தத்துவமறிந்த பெரியோர்கள் ஆத்மஞாநமென்னுந் தியிலால் ஸகல பாபங்களையுந் தஹித்துவிட்ட மஹாபண்டிதனாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனபின்

---

* ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வாஸ்தவஞாநத்தோடு கர்மம் செய்துவந்தால் அவ்விரண்டையும் அறிந்தவனாகிறானென்றறிக.

o ஸகல கருமங்கள் அதாவது - நித்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் சொல்லப்பட்ட வைதிக கர்மங்களும், திரிவியந்தேடல் முதலிய லௌகிககர்மங்களுமாம்.

‡ ஸங்கல்பமாவது - பிரகிருதியோடும் அதன் குணங்களோடுந் தன்னை ஒன்றுபடுத்தி நினைக்கை; அதாவது - கர்மஞ்செய்யும்பொழுது பிரகிருதியின் குணத்தால்வந்த கர்த்ருத்வத்தைத் தானேற்றுக்கொண்டு "நான் செய்தேனென்று" நினைக்கை.

பு இவன் செய்யுங் காமங்களெல்லாம் ஞாநரூபமாக நினைப்பதற்கு ஆகாம பமுண்டோ?

(அ-கை.) இதையே விவரிக்கிறார.

தூகாகூஷுஹுவாவஜ்ஜம் நிதூத்வொநிராஸ்ரயः|
கூஷுணூலிவ்யவ்யதோவி நெநவகிஞ்சித்கரோதிஸः॥உ०॥

(உ0) கர்மபலத்தில் பற்றை ஒழித்து, நித்யமான தன் ஆத்மாவில் தானே திருப்தியடைந்தவனுய் (அசாசுவதமானப் பிரகிருதியில் "இது ஆதாரமென்கிற" நினைவையையாமல் எவன் கர்மஞ்செய்கிறானே, அவன் காமத்தைச் சிரத்தையுடன்செய்ய விழிந்தாலுகிலும் சிறிதுங் கர்மஞுசெய்தவனுகச் சொலலப்படான். [என்றால் - கர்மமென்கிற வியாஜத்தாலே ஞாநத்தையே செய்கிறானென்று பொருள்.]

(அ-கை.) மறுபடியும் கர்மத்துக்கு ஞாநரூபத்வமுண்டென்பதையே தெளிவிக்கிறார்.

நிராஸீரூதவித்தாத்மா தூகூஸவவுவரிஹ்ரஹஃ|
ஸாரீரம்கேவலம்கூஷுந்நாவ்நொதிகில்பிஷம்॥உக॥

(உக) பலத்தில் அபேகூஷையிலலாமல் சித்தத்தையும் மனதையுமடக்கி ஆத்மா ஒன்றையே நம்பியவனுய் பிரகிருதியிலும் அதைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களிலும் எனதென்கிற அபிமானத்தை ஒழித்தவன், வாழ்நாளுள்ளளவும் கேவலம் சரீரஸம்பந்தமான கர்மத்தையே செய்துவந்தபோதிலும் அதனல் கர்மபலமான ஸம்ஸாரத்தை ஒருக்காலும் அடையமாட்டான், [ஞானநிஷ்டையில் இழியாமல் இவ்வித கர்மநிஷ்டையிலிருந்தபடியே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைகிறானென்று பொருள்.]

யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்டோ த்வம்யாதீதோவிமத்ஸரஃ|
ஸமஸ்ஸித்தாவஸித்தௌசு க்ருத்வாபிந நிபத்யதே॥உ॥

(உ) புருஷன் தன்சரீரத்தைத் தரிப்பதற்கு உபயோகமாய் ஏதேனும் சிறிது தானுகவே நேர்ந்ததாகில் அவற்றைப்பெற்று திருப்தியடைந்து ஸாதநம் முடிகிறவனையில் நேரிடும் சீதம் உஷ்ணம்முதலியவைகளைப் பொறுத்து, அப்படி நேரிடுகின்ற அநிஷ்டங்களுக்கெல்லாங் காரணம் தன்னுடைய பாவமென்கிற வெண்ணத்திலல் பிறரிடத்தில் மாச்சரியங்கொள்ளாமல், யுத்தமுதலிய கர்மங்களில் ஜயம்முதலிய ஸித்தி உண்டானுலும் உண்டாகாவிட்டாலும் அதில மனந்தாழாமலிருந்தாலுகில், அவன் ஞானநிஷ்டையின்றி கேவலம் கர்மத்தையே செய்துவருதபோதிலும் அதினல் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுபடமாட்டான்.

கதவஜ்ஞஸ்யமுக்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்தி்தசேதஸஃ|
யஜ்ஞாயாசரதஃகர்ம ஸமக்ரம்ப்ரவிலீயதே॥உகூ॥

(உங) ஆத்மஞானத்தில் மனமூன்றி அதனால் இதர ஸம்பந்தங்களற்று பிரகிருதிப் பிராகிருதங்களினின்று விடுபட்டவனுய் கீழ்ச்சொன்ன யாகாதி கர்மங்களை நிறைவேற்றுவதற்கென்றே இருக்கும் புருஷனுக்கு, ஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மம் முழுதும் நசித்துப்போகிறது.

(அ-கை.) பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைப்பதனால் கர்மம் ஞானரூபமாகிறதென்றூர் கீழ்; இங்கு, ஸகல கர்மமும் பரப்ரம்மமான பரமபுருஷ ஸ்வரூபமென்று நினைப்பதனால் ஞானரூபமாகுமென்கிறூர்.

ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविर् ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम्।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना॥उச॥

(உச) "ப்ரம்மமயமான (* ஸ்ருக்முதலிய) கருவிகளோடுகூடிய ப்ரம்மமயமான $ ஹவிஸ்ஸானது ப்ரம்மஸ்வரூபமான அக்நியில் ப்ரம்மரூபணிய கர்த்தாவால் ஹோமம் செய்யப்பட்டது" என்று ஸகல கர்மமும் ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று எவன் நினைக்கிறூனே அவனால் † ப்ரம்மமான ஆத்மாவே அடையத்தக்கதாகும். [என்றூல் - மோக்ஷத்தை விரும்பியவன் செய்யுங் கர்மமெல்லாம் பரப்ரம்மமேயென்கிற எண்ணத்தோடுகூடி செய்யப்படுமாதலால் அதுதானே ஞானரூபமாய்க்கொண்டு, ஞானநிஷ்டையை யெதிர்பாராமலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்குமென்று பொருள்.]

(அ-கை.) இப்படி கர்மமே ஞானரூபமாகிறதென்றருளிச்செய்து, இப பொழுது அந்த கர்மத்தின் உட்பிரிவுகளை யருளிச்செய்கிறூர்.

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते।

(உசஅ) சில கர்மயோகிகள் தேவதார்ச்சனரூபமான யக்ஞத்தையே அநுஷ்டிக்கிறூர்கள்.

ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति॥உரு॥

(உரு) சிலர் ப்ரம்மஸ்வரூபமான அக்நியில் யக்ஞத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கிற $ ஹவிஸ் ஸ்ருக் முதலியவைகளைக்கொண்டு ஹோமம்செய்துவருகிறூர்கள். [என்றூல் - யாகத்தையும் அதைச் சேர்ந்தவைகளையும் ப்ரம்மஸ்வரூபமாக நினைத்து ஹோமம் செய்வதே தொழிலாயிருக்கிறூர்கள் என்றர்த்தம்.]

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति।

---

* ஸ்ருக் என்பது - ஹவிஸ்முதலியவற்றை அக்நியில் சேர்ப்பதற்கு ஸாதகமாயிருப்பதோர் கருவி. இது ப்ரம்மத்தாலுண்டாக்கப்பட்டதுபற்றி இதை யிங்கே ப்ரம்மமயமென்கிறது.

$ ஹவிஸ் என்பது - தேவதாராதநத்துக்கென்று அக்நியில் ஹோமம் பண்ணப்பட்ட வஸ்துவிசேஷம்.

† ப்ரம்மத்துக்கு ஆத்மா சரீரமாயிருப்பதுபற்றி அதை ப்ரம்மமென்கிறது.

(உருந) பின்னும் சிலர் செவிமுதலான இந்திரியங்களைப் புறம்போக வொட்டாமல் தகைவதில் முயற்சிசெய்கிறார்கள்.

ஸஜ்ஹோதீந்ரியாணயந்ய ஜுஹ்வதி॥உசு॥

(உசு) மற்றும் சிலர் இந்திரியங்களைச் சப்தாதிவிஷயங்களில் மண்டவொட்டாமற் றகைகிறார்கள்.

ஸர்வாணீந்ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணிசாபரே।
ஆத்மஸம்யமயோகாக்ன ஜுஹ்வதி ஜ்ஞானதீபிதே॥உள॥

(உள) ஞானத்தால் ஜ்வலிப்பதாய் மனதை அடக்குவதான யோகமென்னும் அக்நியில், இந்திரிய வியாபாரங்களையும் பிராணவியாபாரங்களையும் சிலர் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். [அதாவது மனதை இந்திரியங்களோடும் பிராணனோடும் சேரவொட்டாமல் தகைவதில் முயல்கின்றார்களென்று பொருள்.]

த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரே।
ஸ்வாத்யாயஜ்ஞானயஜ்ஞாஸ்ச யதயஸ்ஸம்ஶிதவ்ரதாः॥உஅ॥

(உஅ) விடாமுயற்சி செய்பவரும் த்ருடஸங்கல்பமுள்ளவருமான சில கர்மயோகிகள் நியாயமாய் ஸம்பாதித்த திரவியத்தைக்கொண்டு தேவதார்ச்சநம் செய்வதிலும், சிலர் தானஞ்செய்வதிலும், சிலர் யாகஞ்செய்வதிலும், சிலர் ஹோமஞ்செய்வதிலுமாக யத்தநம் செய்கிறார்கள். இந்நால்வகையோருக்கும் திரவிய யக்ஞஞ் செய்பவர்களென்று பெயர்; சிலர் கிருச்சிரம் சாந்த்ராயணம் உபவாஸம் முதலிய தபோயக்ஞம் செய்கிறார்கள்; பின்னுஞ் சிலர் புண்ணியதீர்த்த ஸ்நாநமும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸமுஞ் செய்கிறார்கள்; சிலர் வேதாப்யாஸத்தில் நிஷ்டராயிருக்கிறார்கள்; சிலர் அதின் அர்த்தஞானத்தில் ஊக்கமாயிருக்கிறார்கள்.

அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேঽபாநம்ததாபரே।
ப்ராணாபாநகதீ ருத்வா ப்ராணாயாமபராயணாः॥உக॥
அபரே நியதாஹாராः ப்ராணான்ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி।

(உக-உகந) பிராணயாமஞ்செய்வதில் சிலர் நிஷ்டைபண்ணுகிறார்கள். இவர்கள் பூரகனென்றும் ரேசகனென்றும் கும்பகனென்றும் மூவர். அபாநத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்யுமவர் பூரகர். பிராணனில் அபாநத்தை ஹோமம் செய்பவர் ரேசகர்: அவ்விரண்டையும் செல்லவொட்டாமல் தடுத்துப் பிராணனைப் பிராணனில்தானே அடக்குமவர்கள் கும்பகர்: ஆகிய இம்மூவரும் ஆகாரநியமத்தோடு கூடியவர்கள்.

ஸர்வேঽப்யேதேயஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷாः॥கo॥
யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருதபுஜோ யாந்திப்ரம்ஹஸநாதநம்।

(கo-கoந) (திரவ்ய யக்ஞம்முதல் பிராணயாமம் வரையிலுள்ள கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகங்களின் உட்பிரிவுகளில் தங்கள் தங்களுக்கிஷ்ட

மானவைகளை அநுஷ்டிக்கின்ற) இவர்கள்யாவரும் (ஸஹயஜ்ஞைர்யாஜா
ஸ்ரவ்ய
ஸ்ச) என்று கீழ்சொல்லப்பட்ட) மஹாயக்ஞும் முதலான யக்ஞங்க
ளை யநுஷ்டிப்பவர்கள். ஆனதுபற்றியே இவர்கள் ஸகல பாபங்களையு மொ
ழித்தவர்களாய் யக்ஞசேஷமான அமிருதத்தால் சரீரத்தைக் காப்பாற்றிவ
ந்து சாசுவதமான ப்ரம்மத்தை அடைகிறார்கள். [யக்ஞசேஷத்துக்கு அமிரு
தமென்றுபெயர்.]

நாயம்லொகோஸ்த்யயஜ்ஞஸ்ய குதோந்ய:குருஸத்தம॥கக॥

(கக) கீழ்சொன்னவர்களைப்போல் மஹாயக்ஞும் முதலிய நித்யநை
மித்திக கர்மங்கள் செய்யாதவனுக்கு இந்த லோகமே கிடைக்கமாட்டாது.
அதாவது இந்த லோகஸம்பந்தமான அரம் பொருள் இன்பம் என்கிற மூன்
று புருஷார்த்தங்களுங் கிடைக்கமாட்டா. அல்பங்களான இவையே கிடை
யாவிட்டால் *மோக்ஷமென்னுங் கனமான புருஷார்த்தமெங்ஙனங் கிடை
க்கும்?

வனவம்பைஹ்ரவியாயஜ்ஞா விததாவ்ருஹணைஸ்த்ரவே!
கரூஜ்ஞாநிஜ்ஞிதாநுஷவ்ரா நெநவம்ஜ்ஞாக்வாவிஸோக்ஷ்யஸி॥ கஉ॥

(கஉ) ஆக விப்படி ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதகமான கர்மயோகங்கள்
பலவாயிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கவேண்
டியதான (நித்யநைமித்திக) கர்மங்களைச்செய்வதால் ஸித்திக்குமவைகள். இ
வைகளைக் கீழ்சொல்லியபடி யநுஷ்டித்தாயகில் மோக்ஷத்தையடைவாய்.

(அ-கை.) கர்மம் ஞாநத்தை யுட்கொண்டிருக்கையாலே அதுவே ஞா
நரூபமாகிறதென்றூரன்றே கீழ்? (ஞாநத்தை யுட்கொண்ட) அக்கர்ப்பத்தில்
ஞாநாம்சந்தான் பிரதானமென்கிறாரிங்கு.

ஸ்ரேயாநத்ரவ்யயாத்யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ்ஞ: பரந்தப!
ஸர்வம்கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநேபரிஸமாப்யதே॥கக॥

(கக) சத்துருக்களை அழிக்கவல்லவனே! அர்ச்சுந! கர்மம் *(திரவி
யத்தாலும் ஞாநத்தாலும் ஸாதிக்கவேண்டுகையால் இரண்டம்சமாயன்றே
இருக்கிறது?) அதில் திரவியமயமான அம்சத்தைக்காட்டிலும் ஞாநமயமான
அம்சந்தான் சிறந்தது. ஏனெனில் - ஸகல கர்மங்களும் மற்றவையும் முடி
வில் ஞாநத்தைக்கொண்டல்லவோ முடிகின்றன. [அதாவது - எந்த ஸாதநத்
தை யநுஷ்டித்தும் பெறவேண்டியது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம். அது கர்மஞ்
செய்யத்தொடங்கின நாள்முதல் அப்பியஸிக்கப்பட்டுவந்து கடைசியில் அது
வே ஸாக்ஷாத்காரஞாநமாய் பழுக்கிறது; இப்படியான பின்பு கர்மத்தில் திர
வியாம்சத்தைப்பார்க்க ஞாநாம்சம் சிறந்ததென்னக்குறையில்லையிறே!]

தத்வித்திப்ரணிபாதேந பரிப்ரஸ்நேந ஸேவயா
உபதேக்ஷ்யந்திதேஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஸிந:॥கச॥

---

* திரவியமென்றால் - தட்டுமுட்டு முதலிய வெல்லாப்பொருளுக்கும் பெயர்.

(ஙசு) அர்ச்சுந! நீ கர்மயோகத்தைச் செய்ய விழிந்து அப்பொழுதை க்கப்பொழுது * ஞானிகளிடஞ்சென்று, அவர்களைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவர்களுக்குத் தகுந்த பணிவிடைசெய்து உன் உள்ளத்தின் பரிபாகத்துக்கு த்தக்கபடி நாம் சொன்ன † ஆத்மஞானத்தை அவர்களிடங் கேட்பாயாகில், அவர்கள் (ஞானந் தெரியவேண்டுமென்று பலகாலும் பல்படியுங் கேட்கின் ற) உன் நிணைவறிந்து உனக்கு அந்த ஞானத்தைத் தெளிவாயுபதேசிப்பார்கள்.

(அ-கை.) ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே பார்க்கின்ற ஸாகூாத் கார ஞானத்தின் லக்ஷணம் இத்தன்மையதென்கிறார்.

யஜ்ஜ்ஞாத்வா நவ புநர்மோஹ மேவம்யாஸ்யஸி பாண்டவ|
யேந பூதாந்யஷேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி||ருரு||

(ருரு) ஓ பாண்டவ! அந்த ஆத்மஞானத்தை யறிந்தாயாகில் மறுபடி யும் இப்படி மோகத்தை அடையமாட்டாய். [அதாவது - தேஹமே ஆத்மா வென்று பிரமித்தல், அத்தால் எனதென்கிற மமதை கொள்ளுதல் முதலிய வைகளுக்குக் காரணமான மோஹத்தை அடையமாட்டாய்.] மேலும் அத னல் தேவனென்றும் மனிதனென்றும் இன்று மிப்படி பலவிதமாயுள்ள ஸக லப் பிராணிகளையும் உன் ஆத்மாவிலேயே பார்ப்பாய். [அதாவது- $ ஸ்தாலீ புலாக நியாயமாய் ஸகலப் பிராணிகளும் நம்மைப்போலவேதான் பிரகிரு திக்குப் புறம்பாய் ஞானமே ஸ்வரூபமாய் ¶ ஓன்மாதிரியா யிருக்குமென் றறிவாய்] அநந்தரம் நம்மிடத்திலும் அப்படியே பார்ப்பாய். [அதாவது - அப்படி உன்னைப்போ லிருப்பதாக நீ யறிந்த அவ்வாத்மாக்களெல்லாம் ஸர் வேசுவரனை என்னைப்போலவு மிருப்பதாகவும் § அறிவாய்.]

[ஆக இதனல் பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபமானது ஒன் றைப்போ லொன்றுயிருப்பதுந்தவிர ஸர்வேசுவரனுக்கு ஸமமாகவு மிருக்கு மென்றதாயிற்று.]

---

* இங்கே ஞானிகளாவார் - ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்தித்தவர்கள்.

† நாம் சொன்ன - அதாவது சுவிநாபரிதாதஜ்ஜி என்பதுமுதல் வனஷாதஜ்ஜிஹரிதா என்று மளவாக நாம் சொன்னவென்றபடி.

$ ஸ்தாலீபுலாக நியாயமாயென்றது - ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோற்றைப் பதம் பார்ப்பதுபோலென்றபடி.

¶ பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மஸ்வரூப மெல்லாம் ஸமமென்கிறவிஷயம் நிதோஷம்ஹிஸமம்ப்ரஹ்மதஸ்மாத் ஹ்ரணிதஸ்ரீதாஃ என்றுமேலே சொல்லுகிறார்.

§ நாமரூபங்களற்ற முக்தஸ்வரூபமான ஆத்மாவானது பரமாத்மா வோடொத்திருக்குமென்கிறவிஷயம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ரீதரூபஸ்யாய ருரூபாமதாஃ என்று மேலே சொல்லப்போகிறார். அப்படியே தயாவி ஹாநுவாணரூபாவை வியமயநிராஜ்ஜநரூபம் வாசரூவைதி இத்யாதியாகச் சுருதிகளுஞ் சொல்லுகின்றன.

கூவிவெஹவிவாவெஹ வ்ஹவெ-ஹ ர்ப்வாவக்ஷ்ய-தஜ:|
வவ-ஹ்ம்ஜ்ஞாநவ்வெவெநவ வ்ஜி நம்வஹ்ஹாரிஷ்ரவி॥கசு॥

(கசு) அர்ச்சுந! நீ பாவஞ்செய்தா ரெல்லாரிலும் மிக்க பாவியாயிருந்தாலும் நெடுங்காலமாய் ஸம்பாதித்த அந்த பாவக்கடலை ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமென்னும் ஓடத்தாலே தாண்டிவிடுவாய்.

யயெயாம்விவிதிஜொஜ்ஞி ஹ-ஹ்வவாத-ர-ர-தஜ-ஹ-ந|
ஜ்ஞாநாஜ்ஞிவவ-ஹ்கூ-ஹ்ணி ஹவ்வவாத-ர-ம்தி தயா॥கஎ॥

(கஎ) நன்றாய்ப்பற்றியெரியும் நெருப்பானது விறகுகளைச் சாம்பலாக்குவதுபோல் ஆத்மஞாநமென்னுந் தீயானது தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்துவருந் தீவினைகளைப் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்குகின்றது.

நஹ்ரிஜ்ஞாநெந நவஹ்யம் வவித்ரமிஹவித்ய்தெ|
தத்யம்யொமவம்விஜ்ஞ கூவெநாத்ம நிவிந்ததி॥கஅ॥

(கஅ) லோகத்தில் ஆத்மாவைப்போல் பரிசுத்தமான வஸ்து ஒன்றுங் கிடையாதன்றோ? [ஆகையால்தான் அவ்வாத்மஞாநமானது ஸகல பாவங்களையும் நாசஞ்செய்கிறது.] அப்படிப்பட்ட ஞாநத்தைப் பெறவேண்டுமாகில் நாம் சொன்னபடி கர்மயோகத்தை யநுஷ்டித்து ஸித்திபெற்றால் அதை வருத்தமின்றி உன் ஆத்மாவில்தானே நாளடைவில் பெறுவாய்.

(அ-கை.) அதையே தெளிவாய் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரத்தாவாந்லபதெ ஜ்ஞாநம் தத்பர:ஸம்யதெந்த்ரிய:|
ஜ்ஞாநம்ல்வாபராம்ஶாந்தி மசிரெணாதிகச்சதி॥கக॥

(கக) இப்படி உபதேசத்தால் ஞாநத்தைப்பெற்று அந்த ஞாநம் விருத்தியடையும் விஷயத்தில் மிகவும் சிரத்தையோடு கூடியவனுய் ஓர் மனதாயிருந்து, இந்திரியங்களை மற்ற விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கினால், வெகு சீக்கிரத்தில் முன் சொன்ன பரிபக்குவமான ஞாநத்தையடைந்து அதனால் மேலான ஆநந்தத்தையு மடையலாகும்.

கூஜ்ஞாஸ்ரூயாநஸ்ல ஸம்ஸயாத்மாவிநஸ்ரதி|
நாயம்லொகொஸ்தி நபரொ நஸுகம்ஸம்ஸயாத்மந:॥சo॥

(சo) இப்படி உபதேசத்தாலே ஞாநத்தைப் பெறுமலும் பெற்றாலும் அதை விருத்திசெய்வதில் முயற்சிசெய்யாமலு மிருப்பவன் மனதில் ஸம்சயமுற்றவனுய்க் கெட்டுப்போகிறான். அப்படி ஸந்தேஹிப்பவனுக்கு இந்த லோகமுமில்லை, பரலோகமுமில்லை. அதாவது இவ்வுலகஸம்பந்தமான தர்மம், அர்த்தம், காமமென்கிற மூன்றும் பரலோகமான மோக்ஷமுமற்றுச் சிறிது சுகமும் அடையாமற்போகிறான்.

[புருஷார்த்தங்களெல்லாம் சாஸ்திரோக்தமான கர்மத்தால் ஸித்திக்கவேண்டுகையாலும், அந்த கர்மம் ஸித்திக்கும்போது தேஹத்தைக்காட்டி

லும் வேரூன ஆத்மஸ்வரூப நிச்சயம் வேண்டுகையாலும், அதில்லாதவனுக்கு ஒருபுருஷார்த்தமும் கிடைக்கமாட்டாதென்று திருவுள்ளம்.]

யொமவ நவுலகூடுணம் ஜ்ஞா நவஸம்வி நவஸம்ஸயழ|
கூதிவதம் நகூடுணி நிவையதிய நஜ்ஜுய||சக||

(சக) இப்படி உபதேசிக்கப்பட்ட யோகத்தாலே கர்மத்தை விட்டு (அதாவது செய்யுங் கர்மத்தை ஞாநாகாரமாக நினைத்து,) அப்படியே உபதேசத்தால் பெற்ற ஆத்மஞாநத்தைக்கொண்டு ஸகல ஸம்சயங்களையு மொழித்து, கேட்ட அர்த்தத்தில் திடமான மனதுடன் கூடியிருப்பவனை ஸம்ஸாரத்துக்கு வேர்முதலான பழைய கர்மங்களில் யாதொன்றுங் கட்டுப்படுத்தமாட்டாது.

தஸ்மாதஜ்ஞா நஸம்பூ தம் ஹ்ருத்ஸ்தம்ஜ்ஞா நாஸி நாத்மந:|
ஸ்ஸித்வை நம்ஸம்ஸயம்யொம ஸாதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத||சஉ||

(சஉ) ஆகையால் அர்ச்சுந! அக்ஞாநத்தால் உன் மனதிலுண்டான (ஆத்மவிஷயமான) ஸந்தேஹத்தை நாமுபதேசித்த ஆத்மஞாநமென்னுங் கத்தியாலறுத்து நம்மால் உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்தைச் செய்வாயெழுந்திரு.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஐந்தாவது அத்யாயம்

அவதாரிகை.

நான்காம் அத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்தின் ஞாநத்தன்மையும் அதன்உட்பிரிவும் அதில் ஞாநபாகந்தான் பிரதாநமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. கர்மயோகம் ஞாநத்தை யுட்கொண்டிருக்கையாலும், செய்வதற்கு எளிதாயிருக்கையாலும் பிரமாதத்தை உண்டுபண்ணுமையாலும், பயன் ஸித்திக்கும்பொழுது மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்காமையாலும் ஞாநயோகாதிகாரிக்குக்கூட கர்மயோகமே செய்யவுடக்குமென்கிற விஷயமோ, மூன்றுவது அத்தியாயத்தில்தானே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது கர்மயோகம் ஞாநயோகத்தைப்பார்க்க ஆத்மப்பிராப்திக்குச் சுருக்கான உபாயமென்றும், அதைச்செய்யும்பொழுது அதில் தனக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லையென்று நினைக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லி அதற்குக் காரணமான ஞாநமும் சோதிக்கப்படுகிறது.

சுஜுஃநஉவாவ॥ லஸந்ந்யாஸஸ்துகுணாம்க்ரியோகம்துநிஷ்ரேயஸகராவுபௌ
தயோஸ்துகர்மஸந்ந்யாஸாத்கர்மயோகோவிஸிஷ்யதே॥

(க) அர்ச்சுநன்சொல்லுவது:—வாரீர் கிருஷ்ண! கர்மத்தை விட்டே பற்றவேண்டியதான ஞாநயோகத்தைச் செய்யும்படி முதலில் அருளிச்செய்து மீண்டும் கர்மத்தையே செய்யும்படியாய் அருளிச்செய்தீர். [அதாவது மோக்ஷத்தை விரும்பியவன் கர்மத்தைச்செய்து அதிலுல் மனதிலுண்டான கல்மஷத்தையெல்லாமொழித்துப் பிறகு ஞாநயோகத்தாலே ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணக் கடவனென்று முதலில் சொல்லி, பிறகு மூன்று நான்கு அத்தியாயங்களில் ஞாநயோகஞ்செய்யத் தகுந்தவனுக்குக்கூட கர்மநிஷ்டையே சிறந்ததாகுமென்றும், அது ஞாநநிஷ்டையை எதிர்பாராமல் தானே ஆத்மப்பிராப்தியை ஸாதிக்குமென்றும் கர்மயோகத்தை அதிகமாய்ப் புகழ்ந்துபேசினீர்.] ஆகையால் அந்த ஞாநயோக கர்மயோகங்களில் எது சீக்கிரமாயும் எளிதாயும் ஆத்மப் பிராப்தியைச் சாதிக்குமென்று தேவரீர் நிச்சயித்திருக்கிறதோ அதை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச ॥ லஸந்ந்யாஸஸ்துகுயோமஸ்துநிஸ்ரேயஸகராவுபௌ
தயோஸ்துகர்மஸந்ந்யாஸாத்கர்மயோகோவிஸிஷ்யதே॥உ॥

(உ) அதற்குப் பகவான் அருளிச்செய்கிறது:—அர்ச்சுந! ஸந்யாஸமென்று சொல்லப்படும் ஞாநயோகமும், கர்மயோகமும் இரண்டும் மோக்ஷத்தையளிப்பவைகளே; ஆனாலும் அதில் ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறப்புற்றது.

(அ-கை.) ஏனென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

ஜ்ஞேயஸ்நித்யஸந்ந்யாஸீ யோநத்வேஷ்டிநகாங்க்ஷதி|
நிர்த்வம்ஹ்யோஹிமஹாபாஹோஸுகம்பந்தாத்ப்ரமுச்யதே॥ங॥

(ங) கர்மயோகத்தைச் செய்பவன் அதற்குட்பட்ட ஆத்ம அநுபவத்தாலே திருப்தியடைந்து அதற்குப் புறம்பானதொன்றையும் விரும்பாமலும் அப்படியே ஒன்றையும் பகைக்காமலும் இன்பதுன்பங்களைப் பொறுத்திருக்கிறபடியால் அவனை நித்தியஸந்யாஸியான ஞாநயோகியென்று அறியத்தக்கது. ஏனெனில்-(அவன் எளிதில் இயற்றக்கூடிய கர்மத்தைச்செய்தபடியே) சுகமாய் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

(அ-கை.) ஞாநயோக கர்மயோகங்களிரண்டும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சாதிக்கும் விஷயத்தில் ஒன்றை யொன்று எதிர்பார்க்கமாட்டாது என்பதை விளக்குகிறார்.

ஸாங்க்யயோகௌபிருதக்பாலாப்ரவதந்திநபண்டிதாஃ|
ஏகமப்யாஸ்திதஸ்ம்யக்உபயோர்விந்ததேபலம்॥சு॥

(சு) ஞாநயோக கர்மயோகங்களிரண்டும் வெவ்வேறென்று, தெரியாதவர்கள் சொல்லுவார்களே யல்லது நன்றாய்த் தெரிந்தவர் சொல்லமா

ட்டார்கள். [அதாவது-"கர்மயோகம்ஞாநயோகத்தை மாதரிக்கும் ஸாதிக்கும்; ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது. ஞாநயோகமொன்றுதான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரதத்தைச் சம்பாதிபபது; ஆகையாலே இரண்டுகும் பலம் வெவ்வேறுயிருக்கையால இரணடும் வெவ்வேறு" என்று சொல்லுமவர்கள் நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களல்லவென்று பொருள்.] ஏனெனில்-இரண்டுக்கும் ஆத மதரிசநமொன்றே பயனுகையால் எதையபுக்ஷிததாலும் அந்த படியனையே யடைகிறான்.

(அ-கை.) இதையே விவரிகிறார.

யதாஹ்யுக்தம்ப்ராக்தயோகம் ததாபரமவிமுச்யதே।
வநகுஂஸாஜ்ஞுயொமகு யத்ஸாங்கியைரபி॥ரு॥

(ரு) ஞாநயோகிகளால் எநதபலம் அடையப்படுமோ அதுவேதான் கர்மநிஷ்டாகளாலும் அடையட்படும், இப்படி பலம் ஒன்றுகையால் ஞாந யோக கர்மயோகங்களிரண்டும் ஒன்றுதானென்று எவன் பார்க்கிறானே அவனே பண்டிதன்.

(அ-கை.) இவற்றுள் இவ்வளவுதான் விசேஷமென்கிறார்.

ஸந்ந்யாஸஸ்துமஹாபாஹோ துஃக்கமாப்துமயோகதஃ।
யொமயுக்தோமுநிர்ப்ரஹ்ம நசிரேணாதிகச்சதி॥சு॥

(சு) ஞாநயோகமானது கர்மயோகத்தோடு ஸம்பந்தப்படாமல் ஸித்திப்பது வருத்தம்; கர்மயோகியோ எப்போதும் தனக்குத்தானே ஆத்மாவைச் சிந்தித்துககொண்டிருப்பவனுகையால் சுகமாகக் கர்மயோகத்தைச் சாதித்து அற்பகாலத்தில் ஆத்மாவை அடைகிறான். [ஞாநயோகத்தை மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டுகையாலே வெகுகாலஞ் சென்றபின்பு ஆத்மாவை யடையவேண்டும். இதுதான்விசேஷமென்று அபிப்பிராயம்.]

யொமயுக்தோவிஶுத்தாத்மா விஜிதாத்மாஜிதேந்த்ரியஃ।
ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா குர்வந்நபி நலிப்யதே॥ள॥

(ள) கர்மயோகஞ் செய்பவன் பரமபுருஷனுடைய ஆராதநமாக சாஸ்திரத்திற் சொல்லபபடுங்கர்மங்களைச் செய்தபடியே அதனால் மனந்தெளிந்து, (தனக்குப் பழகுகமான காமததில் இழிநதமையால்) மனதையும் இந்திரியங்களையும் வருத்தமின்றிஜயித்து, "தேவர் மனிதர் என்று விதியாஸமாயிருப்பதெல்லாம் பிரகிருதியின் விகாரம், ஆத்மாவானது எந்தசரீரத்திலும் ஒரேவடிவமாய் ஞாநஸ்வரூபமாய் ஸமமாயிருகிறது" என்று ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை எந்தவேளையுஞ் சிந்தித்திருகிறுதலால் அவன் கர்மத்தைச்செய்து வந்தபோதிலும் தேஹமே ஆதமாவென்கிற எண்ணைத்தால் கட்டுப்படான் [ஆகையால் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆத்மாவை யடைவானென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) செய்வதற்கு எளிதாயும் விளைவில் பலனைத்தருவதாயு மிருப்பதுபற்றி கர்மயோகஞ் சிறந்திருக்கையால் அதற்கு வேண்டுமவற்றைச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

நைவகிஞ்சித்கரோமீதி யுக்தோ யுக்தத்தவித்|
பஶ்யஂஶ்ருண்வன்ஸ்ப்ருஶஞ்ஜிக்ரந்நஶ்நன்கச்சன்ஸ்வபஂஶ்வஸன்||அ||
ப்ரலபன்விஸ்ருஜன்க்3ருஹ்ணன்னுன்மிஷன்நிமிஷன்னபி|
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தே3ஷு வர்தந்த இதி தா4ரயன்||கூ||

(அ-கூ) ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மைதெரிந்தவன், "செவிமுதலிய ஞானேந்திரியங்களும் வாய்முதலிய கர்மேந்திரியங்களும் பிராணனும் தந்தம் விஷயங்களில் செல்லுகின்றனவேயல்லது நான் சிறிதும் செய்யவில்லை" என்று நினைத்திருப்பன் [அதாவது-ஞானமேஸ்வபாவமான எனக்கு (நான் செய்தேனென்கிற) எண்ணமானது இந்திரியாதிகளின் ஸம்பந்தத்தால் வந்ததேயல்லது என் ஸ்வரூபத்தால் வந்ததல்லவென்று நினைத்திருப்பன் என்று தாத்பரியம்.]

ப்3ரஹ்மண்யாதா4யகர்மாணி ஸங்க3ம்த்யக்த்வாகரோதியஃ|
லிப்யதே நஸபாபேந பத்3மபத்ரமிவாம்ப4ஸா||கo||

(கo) யாவனொருவன் கர்த்ருத்வத்தைப் பிரகிருதியில் வைத்து (அதாவது இந்திரிய வியாபாரங்களெல்லாம் கர்மாதீனமென்று கர்மபலத்தில் ஸம்பந்தப்படாமல் "நான் சிறிதுஞ் செய்கிறேனில்லை" என்று நினைத்தவனாய்) கர்மங்களைச்செய்து வருகிறானோ, அவன் பிரகிருதியோடு கலந்திருந்தாலும் பந்தத்துக்குக் காரணமான பாவத்தால் கட்டுப்படான்.. அதென்போலென்னில் - தாமரையிலையானது ஜலத்திலிருக்கச்செய்தே அதில் ஒட்டாததுபோ லென்றறியவும்.

காயேந மநஸாபு3த்4யா கேவலைரிந்த்ரியைரபி|
யோகி நஃகர்ம குர்வந்தி ஸங்க3ம்த்யக்த்வாத்மஶுத்தயே||கக||

(கக) யோகிகளாயிருப்பார் அநாதிகாலமாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிற கருமப்பிணை தீருகைக்காகச் சரீரம் மனது புத்தி இந்திரியம் இவைகளைக்கொண்டு கர்மயோகத்தைப் பலாபேக்ஷையின்றிச் செய்துவருகிறார்கள்.

யுக்தஃகர்மப2லம்த்யக்த்வா ஶாந்திமாப்நோதி நைஷ்டி2கீம்|
அயுக்தஃகாமகாரேண ப2லே ஸக்தோ நிப3த்4யதே||கஉ||

(கஉ) இதரமான பலங்களில் சபலிக்காமல் ஆத்மா ஒன்றையே நாடிக்கேவலம் ஆத்மசுத்திக்காகக் கர்மஞ்செய்யுமவன் ஆத்மாநுபவ மென்னும் ஸ்திரமான சுகத்தை யடைவான். அப்படி ஆத்மாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமல் பலனில் அபேக்ஷையோடு கர்மஞ்செய்யுமவன் அக்

கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டு நித்திய ஸம்ஸாரியாவான். [ஆக விதனால் புருஷன், தான் செய்யுங் கர்மங்களெல்லாம் இந்திரியரூபமாய் விகாரப்பட்டிருக்கிற பிரகிருதியைச் சேர்ந்ததென்று நினைத்தவனுய் ஆத்மாவைப் பிணையினின்று விடுவிக்கைக்காகப் பலாபேக்ஷையின்றிக் கர்மத்தையே செய்யக்கடவனென்றதாயிற்று.]

(அ-கை.) அநந்தரம் தேகரூபமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியில் கர்த்ருத்வத்தை வைக்கும்படி சொல்லுகிறது.

ஸவ்ருகூ-ரணிஃ நஸா ஸந்ருஸ்ரஷ்டவ்யவம்வஸீ।
நவஷாரெவ-ரெஷஹீ ஸெநவக-வ்ருந்கூாரயநு॥கஈ॥

(கஈ) "ஆத்மாவுக்கு நான் செய்தேனென்கிற கர்த்ருத்வமானது சுபாவத்தாலுண்டானதல்ல; பழையகர்மமடியாகவந்த சரீர ஸம்பந்தத்தால் வந்தது" என்கிற மனதோடு புருஷன் தான்செய்யுங் கர்மங்களையெல்லாம் நவத்துவாரபட்டணமான சரீரத்தில்வைத்து, தேஹத்தில் தானிருப்பதற்கு வேண்டும் பிரயத்தினங்களைச்செய்யாமலும் அத்தேஹத்தைக்கொண்டு செய்விக்காமலும் சுதந்திரனுய் சுகமாயிருக்கக் கடவன்.

(அ-கை.) ஆத்மாவுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ரூபம் இன்னதென்கிறார்.

நகுத-ர்ஸ்ரூவம்நகுரு-ரணி மொகுவஸ்ருஸ்ரஜதிவ்ரஹ-ஃ।
நகுரு-ர்வமுவஸம்யொமம் வஸுஹாவவஸ-வ்ரவதி-ர்ஒதி॥கச॥

(கச) தேவர் விலங்கு மனிதர் தாவரமென்று பிரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தால் பலவகையாயுள்ள இந்தப்பிராணிகளுக்கு, கர்மஞ்செய்யுந் திறமையும், கர்மமும்,அக்கர்மப்பயனில் ஸம்பந்தமும் ஆத்மாவால் வந்ததல்ல; ஆத்மாசுதந்திரனுய் கர்மத்துக்கு வசப்படாமலிருக்கிறான். ஆனல் யாருண்டாக்குகின்றரென்றால் ஸ்வபாவம் அப்படி பிரவர்த்திக்கிறது. [என்றால் அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்த தொல்வினைப்பயனுகிய (பிரகிருதியின்) சேர்க்கையினல் 'நான்தேவன் நான்மனிதன்' என்று பிரகிருதியையே ஆத்மாவாகநினைத்துப் பிரமிப்பதால் வரும்வாஸனை உண்டுபண்ணுகிறதென்று தாத்பரியம்.]

நாஶுதத்தகுஸ்ருவிதாவம் நவிவஸ-கூ-தம்விஹ-ஃ।
கூஜ்ஞாநெநாவ்ருதம்ஜ்ஞாநம் தெநமுஹ்யந்திஜந்தவஃ॥கரு॥

(கரு) புருஷன் தனக்கு உறவினராக மதிக்கப்பட்ட புத்திராதிகளுக்கு ஒரு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று அவர்களுடைய பாவத்தைப்போக்கவாவது, தனக்குப் பகையாக மதிக்கப்பட்ட ஒருவனுடைய புண்ணியத்தை யழிக்கவாவது செய்பவனல்லன். [ஏனெனில் - இவன் ஒரு இடத்தில் இது என்னுடையதென்று நிலையாயிருப்பவனுகில் இவனுக்கு உறவென்றும் பகையென்றும் ஏற்படும். இவனே எங்குமிருப்பவனுகையால் தேவர் மனிதர் முதலிய எந்த சரீரங்களிலும் நிலையாயிருப்பவனல்ல.] ஆனல் இவனுக்

கு இந்த விபரீதவாஸனை ஏன் உண்டாயிற்றென்றால் - (ஞானவிரோதியான) பழைய கர்மமானது தன் பயனைப் புசிப்பிக்கவேண்டுமென்று இவனுடைய ஞானத்தை மறைக்க, அதனால் தேவாதி சரீரங்களில் சேர்க்கையும் அதனால் 'நான் தேவன் நான் மனிதன்' என்கிற மமப்புமுண்டாய், அதனால் அதேதீதியான மமப்புக்குக் காரணமான வாஸனையும் அதற்கேற்ற கர்மவாஸனையும் அதனால் (ஒன்றுகிடக்க ஒன்றாய் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற) மோஹமும் கர்மஞ்செய்யுந் திறமையுங் கூடுகிறது.

(அ-கை.) ஸகலமான அக்ஞானத்தையும் ஞானமென்னுமோடத்தாலே கடக்கிறானென்றும் ஞானத்தீயானது ஸகல கர்மங்களையும் சாம்பலாகச்செய்யுமென்றும் ஞானத்தைப்போல் பரிசுத்தமானது உலகத்தில் வேறொன்றுங் கிடையாதென்றும் முன்பு சொன்னானன்றே? அதற்கு இப்போது ஸமயமாயிருக்கையால் அதை இவ்விடத்தில் கொண்டு கூட்டுகிறார்.

ஜாதெ நஷ்டே ஜடஜ்ஞானம் யெஷாம் நாஸ்தி தயோ ததா |
தெஷாமாதித்யவஜ்ஜ்ஞானம் ப்ரகாஸயதி தத்பரம் ||கசு||

(க்சு) முற்கூறிய லக்ஷணமான ஆத்மகோடிகளுக்குள் எவர்களாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே உபதேசிக்கப்பெற்று (அதை நாடோறும் அப்பியாஸம் செய்துவந்து) அதனால் மிகவும் பொலிவுபெற்ற பரிசுத்த ஞானத்தாலே, அதற்கு விரோதியும் ஊழ்வினையின் பயனுமான அக்ஞானத்தை நாசப்படுத்துகிறார்களோ அவர்களுக்கு, தங்களுடைய ஸ்வாபாவிகஞானமானது மென்மேலும் விருத்தியடைந்து சூரியனைப்போல் விளங்கி ஸகலபதார்த்தங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. (அதாவது ஸர்வக்ஞராகிறார்கள்.)

[இங்கே 'அவர்களுக்கு' என்று அக்ஞானமொழிந்தவர்கள் பலருண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே நகெவலாஹம்ஜாத- நாவஸம் என்கிறவிடத்தில்ஊஹிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களின்பன்மை. இங்கு நன்கு விளக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்விடத்தில் சொன்னதுபோலவே இந்தபன்மையும் உபாதியால்வந்ததுதானென்றாலோ அதுகூடாது.ஏனெனில்-அக்ஞானம் ஒழிந்தவர்களுக்கு உபாதியின்மணந்தானேது?மேலும் இங்கே இன்னொருவிசேஷம்,அதாவது:— அவர்களுடைய ஞானம் ஆதித்தியனைப்போலென்று சூரியனை திருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகையாலே, ஞானம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்ததர்மமென்றும், ஒளியும்ஒளிக்கிடமான சூரியனும்போல் ஞானமும் ஞானத்துக்கிடமான ஆத்மாவும் தர்ம தர்மிகளென்றும் சொன்னதாயிற்று. ஆனதுபற்றியே ஸம்ஸாரதசையில் ஞானத்துக்கு மறைவும் மோக்ஷதசையில் மலர்ச்சியும் கூடும்.]

தேஷ- மாதயவஸ்ஹாதா நவ நிஷ்டா ராவ தராயணாஃ |
கச்ச்ந்த்யபுனராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷாஃ ||கள||

(கள) அவ்வித ஆத்மதரிசநத்தில் திடமான உத்தேசங்கொண்டவர்கள் மனதில் எந்தவேளையும் அதே நினைவாயிருந்து அதையே நன்கு பழகி இனி இதற்குமேல் வேறு பிரயோஜநமில்லையென்று நினைத்தவர்களாய், தாம்

அப்பியஸிக்கின்ற அந்த ஞாநத்தைக்கொண்டே ஸகல பாபங்களையும் போக்கடித்து மறுபடியுந் திரும்பாத தசையான ஆதமஸ்வரூபமாத்திரத்தில் நிற்கிறார்கள்.

விஜ்ஞாவிநயஸ்ஸந்ந ப்ராஹ்மணேமவிஹஸ்தி நி|
ஸுநிசெவஸுவாகெஇ வணீதாஸ்ஸுஜுஸி நஃ||கஅ||

(கஅ) அப்படிப்பட்ட பண்டிதர்கள், "இவன் படித்து விநயத்தோடு கூடியவன், இவன் பிராம்மணன், இது பசு, இது யானை, இது நாய், இவன் நீசன்" எனறு ஒன்றை உயர்ந்ததாகவும் ஒன்றைத் தாழ்ந்ததாகவும் பாராமல் எங்கும் ஆதமவஸ்துவானது ஒரே ரீதியாய் ஞாநவடிவமாயிருக்கிறதென்று எல்லாவறறையும் ஸமமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

இஹைவதைர்ஜிதஸ்ஸர்கோ யேஷாம்ஸாஜ்யஸ்திதம்நஃ|
நிர்தோஷம்ஹிஸமம்ப்ரஹ்ம தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணிதேஸ்திதாஃ||ககூ||

(ககூ) இப்படி ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஆத்மா ஞாநவடிவமாய் ஒரே ரீதியாயிருக்கிறதென்று பார்ப்பவர்கள் ஆத்மப்பிராப்திக்காகச் சாதநம் செய்யும்பொழுதே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவாகளாவார். எப்படியெனில்-ஸம்ஸார ஜயமாவதென்ன? ப்ரம்மமெனகிற ஆத்மாவில் நிலைத்தல்; அதாவது-பிரகிருதிக்கு அவ்வருகாய் எங்கும் ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவில் மனதை ஸ்தாபிக்கை: அது இவாகளுக்கு உண்டாய்விட்டதன்றோ? ஆனபின்பு இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தார்களென்னக் குறையுண்டோ? [ஆத்மவஸ்துவெல்லாம் ஞாநமே வடிவாய் ஸமமாயிருக்குமென்றுநினைத்திருப்பவர்கள் முக்தர்களே யென்று தாத்பரியம்.]

(அ-கை.) எப்படியிருந்தால் கர்மயோகிக்கு அந்த ஸமபுத்தியுண்டாகுமோ அதை உபதேசிக்கிறார்.

நவ்ருஹ்யஷ்டவ்ருதீயம்வ்ராவ்ருவாநெநாஜிஜ்ஞாவ்ருவாவியது|
ஸ்ரீராவ்ருஸ்ரீமஸ்ரீஜுஷ்டோயதோவ்ருஹவிஷ்ருஹ்ணீஸ்வி நஃ||உ0||

(உ0) புருஷன் எந்த சரீரத்திலிருக்கும்பொழுது(இவனுக்குப் பழைய கர்மத்தின்படி)எது இஷ்டமாயும் எது அநிஷ்டமாயுமிருக்குமோ, அவைகளில் ஸ்தோஷம் வெறுப்பு இரண்டுமற்று இருக்கக்கடவன் - அதெப்படி யிருக்கலாகுமென்றால் - ஆத்மா ஸ்திரனென்றும் சரீரம் அஸ்திரமென்றும் அறிந்து அதனால் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற மயக்கத்தைத் தீர்த்தாலிருக்கலாம். அதெப்படி மயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே உபதேசிக்கப்பெற்று அதையே பழகிக்கொண்டிருந்தால் தீர்க்கலாம்.

[என்றால் தத்வந்தெரிந்தவர் செய்த உபதேசத்தால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து அதையே பழகிவந்து அதனால் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமாநத்தைவிட்டு ஸ்திரமான ஆத்மாவைத் தரிசிப்பதாலுண்டாகும் ப்ரீதியால், அஸ்திரமான ப்ரகிருதியால் வரும் இஷ்டாநிஷ்டங்களில் ஸ்தோஷமாவது வெறுப்பாவது அடையக்கூடாவனல்லனென்று தாத்பரியம்.]

வாஹ்யவிஷயேஷ்வஸக்தாத்மா விந்தத்யாத்மநியத்வம்।
ஸப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா ஸுகமக்ஷயமஶ்நுதே॥உக॥

(உக) இப்படி ஆத்மாவைக்காட்டிலும் புறம்பான விஷயங்களில் பற்றில்லாமல் ஆத்மாவில்மாத்திரம் சுகத்தையடையுமவன் பிரகிருதியோடியிற்சியைவிட்டுப் பிரம்மத்தில் அப்பியாஸஞ்செய்பவனுய்ப் ப்ரம்மாநுபவமென்னும் சாசுவதமான சுகத்தை அடைகிறான்.

(அ-கை.) பிரகிருதியால் வரும் போகத்தை எளிதில் விடலாமென்கிறது.

யெஹிஸம்ஸ்பர்ஶஜாஹ்யோகா துக்கயோநயஏவதே।
ஆத்யந்திகாஸ்தேகௌந்தேய ந தேஷுரமதேபுதஃ॥உஉ॥

(உஉ) விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலுமுண்டாகும் போகம் துக்கத்தைத்தருவதும் ஆதியந்தமுள்ளதுமென்று தெரிந்துகொண்டவன் அதில் சுகபுத்தியைப் பண்ணமாட்டான்.

ஶக்நோதீஹைவயஃஸோடும் ப்ராக்ஶரீரவிமோக்ஷணாத்।
காமக்ரோதோத்பவம்வேகம் ஸயுக்தஃஸுகீநரஃ॥உங॥

(உங) யாவனொருவன் சரீரம் விடுவதற்கு முன்பு ஸாதநத்தையநுஷ்டிக்கும்பொழுதே ஆத்மாநுபவத்திலுண்டான பிரீதியால், காமக்குரோதங்களின் வேகத்தை ஜயிக்கிறானே, அவன்தான் ஆத்மாநுபவத்துக்கு யோக்கியனுய் சரீரம் விட்டபின்பு அவ்வநுபவத்தை யடைந்து சுகிப்பான்.

யோந்தஃஸுகோந்தராராமஸ்ததாந்தர்ஜ்யோதிரேவயஃ।
ஸயோகீப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோதிகச்சதி॥உச॥

(உச) யாவனொருவன் புறம்புண்டான அநுபவத்தையெல்லாம் விட்டு உள்ளுக்குள்ளே சுகமடைந்தவனுய் ஆத்மாவே பூங்காவனமாய் அதாவது ஆத்மகுணங்களே இனியவிஷயமாய் எப்போதும் ஆத்மஞானியாகவே யிருக்கிறானே அந்த யோகியே ஆத்மாநுபவமென்னும் சுகத்தை யடைவான்.

லபந்தேப்ரஹ்மநிர்வாணமிருஷயஃக்ஷீணகல்மஷாஃ।
சிந்நத்வைதாயதாத்மாநஃ ஸர்வபூதஹிதேரதாஃ॥உரு॥

(உரு) தீதோஷ்ணாதிகளால் விடுபட்டவராய் ஆத்மாவில் தானே மனம் வைத்துத் தங்களைப்போலவே ஸர்வப்பிராணிகளும் கடைத்தேறவேண்டுமென்கிற சிரத்தையுடையவர்களாய் ஆத்மாவைத் தரிசிப்பவராயிருக்கிறார்கள் யாவர், அவர்கள் ஆத்மப்பிராப்திக்கு விரோதமான ஸகல பாபங்களையுந் தொலைத்து பிரம்மாநந்தத்தை யடைவார்கள்.

(அ-கை.) கீழ்ச்சொன்ன குணமுடையவர் எளிதில் ப்ரம்மத்தை அடைவர்களென்கிறார்.

காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம்யதசேதஸாம்।
அபிதோப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்தேவிதிதாத்மநாம்॥உசு॥

(உசு) காமக்குரோதங்களற்று யத்நசிலராய் மனதை ஜயித்திருப்பவருக்குப் பிரம்மாநந்தம் எங்கே வேண்டுமானாலும் கைம்மேல் கிடைக்கும்.

(அ-கை.) இப்படி சொல்லிய கர்மயோகத்தை அதற்கிலக்கான யோகத்துடன் கூட்டித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்பர்சாந்க்ருத்வாபஹிர்பாஹ்யாம் ஸ்சக்ஷுஸ்சைவாந்தரே ப்ருவோः |
ப்ராணாபாநௌ நஸாப்யந்தரசாரிணௌ ||
யதேந்த்ரியமநோபுத்திர் முநிர் மோக்ஷபராயணः |
விகதேச்சாபயக்ரோதோ யஸ்ஸதா முக்த ஏவ ஸः ||உஅ||

(உஎ-உஅ) புறம்புண்டான பற்றுக்களையெல்லாம் ஒழித்து யோகத்துக்கு யோக்கியமான ஆஸனத்தில் நேராகவிருந்து கண்களிரண்டையும் புருவத்தின் நடுவில் மூக்கு நுனியில் வைத்து, மூக்குக்குள்ளோடும் பிராண அபாநங்களை அதாவது உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளைச் சமமாகச்செய்து, இந்திரியம் மனம் புத்தி இவைகளை ஆத்மாவைத்தவிர மற்றொன்றிலும் போகவொட்டாமல் மடக்கி, காமம் குரோதம் பயம் இவையற்று, மோக்ஷமே கதியென்றெண்ணி ஆத்மதரிசநமே காரியமாய் எவனிருக்கிறானே அவன் ஸித்தியுண்டாவதற்கு முன்னமுங்கூட முக்தனென்னப்படுவான்.

(அ-கை.) நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதாய் யோகத்தை முடிவாய்க்கொண்ட இக்காமயோகத்தை யெளிதில் அடையுமவகை சொல்லுகிறது.

ஹோகாரம்யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் |
ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வாமாம்ருச்சதி || உக||

(உக) யக்ஞம் தவம் இவைகளைப் புசிப்பவனும், தீர்க்காணாம்பரமேஸ்வரனென்கிறபடியே ஸகல லோகேசுவரருக்கும்மஹேசுவரனும்ஸர்வப்பிராணிகளுக்கு மினியனுமிருக்கும் நம்மையறிந்தவன், கர்மயோகம் நமக்குஆராதநமென்கிற நினைவினால் அதில் சுகமாயிழிந்து அநுஷ்டிப்பான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீः.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஆறாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

இதுவரையில் கர்மயோகத்தை ஸாங்கமாக விதித்து, இப்பொழுது ஞாநயோக கர்மயோகங்களால் ஸாதிக்கவேண்டியதான (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார ரூப) யோகாப்பியாஸம் செய்யும் பிரகாரத்தை விதிக்கிறார். அதில் காம

யோகம் மற்றொன்றை யெதிர்பாராமல் தானே ஆத்மப்ராப்தியை ஸாதிக்கி றதென்பதைத் திடப்படுத்துவதற்காக, அதை ஞாநரூபமாகவும் யோகத்தைக்கொண்டு முடிவதாகவும் அநுபாஷிக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹமவாந-வாவ|| கநாஸ்ரி தர்கூஜ-ுஹலம் கார ுங்கூஜ-ுக
ொதியः| லலந்ந ுாஸீவயொகீவ நநிரஸ்ரிந-ுவாகி்யः||க||

(க) கர்மத்துக்குப்பயனுக ஸ்வர்கம் முதலியவைகளை விரும்பாமல் (அவ சியம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதான) அதை "எல்லாவிதத்தாலும் நமக்கன்பரு கிய பரமபுருஷனுக்கு இந்த கர்மம் ஆராதநமாகக்கடவது; இத்தால் அடைய வேண்டும் பயன் எனக்குச் சிறிதுமில்லை" என்று எவன் செய்கிறானோ அவன்தான் ஸந்யாஸியும், யோகியும். [அதாவது - ஆத்மதரிசநத்துக்கு ஸாதகங்களான ஞாநகர்மங்களிரண்டையுஞ் செய்தவனென்று தாத்பர்யம்.] அதுவே யல்லது அக்நிகாரியஞ் செய்யாமலும் மற்றுங் கர்மங்களைச் செய்யாமலும் கேவலம் ஞாநத்தில்மாத்திர மிருப்பவனல்ல. [அப்படிசெய்யாம விருப்பவனுக்கு ஞாநநிஷ்டை யொன்றுதானுண்டு; கர்மநிஷ்டனுக்கோ அவ்விரண்டு முண்டென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) இந்த கர்மயோகத்தில்தானே ஞாநமும் உண்டென்கிறார்.

யம்லந்ந ுாலஇதிவ ுாஹ- ரொ ுாமம்தம்விதீவாணவ|
நஹ ுலந்ந ுலலஜூலெ ா யொகீஹவதிகூஜூந||உ||

(உ) அர்ச்சுந! பெரியோர்கள் எதையானால் ஸந்யாஸமென்கிறார்களோ அதாவது (ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யறிவதான) ஞாநமென்கிறார்களோ அதுதான் கர்மயோகமென்றறி. எப்படியெனில் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்து அதனால் (முன் பிரகிருதியைப்பார்த்து இதுதான் ஆத்மாவென்று) தான் கொண்டிருந்த அபிமாநத்தை விடாதவன் கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகிகளில் எவனுகிலும் ஒருவனுண்டா? யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பாः காமஸங்கல்பவர்ஜிதாः என்று ஸங்கல்பத்தை விட்டவனே கர்மயோகியாவானென்றன்றோ கீழ்ச்சொன்னது?

(அ-கை.) கர்மயோகந்தான் பிரமாதமில்லாமல் யோகத்தைச் சாதிக்குமென்கிறார்.

கூர-ர-கெஷாஜு-ெநரொ ுாமம் கூஜுகார ணஜ-வ ுதெ|
யொமார ுஜஸ ுதலெ ுவ ஸஜ்ஜகார ணஜ-வ ுதெ||ங||

(ங) புருஷன் ஆத்மதரிசநமென்னும் யோகத்தைச்செய்ய விரும்புவானுகில் அவனுக்குக் கர்மம் ஸாதகமாமென்றும், யோகம் நிலைத்தபிறகே (கர்மநிவ்ருத்தியான) ஞாநம் ஸாதகமாமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. [இதனால் ஆத்மதரிசநமென்னும் மோக்ஷமுண்டாமளவும் கர்மயோகமே செய்யத்தக்கதென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) புருஷனுக்கு எப்பொழுது யோகம் நிலைக்குமென்னில் சொல்லுகிறார்.

யதா ஹரி நந்ி யாயெ ுஷ- நகூஜு ுவ ந-ஷஜ ுதெ|
லவ ுலஜூல லந ுாலீ யொமார ுஜஸ ுதொவ ுதெ||ச||

(ச) இந்த யோகியானவன் எப்பொழுது ஆத்மாநுபவஞ் செய்வதே சுபாவமாய் விஷயங்களினும் விஷயாதீனமாய வரும வியாபாரங்களினும ஸம்பந்தத்தை யொழித்துகொள்ளுகிறானே, அப்பொழுதுதான (ஸகல ஸங்கல்பத்தையு மொழிதத) இவனுக்கு யோகம் நிலைத்ததாகச சொலலக்கூடும். [யோகஞ்செயய வாரம்பிததவனுககு ஆரம்பததிலேயே விஷயததில வைராக்யமுண்டாக மாட்டாதாகையால அதுண்டாவதற்குச் செயயும் அப்பியாஸரூபமான கர்மயோகமே யோக ஸாதநமாகையால யோகஸித்தியை விரும்பியவன் அதையே செய்யக்கடவன்]

(அ-கை.) அதையே அருளிசசெயகிறார.

உத்³த⁴ரேதா³த்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாத³யேத்।
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ ப³ந்து⁴ராத்மைவ ரிபுராத்மந꞉॥ரு॥

(ரு) மனதை விஷயததில பறறவொட்டாமல் ததது அதைக்கொண்டு ஆதமாவைக கடைததேறச செயயவேண்டுமே யலலது, கணடதையுந் தேடியோடும்படியான மனதைக்கண்டபடியேவிட்டு ஆதமாவைக் கெடுகக லாகாது.ஏனெனில்-ஆத்மாவுக்குப் பநதுவும் மனந்தான் பகையும மனநதான.

ப³ந்து⁴ராத்மாத்மநஸ்தஸ்ய யேநாத்மைவாத்மநா ஜி꞉தः।
அநாத்மநஸ்து ஶத்ருத்வே வர்தேதாத்மைவ ஶத்ருவத்॥சு॥

(சு) எநத புருஷன் தனக்குத்தானே மனதை விஷயங்களிற் செல்லவொட்டாமல் ஜயிககிறானே, அவனுக்கு அம்மனமே பந்துவாகிறது. அபபடி ஜயிக்காவிடில் அதுவே இவனுக்குப பகையாய் இவனை நறகதியடையவொடாமற் கெகெகிறது. [இவ்வாததத்தை உநவனவ உந்ஷ்ருணாம்காரணம் யநஸோக்ஷயொ꞉, யந்நாயவிஷயாவஜ்ஜி꞉ஸ்ம்ருதிநிர்ஷயஹ நः என்று பராசரபகவானும்சொன்னார்.]

(அ-கை.) யோகாரம்பஞ் செய்யத்தக்க நிலை சொலலுகிறது.

ஜி தாத்மந꞉ப்ரஶாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹித꞉।
ஶீதோஷ்ணஸுக²து³꞉கே²ஷு ததா² மாநாவமாநயோ꞉॥எ॥

(எ) வெபபம குளிர்சசி சுகம் துககம் மாநம் அவமாநம் இவைகளில மனஞ்சலியாமலிருநதால அவன மனதில ஆதமஸ்வரூபம மிகவும நிலைதிருககும்.

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநதருப்தாத்மா கூடஸ்தோ விஜிதேந்த்ரிய꞉।
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந꞉॥அ॥

(அ) ஆத்ம ஸ்வரூபததை ஸாதாரணமா யறிவதனலும், பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறதென்று அதையே விசேஷமாயறிவதனலும் திருப்தனும், தேவர் மனிதர் என்று விதம்விதமான நிலைகளிலுமிருநதாலுமே வடிவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவில நின்றவனும், இந்திரிய ஜயமபணணி

பொன்னையும் புழுதியையும் ஸமமாகவெண்ணியிருக்குங் கர்மயோகிதான் ஆத்மதரிசநமென்னும் ஞாநயோகத்துக்குத் தக்கவனுவான்.

ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யுதா³ஸீந மத்⁴யஸ்தே²ஷ்யத்³வேஷ்யபந்து⁴ஷு।
ஸாத⁴ுஷ்வபி சபாபேஷு ஸமபு³த்³தி⁴ர்விஶிஷ்யதே॥கூ॥

(கூ) 1 ஸுஹிருத்துக்கள், 2 மித்திரர்கள், 3 அரிகள், 4 உதாஸீநர்கள், 5 மத்தியஸ்தர்கள், 6 த்வேஷிகள், 7 பந்துக்கள், 8 ஸாதுக்கள், பாவமேதொழிலாயிருப்பவர்கள் இவர்களிடத்தில் ஸமமாயிருப்பவன் (அதாவது-ஆத்மா ஒன்றே பயனுய் பகைவரால் விரோதமும் நண்பர்களால் பிரயோஜநமும் இல்லாமையால் யாவரையும் ஸமமாக நிநைப்பவன்) யோகாப்பியாஸஞ் செய்யத்தக்கவனுவான்.

யோகீ³ யுஞ்ஜீத ஸததமாத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தி²த:।
ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்³ரஹ:॥கo॥

(கo) கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகியானவன், திநந்தோறும் யோகஞ் செய்யுங்காலத்தில் ஜநங்களில்லாமல் நிச்சப்தமாயிருக்கிற விடத்தில் தனியாயிருந்து சித்தத்தையும் மனதையுமடக்கி ஆத்மாவைத் தவிர மற்றவைகளில் அபேக்ஷையற்று ஒன்றிலும் எனதென்கிற எண்ணம்வையாமல் ஆத்மாவைத் தன்னைத்தான் பார்க்கும்படியான நிலையில் வைக்கக்கடவன்.

ஶுசௌ தே³ஶே ப்ரதிஷ்டா²ப்ய ஸ்தி²ரமாஸநமாத்மந:।
நாத்யுச்ச்²ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜிநகுஶோத்தரம்॥கக॥

தத்ரைகாக்³ரம் மந: க்ருத்வா யதசித்தேந்த்³ரியக்ரிய:।
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத்³யோக³மாத்மவிஶுத்³த⁴யே॥கஉ॥

(கக-கஉ.) அசுத்த புருஷர்களாலும் அசுத்த வஸ்துக்களாலும் தீண்டப்படாத பரிசுத்த ஸ்தாநத்தில், கட்டைமுதலியவற்றால் செய்ததாய் அதிக உயரமும் அதிக தாழ்வுமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கிற ஓர் ஆஸநத்தில் தர்ப்பை மான்தோல் வஸ்திரம் இவைகளை ஒன்றின்மீ தொன்றுய்ப்பரப்பி அதில் சார்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, மனதை ஒரு நிலையாகச்செய்து இந்திரிய மநோவியாபாரங்களைச் சுத்தமாயடக்கி, தான் இந்தப் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுகைக்காக ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணக்கடவன்.

---

1 ஸமான வயதாயில்லாமலிருக்கச்செய்தே தனக்கு இதத்தைக் கோருமவர்கள். 2 ஸமான வயதாயிருக்கையால் தனக்கு இதத்தைக் கோருமவர்கள். 3 இவனிடத்தில் ஒரு காரணத்தைக்கண்டு இவனுக்கு அநர்த்தந்தேடுமவர்கள். 4 உறவு பகை இரண்டுக்கும் காரணமில்லாமையால் உறவு கொளளாமலும் பகைக்காமலு மிருப்பவர்கள். 5 ஸ்வபாவமாகவே உறவாடாமலும் பகைக்காமலுமிருப்பவர். 6 ஸ்வபாவமாகவே பகைப்பவர். 7 ஸ்வபாவமாகவே இதம் செய்பவர். 8 தர்மசீலர்கள்.

ஸஜ்ஜாயஸ்திரொ தீ்ரவம் யாஸ்ய நஸ்வஷ்ணுஸ்ஸுரழி|
ஸம்வ்யெகஸ்ருநாஸிகாக்ரஸ்வம் திஸாஸ்சா நவலொகயந்||கூ||

வ்யஸா நாத்மாவிமதஹீ ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதெஸ்தி:|
மநஸ்ஸம்யஜ்ய சித்தொ யுக்த ஆஸீத மத்பர:||கூ||

(கூ-கூ.) உடல் தலை கழுத்து இவைகளை அசையாமல் † சாய்த்தாற் போல் ஸமமாய்நிறுத்தி திசைகளைப்பாராமல் தன்மூக்கு நுனியைப்பார்த்துக்கொண்டே அடங்கிய மனதோடு பயமின்றிப் * பிரம்மசரிய வ்ரதத்தில் இருந்தவனுய் மனதை நம்மிடத்தில்திருப்பினவத்து இடைவிடாமல் நம்மையே சிந்தித்திருக்கக்கடவன்.

யுஞ்ஜந்நவம்ஸதாத்மாநம் யொகீநியதமாநஸ:|
சாந்திம்நிர்வாணஸம்யாம மத்ஸம்ஸ்தாமதிகச்சதி||கூ||

(கூ.) இப்படி மனதுக்கு கேஷமஸ்தானமான நம்மிடத்தில் இடைவிடாமல் மனதை நிறுத்தியவன் நம் ஸம்பந்தத்தால் பரிசுத்தமாய் அசையாமலிருக்கும் அம்மனதைக்கொண்டு நம்மிடத்திலுண்டான மேலான ஆநந்தத்தை யடைகிறான்.

(அ-கை.) இப்படி ஆத்ம யோகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தவன் மனதை னியதற்காக சுபஸ்தானமான பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்தவேண்டுமென்பதை யருளிச்செய்து யோகத்துக்கு உபகரணமான மற்றவைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்.

நாத்யஸ்நதஸ்து யொகொஸ்தி நைகாந்தமநஸ்நத:|
நசாதிஸ்வப்நஸீலஸ்ய ஜாக்ரதொநைவசார்ஜுந||கூ||

யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசெஷ்டஸ்ய கர்மஸு|
யுக்தஸ்வப்நாவபொதஸ்ய யொகொபவதிது:கஹா||கஅ||

(கூ-கஅ.) அதிகமாயுண்பதும் மூதலே உண்ணுமலிருப்பதும் அளவற்ற காரியஞ்செய்வதும் காரியமே செய்யாமலிருப்பதும் அப்படியே அதிகமாயுறங்குவதும் உறங்காமலே யிருப்பதும் அதிக ஆயாஸப்படுவதும் சிறிதும் ஆயாஸப்படாம விருப்பதும் இவையெல்லாம் யோகத்துக்கு விரோதிகள். ஒவ்வொன்றும் மிதமாயிருப்பவனுக்குத் தான் துக்கநிவர்த்தகமான யோகம் ஸித்திக்கும்.

யதா விநியதம்சித்த மாத்மந்யெவாவதிஷ்டதெ|
நிஸ்ப்ருஹஸ்ஸர்வகாமெப்யொ யுக்த இத்யுச்யதெததா||கஅ||

---

† சாய்த்துக் கொள்ளாமற்போனால் நடுவில் பின்பக்கத்தைத் தரிப்பதற்காகப் பிரயத்தநஞ் செய்வதனால் ஸமாதி நிலைகுலையுமென்று அதற்காகச் சாய்த்தாற்போலென்கிறது.

* பிரம்மசரியவிரதமானது - பிரம்மமென்கிற ஆத்மாவையே நிஷ்டித்திருக்கும் நிலை.

(கஅ.) மனது ஆத்மாவில்தானே விசேஷமாய் நிலைத்து எப்பொழுது அசையாமலிருக்குமோ அப்பொழுதுதான் ஸகலகாமங்களிலும் ஆசையற்று யோகத்துக்குத் தக்கவனுவான்.

யயோபரமிவாதிஷ்டே²ந்நேங்க³தே ஸோபமாஸ்ம்ருʼதா|
யோகி³நோயதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோக³மாத்மந꞉||கக||

(ககூ.) மனோவியாபாரமற்று ஆத்மயோகம் செய்பவனுடைய ஆத்மாவுக்கு, காற்றில்லாவிடத்தில் அசையாமல் விளங்கும் விளக்கைச் சமமாய்க் கூறப்படும்.[காற்றில்லாமையால் அசையாமல் காந்தியோடு விளங்கும் விளக்குபோல் ஆத்மாவானது ஸகல வியாபாரங்களையுமொழித்த மனதுடன் கூடினமையால் அசையாமல் ஞானமென்னும் காந்தியோடுகூடி விளங்குமென்று தாத்பரியம்.]

யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்³தம்யோக³ஸேவயா|
யத்ரசைவாத்மநாத்மானம் பஸ்யந்நாத்மநி துஷ்யதி||உ०||

ஸுக²மாத்யந்திகம்யத்தத்³பு³த்³தி⁴க்³ராஹ்யமதீந்த்³ரியம்|
வேத்தியத்ர நசைவாயம் ஸ்தி²தஸ்சலதி தத்த꞉||உக||

யம்லப்⁴யாவாபரம்லாப⁴ம் மந்யதே நாதி⁴கம்தத꞉|
யஸ்மிந்ஸ்தி²தோ ந து³꞉கே²ந கு³ருணாபி விசால்யதே||உஉ||

தம்வித்³யாது³꞉கஸம்யோக³ வியோக³ம்யோக³ஸஞ்ஜ்ஞிதம்|
ஸநிஶ்சயேந யோக்தவ்யோ யோகோ³நிர்விண்ணசேதஸா||உங||

(உ0-உக-உஉ-உங.) யோக ஸித்திக்காகத் தகையப்பட்ட மனதானது எந்த யோகத்தில் சுகப்படுமோ, எந்த யோகத்தில் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதினால் அதில்தானே அதிகமாய் ஸந்தோஷிக்கிறதோ, இந்திரியங்களாலறியப்படாமல் கேவலம் ஆத்மாவினாலும் புத்தியினாலும் அறியக்கூடிய வின்பத்தையெந்தயோகத்தில்பெற்று அதனால் மற்றவிஷயங்களில் சபலிக்கமாட்டாதோ, எந்த யோகம்செய்பவன் யோகத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்பும் மற்றொன்றை யபேக்ஷிக்காமல் அந்த யோகத்தையே விசேஷமாய் நினைப்பதோ, எந்த யோகம் ஸித்தித்தவன் அந்த யோகத்தைவிட்டு நீங்கியபின்பும் (குணமுள்ள புத்திரன் இறத்தல் முதலியவற்றாலுண்டாகும்) பெருந்துயரங்களுக்கும் சலிக்கமாட்டாதோ) அப்படிப்பட்ட யோகம் இதுவென்று யோகம்செய்ய வாரம்பித்தபொழுதே நிச்சயித்து மனக்கலக்கமற்று செய்யக்கடவன்.

ஸங்கல்பப்ரபவான்காமாம்ஸ்த்யக்த்வாஸர்வானஶேஷத꞉|
மநஸைவேந்த்³ரியக்³ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத꞉||உச||

ஶநை꞉ஶநைருபரமேத்³பு³த்³தி⁴ம்ருʼத்⁴ருʼதிக்³ருʼஹீதயா|
ஆத்மஸம்ஸ்தம்மந꞉க்ருʼத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத்||உரு||

(உச-உரு.) பெண்டு பிள்ளை விடுவாசல் முதலியவற்றில் தனக்குண்டான கோரிக்கையை, (அவர்களுக்கும் தனக்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்கிற வெண்ணத்தைக்கொண்டு) ஒழித்து, சீதம் உஷ்ணம் முதலியவற்றாலுண்டாகும் விருப்பையும், வெறுப்பையுந்தொலைத்து, புலன்களையெங்கும்செல்லவொட்டாமல் தடுத்து மெள்ளமெள்ள விவேகத்தைக்கொண்டு மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்தி, மற்றொன்றையும் நினையாமலிருக்கக்கடவன்.

யதோயதோநிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம்।
ததஸ்ததோநியம்யைதத் ஆத்மந்யேவவஶம்நயேத்॥உசு॥

(உசு.) சஞ்சலஸ்வபாவமான மனது ஆத்மாவில் நிலையாமல் எந்தெந்தவிஷயத்தைத் தேடியோடுமோ, அதை அவ்வவற்றில் செல்லவொட்டாமல் வலுவிலிழுத்து ஆத்மாவில் தானே நிறுத்தி 'இது அதிக சுகமாயிருக்கிறது' என்கிற உத்தேசத்தோடு ஸ்வாதீனம் செய்யக்கடவன்.

ப்ரஶாந்தமநஸம்ஹ்யேநம் யோகிநம்ஸுகமுத்தமம்।
உபைதிஶாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதமகல்மஷம்॥உள॥

(உள.) மனதை ஆத்மாவில் அசையாமல் நிறுத்தி அதனால் ஸகலபாபங்களையுந்தொலைத்து ரஜோகுணத்தையுமொழித்து ஸ்வஸ்வரூபத்தில் நிற்குமிந்த யோகிக்கு ஆத்மானுபவமென்னும் உத்தம சுகம் கிடைக்கும்.

யுஞ்ஜந்நேவம்ஸதாத்மாநம் யோகீவிகதகல்மஷஃ।
ஸுகேநப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶம் அத்யந்தம்ஸுகமஶ்நுதே॥உஅ॥

(உஅ.) இப்படி ஆத்மயோகத்திலிருப்பவன் தொல்வினையாவுமொழித்து அதனால் நிர்மலின்பமான பிரம்மானுபவத்தை எளிதில் அடைகிறான்.

(அ-கை.) யோகம் பக்குவமாம்போது அதனுடைய நான்குவிதமான நிலைமைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம் ஸர்வபூதாநிசாத்மநி।
ஈக்ஷதேயோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ரஸமதர்ஶநஃ॥உக॥

(உக) யோகஞ் செய்யுமவன் தன்னை மற்ற பூதங்களிலும் எங்கும் * ஸமமாய்ப்பார்க்கிறான். அதாவது-ஆத்மாக்களெல்லாம் பிரகிருதிக்கவ்வருகாய் ஞானமே வடிவாய் தன்னைப்போலவே யிருப்பதாக நினைக்கிறான். [ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாக்களில் ஒன்றைப் பார்த்தபோதே மற்றவைகளையும் பார்த்தவனாகிறானென்று தாத்பரியம்.]

---

* ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம் என்றும், நிஜஜ்ஞாநேந்த்ரியேண ஹ்ருதா என்றும் சொல்லுகையாலும், யோயம்யோகஸ்யாக்ருதிஸ்தாகலாதே என்று அநுவதிக்கையாலும் பிரகிருதிக்கவ்வருகாய் ஞானாகாரமாயிருக்கையாகிற ஆத்மாக்களின் ஸாம்யமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது.

யொசாம்வை ஃதிஸவ்ருத்ர ஸவ்ரம்வஷயிவை ஃதி|
தஸ்ஃயாஹம்நவ்ரணஸ்ஃயாஸி ஸவஷாநவ்ரணஸ்ஃதி||கூ0||

(கூ0) மூந்திய நிலையைக்காட்டிலும் பக்குவமான நிலையை (அதாவது என்னிடத்தி லாம்மியத்தை) எவன் அடைகிறானே அவன் ஆத்மாக்களையெல்லாம் என்னிடத்திலும், என்னை ஸகல ஆத்மாக்களிலும் பார்க்கிறன். (அதாவது-புண்யபாபங்களற்று ஸ்வஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் நிரஞ்ஜநரூபரமம்ஸாம்யமுபேதி என்கிறபடியே பரமபுருஷனை என்னைப்போலிருப்பதாகப் பார்க்கிறன். [ஸ்வஸ்வரூபமாத்திரனை அவன் பரமபுருஷனுக்கு ஸமனையிருக்கையாலே தன்னைப்போன்ற மற்ற ஆத்மாக்களும் அப்படிதானிருக்குமென்று பார்க்கிறனென்று தாத்பரியம்.] அப்படி தன்னை என்னைப்போல் பார்க்குமவனுக்கு அந்த ஸாம்யத்தைவிட்டு நான் காணுமற்போவதில்லை. அவனும் அப்படி (எனக்கு ஸமமாகக்) காணுமற்போவதில்லை.

(அ-கை.) அதற்கும் முந்திர்ந்த நிலை சொல்லுகிறது.

ஸவ்ருஹ்மதஸ்ஃதிதம்யொசாம் ஹஜதை ஃகக்வசாஸ்ஃதிதஃ|
ஸவ்ருயாவதாத்ஃமாநம்நவாத்மந்யயொகீஃயிவாதாத்ஃதி||கூக||

(கூக) தேவர் மனிதர் என்று பிரகிருதியால் வரும் பேதத்தைவிட்டு, சுருங்காதஞானமே வடிவான ஆத்மாவிலொன்றியவனுய் யாவனொருவன் ஸர்வபூதங்களிலுமுள்ள நம்மை யோகநிலையில் திடமாய் ஸேவிக்கிறானே, யோகமில்லாத நிலையிலுங்கூட அவன் தன் ஆத்மாவையும் மற்றப் பிராணிகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் நம்மிடத்திலேயே யிருக்கிறன். [என்றால் - தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் நமது ஸாம்யத்தையே பார்க்கிறன் என்று தாத்பரியம்.]

(அ-கை.) இதற்கும் முந்திர்ந்த முடிவான நிலை சொல்லுகிறது.

ஸர்வபூதஸ்ஃதமாத்மாநம்ஸர்வம்சாயஸ்ஃதியொஜ்ஞ்ந|
ஸர்வதாவர்ததாபிஸோயோகீமயிவர்ததாஃதி||கூஉ||

(கூஉ.) ஆத்மாக்களெல்லாம் சுருங்காத ஞானமே வடிவமாய் ஸமமாயிருக்கையால் (புத்திரன் பிறத்தல் இறத்தல் முதலியவைகளாலுண்டாகும்) இன்பதுன்பங்களோடு ஒரு ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்று பார்த்து, அதனால் தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் சுகதுக்கங்களைச் சமமாய்ப் பார்ப்பவன் அதாவது பிறருடைய புத்திரஜந்ம மரணாதிகளுக்குச் சமமாகத் தன் புத்திரஜந்ம மரணாதிகளையும் பார்ப்பவன் யோகத்தின் முடிவான நிலைமையிலிருப்பவனுவான்.

(அ-கை.) அர்ச்சுநன் சொல்லுவது.

ஸஜ்ஞ்நயஉவாச || யொயம்யொமஸ்யாவைராக ஸாம்யேந
யஃஸம்ஜ்ஞ்நஃஸ்ஃதிரமநாஃயாத்மாஸ்ஃதிதிம்ஸ்ஃதிராம்

ஸுலபம்ஹிஸநாகூஷ் வ-ஜாயிவைதவத்ருஷி|
தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்||கூ-கூ||

(கூ-கூக.) ஸ்வாமி! தேவர் மனிதர் என்கிற பேதத்வத தெடுங்காலமாய்ப் பார்த்துவந்தவனை, யிப்பொழுது "ஆத்மாக்கள் ஞானஸ்வரூபராய்" ஒருவாக்கொருவர் ஸமமாயிருக்கிறார்களென்று நினைக்கும்படியாகச்சொன்னால் அதைப்படி நினைக்கக்கூடும். ஆகையால் நீர் சொன்ன இந்த யோகம் நிலைக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில்.—சலிப்பதே ஸ்வபாவமான மனதை பழக்கமானவிஷயத்தில் நிறுத்தும் பொழுதே அது ஒனைறை நினைக்கும்போது மற்றொன்றில் பாய்கிறது, அப்படியிருக்க, பழக்கமில்லாத ஆத்மாவில் இம்மனதை ஸ்தாபிக்கிறதென்றால் எதிர்காற்றை விரைவென்று தடுப்பதுபோல் மிகவும் வருத்தமாமென்று நினைக்கிறேன். [ஆகையால் மனதையடக்கும் உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கருத்து.]

(அ-கை.) அதற்கு எம்பெருமான் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச || கூஸம்ஸயம்மஹாபாஹோ தூர்நிக்3ரஹம்சலம் | கூபா4யேந துகௌந்தேய வைராக்3யேண சக்3ருஹ்யதே||கூ-கூ||

கூஸம்யதாத்மநாயோகோ து3ஷ்ப்ராப இதிமேமதி:|
வஸ்யாத்மநாதுயததாசக்3ருஹ்யோபாயதஃ||கூ-கூ||

(கூ-கூ-கூ.) பெருந்தோள் மன்னா! சஞ்சல ஸ்வபாவமான மனதை அடக்குவதென்பது வருத்தமே! ஆயினும் ஆத்மா குணஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்று பழகுவதால் அதில் அன்பும், இதரவிஷயங்கள் தோஷரூபமாயிருக்கின்றனவென்று அறிகையால் அவைகளில் வெறுப்புமுண்டாய் நாளடைவில் மனதை யெப்படியாவது கட்டிப்பிடிக்கவேண்டும். மனதை ஜயிக்காவிடில் யோகம் ஸித்திப்பது மிகவும் துர்லபம். உபாயத்தாலே மனதை ஸ்வாதீனம் செய்தவனுக்கோ, அதாவது-நாம் முன்சொன்னபடி நமது ஆராதநரூபமான கர்மயோகத்தாலே மனதை ஜயித்தவனுக்கோ (எல்லாவற்றையும் ஸமமாய்ப்பார்க்கையாகிற) யோகம் ஸித்திப்பது மிகசுலபம்.

(அ-கை.) அநந்தரம் நெஹாலிகூ3 நாஸொஉவிதியாதிகளில் கேட்ட யோகமாஹாத்மியத்தையே * உள்ளபடி கேட்கவேண்டுமென்று அர்ச்சுநன்பிரச்நம் பண்ணுகிறான்.

---

* அங்கே கர்மயோகத்தின் மஹிமையன்றோ சொல்லப்பட்டதென்றால், அது யோகத்துக்கு அங்குரமான ஞாநத்தையுட்கொண்டதாயும் யோகத்தைக்கொண்டு முடிவதாயும் சொல்லப்பட்டமையால் அங்கும் யோகமே சொல்லப்பட்டது; என்றால் யோகத்துக்கு அங்கமான கர்மயோக மாஹாத்ம்யஞ் சொன்னபோதே அங்கியான யோகமும் சொன்னதாமென்று அபிப்பிராயம்.

கஜுர்நஉவாச॥ கயதிஸ்ரூயொவைதாயொமாஹ்வயிதோ
நஸ்ஃ। கஷ்யாவ்யொமஸம்ஸ்தித்ம் காம்மதிம்க்ருஷ்ணஹ்ருதி॥கஎ॥

கஹ்ரிந்நாலயவிஹ்ருஷ்ட ஸ்ரீநாஹ்ருதிவநஸ்ருதி।
கஷ்யதிஷ்ணோஸ்ஸாவொஹ விஜ்ஞொஷ்யத்ருஷிஸ்தவ॥ கஅ॥

வததிஷ்ணோம்ஸ்யம்க்ருஷ்ண ஸ்தத்ருஷிர்ஹ்ருஸ்ருஷ்டதீஃ।
கஷ்நஸ்ருஸ்ம்ஸ்யஸ்ருஸ்ருஷ்ட ஸ்தத்நஹ்ருவவஷ்ருதே॥ கக॥

(கஎ-கஅ-கக) அர்ச்சுநன் சொல்லுவது:—மிகவும் ஊற்றத்துடன் யோகஞ்செய்ய விழிந்த ஒருவன், தான் திடமான அப்பியாஸம செய்யமாட்டாமல அதனல் யோக ஸித்தியடையாமல் யோகத்தினின்றும் மழுவிழுகில் அவன் அதனல் என்ன கதியடைகிறான்? ஒருபெரிய மேகத்தினின்றுகண்டுபட்ட ஒரு சிறுமேகமானது மற்றொரு பெருமேகத்தையுமடையாமல் நடுவில் அழிந்துபோவதுபோல், ¶ காமமார்க்கமும் கெட்டு பிரம்மமார்க்கமுங்கெட்டு அழிந்து போகிறனே! இல்லையென்று ஏதாகிலும் இவனுக்குக்கேடுமுண்டா? இந்த ஸம்சயத்தை நன்றாய்ப் போக்கியருளவேண்டும். ஸ்வயம் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஏககாலத்தில் எல்லாவற்றையு மெப்போதுங் காணவல்லராகிய தேவரீரைத் தவிர மற்றொருவராலும் இந்த ஸம்சயம் போக்ககூடியதல்ல.

(அ-கை.) அதற்குக் கண்ணன் அருளிசெய்வது.

ஸ்ரீபகவாநுவாச॥பார்த்தநைவேஹநாமுத்ரவிநாஸஸ்தஸ்ய
வித்யதே। நஹ்யகல்யாணக்ருத்கஸ்சித்துர்கதிம் தாதகச்ச்ஹதி॥சஅ॥

(சஅ) ஊற்றததோடு யோகத்திலிழிந்தவன அதினின்று நழுவிழுகில் அவனுக்கு இஹபரங்களிரண்டிலும் அழிவில்லை. அதாவது-பிரகிருதியைச்சேர்ந்த ஸ்வர்க்காதிபோகத்திலும் ப்ரம்மாநுபவத்திலும் (கோரியதைப்பெறுமல் போவதும் அநிஷ்டத்தை யடைவதுமான) நாசமுண்டாகமாட்டாது. மிகவும் மங்களகரமான யோகத்தைச் செய்பவனுக்கு முக்காலத்திலுங் கேடுவரமாட்டாதன்றே?

(அ-கை.) ஆனல் இவன் என்னகதியடைகிறான்? என்றல் அருளிச்செய்கிறார்.

ப்ராப்யபுண்யக்ருதாம்லோகாநுஷித்வாஸாஸ்வதீஸ்ஸமாஃ।
ஸுசீநாம்ஸ்ரீமதாம்கேஹே யொகப்ரஷ்டோபிஜாயதே॥ சக॥

¶ இவன் (கர்மத்தைப் பலாபேக்ஷையுடன் செய்யாமையால் அதனல்வர்க்காதிபலன்களை ஸாதிக்கமாட்டாதாகையால்) அதிலும் ஆதாரமற்று, (தான் ஆரம்பித்தப் பிரம்மமார்க்கமான யோகந் தலைக்கட்டாமையால் இதிலும் ஆதாரமற்றுப்) போகிறான்.

(சக) யோகத்தினின்றும் நழுவியபோது எவ்விதபோகத்தில் ஆசையில் நழுவினரோ இவன் சரீரத்ததில் மஹா புண்ணியசாலிகளடையும்படியான லோகங்களையடைந்து அவ்விதபோகங்களை யோகமஹிமையினாலே அநுபவித்தவனைப்,அந்தபோகத்தில் நசையறுமளவும் வெகுகாலம் அங்கிருந்து நசையற்று, பின்பு பரிசுத்தாகளாயும் ஸ்ரீமான்களாயுமே யோகஞ்செய்யத் தக்கவராயுமுள்ள மஹாத்துக்களின் கிருஹத்தில் அந்த யோக மஹிமையைக்கொண்டே வந்து பிறக்கிறான்.

கூயவாயொகி நாதெவ கூலெலவதியீத்ருஶம்|
வதத்தியூலுஹதரம் லொகெஜந்மநதீத்ருஶம்||சுஉ||

(சுஉ) யோகந் தவிக்கூடுகிறஸமயத்தில் நழுவிட்போனாலில் அவன், தாமும் யோகஞ் செய்து பிறருகளும் உபதேசிக்கத் தக்கவர்களான மஹான்களின் குலத்தில்வந்து பிறக்கிறான். இப்படி யோகஞ்செய்யத் தக்கவர்களுடையவும் யோகிகளுடையவும் குலதத்தில்வந்து பிறப்பதென்பது லோகத்தில் ஸாதாரணமாய் எல்லாருக்கும கிடைப்பதன்று; கேவலம் யோகமஹிமையினால்பெறத்தகுந்தது.

தத்ர தம்புத்தியொகம் லபதெபௌர்வதெஹிகம்|
யததெததொ பூய ஸம்ஸித்தௌ குருநந்தந||சுக||

வபவுராஹ்ருதொஹெந தெநைவ ஹ்ரியதெஹ்யவஶொபிவஃ

(சுக-சுகஎ) இவன் அந்த மறுஜந்மத்திலும், முன்ஜந்மத்தில் பழகிய யோகபுத்தியையே யடைந்து தூங்கியெழுந்தவன்போல் மறுபடியும் அந்த யோக ஸித்தியைக்குறித்தே எப்படியானால் இடையூறு சேரிடாதோ அப்படியத்தநம்செய்கிறான். இவன் முன்செய்த அப்பியாஸமானது இவனை மறுபடியும் அந்த மார்க்கத்திலேயே இழுக்கிறது. இப்படி இந்த யோகத்தினை மகிமை எங்கும் பிரஸித்தமன்றோ?

ஜிஜ்ஞாஸுரபியொகஸ்ய ஶப்தப்ரஹ்மாதிவர்ததெ||சஎ||

(சஎ) யோகஞ்செய்யத் தொடங்காமல் யோகமார்க்கத்தை யறிய விரும்பியவன் அதினின்று மனஞ்சலித்தானாகில் அவனும் அப்படியே மறுபடியும் அந்த யோகவிசாரத்தையே செய்யததொடங்கி கர்மயோகமடியாக யோகத்தை யநுஷ்டித்து அதனால் சப்தப்பிரமத்தை (அதாவது - பிரகிருதியைக்) கடக்கிறான். [அதாவது பிரகிருதியினின்றும்விடுபட்டு தேவன் மனிதன் என்பதுமுதலான சப்தங்களைக்கொண்டு சொல்லப்போகாமல் ஞானாநந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவை யடைகிறானென்று பொருள]

ப்ரயத்நாத்யதமாநஸ்து யொகீ ஸம்ஶுத்தகில்பிஷஃ|
அநெகஜந்மஸம்ஸித்தஸ்ததொ யாதி பராங்கதிம்||சஅ||

(சஅ) யோகத்தின் மஹிமை யிவ்வண்ணமாயிருக்கையால், அனேகஜந்மங்களாய் புண்ணியததை யோஜனமாகச்செய்து அதனால் பாவங்களைத்

தொலைத்த யோகஞ்செய்ய விழிந்தவன் அந்த யோகத்தினின்றும் கழுவிய போதிலும் மறுபடியும் நற்கதியேயடைகிறான்.

(அ-கை.) உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைக் கோரியவனுகையால் யோகியானவன் யாவரினும் பெரியனென்கிறார்.

தவஸ்விஹ்யாஉயிகோயொகீ ஜ்ஞாநிஹ்யாவிஶிதோயிகஃ।
கர்மிஹ்யஶ்சாயிகோயொகீ தஸ்மாத்3யோகீபவார்ஜுந॥சஅ॥

(சஅ) கேவலந் தவங்களால் எந்த புருஷார்த்தங்களை யடையலாகுமோ ஆத்மஞானந் தவிர மற்ற ஞானங்களாலெவைகளை யடையலாகுமோ கேவலம் அசுவமேதம்முதலிய கர்மங்களால் எவையடையப்படுமோ அவையெல்லாவற்றிலும் சிறந்த புருஷார்ததததை யோகம் ஸாதிக்குமாகையால் இந்த யோகி அவர்கள் யாவரினும்பெரியவன். ஆகையால் அர்ச்சுந! நீ யோகியாகும் வழியைபபார்.

(அ-கை.) இதுவரையில் பரவித்தைக்கு அங்கமான பிரஜாபதிவாக்கியத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மதரிசநம் சொல்லப்பட்டது. இனி பரவித்தையைச்சொல்லுகிறார். [பரவித்தை பகவத் உபாஸநம்.]

யொகி நாஶ்விலவெஷாம் ஶ்ரீதி நாஞ்ஞாத நா।
ஸ்ரூயதாவாநுஹஜதி கயொஶாம் ஸயொகக்ஷேமதொஶிதஃ॥சள॥

(சள) அகச்செயல் புறச்செயல்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள மனது நம்மையே நாடியிருக்கையாலே பரமபுருஷனை நம்மைவிட்டால் ஒரு க்ஷணங்கூட ஆத்மாவைத் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தைப் நம்மை யடையவேண்டுமென்று தரிதப்பட்டு எவன் நம்மை ஸேவிக்கிறானே அவனை கீழ்ச்சொன்ன யோகிகளிலும் மற்றும் தவசிமுதலானர் யாவரினும் மிகவும் மேலானவன என்று ஸர்வக்ஞனை நாம் நிஶ்சயிக்கிறோம். [மேருவுக்கும் கடுகுக்கும் உண்டான விதந்தியாஸமபோல் இந்த பிரம்ம உபாஸகனுக்கும் மற்ற யோகி தவசி முதலானருக்குமுண்டான வித்தியாஸம்; ஆனல் கடுகுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று சிறிதுபெரிதென்கிற விதந்தியாஸம்போல் ஜீவாஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணிய யோகிக்கும் மற்ற தவசிமுதலானேருக்கும் வித்தியாஸமென்றறிக.] அதென்ன? (ஜீவஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணும்) யோகிக்கும் பிரம்மநிஷ்டனுக்கும் அவ்வளவு தாரதம்யம் எங்ஙன முண்டாவதென்னில்:—விசித்திரமாய் எண்ணிறந்த போக்கிய பதார்த்தங்களும போக்தாக்களின் கூட்டங்களும் போகத்துக்குவேண்டும் கருவிகளும் அதறகேற்ற ஸ்தாநங்களும் நிறைந்த இவ்வெல்லா உலகங்களுக்கும் உத்பத்தி ஸ்திதி லயம் என்கிற மூன்று நிலைமையையும் விளையாட்டாய்ச் செய்பவனுய், ஒரு தோஷத்தாலும் தட்டிப்படாமல் எல்லையும் ஈடுமற்ற ஞானம்பலம் ஐசுவரியம்வீரியம் சக்தி தேஜஸ்ஸுமுதலிய எண்ணிறந்த கல்லியாணகுணங்களுக்கு நிதியாய், நமக்கு ஸம்மதமாய் நமக்குத்தக்கதாய் ஏகரூபமாய் சிந்தைக்கெட்டாததாய் திவ்யமாய் அற்புதமாய் நித்தியமாய் குற்றமற்றதாய் நிரதிசயமாய் பிரகாசம் ஸௌந்தரி

யம் பரிமளம் ஸௌகுமாரியம் லாவண்யம் யௌவநம் முதலிய அநந்த குணங்களுக்குமிடமான திவ்யமங்கள விக்ரகத்தையுடையவனும், வாக்குக்கும் மனதிற்குமெட்டாதஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுடையனுயிருக்கச்செய்தே, அபாரமானகருணை, ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம், ஔதார்யம் இவைகளுக்குஸமுத்திரமாயும் ஒருவிசேஷமுங் காணுமலே எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் புகலிடமாயு மிருக்கையாலும் அடுத்தவரின் துயரத்தை யொழிப்பதற்காக ஆர்ந்த வாத்ஸல்லிய ஸாகரமாய், ஸகலமனுஷ்யருக்கும் நேத்திரவிஷயமாய், தன் ஸ்வபாவத்தைவிடாமலே வசுதேவர் திருமாளிகையில் வந்தவதரித்து ஈடில்லாதகாந்தியால் ஸகல லோகத்தையும் பிரகாசப்படுத்திவளர்த்துக்கொண்டிருக்கிற நம்மையே உபாஸிக்கு மிந்தப் பிரம்மநிஷ்டனுக்கும், கேவலம் பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் ஞானாகாரனுயிருக்கும்ஜீவஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிறயோகிக்கும் ஒப்புச்சொல்ல சிறிதாகிலும்-இடமுண்டோ? ஆகையால் அவன் எல்லாரிலும் மிருதியும் சிரியவனென்று நம் ஸித்தாந்தம்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

ஆறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஏழாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

இப்படி பரமபலனுய் பரப்பிரம்மமாய் நித்தியனுய் குற்றமற்றவனுய் எல்லாவுலகங்களுக்கும் முக்கியகாரணனுய் யாவுமறிந்தவனுய் எப்பொருட்குமுயிராய் நினைத்ததைத் தப்பாமல் செய்யவல்லனுய் மஹத்தான ஐசுவரியவானுயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை உபாஸிப்பதுதானென்றருளிச்செய்வாராய், அதற்கு ஆதமனுநாத்தோடுகூடிக் கர்மத்தைச்செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசநம் அங்கமாயிருக்கையாலே அதையருளிச்செய்தார். இப்பொழுது நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்தியாயங்களால் பரப்பிரம்மமான பரமபுருஷஸ்வரூபத்தையும் அவனை உபாஸிப்பதான ‡ பக்தியையும் அருளிச்செய்கிறார். ‡

---

‡ இவ்வர்த்தத்தை “யதப்வப்ரதிஷ்டாநாமைநஸவ்ரதிஷ்டதி| ஸகஸ்ரஸ்ணாதஸ்ரஸ்யாவ்ருஷ்டிம்விந்ததிதாநவः என்றுதொடங்கி விஷ்வுநிஷ்ஷ்ணாவைதொப்பை ஹஸ்துயாயகஸ்துதே | ப்ரஹஸ்தி தப்வஸ்நாதாநஸ்ரஸ்யாவதிநகாஜ்தி | ஸதிஸ்வெஷ்டஸ்ரஸ்தி ஷ்ஜிம்ஹஸ்தி தவாஸ்ரஜ என்று மேலே சுருக்கியருளிச்செய்கிறார்.

‡ எம்பெருமானை உபாஸிக்கும்போது அவ்வுபாஸநமென்னும் ஞானம் பக்தியாய்த் திரிந்தால் மாத்திரக்கான் பரமபுருஷனை யடையலா மென்கிற

அதில் இந்த ஏழாவது அத்யாயத்தில (உபாஸ்யனான) பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின் உண்மையும் அது பிரகிருதியால் மறைக்கபபட்டிருக்குந்தன் மையும் அம்மறைவு நீங்குகைக்காக எமபெருமானிடத்தில்பண்ணும் பிரபத்தி யும் உபாஸிப்பவர்களின் உட்பிரிவும் அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்பும் சொல்லப்படுகிறது.

* ஸ்ரீ ஹமவா ந॒வாவ॥ உயு॒ஷ்மாஸ்வாத்மா॒ஸ்வாயு॒யொமம்ய॒ஜ்ஞ॒ஸ்ய ஜோஷ்ய॒ஃ| கூஷம்ஸாயம்ஸஶ்ரு॒ம்ஶோம் யயாஜ்ஞாஸ்ய॒ஸ்விதஷ்டஷ்ய॒ண॒॥ க॥

(க) அர்ச்சுந! நீ நமது ஸ்வரூபம் குணம் சேஷ்டை! விபூதி இவைகளைப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அந்த க்ஷணமே நம்மிடத்தில் விருப்பத்தால் நீர்ப்பண்டம்போல் உருகிப்போம்படியான மனதைக்கொண்டு நம்மையே நாடிய வனாய்,(அப்படியே நம்பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல்) நம்மையே ஆதாரமாக நம்பியவனாய் யோகஞ்செய்யத துவகஙி, (அந்த யோகததுக்கிலககான நம் மை ஸம்சயமில்லாமல் முழுதும் எப்படியாஞல் அறிவுதியோ (அவ்வித ஞா நத்தை யுனக்கு உபதேசிக்கிறேரும்) அதை ஸாவதாநமாகக் கேட்பாயாக.

விஷயம் வேதாந்தவாகியஸிததம. எஙஙனேயென்னில:—"க. அவனையறிந் தால் தான்மிருத்யுவைக்கடக்கலாம்"என்றும்,"உ. அவனை இப்படிஅறிபவன் இங்கே அழிவிலலாதவனகிறான்"என்றும்,இன்னுமிப்படி வேதாந்தவாகிய ங்களில் சொல்லும் அறிவானது, "ங. பரமாத்வைக் காணவேண்டுமாகில் தி யாநஞ் செய்யவேண்டும்" என்றும், "ச. ஆத்மாவையே பிரத்தியக்ஷமாயக் கண்டு உபாஸிக்கக்கடவன்"என்றும்,"ஞ. ஸத்வம் சுத்தமாஞல இடைவிடாத சிந்தை யுணடாம், சிந்தையுண்டாகில் எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்து போம்" என்றும்"ட. அநத பரமாத்மாவைக் கண்டவுடனே உள்ளத்திலுண் டான முடிச்சு அவிழ்ந்துபோகிறது; ஸகலஸமசயங்களும் அற்றுப்போகி ன்றன ; இவனுடைய கர்மங்களெல்லாம் அழிந்துபோகின்றன " என்று மி வைமுதலிய வாக்கியங்களோடு ஒருபொருட்படுகையாலே இடைவிடாத சி ந்தைபாயும் பிரத்யக்ஷம்போன்றதாயு மிருக்கவேண்டுமென்றும் அது தியா நம் உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படுமென்றும் தெரியவருகிறது.

மறுபடியும் "எ. இந்த பரமாத்மா மநஸத்திஞலாவது தியாநத்திஞலா வது பலகாலுங்கேட்பதிஞலாவது அடையக்கூடியவனல்ல; இந்தபரமாத்மா எவனையாஞல் வரிக்கிறானே அவனுல்மாத்திரம் தானடையப்பட்டு தன் ஸ்வ ரூபத்தை அவனுக்குப் பிரகாசிப்பிக்கிறான்" என்று சிறப்பித்துச் சொல் லுகையாலே 'உபாஸநம்' என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருள், பரமபுருஷன்

க. தவேவம்விதுஷோ தீ॒ர்க॒தீ॒ர்॒ஜதி॥ உ. தவேவம்விதோ ந தீ॒ர்க॒ஸ॒ஸ்ரவதி॥ ங. ஸ்தாவாரெஉ॒ஷு॒வெ॒ரா..:....நிஷியா॒ஸி தவ॒॥ ச. ஸ்தா நவேவமொகஶ்॒வாஸீத॥ஞ. ஸகுஶ॒ஷ்ணுயு॒॒ வாஸ்ய॒தீ॒ஃ |ஸ்ய॒தீ॒ஸ்தஶ்ஸ்ஸவ॒ஸ்ரு॒ஸ்டீ நாம்விவ॒ரொகஷ்ஃ॥ ட. ஸிஷ்ரு॒ வெதஹ்ரு॒ஷயஸ்ரு॒ஸ்டீஃ ஸிஷ்ரு॒ஸ்தைவஸவ॒ஸ்ரு॒ஸம்ஸயாஃ| ஸ்ரீயஸ்தைவாஸ்ய॒ஸ்ரு॒ஸ உஶ்॒ணி தஷ்ணுஸ்ரு॒ஷ்ரு॒வெஷ்டவாரவரொ॥ எ. நாயஶா தாவ॒ரவவெந ஸ்ரவேஸ்ரு॒ நயேயாநமெஸ்ர॒ நாஸ்ரு॒ஸ்தெந| யஸ்தவெவஷ்ரு॒ணு॒

ஜ்ஞாநமேஷாம்மவிஜ்ஞாந மீஷ்டம்வக்ஷ்யாம்யஶேஷதஃ|
யஜ்ஜ்ஞாத்வேஹாநுஷ்டேயமவஶிஷ்யதேநாந்யஜ்ஜ்ஞாதவ்யமவஶிஷ்யதே॥உ॥

(உ) அர்ச்சுன! ஞாநத்தை விஜ்ஞாநஸஹிதமா யுபதேசிக்கிறேம் [ஞாநமாவது பகவத் ஸ்வரூபஞாநம், விஜ்ஞாநமாவது அதைப்பிரித்தறியும் ஞாநம்; அதாவது:—ஸர்வேசுவரனுடையகாம் ஈடான வெல்லாப்பொருளுக்கும் ஏதிராய் அளவிலாவதிசயமும் எண்ணற்கரிய கல்யாணகுணங்களும் அநந்தமான விபூதியும் உடைத்தாயிருக்கையால சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிறேமென்பதை யறியும்படியான ஞாநம்; இவைகளை யுபதேசிக்கிறேமென்றபடி.] அதிகவார்த்தையென்ன? இதைக்கேட்டாயாகில் பிறகு நம்விஷயமாய்க் கேட்கும்படியான அம்சம் சிறிதுங் கிடைக்கமாட்டாது.

(அ-கை.) இப்பொழுது நாம் உபதேசிக்கப்போகிற ஞாநம் எளிதில் கிடைப்பதல்லவென்கிறார்.

உநஷ்யாணாம்ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததிஸித்தயே|
யததாமபிஸித்தாநாம் கஶ்சிந்மாம்வேத்திதத்த்வதஃ॥கூ॥

(கூ) சாஸ்த்ராப்பியாஸத்துக்கு யோக்கியமான மநுஷ்ய ஜாதிக்குள் எவனே ஒருவந்தான் நம்மைத்தெரிந்த நமமிடத்தில் ஸித்தியையபேக்ஷித்து யத்நம்செய்பவன். அதிலும் எவனே ஒருவந்தான் நம்மை உள்ளபடியே அறிபவன். [ஸஹஸ்ரத்வ-ஏ-ஆவ்ருத்தி] இவனை வரிப்பதற்குக் காரணமாய் இவன் செய்யும் இடைவிடாத சிந்தையானது, சிந்திக்கப்படும் பகவானைப்போல் இனியதாயிருக்கையென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இனி பக்தியாவதென்ன இதுதானே? "அ. ஸ்நேகத்தோடு இடைவிடாமல் சிந்திப்பதுதான் பக்தியென்னப்படும்" என்றன்றோ சொல்லப்படுகிறது?

இப்படி ஸமந்வயம்பண்ணல் மாத்திரந்தான் "க. அவனை இப்படியறிபவன் இங்கே அழிவற்றவனாகிறான்! கதிக்கு அதைவிட வேறுவழியில்லை" என்றும் "கo. நான் வேதங்களாலாவது தவத்தாலாவது தாநத்தாலாவது யாகத்தாலாவது அர்ச்சுந! நீ இப்பொழுது பார்த்ததுபோல் பார்க்கக்கூடியவனல்ல; ககo. மற்றப்படி யென்னையே விஷயீகரித்த பக்தியொன்றினால் மாத்திரந்தான் என்னை உள்ளபடி யறியவாவது பார்க்கவாவது அடையவாவதுகூடும்; நான் இப்படிப்பட்டவன்" என்னும்வாக்கியங்களுக்கு ஏகார்த்தத்வம்ஸித்திக்கும்.

தேதேநலஹ்ருஷ்டவேஷகூதா விவரணாதேதநம் வ்யாக்ருதம்॥
அ. ஸ்வஹவஸ்வரூபநாயாநம்ஹ்ருதிஸ்திதம்ஹியேயதே॥கூ. தேஷாம்
விஷாநஜ்ஞதஜ்ஞாவதி | நாநாரூபாநாயவிஷ்டம்॥ கo.
நாஹம்வேதைர்நதபஸாநதாநேநசேஜ்யயா| ஶக்யவாவம்
விதோஜ்ஞஷ்டுஞ்ஜ்ஞஷ்டவாநஸிமாம்யதா॥ ககo. ஭க்த்யாத்வநந்யயா
ஶக்யஃ அஹமேவம்விதோர்ஜுந | ஜ்ஞாதுஞ்ஜ்ஞஷ்டுஞ்சதத்வேந
ப்ரவேஷ்டுஞ்சபரந்தப॥

னென்றும் மேலே சொல்லப்போகிறபடியால் உள்ளபடியே அறிபவன் ஒருவனுமில்லையென்று தாத்பரியம்.]

ஸுஶீராவொஉநொவாயஂடூ வம்ஶெநாவைஂஜிரவஷு।
கூஹஜூராஜதீயம்ஶெ ஹிநாவ்யகூயதிராஷுயா॥சு॥

(சு) இந்தப் * பிரகிருதியானது கெந்தம்முதலான குணங்கள்பொருந்திய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்று பஞ்சபூதங்களென்றும் மனம் முதலிய இந்திரியங்களென்றும் மஹத்தென்றும் அஹங்காரமென்றும் இப்படி யெட்டுவகையாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு நமக்கு ஆதீனமா யிருக்கிறதென்றறி.

கூவொயதி தவ்நயாம வ்யக்தி ம்விஜ்ஞெவாயு।
ஜீவஹம்தாம்ஶஹாவொஹா யயெஉம்யாயு ஸுதெஜஸுமசு॥ரு॥

(ரு) அர்ச்சுந! நமக்கு இரண்டுப் பிருகிருதிகளுண்டு; அதில் கீழ்ச் சொன்ன பிரகிருதி மிகவும் இழிவானது. இதைக்காட்டிலும் வேறான ஜீவனென்னும் மற்றொருப் பிரகிருதியானது (இதைப்புரிப்பதாகையால்) இதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாய் ஞானவடிவமாயிருக்கின்றது. இது தான் அசேதனமான இவ்வுலகங்களெல்லாவற்றையும் தரிக்கின்றது.

வஹதெஉயாநீநிஹம்தாநி ஸவ்பூாணீத்யுவயாராய।
கூஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்யஜகத்ப்ரபவ்ப்ரலயஸ்ததா॥சூ॥

(சூ) சேதநமாயும் அசேதநமாயும் நமக்கு சேஷப்பட்டதாயுமிருக்குமிவ்விருவகைப் பிரகிருதியினின்றுந் தான், பிரமன்தொடங்கித் தாவரமிறுய்ஏற்றமுந்தாழ்வுமாய் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இந்தப்பூதங்கள்யாவும் உண்டாகின்றன. நமது பிரகிருதியால் உண்டானது பற்றி இவையாவும் நம்முடையவைகளே; ஆகவிப்படிஸகலலோகங்களுக்கும் பிரகிருதிகள் காரணமாயிருப்பதுபோல் அப்பிரகிருதிகளுக்கு நாமகாரணமாய் சேஷியாயிருக்கையால எலலாவுலகங்களுக்கும் நாமே $ காரணமென்றும் நாமே ஈசகமென்றும் நாமே சேஷியென்றுமறி.

---

* பிரகிருதியென்றுல் புரிக்கும் பண்டங்களாகவும் புரிப்புக்குவேண்டுங்கருவிகளாகவும் புரிக்கத்தக்கவிடங்களாகவும் விசித்திரமாய் எண்ணிறந்தவைகளாயுள்ள இவ்வுலகத்தின் முதற்காரணம்.

$ சேதநா சேதநங்களின் தொகையான பிரகிருதி புருஷாளுக்கு, பரம்புருஷன் காரணமென்றுமிடம் ஶ்ரு-தி ஸ்மிருதிஸித்தம். எங்ஙனேயென்னில்:-ஶ்ரு-॥ஶஹாநவ்யகூயதெகஸுவ்யகூஉகூஷொயதெ॥ கூகூஷாம் கஶவிஶியதெகதஜ்ஞவொவஹகீஹவதி॥ விஷொஸ்ஸாமவாதவ ரதொகிதெஉ ஈமவெவ்யாநம் வா-ரா-ஷஜ்ஞவிவ்ய॥ ஸ்ய॥ வ்யக்தாரயாயாவ்யாதா வ்யகூாவ்யகஸ்ஸாமவிணீ। வா-ரா-ஷஜ்ஞாவ்யா-ஹாவெதளயியெதெ வாரோதநி। வாரோதாவஸவெஷாரோயாரஜ்வாரஶஜ்ஞாஃ। விஷ்ணா-நாரோவஸவெஉஷ-வெஹாஎதெஷ-வ்யதிரிதெ இவ்வுரைகளினை.

உத்பாதயாம்யஹம் நித்யமுத்திஷ்ட நரோத்தம!

(கூ0) நாம் ஸர்வகாரணமானப் பிரகிருதிகளிரண்டுக்கும் காரணமாயிருக்கையாலும், ஸகலஅசேதநத்துக்கும் சேஷியான சேதநனுக்கும் சேஷியாயிருக்கையாலும், எப்படி பராத்பரமாயிருக்கிறோமோ அப்படியே ஞாநம் சக்தி பலம்முதலியவைகளாலும் நாமே பராத்பரம். ஞாநத்தாலாவது பலத்தாலாவது மற்றெவ்விதத்தாலும் நமக்கு மேற்பட்டதத்வம் ஒன்றுங் கிடைக்கமாட்டாது.

ரஸோஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபாஸ்மி சந்த்ரஸூர்யயோ:।
ப்ரணவ: ஸர்வவேதேஷு ஸப்தே பௌருஷம் ந௃ஷு॥ அ॥
புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாம் ச தேஜஸ்சாஸ்மி விபாவஸௌ।
ஜீவநம் ஸர்வபூதேஷு தபஸ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு॥ கூ॥
பீஜம் மாம் ஸர்வபூதாநாம் வித்தி பார்த ஸநாதநம்।
புத்திர்புத்திமதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம்॥ க0॥
பலம்பலவதாம்சாஹம் காமராகவிவர்ஜிதம்।
தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோஸ்மி பரதர்ஷப॥ கக॥

(அ-கூ-க0-கக) ஓ! பரதகுலத்தரசே! ஜலத்தில் ரஸமாயும் சூரியசந்திராளில் காந்தியாயும் வேதங்களில் பிரணவமாயும் ஆகாயத்தில் சத்தமாயும் பிராணிகளில் ஆண்மையாயும் புவியில் நல்லமணமாயும் தீயில் சுடராயும்

---

(1) ஜகத்தும் பிரம்மமும்முறையேசரீரமும்ஆத்மாவுமாயிருக்குமென்கிற விஷயம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்...யஸ்ய சூக்ஷ்மா சரீரம் வஸுஸ்வஹம் தாதேராதாரதாஉவஹதவாஜ்ஞாவிவ்யாதெவ வாகோநாராயண: என்கிற அந்தரியாமிப் பிராம்மணாதிகளில் பிரஸித்தம்.

(2) பிரகாரமாயிருக்கையாவது - குடம்முதலியவற்றைவிட்டுக் குடத்தன்மைமுதலியவை பிரிக்கப்படாததுபோல் பரமாத்மாவைவிட்டு பிரகிருதியும் ஜீவனும் பிரிக்கப்படாமலிருக்கை.

யும் ஸகலஜந்துக்களிலும் ஜீவனமாயும் சலசரங்களில் தலமாயும் ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் அழியாத வேர்முதலாயும் புத்திமான்களுக்குள புத்திமானுயும் பராக்கிரமமுள்ளவைகளுள பராக்கிரமமாயும் பலமுள்ளவைகளுள் ஆசாபாசங்களற்ற பலமாயும் பிராணிகளுள் தருமத்துக்கு விரோதமில்லாத ஆசையாயுமிருக்கிறேனும் [எனறுல்:—இப்படி பலவாறுயுள்ள பதார்த்தங்களாவும் நம்மிடத்தினின்றுமுண்டாய்நமக்குச்சேஷப்பட்டுநமக்குச்சரீரமாய் நம்மிடத்திலேயே யிருக்கின்றன. ஆகையால் அவ்வவ்விதமாக நாமே யிருக்கிறேமென்று பொருள்.]

(அ-கை.) பிரித்துப் பிரித்தென்னசொல்வது ?

யெவெவஸாகூகிகாஹாவா ராஜஸாஸ்தாஶஸாஶ்ரயெ|
உதவனவெதி தாந்நிஷ்டி நகுஹம்தெஷுதெதயிகஉ||

(கஉ) ஸாமான்னியமாய் லோகத்தில்சரீரங்களாகவும் இந்திரியங்களாகவும் மற்றும்போக்கியவஸ்துக்களாகவும் போகத்துக்குரிய கருவிகளாகவுமிருக்கின்ற வெல்லாப்பொருள்களும் என்னிடத்திலிருந்துண்டாய் எனக்குச்சரீரங்களாய் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நம்நிலையோ அவைகளாலுண்டாகவருவதல்ல [என்றுல்சரீரஸ்திதி ஆத்மாதீநமாறுலும் ஆத்மஸ்திதிக்குச்சரீரத்தாலும் சிறிது உபகாரமுண்டு உலகத்தில்; நமக்கோ இந்தபதார்த்தங்களெல்லாம் சரீரமாயிருந்தாலும் இவைகளால் சிறிதும்உபகாரமில்லை கேவலம் லீலைதான் இதற்குப பிரயோஜநமென்று திருவுள்ளம்.]

தீ³ஹிம்ருணாயெலுகாவெ ரொஹிஷ்யவுதீ³ஷ்ணஜமஸு|
ஸொஹிதம்நாஹிஜாநாதி ஶாஶ்வோஸவ யுயுழ்||கஊ||

(கஊ) [இப்படிசேதநா சேதநமாய் நமக்கு ஆதீனப்பட்டுள்ள இவ்வுலகங்களெல்லாம் அந்தந்தகாலத்தில் நம்மிடத்திலிருந்துண்டாய் நம்மிடத்தில் லயமடைந்து நம்மிடத்தில்தானே நிலைக்கப்பெற்று நமக்குச்சரீரமாய் நம் ஸ்வரூபமாயிருக்கையால், காரணமான நிலையிலும் காரியமன நிலையிலும் ஸர்வத்தையும்நாமே சரீரமாகத்தரித்து ஸர்வப்பிரகாரமாகவுமிராநின்றேம். இப்படி காரணமாயும் சோதியாயுமிருக்கிற நாம் ஞாநம்முதலிய அளவிறந்த கல்யாண குணங்களாலும் சிறப்புற்று மேன்மையாய் விளங்குகிறேம். அந்தப்குணத்தாலாவது நம்மைக்காட்டிலும் சிறந்தவஸ்து உலகத்தில் ஒன்றுங் கிடைக்கமாட்டாது.]இப்படிப்பட்ட நாம் ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களின்விகாரமாயுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களிலும் சிறந்து நமக்கே உரியவைகளான கல்யாண குணங்களாலும் அவ்வவைகளின் இனிமையாலும் எப்பொழுதும் ஏகரூபமாய் மிகவும் சிறந்திருக்கிறேமென்பதை இவ்வுலகமானது அறிகிறதில்லை. ஏனெனில்:—குணவிகாரங்களாய் ஈனங்களாய் கூநணந்தோறும் அழிவனவாய் பூர்வ கர்மாநுஸாரமாகச் சரீரங்களாயும் இந்திரியங்களாயும் புகுக்கும்பண்டங்களாயுந் திரிந்துள்ள பதார்த்தங்களால் மயக்கப்பட்டமையால் அறிகிறதில்லை.

(அ-கை.) ஸ்வாமி! உலகத்தில் வின்பந்தரு மெப்பொருளுக்கும பெலாய், அந்தமில்பேரின்ப வடிவமாய், எந்தகாலும் ஒரே ரூபமாயெழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீரைவிட்டு, பிராணிகள் மிகவும் இழிவுற்றகுணங்களின் விகாரமாய் அசாசுவதமாயுள்ள பண்டங்களை யநுபவிக்க விரும்புகிறார்களே இதற்கென்னகாரணம்! என்றருள் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸெஷவீஹெ ஹுஷாஹுணஶ்ரீ ஶஶிராயாஷுராதயா।

(கஉ) ஸதவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸுஎன்கிறமுக்குணக்களின் விகாரமான இந்த என் *பிரகிருதியென்னும் மாயையானது என்னுடைய லீலைக்காக என்றுலேயே ஏர்ப்படித்தப்பட்டதாகையால் இதைக்கடப்பதறகு ஒருவராலுமாகாது.

(அ-கை.) ஆனால் அதைக்கடக்கும் வழிதானெது! என்றருள் அருளிச்செய்கிறார்.

ஶாஶெவயெவ்ஹுவஹுஷெ ஶாயாஶெதாம்தராஜ்ஜிதே॥கச॥

(கச) ஸத்யஸங்கல்பனுய் பெருங்கருணை வள்ளலாய் எல்லாவுலகத்தையும் சிறிதும் கைம்முதலுக்கோராமல் காப்பவனுகிய நம்மையே எவர்கள் சரணுகப்பற்றுவார்களோ, அவர்களதான குணவிகாரமானஇம்மாயையைக்கடந்து நம்மை உபாஸிப்பார்கள்.

(அ-கை.) ஆகில் அப்படிப்பட்ட சரணுகதியை எல்லாரும் என் அநுஷ்டிக்கிறதில்லை! என்றுல் அருளிச்செய்கிறார.

நஶாம்ஹுக்ஷ்யதிநாஶமஶாஃ வ்யவஹ்ருஷ்ணே நராயஶாஃ।
ஶாயயாவஹ்ருதஜ்ஞாநா க்ரூவ்ஹாவஶாஸ்ரீ தாஃ॥கஞ॥

---

* ஆசுராஸ்திரம் ராக்ஷஸாஸ்திரம் முதலியவைபோல் விசித்திரமான செயல்களைச்செய்கையாலே இந்தப்பிரகிருதியைமாயையென்கிறது. எப்படியெனில் தவிதாஹவதாதவ்ருக்ஷாயுஞ்வக்ருஹ்ணதி। க்ருஹமாஶவஶாஜ்வம் ஜ்ஞாயாஶாஸ்வஹுநி। தநஶாயாவஹ்ருஸ்ம்தவ ஶ்ரவ்ருக்ஷ்ஹாரி நா। வாயவ்ருக்ஷதாஹ்ஹம் வஜ்ரகக்ஷஹ்ரு நவ்ஸஹி தி॥ இத்யாதியிலும் சொல்லப்பட்டபடியால் மாயை என்பது பொய்யான விஷயத்தை சொல்வதல்ல. இந்திரஜாலவித்தை முதலிய விடங்களில்கூட பொய்யான விஷயத்தை யுட்கொண்ட மெய்யறிவை யுண்டுபண்ணும்படியான சில மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவை யுண்டாகையாலே அங்கும் மாயாவியென்று வழங்குகிறார்கள். எங்கும் ஒரு சொல்லுக்கு ஒரேவிதமாய் பொருளுரைப்பது யுக்தமாகையாலே இந்திரஜால வித்தையிலும் மாயையென்கிறது மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவைகளைத்தான். அங்கே பொய்யான விஷயத்தை மாயையென்ப தெதிலுலென்றுல் மஞ்சத்திலிருப்பவர் பேசக்கண்டு மஞ்சம்பேசுகிறதென்று வழங்குவதுபோல் மாயையென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவைகளின் காரியத்தைக்கண்டு மாயையென்று வழங்குகிறது.

(கஏ) அர்ச்சுந! பிராணிகளில் புண்ணியம் செய்தார் சிலர், பாவஞ் செய்தார சிலர. அபபடி பாவஞ்செய்தவர்களில் சிலர் 2.மூடர், சிலர் 3. நரர செய்தார சிலர. அபபடி பாவஞ்செய்தவர்களில் சிலர் 2.மூடர், சிலர் 3. நரர் கமர்; சிலர்4. மாயையால் அறிவிழந்தவர்; சிலர 5. அசுரதனமையடைந்த வர்; இந்நால்வரும் நம்மைச் சரணடையார்கள். இவர்கள் முதலிலிருந்துஒரு வனைப்பார்க்க ஒருவர் மஹாபாபிகள்.

ய தவிமாயாஹரிதோ நாஸ்ருதிநாஜ்ஞ:
ஸ்ருதொராஜிஜ்ஞாஸயாயீஜ் ஜ்ஞாநீவஹாதஷஜ்ஞ:॥கசு॥

(கசு) புண்ணியஞ் செய்தவர்களோ! நம்மையே சரணடைந்து நம் மையே ஸேவிக்கிறார்கள. இவர்களும் அப்படியே 6. ஆர்த்தனென்றும் 7.ஜி ஜ்ஞாஸுவென்றும் 8. அர்த்தார்த்தி யென்றும் 9. ஞாநி யென்றும் நாலுவ கைப்பட்டு தங்கள் தங்கள் புண்ணியச் சிறப்புக்குத் தக்கபடி முதலிலிருந்து ஒருவனைப்பார்க்க ஒருவர் அதிக சுகிருதஞ்செய்தவர்கள்.

தேஷாம்ஜ்ஞாநீநித்யயுக்த ஏகபக்திர்விஷிஷ்யதே।
ப்ரியோஹிஜ்ஞாநிநோத்யர்த மஹம் ஸபரஸ்யவீர்யஃ॥கஎ॥

(கஎ) இவர்களில் ஞாநிதான் மிகுதியுஞ்சிறந்தவன். ஏனெனில்:—அவ ன் நம்மையடையவேண்டுமென்று நமமையே எப்போதும் நாடியவனாய் ம ற்றொன்றிலும் பற்றின்றி விசேஷமாய் நம்மிடத்தில் மாத்திரம் பக்தியுடை யவனாயிருக்கிறான். (மற்றவர்களோ தமது இஷ்டம் ஸித்திக்குமளவும் மாத் திரம் நம்மை நாடியிருந்து நம்மையும் தாம்கோரிய பலத்தையும் விரும்பியிரு

அதுபோல் இங்கும் குணமயமானப் பிரகிருதியென்னும் மாயையா னது பரமார்த்தமேயல்லது பொய்யல்ல; இது பரமபுருஷனுடைய ஆதீனம் என்று ஸாயாதைவ்யாதிம்விந்ருராயிநதை:ஹெஹ்வாழ்இத்யாதிக ளில் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குக் காரியம் பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்துத் தன் ஸ்வரூபத்தை யினியதாகத் தோற்றுவிக்கை. ஆகையால் எம்பெருமானு டைய பரமார்த்தமான மாயையால் மோஹிக்கப்பட்டுள்ள இஜ்ஜகமெல்லா ம் ஈறிலின்பவெள்ளமான பகவத்ஸ்வரூபத்தை யறியமாட்டாது.

2. எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கஅதைத்தனக் காட்பட்டதாக நினைப்பவர்கள் 3. ஸாமான்யமாய் பகவத்ஸ்வரூபம் அறியப் பட்டாலும் அவ்வழியில் திரும்பமாட்டாதவர்கள் 4. ஈசுவரனும் அவனுக்கு ஐசுவரியமு முண்டாயிருப்பதாகத் தெளிவுபிறந்தாலும் அதை வஞ்சகமான யுக்திகளைக்கொண்டு போக்கிக்கொண்டவர்கள் 5. ஈசுவரனும் அவன் விபூதி களும் (யுக்திகளைக்கொண்டும் இல்லை செய்யப்போகாமல்) திடமாய் ஏற்ப்பட் டாலும் அவற்றைக் கேட்டபோதே பகைப்பவர்கள் 6. இழந்துபோன செல் வத்தை மீண்டும் அடையவிரும்பியவன்; 7. செல்வமில்லாமையால் புதிதாய் அடையக்கோரியவன்; 8 பிரகிருதிக்குப்புறம்பான ஆத்மாவை யடையக்கோ ரியவன்; 9. ஐதவ்யநாம்வ்யாக்யாதிம்விஷ்ணுஹெவாழ்இ என்று சொன்னபடி யே ஆத்மஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டிருக்குந்தன்மையை”

க்கிறார்கள். ஆகையால் இவர்களைப்பார்க்க அவனேசிறந்தவன். எனனில்:— அவன் நம்மை யடையவேண்டியவறுகையால் எப்பொழுதுமநம்மோடு அவனுக்குச்சேர்க்கையுண்டு; இவர்களுக்கோபயன்கைப்படுமளவுத்தான். அப்படியே அவன் நம்மைத்தவிர மற்றொன்றை விரும்பான். இவர்களோ நம்மையும் விரும்பி தமக்கென்று ஒருபயனையும் விரும்புவார்கள். ஆகையால்இவர்களைப்பார்க்க அவனே சிறந்தவன். மேலும் நாம் ஞானிக்கு மிகவும் இனியனாகிறோம். அதாவது-இனிமைக்கு இவ்வளவென்கிற இறுதியில்லாமையால்அவனுக்கு காமினியருமிடம் இவ்வளவுதானென்று ஸர்வக்ஞனானம்மாலும்சொல்லப்போகாதபடி (ஞானிகளிற்றலைவரான *. பிரஹ்லாதாழ்வானுக்குப்போலே) இனியனாகிறோம். அப்படியே அந்த ஞானியும் நமக்கு இனியனாகிறான்.

உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞானீத்வாத்மைவமே மதம்।
ஸ்தி தஸ்ஸ ஹியுக்தாத்மா மாமேவானுத்தமாம் கதிம்॥கஅ॥

(கஅ) இவர்களெல்லாரும் மஹா உதாரர்கள். [அதாவது-நம்மிடத்திலிருந்து யாவர்களானும் சிறிதாயினுங்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களைநாம் நமக்குஎல்லாச்செல்வத்தையும் வழங்கிய பெருங்கொடையாளிகளாக நினைக்கிறோம்.] ஞானியோ! நம்ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்ற ஆதமாவென்றே நம்முடைய ஸித்தாந்தம். அதெதிறுலென்றால்— அவன் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாததுபோல் நாமும் அவனைப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டோம்; ஆதலையால் அவன் நமக்கு ஆத்மாவே.

பஹூனாம்ஜந்மனாமந்தே ஜ்ஞானவான்மாம்ப்ரபத்யதே।
வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மாஸுதுர்லபஃ॥கக॥

(கக) “ இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கையே ஆத்மாவுக்குஸ்வரூபம்” என்கிற ஞானவாறுய் நம்மைச்சரணப்புகுவதென்கிற விஷயம் ஸாமான்னியமாய் சில ஜந்மங்களிற்செய்த புண்ணியவசதத்தால் வருவதல்ல;கேவலம் புண்ணிய ஜந்மங்களைத்தினையோ எடுத்த பிறகுதான் “நான் †வாஸுதேவனுக்கே ஆட்பட்டவன்,எனது ஸ்வரூபம் ஸ்திதிபிரவிருத்தியை

என்கிற அறிவுடையறுய் அவ்வாத்மவஸ்துவோடு நில்லாமல் எம்பெருமானைப்பெற வாசைப்பட்டு அவனையே பெரும்பேறுக நினைத்திருப்பவன்.

* ஸக்ருதாஸுக்ருதிர்க்ருஷ்ணே ஹ்லாதோநாரதிஹாரமெ:।
நவிவேஹாதிநாமாத்ருஜ்ஞாத்வாஹ்லாஹவம்ஸ்மிதஃ என்று பிரஹ்லாதாழ்வான் கண்ணனிடத்தில் பற்றிய மனதாயிருக்கையாலே மஹாஸர்ப்பங்களால் கடிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேதும் அவ்வெம்பெருமானை நினைப்பதால் மிகவும் ஸந்துஷ்ட ஹிருதயராய் தம்சரீரம் இன்னபடி யிருக்கின்றதென்று அறிந்தாரில்லை.

† வ்ரியொஹிஜ்ஞானிநாத்யர்த்தம் என்றும் க்ஷுல்லகாஸ்தாவதேவாந்யான் என்றும் தொடங்கின படியால் வாஸுதேவவஸ்து என்றதற்கு இதுவேபொருள். ஞானவானென்பதும்இங

வ்லாம் அவனுடைய ஆதீனம்”என்கிற நினைவுபிறந்து “நான் அடையவேண்டி
ம்பயனும் அப்பயனை யடைவிக்குமுபாயமும் மற்றும் நான் கோரியவெல்லா
ம் அந்த வாஸுதேவனே”என்று நம்மை உபாஸிப்பன். அப்படிப்பட்ட பெ
ருந் தன்மையோடுகூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது.

(அ-கை.) அந்த ஞானியின் அருமையைப்பற்றியே உபபாதிக்கிறார்.

காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞானாஃ ப்ரபத்யந்தேঽந்ய
தாஃ |தம்தம்நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யாநியதாஸ்வயா॥உ०॥

(உ0) உலகத்திலுள்ள புருஷர்கள் யாவருமே தங்களுக்கு ஸ்வபாவ
மான பாபவாஸனைக்குத்தக்கபடி எப்போதும் சப்தாதிவிஷயங்களில் ஆசை
கொண்டு, அப்படி தாம் ஆசைப்பட்டவைகளைப் பெறவேண்டி கேவலம்
(நம்மையொழிந்த) இந்திராதி தேவர்களையடைந்து, அத்தேவர்களுக்குப் பிரீதி
கரமான சிலநியமங்களை யநுட்டித்து அவர்களை யர்ச்சிக்கிறார்கள்.

யோயோயாம்யாம்தநூம்ப்ருக்தே ஸ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி|
தஸ்யதஸ்யாசலாம்ஸ்ரத்தாம் தாமேவவிததாம்யஹம்॥உக॥

(உக) அப்படி அவர்கள் அர்ச்சிக்குந் தேவர்களெல்லாம் நமக்குச்
சரீரமென்று (*-சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிற விஷயம் தெரியாமல்) எந்த எந்த
பக்தன் (நம்சரீரமான) எந்த எந்த தேவதையைச் சிரத்தையோடு அர்ச்சிக்க
விரும்புகிறானே (அவன் நம்மையறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே நம்சரீ
ரத்தைத்தானே யர்ச்சிக்கிறானென்று நாம்நினைப்பிட்டு) அவனவனுக்கு அவ்
வவ்விதமான சிரத்தையைத் திடப்படுத்துகிறோம்.

ஸ தயாஶ்ரத்தயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே|
லபதேசதஃ காமாந்மயைவவிஹிதாந்ஹிதாந்॥உஉ॥

கே சொன்னவனைத்தான்; முன்சொன்ன ஞானியுமிவந்தான். ஸுதுராவ
என்று தொடங்கி சுஹுராஸுதீயதுஷ்கர்மாவ்ருத்தாஸுராத்மநாம் | சுவ
ரயதிதஸ்மாந்மாம்வ்ருத்திம்விந்தேவாரா | ஜீவஹும்தாழ் என்றும
ளவாக,சேதநம் அசேதநம் என்று இருவகையானப்பிரகிருதிகளும் பரம பு
ருஷனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்பட்ட தன்றோ?
மேலும் சுஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்யஜகதஃப்ரபவஃப்ரலயஸ்தா | தத்ப்ரஸாத
ஸுந்நாந்ருத்திங்துஷ்யதிநஜ்ஜ என்றுதொடங்கி யெவெவ வாகூகா
ஹாவாராஜவாஸுவாஸுவாஸுவாஸுயெத வனவெதிதாந்நிஜி நகுவம் தெ
ஷுதெதயி என்று காரியமாயுங் காரணமாயு மிருவகைப்பட்ட பிரகிருதி
களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் பிரவிருத்தியும் பரமபுருஷாதீனமென்றும் பர
மபுருஷன் ஸர்வவிதத்தாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனென்றும்சொல்லப்பட்டது.
ஆகையால் அவனையே யிங்கே ஞானியென்கிறது.

* ஸ்ரு ॥ யகூஜிதெ ருதி ஷுங்யசோஜிதெ ரா நவெஜயவ் ராஜித ரு
ஸ்ரீராழ் முதலியன.

(உஉ) இப்படி நம்மாலருளப்பட்ட (நிர்விக்கினமான) சரத்தையைக் கொண்டே, அந்த இந்திராதி தேவதையின ஆராதநத்தைச் செய்து (நம்சரீரமான) அத்தேவதையினிடத்தில் தான்கோரியபயனை நம்மாலளிக்கப்பெற்று அநுபவிக்கிறான். [ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் நமக்குச் சரீரமென்கிற விஷயத்தை அவன் அறியாமற்போலும், உள்ளபடியே அது நம்மாராதனமாகையால் அவன் கோரிக்கையை நாம் நிறைவேற்றுகிறோம்.]

கூதேவதாஹவுதைஷாம் தர்ஶவதாயுயெவாழி|
ஸெவாநுஸெவயஜோயாதி ஸ்ரத்தயாஸ்ரிதோஸவிஉக||

(உக) ஆனல் இந்திராதிகளை யாராதிக்கும் அவ்வற்பமதிகளுக்குக்கிடைக்கும் அற்பப்பயனெல்லாம் அறபமாயும் முடிவுள்ளதாயுமிருக்கும். ஏனெனில்.—இந்திராதி தேவர்கள் அநுபவிக்கும போகங்களெல்லாம் இவ்வளவென்றும் இத்தனை காலமென்றும் வரையறையுற்றவையாகையால் அவ்விந்திராதிதேவர்கள் போகம்நித்து நழுவும்பொழுது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்களும் நழுவுவர்கள. நம்பக்தர்களோ அதேகர்மங்களை நம்மாராதநமாக நினைத்து அற்பபலங்களில் பற்றில்லாமல் நமக்கினிமை செய்வதே பயனாய் நம்மையடைந்து மீண்டுந் திரும்பாமலிருக்கிறார்கள. [ஸோஹவைதாந்கூளதெயவாந்நஜ்ஞநவிதாவிதெ எனறு மேலே அருளிச்செய்யப்போகிறான்றோ?]

(அ-கை.) மற்றவர்களோ பிராணிகளெல்லாம் சுகமாய் நம்மை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்று நாம் மனுஷ்யாதிகளிடத்தில் வந்தவதரித்தால் அதைப்பயன்படவொட்டாமற் செய்கிறார்களென்கிறார்.

கவுதூம்வுதிஸாவந்ம் உநுவெதோஸவொஉய|
பரம்ஹாவஜோநதோ ஸோவுயஸந்தி||உச||

(உச) நாம் ஸர்வகர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப் படுமவனும் ஸர்வேசுவரனும் வாக்குக்கும் மனதுக்குமெட்டாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவமுடையனுமிருக்கச்செய்தேயும், கணைகடந்த கருணையாலும் அடியார்களிடத்திலுண்டான வன்பினாலும் யாவரும் நம்மைகண்டு பற்றவேண்டுமென்று நம் ஸ்வபாவத்தைவிடாமலே வசுதேவர்மைந்தனுப் வந்தவதரித்தோம். இப்படிவிகாரமில்லாத நம்பரத்துவத்தை யறியாமல், நாம் இதற்கு முன்பு தோன்றுமல் மறைந்திருந்து இப்பொழுதுதான் கர்மவசத்தால் ஒரு ராஜகுமாரனைப்பிறந்து தோன்றியதாய் இம்மூடர்கள நினைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனது பற்றியே நம்மை ஆஸ்ரயிப்பதுமில்லை, நம்மை யாராதிப்பதுமில்லை.

(அ-கை.) அப்படியாகில தேவரீர் ஏன அப்படி டாவர்க்கும் விளங்குவதில்லையென்றால் சொல்லுகிறார்.

நாஹம்ப்ரகாஶஸ்ஸவ-ஸ்ய யொமஶோயாஸஶாவ்ருதः|
ஶூமொயம்நாஹிஜ்ஞாநாதி லொகொ மாமஜமவ்யயம்||உருII

(உரு) (ஜீவர்களுக்கேற்ற மானிடததன்மை முதலியவற்றை யடைந்திருக்கையென்கிற)மாயையால் நாம் மறைக்கப்பட்டமையால் யாவர்க்கும்

பிரகாசிக்கிறதில்லை. நாமிபபடி மனுஷ்யாதிகளிடத்தில்வந்து பிறந்தமாதத்திரத்தில் இந்த மூடஜநம் நம்மை ஸாதாரணமாய் நினைத்துவிடுகினறதே யல்லது, இந்திரனவாயுஇவர்களின செயலையும் சூரியன் அக்கினி இவாளுடைய தேஜஸ்ஸையும்கடந்து உத்பத்தி விநாசங்களற்று எலலா வுலகங்களுக்கும் முக்கியகாரணனுய் ஸர்வேசுவரனுயிருக்கிற நாம், பிராணிகளெல்லாம் ஆஸ்ரயிப்பதற்காக மனுஷ்யாதிரூபமாய் வந்தவதரித்தோமென்றறிகிறதில்லை.

வெஹாஹம்ஸ்ரீதாநி வதூஸோநாநிவாஜூந|
ஸவிஷ்ஸாணிவஹூதாநி ஸாதூவெஹநகூஜூந||உசு||

(உசு) இதுவனையில் கடந்ததும் இப்பொழுது நிகழ்வதும் இனி வருவதுமான ஸகலப்பிராணிகளையும் நாம அறிவோம்; நமமை மாத்திரம் ஒருவனும்,அறிவதிலலை. [அதாவது நம் சிந்தைக்கெட்டியப் பிராணிகளிலொருவருகிலும் பரமபுருஷநதான் இப்படி யாவருந் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி வசுதேவன் மைந்தனுய் அவதரித்திருக்கிறுன்,, எனறு அறிபவனில்லை.] ஆகையால் ஞாநியைக்கிடைப்பது மிகவரிது.

(அ.கை.) அதெப்படி யென்றுல் அருளிச்செயகிறுர்.

இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந த்வந்த்வமோஹேந பாரத|
ஸர்வபூதாநிஸம்மோஹம் ஸர்கயாந்திபரந்தப||உள||

(உள) விருப்பம் வெறுப்பு என்கிற விரண்டாலுமுண்டான சீதம் உஷ்ணம் முதலிய துவந்தவமெனகிற மோஹத்தாலே ஸகலப் பிராணிகளும் பிறக்குமபொழுதே மயங்கிப்போகின்றன. [என்றுல்-குணவிகாரமான ஸுகம் துக்கம் என்கிற துவந்த்வங்களில் எந்தெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள் பூர்வஜநமங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும் பாராட்டிவந்தார்களோ, மறுபடியும் அந்தந்த துவந் துவங்களே விரும்பப்பட்டவைகளாயும் வெறுக்கப்பட்டவைகளாயுமிருந்துகொண்டு ஜநநகாலத்தில்தானே ஸகல ப்பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்கின்றன; இதனுல் நம்மை அடைந்தபோது சுகித்தும் நம்மைப் பிரிந்தபோது துக்கிததும் இருக்கவேண்டியவைகளானப் பிராணிகள்,அவைகளில்தானே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன. ஞாநியோ நம்மைக்கிட்டியபோது இன்பமும், பிரிந்தபோது துன்பமுமே ஸ்வபாவமாயிருப்பன்; அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய ஞானியாக ஒருப்பிராணியாவது உண்டாகிறதில்லை என்றபடி.]

யேஷாம்த்வந்தமதம்பாவம் ஜநாநாம்புண்யகர்மணாம்|
தேத்வந்தமோஹநிர்முக்தா ப்ரஜந்தேமாம்த்ருடவ்ரதாஃ||உஅ||

(உஅ) எவர்களாலுல் பலபிறப்பும்பிறந்து அவைகளில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைத்திரட்டி அதனுல்(விருப்பத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் காரணமாயும் நம்மை நினைக்க வொட்டாமல் விரோதிப்பதாயும் அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்ததாயு மிருக்கும்) பாவத்தை யொழிக்கிறுகளோ, அவர்கள் முன்

சொன்ன புண்ணியத்தின் வாசிக்குத்தக்கபடி நம்மைச்சரணமடைந்து குண விகாரமான மோஹத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் ஜரை மரணம் இவை களை ஒழிக்கவும் பேரின்பத்தை அடையவும் நம்மைக்கிட்டவுமாக முயன்ற வர்களாய், திடமான ஸங்கற்பத்தோடு நம்மையே உபாஸிக்கிறார்கள.

(அ-கை) அதில் எம்பெருமானைச் சேவிப்பவர்களான இம்மூவர்களுக்கும் அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயமும் அவசியம் கைப்பற்றவேண்டிய விஷயமும் இன்னதென்கிறார்.

ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தியே|
தத்ப்ரஹ்ம தத்விதுஃ க்ருத்ஸ்னமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்॥உக॥

(உக*) ஜராமரணங்களை யொழித்துப் பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மாவைக் காணவேண்டி எவர்கள் நம்மை ஆஶ்ரயித்து யத்நம் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்தப் பிரம்மத்தையும் அத்யாத்மத்தையும் கர்மங்களையும் சிறிதும் விடாமல் நன்றாய் அறியவேண்டும்.

ஸாதிபூதாதிதைவம்மாம் ஸாதியஜ்ஞம்சயேவிதுஃ|
ப்ரயாணகாலேபிச்சம் தேவிதுர்யுக்தசேதஸஃ॥கo॥

(கo*) நம்மை அதிபூதமாகவும் அதிதைவமாகவும் அதியக்ஞமாகவும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள், சரீரத்தைவிட்டுப் போகுங்காலத்திலும் தங்கோரிக்கைக்குத் தக்கபடி நம்மையே நினைக்கிறார்கள். (இம்மூவருக்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களான மஹாயக்ஞாதிகள், செய்யவேண்டுங் கடமை யாயிருக்கின்றன. [ஞானிகளிருவர் ஐசுவரியகாமன் ஒருவன் ஆகமூவர்]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீஃ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

எட்டாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

ஏழாவது அத்யாயத்தில் யாவரும் உபாஸிக்கவேண்டிய பரப்பிரம்ம மான வாஸுதேவன் சேதநாசேதநங்களுக்கெல்லாம் பதியென்றும், காரணமென்றும், ஆதாரனென்றும், எல்லாப்பொருளும் சரீரமாயிருக்கையாலே ஸர்வப்பிரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லாசப்தங்களுக்கும் பொருளை

(உக-* கo) இந்த சுலோகங்களில் சொல்லுகிற விஷயம் எட்டாவது.அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

னறும், யாவரையும் ஆள்பவனென்றும், ஸகலகல்யாண குணங்களாலும் அவ னே மேன்மைப்பட்டிருக்கிறானென்றும், ஸத்வரஜஸ்தமோ மயங்களான தே ஹமாயு மிந்திரியமாயும் மறறும் புசிக்கும்பண்டங்களாயுமிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறானென்றும், மிகுந்தபுண்ணிய வசத்தால் கிடைத்த பகவதசரணகதியாலே அம்மறைவு நீக்கப்படுமென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத்தக்கபடி இவன் பண்ணும் சரணகதியின் சிறப்பா ல் ஐசுவரியம், கைவல்யம், பகவத்ப்ராப்தி என்று பயன் வேறுபடுகையாலே அதற்குத்தக்கபடி பக்தாகளும் வேறுபட்டிருப்பர்களென்றும் எம்பெருமானை அடையக்கோரியவன் எப்பொழுதும் அவனையே நம்பி அவனிடத்தில் விசே ஷபக்தியைப்பண்ணி எம்பெருமானுக்கு மிகவு மினியனாயிருக்கையாலே அ வன் யாவரிலும் சிறந்தவனென்றும், அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரி தென்றும் அருளிச்செய்து, இம்மூவர்களும் அறியவேண்டுமவற்றையும் கை ப்பறறவேண்டுமவறறையும் அருளிச்செய்தார்.

அப்படி யறியவேண்டியதாயும் அடைய வேண்டியதாயும் பிரஸ்தா விக்கப்பட்டவைகளையே இந்த எட்டாவது அதிகாரத்தில் விவரிக்கிறார்.

கூஜு நஉவாச। கிதஉ ப்³ரஹ்மகிமத்⁴யாத்மம் கிம்கர்மபுருஷோத்த
உ। கயிஹாதிபூதம்வகிம்புரோக்த உயிஹைவம்கீர்வயுதே।கி।
கயியஜ்ஞோகயம்கோத்ர தெஹஸ்மிந்மது⁴ஸூத³ந।
வ்யயாணகாலெவகயம் ஜ்ஞேயொஸிநியதாத்மபி:।।உ।।

(க-உ) அர்ச்சுநன் கேட்கிறான. ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக வெம்பெருமானையாஶ்ரயித்து யத்நஞ்செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு, அவசி யம் அறியவேண்டிய விஷயமானப் பிரம்மமாவதென்ன? அத்தியாத்மமாவ தென்ன? கர்மமாவதென்ன? இவைகளை அருளிச்செய்யவேண்டும். மேலும் ஐசுவரியத்தைக் கோரியவாகளுக்கு அறியவேண்டிய விஷயமான அதிபூ தமாவதென்ன? அதிதைவமாவ தென்ன? இவர்கள் மூவரும் அறியவே ண்டியதான அதியக்ஞமாவதென்ன? அந்த அதியக்ஞத்தின் தன்மையெப்ப டிப்பட்டது? இவர்கள் சரீரத்தை விட்டுப்போகுங்காலத்தில் சலியாமனத்த ராய் தேவரீரை நினைப்பதெப்படி? இவைகளையும அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று கேட்டான்.

ஶ்ரீ ஹமவாநுவாச ।। கக்ஷரம்ப்³ரஹ்மபரமம் ஸ்வபாவோத்⁴யாத்ம
உச்யதெ। ஹூதஹாவொத்³பவகரோ விஸர்க³:கர்மஸம்ஜ்ஞித:।।க।।

(க) அதற்குப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார். அர்ச்சுந! பிரம்மமாவது $ பரமாக்ஷரம். அதாவது .—பிரகிருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூப

$ கவுகுடிக்ஷரெடியதெகக்ஷரம்தடிஸிமியதெத இத்யாதிஶ்ரு திகளிற சொன்னபடி அக்ஷரமென்று ஜீவஸமூதாயத்தைச் சொல்லுகையா லே பரமாக்ஷரமென்று பிரகிருதியினின்று விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபதனைச் சொல்லுகிறது.

ம். அத்யாத்மமாவது:—பஞ்சாக்நிவித்தையில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டதும் ஆத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுமான பூதஸூக்ஷ்மமும் அதின் வாஸனை முதலானதும். [ஆகவிவ்விரண்டிலும் ஒன்றைப் பற்றவேண்டியதாயும் ஒன்றை விடவேண்டியதாயும் மோக்ஷார்த்தியானவன் அவசியம் அறியவேண்டும்.] கர்மமாவது:—மானிடத்தன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை விடுகை. [மோக்ஷார்த்தி இதையும் வெறுக்கவேண்டியதாயும் ஒழிக்கவேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்.] [ஒழிக்கவேண்டுமென்கிற விஷயத்தை யஜுஸ்ஸு தொடர்ந்து உடனே சொல்லப்போகிறார்.]

கூயிஹ்ம தம்க்ஷ்ரொஹாவஷ்ட வாரூஷ்ஷாயிஷெவ திஷ்டி|
கூயியஜ்ஞோ ஹ்யேவாது ஷெஹெஷ்யதாம்வார ||சு||

(சு) ஓ மானிடச்சிங்கமே! ஐசுவரியார்த்திகள் அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன அதிபூதமாவது:—க்ஷரபாவம், அதாவது:—ஆகாசம் முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய் வேறுபட்டுத்தோற்றும் சப்தம் பரிசம் முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். [இதை யறிவதாவது - ஐசுவரியார்த்தி இவைகளைத் தங்கள் பேருக நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதிதைவமாவது:—தைவத்தின் மீதிருப்பது, அதாவது:—இந்திரன் பிரமன் முதலிய வெல்லாத்தேவர்களுக்கும் மேலாயிருப்பது;என்றால் இந்திரன் முதலானோர் அநுபவிக்குமவைகளைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான சப்தாதிவிஷயங்களை யநுபவிக்குமவைகளைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான சப்தாதிவிஷயங்களை யநுபவிக்கும் புருஷனென்றபடி. [அதை யறிவதாவது:—அப்படிப்பட்ட போகங்களைப்புஜிப்பவராகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்கவேண்டும்.] அதியக்ஞமாவது:— யக்ஞங்களால் ஆராதிக்கப் படுகிற நாந்தான். [இந்த என்னை யறிவதாவது:—என் சரீரமான இந்த இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் என்னையே யக்ஞங்களால் ஆராதிப்பதாக இம்மூவரும் மஹாயக்ஞம் முதலான நித்யநைமித்திககர்மங்களை யநுஷ்டிக்கும்பொழுதெல்லாம் நினைக்கவேண்டுமென்றபடி.]

சுதகாலெவசாஷெவ ஷ்ரூநூகாகலைவாது|
யஸ்ஸ்யாதிஷஜ்ஞாவம் யாதிநாஷ்ஷ்ருதூஷம்ஸயஃ ||நு||

(நு) அர்ச்சுந! இப்போ நாம்சொல்லப்போகிறவிஷயம் இம்மூன்றிலும் ருக்குமவேண்டியதுதான். அந்திமகாலத்திலும்நம்மையேநினைத்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிட்டு எவன்போகிறானோஅவன்நம் ஸ்வபாவத்தை யடைகிறான். அதாவது:—அப்பொழுது நம்மை யெப்படி நினைத்திருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையடைகிறான். [ஆதிபரதன் முதலானோர் அந்திமகாலத்தில் நினைத்திருந்தபடி மிருகங்களுக்கு ஸமானமான வடிவத்தை யடைந்தாற்போலென்றபடி.]

(அ-கை.) அந்திமகாலத்தில் நினைக்கும் நினைவுக்கு, நினைத்த விஷயத்தைப்போன்ற நிலையை நினைப்பவனுக்குக் கொடுக்கை ஸ்வபாவம் என்கிற விஷயத்தைத் தெளிவாயருளிச்செய்கிறார்.

யம்யம்வாவிஹராநுஹாவம் த்ருஜதத்ருதைகூஹைவாழ்|
தம்தஹிவைதிகூளதைய வஹாதஹ்ரூவஹாவிதஃ||சு||

(சு) அந்திமகாலத்தில் எவ்வித ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக் கொண்டு சரீரத்தைவிடுகிறானே அவ்விதஸ்வபாவத்தை மறித்தபின்பு அடைகிறான். அந்த நினைவோ முன்பு இவன் கோரிய விஷயமாய்த்தானிருக்கும்.

தஹாதவெஷுகாலெஷு ஸநுஸ்மராயயுத்|
யத்ருவிதஹிநாவைஜி ஸ்ருஹிவைவைஷ்ருஸ்ருஸம்ஸயஃ||எ||

(எ) புருஷன் முன்பு தான் எந்த விஷயத்தில் பழகியிருக்கிறானே அந்த விஷயமாகவே அந்திமகாலத்தில் நினைவு உண்டாகுமாகையால் எப்போதும் நீ பிரயாணமாமளவும் தினந்தோறும் நம்மைவிடாமல் நினை. நாடோறும் நம் நினைவையுண்டாக்குவதான யுத்தம் முதலிய வர்ணாசிரமாசாரத்தைச்சேர்ந்த சாஸ்திரோக்தமான நித்தியநைமித்திக கர்மங்களைச்செய். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தாலே மனதையும் புத்தியையும் நம்மிடத்தில்வைத்து அந்திமகாலத்திலும் நம்மையே நினைத்திருந்து உன் இஷ்டப்பிரகாரம் நம்மையடைவாய்; இதில் ஸம்சயமில்லை.

(அ-கை.) இப்படி தம்மை யடையவேண்டுமானால் அந்திமகாலத்தில் நினைக்கவேண்டுமென்று ஸாதாரணமாய் அருளிச்செய்து, அதற்காகமுற்கூறியமூன்றுபேரும் வேறுவேறுவிதமாய் உபாஸிக்க வேண்டுமென்பதை யருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார். அதில் ஜ்ஞானியார்த்திகள் உபாஸிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தையும் அவ்வுபாஸநத்துக்குத்தக்கபடி அந்திமகாலத்தில் சிந்திக்கவேண்டும் பிரகாரத்தையு மருளிச்செய்கிறார்.

சுஹ்ருதாஸயொமய்தெந வெதஸாநாநுமாதிநா|
வாஜிம்வாரூஷிவ்ரும் யாதிவாயுர்நவிதயநு||அ||

(அ) தினந்தோறும் § அப்பியாஸத்தோடும் யோகத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே மனது மற்றொன்றையும் நாடாமல் அந்திம காலத்தில் திவ்யபரமபுருஷனான நம்மை இனி சொல்லப்போகிறபடி நினைத்திருந்தால் நம்மையே யடையலாம். [என்றால் ஆதிபரதன் மிருகத்தன்மையை யடைந்தாற்போல் ஜ்ஞானியத்தையடைந்தவனுக்கு நம்மோடு ஸமானமாவானென்றபடி.]

சுவிம்வாரணஹ்ரூணஹாவிதாரு ஹிணைராரணீயாம்ஸஹ்ரூவை
ஹ்ருஃ| ஸவ்ருஸ்ருயாதாரூஹவித்ரு ரூபை ஹாதி த்ருவண்ருஜ்ஜீவ்ஸ்ருவ
ரூஹ்ரா சு||கூ||

வ்ருயாணகாலெஹநவாஹவிதெந ஹக்ருத்ரூயாரூதெகாயொமவைவெ
நதெவ| ஹ்ரூரூவொஹ்ருயெவ்ருவாணஹாவெஸரூவ்ருஸ்ருத்ருக் ஸகம்வெ
ரூம்வெரூரூஷஹ்ரூவெதிஹிவ்ருழ||கo||

---

§ அப்பியாஸமாவது - நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாத ஸகல காலங்களிலும் உபாஸ்யவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. யோகமாவது - நாடோறும் யோகஞ்செய்யவேண்டுங் காலத்தில்மாத்திரம் கீழ்ச்சொன்னபடி அநுஷ்டிக்கும் உபாஸநம்.

(கூ-கo) ஸர்வக்ஞனும் அநாதிகாலமாயுள்ளவனும் உலகத்தை யாள்பவனும் அணுவான ஜீவனைக்காட்டிலும் சிறியனும் எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனும் யாவையும் படைப்பவனும் ஒன்றோடும் சேராத ஸ்வரூபனும் பிரகிருதிக் கவ்வருகாயும் தனக்கே யானதாயுமிருக்கிற திருமேனியோடு கூடியவனுமிருக்கும் அந்த திவ்யபுருஷனை நாடோறும் பயில்கின்ற பக்தியுடன் கூடிய யோகபலத்தாலே (நன்றாய்த்திருந்தி சலியாமலிருக்கிற) மனதைக்கொண்டு எவன் பிரயாணகாலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து அங்கே பகவானை இடைவிடாமல் சிந்திக்கிறானே, அவன் அந்த பகவானையே யடைவான்: [என்றால் - அந்த பகவானுக்கு ஸமமான ஐசுவரியத்தை யடைகிறானென்றபடி.]

(அ-கை.) அநந்தரம் கைவல்லியத்தைக் கோரியவன் நினைக்கவேண்டும்படி சொல்லுகிறது.

யதக்ஷரம்வேதவிதோவதந்தி விஶந்தியதயோவீதராகாஃ | யதி
ச்ச²ந்தோப்³ரஹ்மசரியம்சரந்தி தத்தேபதம்ஸங்க்ரஹேணப்ரவக்ஷ்யே||

(கக) வைதிகர்கள் எதையாலல் அக்ஷரமென்று (அதாவது-பருக்காமை முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாக) சொல்லுகிறார்களோ, வைராக்கியமுடையரான யதிகள் எந்தஅக்ஷரத்தைப் பிரவேசிக்கிறார்களோ,எதை யடைய க்கோரியவர்கள் பிரம்மசரிய விரதத்தை யநுட்டிக்கிறார்களோ, அந்த ஸ்தானத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். [ஸகல வேதாந்தங்களாலும் அறியவேண்டியதான அக்ஷரமென்னும் நம் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) எப்படி உபாஸிக்கவேண்டுமோ அதைச் சுருக்கமாய் சொல்லுகிறேனென்றபடி.]

ஸர்வத்³வாராணிஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி³நிருத்⁴ய ச|
மூர்த்⁴ன்யாதா⁴யாத்மனஃ ப்ராண மாஸ்தி²தோயோகதா⁴ரணாம்||
ஓமித்யேகாக்ஷரம்ப்³ரஹ்ம வ்யாஹரன்மாமனுஸ்மரன்|
யஃப்ரயாதி த்யஜன்தே³ஹம் ஸயாதிபரமாம்க³திம்||கஈ||

(கஉ-கஈ) த்வாரத்துக்கு வழியான செவிமுதலிய வெல்லாப்புலன்களையும் தம்வியாபாரங்களினின்று நிவர்த்திசெய்து, இருதயகமலத்தில் உறைகின்ற அக்ஷரமென்னும் நம்மிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, யோகமென்னுந் தாரணையை யடைந்தவனும் நம்மிடத்தில்தானே சலியாமல் நிலைத்து, நமக்கு வாசகமான "ஓம்" என்னு மோர் அக்ஷரப்பிரம்மத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அதற்குப் பொருளான நம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டு தன்பிராணனை உச்சித்தலையில் வைத்து சரீரத்தை விட்டவனும் எவன்போகிறானே, அவன் பரமகதியை அடைகிறான்; [அதாவது:—பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் நமக்கு ஸமமாய் மீண்டும் திரும்பவேண்டாத ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான். யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோஹமக்ஷராதபிசோத்தமஃ | அதோஸ்மி
லோகேவேதேச ப்ரதிதஃபுருஷோத்தமஃ என்று அக்ஷரஸ்வரூபத்தைப் பரமகதியென்று உடனே அருளிச்செய்யப்போகிறார்.]

(அ-கை.) இவ்வாறு ஐசுவரியார்த்தியும் கைவல்யார்த்தியும தாம் அடை யவேண்டிய பயனுக்குத் தக்கபடி எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டும் பிர காரத்தை யருளிச்செய்தார். இனி மோக்ஷார்த்தியான ஞானியானவன் பகவா னை உபாஸிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸநந்வெதாவதாதம் யொகாம்ஸ்வாதிநித்யஸ்ஸ:।
தஸ்யாஹம்ஸுலபோ நித்யயுக்தஸ்யயொகிந:॥கச॥

(கச) ஆரம்பித்த நாள்முதல் நித்தியமாய் எப்போதும் மற்றொன்றை யும்நாடாமல் நம்மையே எவன் சிந்திக்கிறானே (என்றால் நாம் அவனுக்கு மி கவும் இனியோமாகையாலே நம்மை நினைத்தாலொழிய தன்னைத் தரிக்கமா ட்டாதவனுய் கேவலம் இன்பமயமான நம்சிந்தையை யெவன்செய்கிறானே) அந்த நித்தியயோகிக்கு நாம் எளிதில் கிடைக்கிறோம். [அதாவது - எளிதில் அடையக்கூடிய நம் ஸ்வபாவமான ஐசுவரியாதிகளையல்ல நாம் கொடுப்பது; ம ற்றப்படி கேவலம் அருமைப் பெரும்பேறான நாமேஎளிதில் கிடைக்கிறோம். என்றால்-அவன் பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாமல் நாமே அவனை வரித்து நம்மை யடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாஸநஞ்ஞாநத்தையுமளித்து அதன் விரோ தியையுமொழித்து நம்மிடத்தில் இனிமையான புத்தியையும் உண்டுபண்ணு கிறோமென்றபடி. யதேவெஷவ்ருணுதெதேந லப்ய: என்ற சுருதி யில் சொல்லுகிறதன்றோ? தஷாம்ஸ்ததய்காநாம்ஜ்ஜாதாம்வீதி வம்வஹுகூழ்। ஓஓாதிவைஜியொமஹ்யம்யெநஶ்ரேஷ்டயாஜ்ஞிதெ॥ என் றும், தெஷாமெவாநுகம்பார்தமஹமஜ்ஞாநஜம்தம:। நாஶயாம்யாத்ம ஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபெநபாஸ்வதா என்றும் மேலும் சொல்லப்போ கிறார்.]

(அ-கை.) இதற்குமேல் அத்தியாயத்தின் மீதியாலே ஞானிக்கும் கை வல்யார்த்திக்கும் திரும்புதலில்லையென்றும் ஐசுவரியார்த்திக்குத் திரும்புத லுண்டென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆஸ்ருத்வைதத்வாநஜந்ந ஓப்ஸ்வாமயிஸாஸ்வதீ:।
நாவாநவாப்திஹாதாந லம்விஜிம்வாஸாம்ஸதா:॥கஞ॥

(கஞ) நம்மைக் கிட்டியவர்கள் மறுபடியும் எல்லாத் துயரங்களுக்கு மி ருப்பிடமான இந்த அசாசுவதமாயிருக்கிற ஜன்மத்தை யடைவதில்லை. ஏனெ ன்றால்-இவர்கள் பெரியமனதோடு நம்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யறிந்து (மிகுதியும் நம்மையே விரும்பியிருக்கையாலே நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமா ட்டாதவர்களாய் நம்மைப்பற்றிக் கிடக்கிற மனதோடு நம்மையே ஆதாரமா கநம்பி) உபாஸ்யனான நம்மையே பெரும்பேறாக வடைகின்றார்கள்.

(அ-கை.) ஐசுவரியத்தை யடைந்தவர், திரும்புவதற்கும் பகவானை ய டைந்தவர் திரும்பாமைக்குங் காரணம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

கூவ்ருஹ்யவநாலுராகூர்வாநாவதிஷ்டெநாஜ்ஞாந।
ஆஸுவைதாந்தாகுளெஜெயவாநஜ்ஞாநவிஷ்யதெ॥கஞ॥

(௯சு) பிரம்மாண்டத்தில் பிரம்மலோகபரியந்தமாயுள்ள போகைசுவரிய ஸ்தானமான ஸகல லோகங்களும் திரும்புதலோடு கூடியவைகள். ஆகையால் ஐசுவரிய கதியையடைந்தவருக்குப் பேரூன அந்த ஸ்தாநங்கள் நசிக்கும்போது அவர்களுக்கும் நாசமுண்டாகாமற்போகாது.(ஸர்வக்ஞனும் ஸத்யஸங்கல்பனும் ஸகல ஜகத்துக்கும் உத்பத்தி ஸ்திதிலயங்களைச் செய்பவனும் பமகாருணிகனும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபனுயிருக்கிற) நம்மை யடைந்தவர்களுக்கோ நாசமென்கிற வார்த்தையே யில்லாமையால் மறு ஜன்மங்கிடைக்மாட்டாது.

(அ-கை.) பிரம்மலோக பரியந்தமான லோகங்களுக்கும் அவற்றுக்குட்பட்டவைகளுக்கும் எம்பெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்பத்தி விநாசகாலங்களின் ஏற்பாட்டை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோவிது:।
ராத்ரியுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேஹோராத்ரவிதோஜநா:॥
அவ்யக்தாத்வ்யக்தயஸ்ஸர்வா: ப்ரபவந்த்யஹராகமே।
ராத்ர்யாகமேப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்தஸம்ஜ்ஞகே॥ கஅ॥
பூதக்ராமஸ்ஸஏவாயம் பூத்வாபூத்வாப்ரலீயதே।
ராத்ர்யாகமேவஶஸ்பார்த பவத்யஹராகமே॥ கக॥

(கஎ-கஅ-கக) மானிடர் முதல் பிரமனளவாகவுள்ளப் பிராணிகளுக்கு நம்மாலேர்ப்படுத்தப்பட்ட "பகல்இரவு"என்கிற ஏற்பாட்டையறிந்தவர்கள், ஆயிரம் சதுர்யுகத்தைப் பிரமனுக்கு ஒருபகலென்பர்கள். அப்படியேராத்திரியும். அதில் பிரமனுக்குப் பகல்வரும்போது மூவுலகத்துக்குட்பட்ட(சரீரம் இந்திரியம் மற்றும் போக்கியவஸ்துக்கள் போகஸ்தாநங்கள் ஆகிய)இவ்வியக்தங்களெல்லாம் அவ்வியக்தமென்கிற பிரமன்சரீரத்திலிருந்துண்டாகின்றன. இரவாகும்பொழுது அச்சரீரத்தில் தானே லயித்துப்போகின்றன. கர்மத்துக்கு வசப்பட்ட அந்த இந்த பூதக்கூட்டம் பகற்காலத்திலுண்டாகியுண்டாகி இராக்காலத்தில் லயமடைந்து மறுபடியும் பகல்வந்தால் உண்டாகின்றது. [அப்படி நூறுவருஷமாலல் கடைசியான ஆயிரயுகத்தில் பிரம்மலோகத்தளவானலோகங்களும் பிரம்மாவும் வ்யதிவ்ருத்யாவ்யதீயதெ குருவெஜ்ஜவிதீயதெ என்கிறக் கிரமமாய் அவ்யக்தம் அக்ஷரம் தமஸ்ஸு என்கிறவனையில் நம்மிடத்தில் தானே லயிக்கின்றன. இப்படி நம்மை யொழிந்தவெல்லாவற்றுக்குங் காலவியவஸ்தையின்படி நம்மிடத்தில் உற்பத்தியும் நம்மிடத்தில்தானே லயமுமாகையால் உற்பத்திவிநாசங்கள் ஒன்றாலு மொழிக்கப்போகாது. ஆகையால் ஐசுவரியகதியைப் பெற்றவருக்கு மீண்டுந் திரும்புதல் வந்தேதீரும்; நம்மை யடைவோருக்கோ அந்த வார்த்தையே கிடையாது.]

(அ-கை.) இனி கைவல்லிய மடைந்தவருக்கும் திரும்புத லில்லையென்கிறார்.

வாஹஸ்ராத்ரஸ்ராவொநுராஉவுகொஉவுகூத்நாதநஃ|
யஸ்யவெஷஸ்ஹமிதஷ நஸுத்நவிநஸுதி॥உ0॥

சுவுகொஉக்ஷராஜ்ஜீவுகூவாஸாம்மதிழ்|
யம்வ்யாவுநநிவதுஷெத §ஸாஉவாஸம்ஜ்ஜ॥உக॥

(உ0-உக) அவ்யக்தமென்கிற அசேதநப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் (புருஷார்த்தமாயிருக்கையால்) உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற மற்றொரு ஜீவனென்றும் ஸாவபதார்த்தமானது, ஞாநமே வடிவாயிருக்கையால் அந்த அசேதநத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாய் கண்முதலிய பிரமாணங்களாலே கண்டறியக்கூடாமல் தன்னுலேயே தானறியப்பட்டு உற்பத்தி நாசங்களற்று நித்தியமாய், ஆகாசம் முதலிய பூதங்கள் தங்காரியங்களோடுங் காரணங்களோடும் நசித்தாலும் (அவைகளிலிருக்கிற) தான் நசியாமலிருக்கிறது. இதுதான் யெகுக்ஷராஜ்ஜிநெஷுஸுவுகூம்வாஸுவாஸ்வாஸ்மிதி என்றும், கூடஸ்தொக்ஷராஉவுதெ என்றும் இத்யாதிகளில் அவ்யக்தமென்றும் அக்ஷரமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதைத்தான் வேதவித்துக்கள் பரமகதியென்பர்கள். (யத்வ்யாதித்யுஜநுஷெஹம் என்கிற விடத்திலும் பரமகதி சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட அக்ஷரமென்பதும் இதுதான்.) இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு இருக்கும் இதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியுந் திரும்புவதில்லை. (இதுதான் கைவல்யமாவது) இதுதான் நம்முடைய ‡ நியமநஸ்தாநங்களில் மேலானது [என்றுல் அசேதநமான பிரகிருதி ஒரு நியமநஸ்தாநம். அத்தோடு கலந்திருக்கிற ஜீவனென்றும் பிரகிருதியானது இரண்டாவது நியமநஸ்தாநம். அவ்வசேதநத்தை விட்டுப்பிரிந்த முக்தஸ்வரூபமான ஜீவன் மேலான நியமஸ்தாநமென்றபடி.]

(அ-கை.) ஞாநிக்குக்கிடைக்கும்பேறு அதைகாட்டிலும் வேறுபட்டிருக்குமென்கிறார்.

வாராஷ்ஸ்ராவாஸ்ரீவாயுஷ் ஸுக்ரூராஉஉலவுஸ்ஸுநநவுயா|
யஸவுராஜ்ஜுஸ்ராநிஸுமுதாநி யெநஸுவஷுஜிஷுஜெதுழ்॥உஉ॥

(உஉ) (உத்தரஸ்ராதரநாநவுதிக்ஷுஜிஷுஸ்ரிய நஜுய | உயிஸுவஷுஜிஷும் வெராதம்வஸுமிதுஷுணிஹணாஜுவ்॥ என்றும், ஸாஜெஸுவுஸ்ரீவாஸவுயுழ் என்றும் கீழே சொல்லப்பட்டபடி) எந்த பரமபுருஷனிடத்தில் ஸகலபூதங்களும் இருக்கின்றனவோ, எந்தபகவானுலே இவையாவும் வியாபிக்கப்பட்டு

---

§ யாஉ சப்தம் பிரகாசத்தைச் சொல்லுவதாலும், பிரகாசமென்றுல் இங்கே ஞாநமென்று கொள்ளத்தக்கது; அப்பொழுது வாஉம்யாஉ என்றுல் பிரகிருதியோடுகலந்து மிதஞாநமான ஜீவஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அபாரஞாநமான முக்தஸ்வரூபம் அர்த்தமாகிறது.

‡ நியமநஸ்தாநம் - ஆளுகைக்குட்பட்டது.

ளவோ அந்த பரமபுருஷனை (சுநநுவெதாலுதிழி என்று இந்த் சொன்னபடி) மாறுதபக்தியுண்டானல்தான் அடையக்கூடும்.

(அ-கை.) அநந்தரம் ஆத்மஞானிக்கும் பிரம்மஞானிக்குமுண்டான ¶ அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை உபதேசிக்கிறார்.

யத்ரகாலெகுவநாவ்ருத்தி ஸாவ்ருத்திஞ்சைவயோகிநஃ|
வ்ரயாதாயாதிதிங்காமும வக்ஷ்யாமிலோகதஷபுஹ॥உக॥

(உக) மோக்ஷார்த்திகளான யோகிகள எந்த $ மார்க்கமாய்ச் சென்று திரும்பாமலிருக்கிறார்களோ: ஐசுவர்யத்தைக்கோரிய புண்ணியவான்கள்

¶ மீட்சியில்லாத அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இருவருக்கு முண்டென்று வேதம் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில்:—பஞ்சாக்கினி வித்தையில தஷ்ய இகயம் விஷ்ணோரயெஷோணைஷ்ய ஸுஜாதவ இதிஷ்வாஹுதெ தெஷுவிஷுஷிஹிவஷ்ஷுவஷ்ய விஷ்ணெஷா உஹஃ என்று இருவருக்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்க முண்டென்றும், அப்படி அர்ச்சிராதியால் போனவனுக்கு லவன நாஸு வ்ரஹ்மலயதிவனிதநவ்ருதிவஷ்ய நாஇஷோநவஸாவதிஞ்நாவதிஞ்ஜை என்று பரப்பிரம்மப் பிராப்தியும் மீட்சியிலலாமையும் சொல்லப்படிருக்கிறது. ஆனல் தஷ்ய இகயம்விஷ்ணோ: என்கிற மதிஸ்ரு-தியானது பிரஜாபதி வாக்கியத்தில் ஒதபபட்டுள்ள பரவித்தைக்கு அங்கமான ஆத்மப்பிராப்தியைப்பறறிச் சொல்லுகிறது என்றால் அது கூடாது: ஏனெனில - அப்படியாகும்பக்ஷத்தில் யெயெஷோணைஷ்ய ஸுஜாதவ இதிஷ்வாஹுதெனன்று பரவித்தையைத் தனியேபிரித்து ஓதியது வியர்த்தமாம். பஞ்சாக்நிவித்தையிலோஇதிதாவதெவாஸாஹுதாவாவஷ்வாஸுஷவஷவொலுவதி என்றும், ஸுணீயவரணாஷ்டகவமயவரணாஃ என்றும் புண்ணிய பாவங்களால் லுண்டாகும் மானிடத்தன்மை முதலியவை பூதங்களோடு சேர்ந்த ஜலத்துக்கேயல்லது ஆத்மாவுக்கல்ல; ஆதமாவோ இவைகளோடு கலந்து மாத்திரமிருக்கிறது. என்று சித்தையும் அசித்தையும் பிரித்துச்சொல்லி, தஷ்ய இகயம் விஷ்ணோ:.....தெஷுவிஷுஷிஹிவஷ்ஷுவதி இஷோநவஸாவதிஞ்நாவதிஞ்ஜை என்று (பிரித்துச்சொல்லப்பட்ட) சித்தையும் அசித்தையும் முறையே பற்றவேண்டியதாயும் விடவேண்டியதாயும் எவர்கள் அறிவார்களோ அவர்கள் அர்ச்சிராதியாலே போவார்கள், மறுபடி திரும்புகிறதில்லையென்று சொன்னதாய்க் காணப்படுகிறது. (ஆத்மஞானிக்கும் பிரம்மஞானிக்கும் லவன நாஸுவ்ரஹ்மலயதி என்று பிம்மப் பிராப்தியுண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே இங்கே அசித்தினின்று பிரிந்திருக்கும் ஆத்மவஸ்துவானது பிரமமத்துக்குச் சரீரமாயிருகையாலே பிரம்மத்துக்கே சேஷப்பட்டிருகிறதென் றெண்ணைத்தக்கது. தத்தந்நியாயத்தாலும் அப்படியே ஏற்ப்படுகிறது.) பிரம்மத்துக்கே சேஷப்பட்டிருக்குமென்கிற விஷயமோ யகூதநிதிஷஸு.....யலவாதாஸரீரஸ்தித்தியாதி ஸ்ருதியில் பிரஸித்தம்.

$ மார்க்கமானது பகல்தொடங்கி ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலாபிமானி தேவதைகளால் நிறைந்திருக்கையால், மார்க்கத்தை யிங்கே காலசப்தத்தாலே காட்டுகிறதென்றறியவும்.

எந்த மார்க்கமாய்ச்சென்று திரும்பிவிடுகிறார்களோ, அதைச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

கூஹிஜ்ஜ்ருராதிராஹஸுக்ஷணாஸுவாஉத்தராயணம்|
தத்ரயாதாகதவ்ரஹ்மவித ஜநாஸ்தேஜநாஃ॥உச॥

(உச) அக்நிர்தேஜஸ்ஸுடன பகல் சுக்லபக்ஷம் ஷண்மாஸம் உத்தராயணம் ஸம்வத்ஸரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ச்சென்ற பிரம்மஞானிகள் பரப்ரம்மத்தை யடைகிறார்கள்.

யஜ்ஞோராத்ரியாக்ருஷ்ணாஸுவாஉக்ஷிணாயநம்|
தத்ரசாந்த்ரமஸம்ஜ்யோதிர்யோகீப்ராவ்ருநிவர்தகதே॥உந॥

(உந) தூமம் இரவு கிருஷ்ணபக்ஷம் ஷண்மாஸம் தக்ஷிணாயநம் முதலாகச்சொல்லப்படும் தூமாதிமார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்ற புண்ணியகர்மஞ் செய்தவன் சந்திரஸம்பந்தமான காந்தியையடைந்திருந்து மீண்டும் திரும்பி விடுகிறான்.

ஸுக்லக்ருஷ்ணகதீஹ்யேதே ஜகதஸ்ராஸ்ராஸதே|
ஏகயாயாத்யநாவ்ருத்திமந்யயாவர்ததேபுநஃ॥உசு॥

(உசு) சுக்லகதியென்கிற அர்ச்சிராதிமார்க்கமும் கிருஷ்ணகதியென்கிற தூமாதிமார்க்கமும் உலகத்திற்குச் சாசுவதமாய் ஏர்ப்பட்டவைகள். இவற்றுள்சுக்லகதியாற்சென்றவன் திரும்புகிறதில்லை; கிருஷ்ணகதியாற்செல்லுமவன் திரும்பிவிடுகிறான். [இதனால் இருவகையான ஞானிகளுக்கும் சுக்லகதியும் புண்ணியகர்மஞ் செய்தவருக்குகிருஷ்ணகதியுமென்று * சுருதியில் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.]

நைதேஸ்ருதீபார்தஜாநந்யோகீமுஹ்யதிகஸ்சந|
தஸ்மாத்ஸர்வேஷுகாலேஷு யோகயுக்தோபவார்ஜுந॥உஎ॥

(உஎ) இவ்விருவகையான மார்க்கத்தையுமறிந்த யோகியானவன் பிரயாணகாலத்தில் ஒருவனும் மோஹத்தையடையமாட்டான்; மற்றப்படி தனக்கென்று வகுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போவான். ஆகையால் பார்த்த! தினந்தோறும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச் சிந்தித்திருக்கையென்கிற யோகத்தோடுகூடியிரு.

(அ-கை.) இனி இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரார்த்தங்களை - யறிந்தவருக்குப் பிரயோஜநம் சொல்லுகிறது.

---

* தத்ர்யஸ்யாம்விஹ்நோர்யத்ரவைதஸோரஜஸாதவ ஏதஸ்மாத்வாஸ்மதேத ஏவிர்யஸ்ஸுவதிகாயத்ரியாஸ்ஸுவதிதயாஸ்ஸ ஏவிர்யஸ்ஸுவதி என்று சுருதி.

வெஷ-யஜ்ஞ-தவஸ்-வெவ ஶாந்தநஷ-யத்-ணஸ்வ
ஶ்வைதிஷ்டி | கூரீதத்வஸ்-ஶிஷ்யம்விதிக்வா யொகீவாஸ்ஶ்ரீநா
ஸ்-வைதிவாஹ்ருத்॥உஅ॥

(உஅ) வேதம் யாகம் தவம் தாநம் முதலிய புண்ணியங்களுக்கு எந் தப்பிரயோஜநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதை, இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பகவான்மகிமையை யறிந்தவன் உல்லங்கநஞ்செய்வான். [அதாவது-இதிலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தால் அவை யெல்லாவற்றையும் அற்பமாகநினைப்பான.] மறறப்படி பிரம்மஞாநியாய்ஞாநிகளுக்கிடமான மேலான முதல்வீட்டைச்சேருவான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

எட்டாவது அத்யாயம் முறறிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

உபாஸிப்பவர்களின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமான விசேஷங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உபாஸிக்கவைண்டும் பரமபுருஷன் மஹிமையையும் ஞாநிகளுக்குண்டான விசேஷத்தையும் விசாரித்து, பக்திரூபமான உபாஸநத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீபகவாநுவாச॥இதந்-தமஸ்-ஹ்ருதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே | ஜ்ஞாநம்விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வாமொக்ஷ்யஸேஶுபாத்॥க॥

(க) அர்ச்சுந! § அஸூயைகொள்ளாமலிருக்கிற உனக்கு மிகவும் இரஹஸ்யார்த்தமான பக்தியென்னும் உபாஸநஞாநத்தை, அந்தஞாநத்தின் கதி விசேஷத்தோடுகூட இப்பொழுது சொல்லுகிறோம். இதையறிந்து அநுஷ்டித்தாயாகில் நம்மைச் சேரவொட்டாமல் தடுக்கிற ஸகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுவாய்.

ராஜவித்யாராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம்|
ப்ரத்யக்ஷாவகமம்தர்ம்யம் ஸுஸுகம்கர்துமவ்யயம்॥உ॥

(உ) ஆச்சுந! நாம் சொல்லபோகிறஇந்தபக்தியானது,வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகையாலே இதறகு ராஜவித்தையென்றும், ரஹஸ்ய

---

§ அஸூயை=ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வேறுபட்டிருக்கிற அபாரமான எம்பெருமான் மஹிமையைக் கேட்டால், இது இப்படியெல்லாமிருக்குமா! என்று அதில நம்பிக்கை கொள்ளாமை.

ங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையாலே இராஜரஹஸ்யமென்றும் பெயர். நம்மோடு சேரவொட்டாமற்றடைசெய்கின்ற ஸகல பாபங்களையும் போக்கு ம்படி மிகவும் பரிசுத்தமானது; அறியவேண்டும் பொருளான நம்மைப் பிரத் யக்ஷமாய்க் காட்டக்கூடியது; அப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் தர்மத்தினின்று நீங்காதது. [என்றுல் தர்மமாவது மொக்ஷத்தைச் சாதிக்குமது; இந்தபக்தி யானதுதானே மிகவும் இனியதாய்க்கொண்டு அப்பொழுதே எம்பெருமானை பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டுகின்றமையால் தானே மோக்ஷஸுகத்தைக்கொடு த்தாலும் அதுவேதனக்குப்பயனுய் அத்தோடு நில்லாமல் உத்தமமோக்ஷமா ன நம்மையு மடைவிக்குமென்றபடி.] இப்படி இனியதா யிருக்கையாலே செய்வதற்கும் எளிதாயிருக்கும். மற்றஸாதநங்களைப்போலே பலனை யளி த்தபோதே யழிந்துபோகாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த பின்பும் அழியாம விருக்கும். [என்றுல் இப்படிப்பட்டபக்திரூபமான உபாஸநத்தைச் செய்ப வனுக்கு நம்மைத் தந்தபின்பும் நாம் என்செய்தோமென்று எண்ணும்படியா யிருக்குமென்றபடி.]

கூஸூஉயா நாஉவாஸுவாஷா யஉஸுவாஸுவாஸுவாஹவ|
கூவூராவ ஸுஉம்நிவதஉஸுஹெ ஜூதஸுவாஸுவதஉநி ॥கூ॥

(கூ) இப்படி மிகவும் இனியனுன நம்விஷயத்தில் பண்ணும் பக்தியா னது இனியதாயும் நம்மையடைவிப்பதாயும் அழிவற்றதாயுமிருக்க, இதைக் கைப்பற்றும்படியான நல்ல நிலையிலிருந்தும் விரைவில் ஆதரத்தோடு கைப் பற்றுதவர்கள் நம்மை யடையாமற்போவதோடு யம்னன ஸம்ஸாரத்தில் தானே அழுந்திப்போகிறார்கள். [ஐயோ! இதென்ன ஆச்சரியமென்றபடி]

(அ-கை.) அடையவேண்டும் பயனையும் சிந்தைக் கெட்டாததாயுமிரு க்கிற நம்மஹிமையைச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

உயாதஉதஸுஉம்ஸவஉம் ஜமஹுவஸுகூஉஸுமிதஉநா|
உகூஸுவாநிஸ்வஉஸுஹுஸுமிதாநி நவாஹஹெஷுவஷுவாஸுஉஃ ॥ச॥
நவஉகூஸுவாநிஸுஹுஸுமிதாநி வஸுஸுஜெயொமஜெஷுவாஸுஷு|
ஸுஹுதஸுஹுஸுநவஸுஹுஸுமதஸுவாஸுஉஉதாஸுஹுஸுமதஹாவநஃ ॥ஞ॥

(ச-ஞ) சேதனம் அசேதனம் என்றிருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும் எங்கும் மறைந்துரைகின்ற *அந்தரியாமியான நம்மால் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. [என்றுல்-இவைகளைத் தரிப்பதற்காகவும் ஆள்வதற்காக வும் பதியாயிருந்து வியாபித்திருக்கிறுமென்றபடி.] ஆகையால் ஸகல பூத

---

* அந்தரியாமிப் பிராம்மணத்தில் யஸ்ஸர்வேஷுயிவ ஸுதிஷ்டந்... ... யஸ்ஸர்வேஷுபூதாநிஸுயஸ்யாத்மாஸுதிஷ்டந்... ...யஸ்யாத்மாநஸுவேத என்று ஒன்றுலும் பார்க்கப்படாத அந்தரியமியால் எங்கும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கி ற தென்று சொல்லப்பட்டுளது.

ஈகளுமு அந்தரியாமியான நமபிடதிலிருகினறன. காமோ அவைகளிலிரு பபதிலலை [அதாவது நமகிலலைமையைபபறறி அவைகளாற சிறிதுமஉபகாரமிலலையெனறபடி] காம (அவைகளின்த தரிசத்துமடெழுறு ஜலமழுதலியவறறைததரிகின்ற குடமழுதலியவைகளினபடபோல) ஆதாரமாடட நரிகரிகிறெமெனபதலல, மற்றபபடி கேவலம நமது ஸுகறபமெனகிற இசசையிலேல தரிகரிகிறெம பாததையோ ஸாவேசுவரனுன நடமூலடைய யோகமஹிமையை? நம்மைததவிர யாருகாகிலும எஙகாகிலும இடபடிபபட சக்தியுளடா? ஸகலபூதஙகளையும தரிபபவனுகிய நாம அவைகளாற சிறிதம ஸஹாயமதனை பபெறாமல கேவலம ஸுகறப மாதரதாலு அவைகளை தரிகதம ஆண டுபாரிபாலிதமும வருகிறெமே இதுதான நமமுடைய யோகமாவது.

யயோகாஶஸ்தி தா நீ தஂ வா யுஃ ஸூ சூ தமொஷஹாநு|
தயோஸவ பூணிஹ்ரி தா நி ஶஸ்தா நீ தஂ வயாரய ॥ சூ ॥

(சூ) நிராதாரமான ஆகாசததில பெரியதான வாயுவானது இருதது கொணடு எஙகும வீசுகிறதைப பாரததால அநதவாயுவின நிலைமை நமஆதி நம எனறு அவசியம ஒபபுககொளளவேணடியதா யிருகிறதலலவா? அது போல எலலாபபூதஙகளும (அவைகளால காணபபடாத) நமபிடதில நிலை பெறறிருக்கும. இபபடியே * வைதிகாகளுரு சொனனாகள. $ கருதியு மிபபடியே சொலலுகிறது.

(அ-கை) பூதஙகளின ஸதிதியும பரவிருதியும இதர நிரபேக்ஷமான பகவதஸங்கலபாதீநமென்றூ கீழ, இபபொழுது அவைகளின உதபததிவிநா சஙகளும அவன ஸங்கல்பாதீநமெனகிறூ

ஸவபூஹ்மதாநிகளதெய வ்யகதிம்பாதெிஶாமி காழு|
கலபகூயெவ நவாநி கலபாஉளவிஸ்ருஜாமி ஹழு॥ எ॥

(எ) தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுளள வெலலாப்பூதஙகளும, நாமரூ பஙகளகொணடு பிரிகபபோகாமல் கேவலம் தமஸ்ஸு என்று சொலலப் பட்ட (நமசரீரமான) பிரகிருதியில, நான்முகனுககு முடிவுநாளான கலபகூ யத்தில நமஸஙகலபததால லயிகினறன, மறுபடியும கலபாதியில அவை

ஈ அந்தரியாமிப பிராமமணததில, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதி வீமந்தரெ ஸஞசரன் யஸ்ய ஆபஃ ஶரீரம் யோ அபோ அந்தரெ ஸஞசரன் எனறு சித்தும அசித்தும பகவானுககுசசரீரமாயிருபபதாகசசொலலு கையால ஸதிதியும பிரவிருதியும பகவாதீனமெனறதாயிறறு

* ஜெவொஉயஸ்ரா மரஸ்நிவ்ருதிரிஜொ விஶ்வாமஸ்ரஷ்டி தாநி வாயொஃ | விஶ்ருஜிஹெஜாமதிரஷாஉஸ்ருஜவிஷ்ணவிஶ்ரேஷ்ட பூஜவதிஜாயாஃ॥

$ ஶ்ருதிஃ ॥ வதவ்ருவாகூகூரவ்ருவ்ருபூஜாஸ்ருநமாமிஶ்ரு வஸ்ரமாவஹ்ரு உஸளவிய்ருதளதிஷ்டகஃ॥ ஹீஷாஸ்ரா ஜாதிவவிதவீஷொஜெதிஸ்ரமாஃ ஹீஷாஸ்ராஉதிஸ்ரஹ்ரு இத்யாதிகள.

கனை நாம்படைக்கிறேரும். இப்படியே † மநுசொல்லுகிறார். ‡ சுருதியும் இப்படியே.

வ்ருக்ஷாந்வ்ருஷபஶூ விவ்ருஜாதிவ்ருந்வ்ருந:|
ஸமதஶ்ராஶிஶங்க்ருத்தி ஸவஶம்வ்ருக்ருதெவ்ருஶாக:||அ||

(அ) விசித்திரமாய் விகாரப்படும் நம் பிரகிருதியை எட்டு வகையாக விகாரப்படுத்தி, தெவர் திரியக்கு மனிதர் தாவரம் என்கிற நால்வகைப் பூதங்களையும் குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும் அந்தந்தகாலத்தில் சிருஷ்டிக்கிறேரும்.

(அ-கை.) இப்படியாகில் வித்தியாசமாய்ப் படைப்பதனால் பகவானுக்குக் கருணையில்லையென்றும் மற்றும் தோஷங்களு முண்டாய் அவனை அக்கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்தாவோவென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

நவஶாதோ நிகுஶ்ரூணி நிவையுத்திய நஜ்ஜய|
உஶாவஶீ நவஶாவஶீ ந ஶிவஸ்துவைஷ்ருகுஶ்வ்ருவ்ருக:||கூ||

(கூ) அர்ச்சுந! வித்தியாஸமாய் ஸ்ருஷ்டிமுதலிய தொழில்களைச் செய்வதனால் நமக்குக் கருணையின்மை முதலிய குற்றங்கள் வரமாட்டா; ஏனென்றால்-தேவனையும் மனிதனையும் பிராணிகள் வித்தியாஸமா யுண்டாவதற்குக் காரணம் ஜீவர்கள்செய்த பூர்வகர்மம். நாமோ அந்த வித்தியாஸ விஷயத்தில் தட்டாமலிருக்கிறேரும். [இப்படியே * ஸ்ம்ருத்திகாரரும் சொன்னார்.]

யோயோயாங்கெஷணவ்ருக்ருதி ஸ்ஹமயதெவஸவராவராந்|
ஹெதூநாநெநகளஞ்ஜெய ஜமஜீவாரிவதுதெ||கo||

(கo) ஆகையால் ஜீவர்களின் கர்மத்துக்குத்தக்கபடி நம் பிரகிருதியானது ஸத்திய ஸங்கல்பனுகிய நம்மால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டதாய் சராசரமாயுள்ள இஜ்ஜகத்தை யுண்டாக்குகின்றது. இப்படி கர்மானுகுணமாக நாம்ஸங்கல்பிக்கிறேரு மென்கிற இந்த ஹேதுவினால்தான் உலகம் வித்தியாஸமாயிருக்கின்றது. [ஆகவிதனால் நாம் ஸ்வாமியாயும் ஸத்திய ஸங்கல்பனையும் கருணையின்மைமுதலிய தோஷமில்லாதவனையும் இன்னு மிப்படி பல்படியாயுமிருக்கிறேருமென்கிற இந்த நம்முடைய யோகத்தைப்பார் என்றதாயிற்று. இப்ப

---

† ஶந்:|க்ருஷீஷ்டம்தஶொஹமதி என்றும் வொஹிய ஃாயஸரீராதாக என்றுஞ்சொன்னார்.

‡ ஸ்ருதிः||யஸ்ஃாவ்ருக்ஷம்ஸரீரம் என்பது முதல் கவ்ருக்ஷிக்ஷொஷீயதெகக்ஷரம் தஶவஸிஷீயதெத என்றும், தஶக்ருஷீத்தஶவாஹமஶ்ஶவ்ருத்தெ ஷ்டி என்றுஞ் சொல்லுகிறது.

* வெஷஶ்ருவெநவ்ருக்ஷணெ ருநஷாவெக்ஷக்வாக என்றும் நகஶ்ருவிஹாமாஹிதிவெந்நாநாஹிக்வாக என்றும் ஸ்ம்ருத்திகாரர் சொன்னார்.

டியே சுருதியும் கூஷ்ணா நாயீவ்ஜதெவிஷ்வதெகக தஷிம்ஷ்வாநெ ரா
ஶாயயாஷநிராஷஃ॥என்றும்ஶாயாதை்வ்ய கூ்தீம்விஜ்ரா நாயிநதை்
உஹெஷ்வாழி என்றும் சொல்லுகிறது.]

கூவஜ்ஞா நதிஶாம்ஶ்மஶா ஶா நை்ஷீக நை்ஶாஸ்ரி தி।
வரம்ஹாவஜ்ஞா நஞ்ஞா ஜ்ஜஹ்ம தஜ்ஞெஹெஷ்வாழி॥கக।

(கக) இப்படிப் பூதங்களுக்கெல்லாம் மஹேசுவரனுப் ஸர்வக்ஞனுப் ஸத்திய ஸங்கல்பனுய் ஸகல ஜகத்துக்கும் முக்கிய காரணனுயிருக்கும் நாம் மிகவும் தயாளுவாகையாலே யாவரும் நம்மைப்பற்றிக் கடைத்தேறட்டுமென்று மனுஷ்யனுய் அவதரித்திருக்கிறோம். இதை (தீவினையால் மதிகெட்ட) இந்தப் பிராணிகள் அறியமாட்டாமல் கேவலம் உலகத்திலுள்ள மனிதரில் இவனுமொருவன் என்று ஸாதாரணமாய் நினைத்து விடுகின்றன. [என்றுல்:—பூதங்களுக்கிறைவனுகிய நாம் கருணையாலும் ஔதார்யத்தாலும் அன்பினுலும் இப்படி மனிதனுய்த தோன்றியிருமென்கிற இம்மேன்மையைச் சிறிது மோராமல், கேவலம் மனிதனுப்ப் பிறந்திருலேயே நம்மை இகழ்கிறார்கள என்றபடி.]

மொவாஶாமொவகூஜ்ஞானை மொவஜ்ஞா நாவிவெதஸஃ।
ராக்ஷஸீமாஸு-ரீம்வெவ வ்ய கூ்தீம்மோஹிநீம்ஶ்ரி தாஃ॥ கஉ॥

(கஉ) தையழுதலிய நம் மேன்மைக்கீடாக நாம் மனிதனுய் அவதரித்திருக்கிறோ மென்பதை யறிய வொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய், அரக்கர் தன்மையும் அசுரர்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப்பிரகிருதிக்குள் ளகப்பட்ட இந்தப்பிராணிகள், தாங்கோரிய கோரிக்கை யொனறும் நிறைவேறு மலும், எடுத்தகாரியமெதுவும் தலைக்கட்டாமலும், நினைத்ததெல்லாம் பழுதாய் (சராசரமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றையும் உள்ளபடியே அறியமாட்டாமையால்)எல்லாம் வியர்த்தமாயிருப்பதாக நினைத்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள். [என்றுல்-ஸர்வேசுவரனை நம்மைப் பிறருக்குச் சமமாக வெண்ணுமவன் நம்விஷயத்தில் எந்தகாரியத்தைச் செய்யமுயன்றாலும பயன்படமாட்டாதென்று திருவுள்ளம்.]

ஶொஹாதா நஸ்-ஶாஶாயீ மெஷ்வீம்வ்ய கூ்தீம்ஶாஶ்ரி தாஃ।
ஸஜ்ஞை ந நை ந்ரி நஷொ ஜ்ஞா கூஹாஹ்ம தாஸ்ரிவ்ய யீ॥கஊ॥

(கஊ) எவர்களாலும் தாம் செய்த புண்ணியவசத்தால் நம்மைச் சரணமடைந்து ஸகலபாவங்களையு மொழிததுத் தேயவீகமான ஸ்வபாவத்தை யடைந்திருக்கிறார்களோ அநதமஹாத்மாக்கள், (வாக்குக்கும மனதுக்குமெட்டாத நாமகாம ஸ்வரூபங்களோடுகூடிய)நாம் மிகவும் கருணையாலே ஸாதுக்களைக் காப்பதற்காக மனுஷ்யனுப் அவதரித்திருக்கிறோ மென்பதையறிந்து இடைவிடாத சிந்தையோடு நம்மை ஸேவிக்கிறார்கள். [என்றுல் நம்மை விரும்பியவர்களாகையால நம்மை ஸேவித்தாலல்லது நம்மனமும் ஆதமாவும் மற்றும்

கரணங்களும் தாளாமையாலே நம்மை ஸேவிப்பதே பெரும்பயனாகவிருக்கி றார்களென்றபடி.]

ஸததம்கீர்தயந்தோமாம் யதந்தஶ்சதாவ்ரதாஃ|
நமஸ்யந்தஶ்சமாம்பக்த்யா நித்யயுக்தாஉபாஸதே ||கச||

(கச) மிகவும் (நம்மையே விரும்பியவராகையால்) நம்மைக் கீர்த்தனஞ் செய்தல் நம்மை யடைவதற்காக யத்தநஞ்செய்தல் நம்மடிகளில் முடிசாய்த் தல் முதலிய செயல்களைச் செய்யாதபோது ஒருகூணைமுந் தரிக்கமாட்டாத வர்களாய், (என்றால் - நங்குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் நந்திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புளகித்து, ஸந்தோஷாதிசயத்தால் கத்கதஸ்வரத்தோடு நாராயண! கிருஷ்ண! வாஸுதேவ! என்றிப்படி சொல்லிக்கொண்டும், அப் படியே அர்ச்சனை முதலிய நமது ஆராதநத்திலும் அதற்கநுகூலமாகத் திருக் கோயில் திருநந்தவனம் முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தநஞ் செய்துகொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் * அவ் டாங்கமும் படியும்படி பூமியில் தும்பு சேறு மணல் என்று ஒன்றையும் பா ராமல் நம்மைக்கண்ட உடனே தடிபோல் விழுந்து தண்டன் ஸமர்ப்பிப்பவ ர்களாய்) எப்போதும் நம் ஸன்னிதியிலிருக்கவேண்டுமென்று அதற்காகத் தாமுள்ள நாளெல்லாம் நமக்கடிமை செய்வதே தொழிலாயிருப்பர்கள்.

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேநசாப்யந்ய யஜந்தோமாமுபாஸதே|
ஏகத்வேந ப்ருதக்த்வேந பஹுதாவிஶ்வதோமுகம் ||கஞ||

(கஞ) பின்னும் சில மஹாத்மாக்கள் முன்சொன்ன கீர்த்தநாதிகளோ டுகூட ஞாநமென்கிற யக்ஞத்தாலும் உபாஸிக்கிறார்கள். எப்படி? அனேகவித மாகவும் தனித்தனியாகவும் ஜகதாகாரமாகவும் ஸமஸ்தப் பிரகாரமாகவும் நாமிருப்பதாக நம்மை உபாஸிப்பார்கள். [அதாவது - எம்பெருமான் ஸ்ருஷ் டிக்குமுன்பு ஸூக்ஷ்மமாய் நாமரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒருகாலவிசேஷத்தில் "அனேகவிதமான நாமரூ பங்களோடுகூடிய ஸ்தூலமான சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரிக்கக் கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, தாமொருவனே தேவர் திர்யக்கு மனிதர் தாவரம் என்றுவிசித்திரமாயுள்ள உலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகத்தரித்திருக் கிறாரென்று நினைத்தவர்களாய் நம்மை உபாஸிக்கிறார்களென்றுதாத்பரியம்.]

(அ-கை.) மேற்சொல்லியபடி விசுவரூபமாகத் தாமே யிருப்பதாக வருளிச் செய்கிறார்.

அஹம்க்ரதுரஹம்யஜ்ஞஃ ஸ்வதாஹமஹமௌஷதம்|
மந்த்ரோஹமஹமேவாஜ்ய மஹமக்நிரஹம்ஹுதம் ||கஞ||

---

* அஷ்டாங்கம்-புத்தி, அபிமாநம், கைகளிரண்டு, கால்களிரண்டு சிரஸ் ஸாகிய இவ்வெட்டும்.

(கசு) அச்சுத! ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யக்ஞமும் மஹாயக்ஞமும் நாமே! பித்ருக்களை வளரச்செய்யும் 'ஸ்வதை' என்கிற அன்னமும் நாமே; தேவர்களுக்குப் பிரதிகரமான ஹவிஸ்ஸும் நாமே; மந்த்ரமும் நாமே; வேள்விக்குரிய நெய்முதலிய த்ரவியங்களும் நாமே; ஆஹவநீயம் முதலான அக்நியும் நாமே; ஹோமமும் நாமே.

விதாஹமஹமஸ்வதா ஹமஹமேவ தாவிதாஹமஹம்|
வைஸ்வதேவ மிதஞ்சாஹ மஜ்ஞாஹமேவ சாஹம்॥கள॥

(கள) சராசரரூபமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தாயுந்தந்தையும் மற்றும் $ தாதாவும் பாட்டனும் நாமே. அனறியும் வேதங்களா லறியவேண்டியதான பரிசுத்தவஸ்து எதுவோ அதுவும் நாமே; வேதத்துக்கு முதற்காரணமான ஓங்காரமும் அதினின்றுமுண்டான இருக்கு யஜுஸ்ஸாமம் என்கிற வேதங்களும் எல்லாம் நாமே.

கதிர்பர்தாபோக்தாஸாக்ஷீ நிவாஸஸ்ஸரணம்ஸுஹ்ருத்|
ப்ரபவப்ரலயஸ்தானம் நிதானம்பீஜமவ்யயம்॥கஅ॥

(கஅ) ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான ஸ்வர்காதிகளும் நாமே; தரிப்பவனும் ஆள்பவனும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவனும் உரைவிடமும் இடத்தைத்தந்து அநிஷ்டத்தை யொழிக்கும்புகலிடமும் இதஞ்செய்யுந்தோழனும் வஸ்துக்களின் உத்பத்தி லயஸ்தானமும் உண்டாவதும் அழிவதும் அழிவற்றமுதற்காரணமும் நாமே?

தபாம்யஹமஹம்வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாம்யுத்ஸ்ருஜாமிச|
அம்ருதஞ்சைவம்ருத்யுஸ்ச ஸதஸச்சாஹமர்ஜுந॥ககூ॥

(ககூ) அக்நியென்றும் சூரியனென்றும் நாமே தபிக்கிறேனும்; கோடைமுதலிய காலங்களில் நாமே நீரை வரட்டுகிறேனும்; அப்படியே மழைகாலத்தில் மழையைப் பொழிகிறேனும்; பிராணிகள் எதிரில் மறிக்குமோ அதுவும், எதிரில் பிழைக்குமோ அதுவும் நாமே; பலபேச்சென்ன? ¶ ஸத்தும் நாமே * அஸத்தும் நாமே. [என்றால் முக்காலத்திலுமுள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அவ்வோ ரூபங்களாயிருப்பவன் நானேயென்றபடி.]

(அ-கை.) இவ்வாறு எம்பெருமானே அநுபவிப்பதே போகமென்றிருக்கும் ஞானிகளான மஹாத்மாக்களின் செயல்களைச் சொல்லி, அவர்கள் பெருமையையே பின்னும் பெருக்குவதற்காக இங்கே அஜ்ஞானிகளான காமியார்த்திகளின் செயலை யருளிச்செய்கிறார்.

$ தாதாவென்றால் இங்கே தாய்தந்தையனைத்தவிற மற்றப்படி உத்பத்திக்கு ஒத்தாசையானவர்களைச் சொல்லுகிறது.

¶ ஸத் - தத்காலத்திலுள்ளது. * அஸத் - இறந்தகாலத்திலிருந்ததும் இனி உண்டாகப்போகிறதும்.

தெத்ரவிஜ்ஞாசம் வொஃவாஃவ்வெ்தவாவா யஜைஜ்ஞிஷ்டாவ்வ
முதிம்ப்ராயஜ்யயதே | தெவ்ணஜ்ஞாவாஃஜ்வ்ஸ்ரொஜ்ஞ மொக
ஜ்ஞுதி ஜ்ஞிவ்யாநுஜ்ஞிவிதெவஹொமாநு॥உ0॥

தெதம்ஹ்ஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ மொகம்வ்ஜ்ஞாயு கஜ்ஞீணைவ்ஸ்ரணைஜ்ஞ
தஜ்ஞ்ரொகம்வ்ஜ்ஞதி | வஸவம்த்ரயீயஜ்ஞ உந்வ்ரவ்ஸ்ரூ நாமதாமதம்
காஜ்ஞகாஜ்ஞாயுஹதே॥உக॥

(உ0-உக) கீழ்ச்சொன்னவர்களைப்போல வேதாந்தநிஷ்டையில் இல்லாமல் கேவலம் ருக்கு முதலிய மூன்றுவேதங்களில்மாத்திரம் நிஷ்டையுடையோருக்கு திஷாவித்தியர்களென்று பெயர். அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்படும் கேவலம் இந்திராதிகளை நோக்கிச்செய்யும் யாகங்களில் மிச்சமான *ஸோமக்கொடி ரஸத்தைக் குடித்து அதனல் ஸ்வர்க்கத்துக்கு விரோதமான ஸகல பாவங்களையுமொழித்து, கேவலம் இந்திராதிகளைமாத்திரம் உத்தேசித்துச்செய்த யக்ஞங்களைச் செய்துமுடித்து சுவர்க்கத்தைக்கோருகிறார்கள். பிறகு அப்படியே துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த சுவர்க்கலோகத்தையடைந்து, அங்குண்டான திவ்ய போகங்களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு ஹேதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாறே மறுபடியும் இம்மானிடலோகத்தில்வந்து சேருகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானத்தையடையாமல் கேவலம் வேதத்தில்மாத்திரஞ் சொன்ன தருமங்களையநுட்டிப்பதனல் சுவர்க்காதிகளான அற்பபலன்களையடைந்து அடிக்கடி போக்கும் வரத்துமாயிருக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) மஹாத்மாக்களோ ஒப்பில்லா வின்பமான நம் சிந்தனையைச் செய்து ஈறிலின்பக்கடலான நம்மையடைந்து மறுபடி திரும்பாமலிருக்கிறார்களென்று அவர்களுக்கு விசேஷங்காட்டுகிறார்.

கநந்ராஜ்ஞியஜ்ஞொஜ்ஞாம் யெஜ்ஞாஸ்ரூவாஸ்ரூவாவஹெ்தி |
தெஷாம்நித்ராஹிய்ஸ்ரூ நாம்யொமகக்ஷேம்வஹாஜ்ஞ்ரஹ்ம்॥உஉ॥

(உஉ) யாதொரு பயனையும் நாடாமல், (நம்மை நினையாமற்போனல் தரிக்கமாட்டாமையால்) எந்தவேளையும் கேவலம் நம்மையே சிந்தித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோ, ஸமஸ்த கல்லியாணகுணஸ்வரூபனும் ஸகல ஜகவரிய ஸம்பந்தனுமுள்ள நம்மைப் பல்படியாலும் பரவுகின்றார்கள். அப்படி நம்மோடு நித்தியமான நிலை தங்களுக்கு வேண்டுமென்று கோரின அவர்களுக்கு, நாம் (நம்முடன் சேர்க்கையாகிற) யோகத்தையும் (மீண்டுந் திரும்பாமையாகிற) க்ஷேமத்தையும் தருகிறோம்.

வனக்வநஜ்ஞெவதாஹ்ஸ்ரூ யஜ்ஞெஜ்ஞயாந்விதாஃ |
தெவிஜ்ஞாவெகளெ்ய யஜ்ஞெஜ்ஞ்ரியிவெமவ்ஜ்ஞகஜ்ஞ்ரு॥உக॥

(உக) இந்திராதிகளான இதரதேவதைகளிடத்தில் பக்திபண்ணி அவர்களை யாராதிப்பவர்களும் (வாஸ்தவத்தில் அத்தேவர்கள் நமச்சுச்சரீரமானை

---

* ஸோமக்கொடி - ஆட்டாங்கொடி.

யால) நம்மையே ஆராதிக்கிறார்கள, ஆனால முறைதபபி ஆராதிக்கிறார்கள அதாவது-இந்திராதிதேவாகளைக காமததாலாராதிகக்வேணடிய முறை * வே தாநததில எபபடி சொலலபபடுகிறதோ அபபடி யாராதிபப திலலை யெ னறபடி.]

(அ-கை) ஆகையால திரைவிதயாகள "காமங்களெலலாம இந்திரா திகளுககு அந்தராதமாவான பரமபுருஷனுககு ஆராதநரூபங்கள், ஆராதிக கததகக்வனும அவனே" என்று அறிகிறதிலலை அதனால் அவாகள மிதமான பயன்களைபபெறறவாகளாய நழுவிபபோகிற ஸ்வபாவமுளளவாளாகிறாக ளெனகிறர்.

கூஹம்ஹிஸ்வ-யஜா நாம் லொகாவ்ய-ரூவது|
நத-ரோஜிஜா நந்தி தக்வ நாதஶ்ரு வந்தி தே||உசு||

(உச) ஸகலமான யகஞங்களையும புஜிப்பவன நானதான், அதறகுதத காகபடி பலன கொடுபபவனும நானே, நமமை யிபபடி யறியாமையால இவ ராகள மறுபடி மறுபடி திரும்புதலை யடைகிறாகள.

(அ-கை) அஹோ' இதென்ன ஆசசரியம எலலாரும காமததைசசெய யாநிறக, அதில நினைவு வேறுபாட்டால சிலர அறபபலனகளையடைநது தவ றிபபோவதும, சிலர நிதநிபாநதபதமான மோக்ஷததைபபெறறு மீடசியில லாமறபோவதும- யிருகிறாகளே எனகிறர

யாந்தியதவ்ர தாதியவா ந்ரிதஞ்ஞு யாந்திவிதய்வ்ர தாஃ|
ஸ்ரீதாநியாந்திஸ்ரீதெஜ்ய்ர யாந்தி ஶ்ரீயாஜிநோவிஶாழ்|| உந||

(உந) இந்திராதிகளைக்குறிதது செயகிறுமெனகிற ஸங்கலபததோ டு யகஞமமுதலிய காமங்களைச செயயுமவர்கள இந்திராதிகளை யடைகிறா கள, பிதருகளைக் கோரிச்செயயுமவாகள பித்ருக்களை யடைகிறாகள, யக்ஷ ராக்ஷஸ பிசாசாதிகளைக குறிதது செயயுமவாகள அநத பூதங்களையே யடைகிறாகள. எவாகள அநத யக்ஞங்களையே "அநத தேவபிதருபூதங்களுக கு அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாதமாவை யாராதிகக்கடவோம" எனகிற ஸங்கலபததோடு நமமை ஆராதிகிறாகளோ அவாகள நம்மையே யடை கிறாகள. [எனறால —தேவாதிகளைப பூஜிபபவாகள அவர்களை யடைநது அவாகளோடு இனபததை யநுபவிதது அவாகள அழியும்போது தாமும அழிகிறாகள நம்மைப பூஜிபபவரோ ஆதியநதமிலலாமல ஸ்வகஞ்ஞுய ஸததிய ஸங்கலபஞ்ஞய எலலையில சீரான அநநதகலலியாணகுங்களுககுப பெ

---

* யதோவாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ இதியா தியாக விதிகிறவேதாநத வாகியங்களில அகண்டோததிரம் முதலியகரும ங்கள இந்திராதிகளுககு அந்தராதமாவான பரமாதமாவை உததேசிததுச செயயபபட்டாலதான அநத இந்திராதிகளைக குறிதது செய்ததாகுமென று சொலலபபடுகினறன.

ருங்கடலாயுள்ள ஈறின்பமான நம்மை யடைந்து மீண்டுந் திரும்பாமலிரு க்கிறார்க ளெனற்படி.]

வத்ரம்வை²ஷம்மஹதெஜோயம் யொஜிஹக்ஷ²தி³வ்யயஜ்ஞதீ|
தத்³ஹம்ஹக்ஷ்²யே²ஹ்ருதஜிஹ்மவ்ரீ²பதா³தி³நா ||உசு||

(உசு) எளிதில் ஸம்பாதிக்கக்கூடிய திருத்துழாய் முதலிய பத்திர த்தையோ புஷ்பதத்தையோ பழத்தையோ தண்ணீரையோ எதையாகிலும் எவரேனுகிலும் பக்தியோடு நமக்கு ஸமர்ப்பித்தாரேனுகில், (அப்படி ஸமர்ப்பிக்கி றதே புருஷார்த்தமென்கிற பரிசுத்தநினைவோடும் பக்தியோடுங்கூடி ஸமர்ப் பித்த) அதை, நாம் (ஸர்வேசுவரனுய் ஸகலலோகத்தையும் படைத்துக்காத் து அழித்து விளையாடுமவனுய் ஆசைப்பட்டதெல்லாம் அடைந்தவனுய் நி னைத்ததைச்செய்து முடிக்கவல்லனுய் எல்லையில்லாத பெருமையும் எண்ணி க்கையுமற்ற கல்யாணகுணங்களுடையனுய் தனக்குத்தானே ஈறின்ப மான ஸ்வஸ்வரூபத்தில் இன்புற்றவனுயிருந்தோமாகிலும்) கிடையாதது கி டைத்தாறபோல் மிகவும் ஆதரவோடு அங்கீகரிக்கிறோம். [இப்படியே மோ க்ஷதர்மத்தில் யாஜ்ஞ்யாவல்க்யம்ப்ரயாகாவஸ்²தம்ரைகாக்³ரமதபோ²தி⁴ம்|
தாவல்வ்ருʼஷ்ணிப்ரவரோவ்ரதீ³ஹ்யுபாதிவைவல்யபு³தி⁴ர்ஜகா³மஹ||என்று சொல் லப்பட்டது.]

(அ-கை.) ஞானிகளான மஹாத்மாக்களின் பெருமை இவ்வண்ண மிரு க்கையாலே அர்ச்சுந! நீயும் ஞானியாய் முனசொன்னபக்தியின் மிகுதியாலே மிகவும் வணக்கத்தையடைந்து நம்மைப்பாடுதல் நமக்குப் பணிசெய்தல் நம் மை அர்ச்சித்தல் நம்மை வணங்குதல் முதலியவைகளை யெப்போதுஞ் செய் துவந்து லௌகிகமாயும் வைதிகமாயுமுள்ள நித்திய நைமித்திகமான ஸகல கர்மங்களையும் இந்தவிதஞ் செய்யென்கிறார்.

யத்கரோஷியத³ஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷித³தா³ஸியத்|
யத்தபஸ்யஸிகௌந்தேய தத்குருஷ்வத³ர்பணம்||உஎ||

(உஎ) சரீரஸ்திதிக்காகச்செய்யும் லௌகிக கர்மமென்ன புசிக்கும் புசி ப்பென்ன இவைகளையும், ஹோமம் தானம் தவம் முதலிய (நித்திய நைமித்தி க) வைதிககர்மங்களையும் இவையெல்லாவற்றையும் நம்மிடத்தில் ஸமர்ப்பித் துவிடு. [என்றால்.—யாகம் தானம் முதலியவைகளால் ஆராதிக்கப்படுந் தேவ ர்களும் அந்த ஆராதநத்தைச்செய்து அதின் பலத்தைப் புசிக்கும் நீயும் நம க்கு ஆதீனமாயிருக்கையாலே யாவருக்கும் மேலான பதியாய் முதல் சாத் தாவாயுள்ள நம்மிடத்தில் (ஆராதித்துப்பயன் பெறுகின்ற) உன்னையும் (நீ யாராதிக்குந்) தேவர்களையும் ஸமர்ப்பித்துவிடு [நீயும் அத்தேவர்களும் நமக்க டிமைசெய்யத தக்கவர்க ளெனபதை மிகவும் பிரீதியோடு நினைத்திருவெ ன்றபடி.]

ஶுபா⁴ஶுபை⁴ரேவம்மொக்ஷ்யஸேகர்மப³ந்த⁴னை:|
ஸந்ந்யாஸயோக³யுக்தாத்மாவிமுக்தோமாமுபைஷ்யஸி||உஅ||

(உஅ) இப்படி ஸங்கியாஸ யோகத்தோடு கூடி அதாவது - உன்னை நமக்காளாகவும் கர்மத்தை நமக்கு ஆராதநமாகவும் நினைத்து, லௌகிக வைதிககர்மங்களைச் செய்துவந்தாயாகில் நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனுமான பழையகர்மமென்னுங் கட்டினின்று விடுபட்டு நம்மையே யடைந்து வாழ்வாய்.

(அ-கை.) நமக்கு லோகோத்தரமாய் இன்னமொரு ஸ்வபாவமுண்டு; அதைக் கேளென்கிறார்.

ஸதோஹமஸ்ய ஜகதோ நதிதவஷ ந நிதவஷ ஏவாஸ்மி நயிபுஃ।
யெஹஜுதீ தரீஸம்ஹரூ ஏயிதி தெ தவஷ வாவ ஏஹழு॥ உகூ॥

(உகூ) தேவர் திர்யக்கு மனிதர் தாவரம் என்று (சாதியாலும் உருவத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அறிவினாலும்) மிகவும் ஈனமாயும் ஏற்றமாயுமுள்ள ஸகல பூதங்களிலும் யாரேயாகிலுமாம், நம்மை ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் "இன்னான் உயர்ந்தவ னின்னான் தாழ்ந்தவன்" எனறு நமக்கில்லை; எல்லோருக்கும் ஸாம்ஸமமாயிருக்கிறோம். ஜாதிமுதலான காரணத்தைக்கொண்டு ஒருவனைப் பகைக்கவும் மாட்டோம்; ஒருவனை விரும்பவும்மாட்டோம். மற்றப்படி நம்பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல் நாமே கதியென்று எவர் நம்மைச் சேவிக்கிறார்களோ அவர்களை ஜாதி ஒழுக்கம் முதலியவைகளால் உயர்ந்தாலுந் தாழ்ந்தாலும் நமக்கு ஸமமான குணமுள்ளவர்போல நம்மிடத்திலேயே யிருத்துகிறோம். நாமும் அபபடியே நமக்கு மேற்பட்டவர்கள்போல் அவர்களிடத்தில் தானே யிருக்கிறோம்.

கவிவெதரீ ஹு ராஜரிஷயோ ஹஜுதெஜிஸி நநுஸாக்।
ஸுகாயரவஸிதேவ ஏ ஸுகு ஏவவஸிதோ ஹிஸுஃ ॥கூ0॥

(கூ0) அதிலும் அந்தந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கு எதைச்செய்யும்படியாயும் எதை நீக்கும்படியாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதைக் கடந்தாலும், யாவனொருவன் முன்சொன்னபடி நம்மைச் சேவிப்பதே பயனுயிருக்கிறானே அவன், ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாக நினைத்து வெகுமதிக்கத்தக்கவனே. [என்றால் முன்சொன்னவர்களுக்குச் சமமானவனென்றபடி.] அதெப்படியென்றால் - அவன் செய்யும் வியவசாய மப்படிப்பட்டது. [அதாவது- "ஸகல ஜகத்துக்குங் காரணமாய் பரப்பிரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே சராசரங்களுக்கு மிறைவன், எனக்குத் தெய்வம், என்னுசான், என்தாழன், எனக்கினியன்" என்றிப்படி ஒருவராலும் அடையப்படாத விவசாயத்தை யடைந்து அதற்கேற்றபடி யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் நம்மையே கதியாய் அடைந்திருக்கிறான்.] [ஆகையால் இப்படிப்பட்ட விவசாயமும் அதற்கேற்ற செயலுமாயிருக்குமவன், அறப ஆசாரத்தைக் கைவிட்டானென்று அதற்காக அவனை ஆதரிக்காமலிருக்கப்போகாது; மற்றப்படி வெகுமதிக்கத்தக்கதென்று திருவுள்ளம்]

(அ-கை.) நல்லது நாவிரதொஹ்ஸ்ரிதா நாஸாஹொநாஸ்ரு
ஸாஹிதம்। நாஸாதஸோநலொவாவிவ்ருஜ்ரூநெநெந்ரஸாவ்யாஸ॥
என்று சுருதி சொல்லுகிறபடி ஆசாரத்தில்தவறினுல் மென்மேலும்இவன்எம்
பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையாகுமே யென்றுல் அருளிச்செய்கிறார்.

கஷிவ்ரும்லவதியஜ்ஞாதா ஸ்ரஸ்வாஹ்வாதிம்நிமஹ்வதி।
களெயவ்ருதிஜாநீஹி நரிஹகூர்வ்ருணஸ்ருதி॥ஙக॥

(கூக) நம்மிடத்தில் பிரீதியால் நம்மை யடைந்தவன் பாவத்தை யொ
ழிக்கின்றமையால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் வேரோடுகளை
ந்து *தர்மாத்மாவாய் விடுகிறான். [என்றுல் யாதொருவிரோதமுமின்றி நம்
மை யடையவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு அதனுல் நம்மை யடைவ
தற்கு விரோதமான துராசாரத்தினின்று நீங்குகிறான்.] ஓ! குந்திபுத்திர!
இவ்விஷயத்தில் நீயே பிரதிக்ஞை செய்யலாம். நம்பக்தியிலிழிந்தவனை வி
ரோதமான நடவடிக்கையைச்செய்துவந்த போதிலும் கெடுதியடையமாட்
டான். மற்றப்படி பக்தியின் மஹிமையால் ஸகலமான விரோதிகளையும்
போக்கடித்து எந்நாளும் துராசாரத்தினின்று விலகினவனுய் விரைவில் பரி
பூர்ணபக்தியை யடைவான்.

ஜ்ஞாம்ஹிவாயுவ்ருவாஸ்ரிதா யெவிஸ்ருஷ்டீவாவொநயः।
வஸியொவிவஸ்ருஷ்டாஸ்யாஸ்மஜ்ஞா வ்ஹெவியாஜ்ஞிவாஸாம்மதிः॥
தீர
கவ்வை நஸ்ரேஷ்டாஹணாஸ்ருஷ்டாஸ்ருஷ்டா ஹகூராராஜஷ்யஸ்யா।
கூநிதாஸ்ருஷ்வம்மொக ஜிஜ்ஞாவ்ருஹ்ஜ்வஸாயி॥ஙஙக॥

(கூஉ-கூங) ஸ்திரீகள் வைசியர் சூத்திரர் இன்னுமிப்படி பாவஜன்ம
மெடுத்தவர் யாரேயாகிலும் நம்மை ஆஸ்ரயித்தாராகில் உத்தமமானகதியை
யடைவார்கள். அப்படியிருக்க பிராம்மணரும் ராஜரிஷிகளுமான புண்ணிய
ஜன்மாக்கள் பக்திபண்ணுகளாகில் கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால் ராஜ
ரிஷியான நீ, அர்ச்சுந! அசாசுவதமாய் தாபத்திரயத்தால் மூடப்பட்டுச்
சிறிதும் இன்பமற்றதாயிருக்கு மிவ்வுலகதனி லிருந்தபடியே நம்மை ஸேவி
க்கப்பார்.

(அ-கை.) பக்தியின் ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உந்நாஸவஜ்ஞுகூதா ஜ்ஞாஜீவாம்நஜ்ஞஸ்ரு।
ஜாஜ்ஞவைஷ்ருவியஸ்ரைகூவ ஜாதா நம்ஜிதாயணஃ॥ஙச॥

(கூச) அர்ச்சுந! எப்பொழுதும் நம்மிடத்தில் தானே மனதைவை.
அதாவது:—ஸர்வேசுவரனுய், ஸகல தோஷங்களுக்கு மெதிரான கல்யா
ணமே ஸ்வரூபமாய், ஸர்வக்ஞனுய், ஸத்தியஸங்கல்பனுய் ஸகலஜகத்துக்கும்

* இதைத்தான் யஜ்ஞ்ஞாஸ்ருவாரஹஸ்யமென்று ஆரம்பத்தில் தர்ம
சப்தத்தாலருளிச்செயதார்.

முக்கியகாரணனுய், பரப்பிரம்மமாய், புருஷோத்தமனுய், தாமரையிதழ் போல் அமலங்களான திருக்கண்களுடையனுய், தெளிந்த நீருண்டமேகம் போன்றவனுய், ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரேதடவையாய்த் தோன்றினப்போல் ஒளிர்கின்றவனுய்,லாவண்ணிய மென்னும் அமுதவெள்ளத்துக்குக் கடலாய் நீண்டு பருத்துள்ள நான்கு திருத்தோள்களுடையனுய்,மிகவும் பிரகாசமான பீதாம்பரமுடுத்தவனுய்,அதி நிர்மலமான கிரீடம், மகரகுண்டலம், ஹாரம், தோள்வளை, கடகம் முதலிய ஆபரணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளவனுய், அபாரமான கருணை,தண்ணளி,அழகு,இனிமை, அடக்கம், வண்மை முதலிய குணங்களுக்குப்பெருங்கடலாய்,பிராணிகளிடத்தில் யாதொருவிசேஷமுமில்லாமலிருக்கச்செய்தேஅவைபாவைக்கும் புகலிடமாய்,ஸர்வஸ்வாமியாய்இருக்கும் நம்மிடத்தில் தைலத்தாரைபோலஇடைவிடாதசிந்தனையைச்செய். அச்சிந்தையும் நம்மிடத்தில் மிகுந்தபிரீதியுடன கூடியிருக்கட்டும்;அப்படி நம்மை அநுபவித்து, ஈறிலின்பமான அவ்வநுபவத்தால் நம்மை *ஆராதிப்பதே தொழிலாயிரு. [இதனுல் நம்மை யநுபவிப்பதிலுண்டான பிரீதிக்குப்போக்குவீடாக நமது கைங்கரியமே தொழிலாகும்படி நம்மிடத்தில் மனம்வையென்றதாயிற்று.] இப்படி நமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வதோடு அந்தராத்மாவான நம்மிடத்தில் மிகுதியும் வணக்கதோடு கூடியிரு; அதுவுமின்றி நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாதபடி நாமே கதியாயிரு; இப்படி எல்லையிலின்பப் பெருக்கான நம் அநுபவத்திற்கு யோக்கியமாம்படி மனதைத்திருத்தினையாகில் பிறகு நம்மையேயடைவாய். [என்றால்-இப்படிப்பட்ட மனதைக்கொண்டு நம்மைத்தியானஞ்செய்து நம்மை அநுபவித்து நம்மை யாராதித்து வணங்கி நாமே கதியாயிருந்தாயாகில் நம்மையே யடைவாயென்று தாத்பரியம்.]

[ஆகவிப்படி (சரீரத்தைக் காப்பதற்காகச்செய்யும்) லௌகிகக் கருமங்களும், (நித்திய நைமித்திகங்களான) வைதிகக்கர்மங்களும் நம்பிரீதிக்காக (நமகடிமையாயிருக்கிற) உன்னைக்கொண்டுநம்மால்செய்விக்கப்பட்டனவென்று நினைத்துச் செய்தவனுய், எப்போதும் நம்விஷயத்தில் கீர்த்தநம்முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, நம்மாலாளப்படு மிவ்வுலகுக்கெல்லாம் நமக்காட்பட்டிருக்கையே ஸ்வரூபமென்று நினைப்பதோடு மிகவும் இனியவைகளானகுணங்களையும் சிந்தித்துக்கொண்டு நாடோறும் கிழ்ச்சொன்னபடி இவ்வுபாஸநத்தைச்செய்து வந்தாயாகில் நம்மையே யடைவாய் என்றருளிச் செய்தாராயிற்று.]

ஸ்ரீபகவத்ராமநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

---

* ஆராதநமென்பது - பரிபூர்ணமான அடிமைத்தொழில். அதாவது ஔபசாரிகம், (அர்க்கியம், பாத்தியம்) ஸாம்ஸ்பர்சிகம், (திருமாலை முதலியன) ஆப்யவஹாரிகம், (அன்னம் தண்ணீர்முதலியன்) இவைமுதலிய வெல்லாப்போகங்களையுங் கொடுத்தல்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ

பதிநாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

பக்தியோகம் ஸாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது பக்தியுண்டாவதற்காகவும் அது வளருவதற்காகவும், எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற ஐசுவரியம்முதலிய கல்யாண குணத்தொகையின் முடிவின்மையும், ஜகமெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச்செல்லும்படியா யிருக்கின்றமையும் விஸ்தரிதத்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ஹமவா நுவாச|| ஹமயவனவஷஹாவொவாஹொ ஸுணுதெ வாசிம்வஃ | யதெ தஹம்வியயாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா|| க||

(க) பார்த்த! நம் மஹிமையைக்கேட்டு ஸந்தோஷிக்கின்ற உனக்கு நம்விஷயத்தில் பக்திபிறந்து வளரும்படி உனக்கு இதஞ்செய்யவேண்டி மறுபடியும் நம்மஹிமையையே விளக்குவதான சிறந்ததொரு வார்த்தை சொல்லுகிறோம். இதைக் கவலையில்லாத மனதோடு கேள்.

நதெவிதுஃ ஸுரகணாஃ ப்ரபவம் நமஹரஷயஃ|
ஸுரானாதிஹிதுர்தெவா நாம் மஹரஷீணாஞ்சஸர்வஶஃ||உ||

(உ) தேவகணங்களும் மஹரிஷிகளும் புலன்களுக்கெட்டாத விஷயங்களைப் பார்க்கக் கூடியவராய் மிகுந்த அறிவுடையரா யிருந்தாராகிலும் நம்முடைய நாமம் கருமம் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் முதலியவைகளை அறியமாட்டார்கள். ஏனென்றால்:—அத்தேவாதிகளுக்கெல்லாம் நாம் ஸகலவிதத்திலும் ஆதியாயிருக்கிறோம் [என்றால:—நாம் ஆதியாகையால் அவாளுடைய தேவத்தனமைக்கும் ரிஷித்தன்மைக்குங் காரணமான புண்ணியத்துக்குத் தக்கபடி அவாளுகளுக்கு நாம் கொடுத்திருக்கு மறிவு கொஞ்சம்; அதைக்கொண்டு அவர்கள் நமது அளவற்ற ஸ்வரூபாதிகளை யுள்ளபடியே யெப்படி யறியக் கூடும்? என்றபடி]

(அ-கை.) இப்படி தேவாதிகளாலு மறியப்போகாத தம்மையுள்ளபடியறிந்தால் அது பக்தியுண்டாவதற்கு விரோதியான பாவத்தைபோக்குமென்கிறார்.

யொமாமஜமநாதிஞ்ச வெத்திலொகமஹெஶ்வரம்|
ஸுஸுமிஶுவிஹுதெ ருஷ்டு ஸவபாபைஃ ப்ரமுச்யதெ||ந||

(க) நாம் பிறப்பிலியென்றும்(அதாவது:—விகாரப்படுகின்றஅசேதனமென்ன, அத்தோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்புடன்கூடிய ஸம்ஸாரி சேதனக்களின்னஇவர்களைக்காட்டிலும்வேறுபட்டவனென்றும்) அநாதியென்றும் (அதாவது:—ஹேயமானப் பிரகிருதியோடு மூற்காலத்தில் கலந்திருந்த மூக்

தாத்மாக்களைக் காட்டிலும்* வேறுபட்டவனென்றும்) லோகேசுவரர்களா னப் பிரம்மாதிகளுக்குமீசுவரனென்றும் இப்படி $மூடத்தன்மையற்றுமனித ருக்குள் எவனொருவன் அறிகிறானே அவன் நம் பக்திக்கு விரோதமான ஸகலபாவங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

[என்றால்—'உலகத்தில் அரசன் மற்றமனிதர்களிலொருவனை யிருக்க ச்செய்தே சில கர்மவிசேஷத்தால் அம்மனிதருக்கிறைவனாகிறான்; அப்படி தான் தேவேந்திரனும், அண்டாதிபதியும், அணிமைமுதலிய ஐசுவரியத்தை யடைந்த மற்றவரும். ஆனால் இந்த லோகமஹேசுவரனோ' காரியம் காரண மென்றிரண்டு நிலைபொருந்திய அசேதநமென்ன, ஸம்ஸாரிகள் முக்தர்களை னென்ற சேதநர்களென்ன, இவர்களெல்லாரையுங்காட்டிலும் அளவிறந்த கல்வி யாண குணங்களுக்கு இருபபிடமாய் ஆள்வதே ஸ்வபாவமுய்வேறுபட்டிரு க்கிறான்' என்றிபபடிஎவன் நம்மை யறிகிறானோ அவன் ஸகல பாவங்களினி னைறும் விடுபடுகிறான் என்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படி தம் ஸ்வபாவத்தைச் சிந்தை செய்வதனால் (பக்தி யுண்டாகாமலிருக்கும்படி விரோதிக்கின்ற) பாவங்கள் நசிக்குமென்றும், விரோதமொழிந்ததாகில் தன்னடையே பக்தியுண்டாமென்றும் அருளிச்செ ய்து, தமது ஐசுவரியத்தையும் கல்லியாண குணங்களின் விஸ்தாரத்தையும் சிந்திப்பதால் அந்தபக்தி விருத்தியடையுமென்பதை யருளுகிறார்.

஬ுத்³தி⁻ர்ஜ்ஞா நமஸம்மோஹ꞉ க்ஷமாஸத்ய₃ம்த³ம꞉ ஶம꞉।
ஸுக₂ம்து³꞉க₂ம்ப⁻வோபா⁻வோ ப⁻யம்சாப⁻யமேவ ச ॥ச॥

அஹிம்ஸா ஸமதாது⁻ஷ்டி ஸ்தபோதா₃நம்யஶோ(அ)யஶ꞉।
ப⁻வந்தி பா⁻வா பூ⁻தாநாம் மத்த ஏவ ப்ருத²க்³விதா₄꞉ ॥ஞ॥

(சு-ஞ) .புத்தி (நிரூபிக்கும்படி மனதுக்குண்டான திறமை) ஞானம் (சித் தது அசித்துவிஷயமாய உண்டாகும் நிச்சயம்) அஸம்மோஹம் (சிப்பியைக்கண் டு இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததென்று பிரமித்தவன், பிறகுஇது வெள்ளியை ச் சொந்ததல்லவென்று அந்நினைவையொழிக்கை) பொறுமை (மனதிற்கு வி காரமுண்டாகும்படியான தருணத்தில் விகாரமடையாமலிருக்கை ஸத்தியம் (தான்கண்டது கண்டபடியே பிராணிகளுக்கு ¶ இதமாகப் பேசுதல்) தமம் புறக்கரணங்களை அந்தந்தங்களிற் செல்லவிடாமற்தடைவது) சமம் (அந்த ஃகரணத்தை யப்படித்தகைவது) சுகம் (தனகு இஷ்டமாய் அநுபவிப்பது) துக்கம் (தனக்கு அநிஷ்டமாய் அநுபவிப்பது) பயம் (விருத்தி;அதாவது:— இஷ்டத்தை அநுபவிப்பதால் மனதுக்குண்டாகும களிச்சி) அபாவம் (அநி ஷ்டத்தை யநுபவிப்பதால் மனதுகுண்டாகும் இரக்கம்) பயம் (துக்கமுண் டாவதற்குக் காரணத்தைக் காண்பதால் வரும் துக்கம்) அபயம் (அந்தப்ய மில்லாமை) அஹிம்ஸை (பிறனுடைய துயரத்துக்கு ஆளாகாமை) ஸமதை

---

* நிரவதியும் என்று ஒதுகிறபடியேசுவரனுக்கு ஒருத்தாலும் ஹே யகுணம்பந்தமில்லாமையாலே முக்தஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடு சொ ல்லுகிறது.

$ மூடத்தன்மை-எம்பெருமானே மற்றவர்களிலொருவனென்னும் நினைக்கை.

¶ இங்கே மனதின் செயலைச்சொல்லுகிற விடமாற்சரியாதி தோஷ ரஹித்துக்குத் தகுந்த நினைவைச் சொல்லுகிறது.

(தான், தனது இஷ்டன், தன் விரோதி, யாவரிடத்திலும் நன்மைதிமைகளில் ஒரு மனதாயிருக்கை) தஷ்டி (ஆத்மாக்களெல்லாங்கண்டுஸந்தோஷித்தல்) தவம் (சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி போகத்தைச் சுருக்குகையாகிற காயக்கிலேசம்) தானம் (தான் புஷிப்பதைப பிறருக்களித்தல்) கீர்த்தி (குணமுடையவனென்கிற பிரஸித்தி) அகீர்த்தி (குணஹீனனென்கிற சொல்) இவைமுதலிய மநோவியாபாரங்களெல்லாம் பிராணிகளுக்கு நம் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன.

(அ-கை.) பிராணிகளின் ஸிருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்குப்பிரவர்த்தகர்களாயிருப்பவர்களின் பிரவர்த்தியும் நமது ஸங்கலபா தீனந்தானென்கிறார்.

உஹஷ்டியஸ்தவபவமவ்ருத்தயஶ்சராசரா நவஸ்யா|
உஷ்டாவாசா நஸாஜாதா யேஷாம்தானாஸ்வதாஜாஃ||சு||

(சு) அர்ச்சுந! சென்ற மனுவந்தரத்தில் பிருகுமுதலான ஸப்தரிஷிகள் நித்திய சிருஷ்டிக்காகப் பிரமனுடைய மனதிலுண்டானார்களே அவர்களும், நித்திய ஸ்திதியைப் பிரவிருத்திப பிக்கைக்காக ஏர்ப்பட்டஸாவர்ணிகனென்கிற நானகுமநுக்களும், நமமுடைய நினைவின்படி யிருப்பவர்கள். அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய ஸந்தாநமயமாயுள்ள இவ்வுலகத்திலிருக்கும் பிரஜைகள்யாவும் பிரளயம் உண்டாகிறவரையில் கூனைஞ்தாறும் ஸந்தாநதையுண்டுபண்ணி வளாத்து வருகினறன.

வநதாம்விஜ்ஞதிம்யொமம்ய ஜ்ஜயொவெத்தத்தத்தஃ|
லொவிகூஉவ்ருநயொமெந யாஜ்ருதெநாத்ருஷம்ஶயஃ||எ||

(எ) இப்படி யெலலாருடைய உத்பத்தியும் ஸ்திதியும் பிரவர்த்தியும் நமது ஸங்கலபாதீந மென்கிற இந்த நம் ஐசுவரியததையும் நம்முடையகல்லியாணகுணங்களுடைமையையும் எவன் உள்ளபடியறிகிறானே அவன் சலியாத பக்தியையடைந்து வாழ்வான். இதில்ஸம்சயமில்லை. [என்றால் - நமது ஐசுவரியத்தையும் கல்லியாண குணத்தையும் அறிந்தால் அது பக்தியொகதை வளர்க்குமென்கிற விஷயததை நீயே பார்க்கப்போகிறாயென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) ஐசுவரியத்தை யறிந்தபின் பக்தியானது பக்குவமாகும் படியை யருளிச்செய்கிறார்.

கஹம்ஸவ்ருஷ்ருஹவொ உதஸவ்ரும்ப்ருவதஸ்துத|
உதிஷ்டாஹஜஞெசாம் ப்ரூயாஹாவஸஸ்ருதா||அ||

(அ) சிததும் அசித்துமாய் விசிததிரமாயுள்ள இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் நானே உத்பத்தி காரணமென்றும் இவை நாம்மாலேயே பிரவர்த்திக்கினறனவென்று மானபின்பு நிகரற்ற ஐசுவரியமும், ஸௌந்தரியம் முதலிய கல்லியாண குணததொகையும், மமக்கு ஸஹஜமதானென்று நினைதது ஞானிகளாயிருப்பார் நலமான தாதபரியத்தோடுகூடி ஸகல கல்லியாணகுணநிதியான நம்மை ஸேவிக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) ஸேவிக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

உஷ்தாஷ்டதவ்ருாணா வொயயஜ்ஞைர்வாஸுரூழி|
கமயஜ்ஞஶாம்நிதி ஜ்ஞாஷ்டி ஜிவாஶிஷி||கூ||

(கூ) சித்ததனை நமக்கென்றே பறிகொடுத்து, அப்படியே நம்மைப் பிரிநதால் தரிக்சமாட்டாமை பிராணனையும் நமமாதீநமசெய்து, தாந்தாம

அநுபவித்த நம்முடைய குணங்களையெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த திவ்விய சேஷ்டிதங்களையு மெடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஸந்தோஷித்து ஆநந்திக்கிறார்கள். [சொல்லும்போது இனிய தாய் அதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கையாலே சொல்லுமவர்களும், கேட்டபோது செவிக்கினியதாயிருக்கையாலே கேட்பவர்களும், ஸந்தோஷிக்கிறார்களென்றபடி.]

தேஷாம்ஸததயுக்தாநாம் ஜ்ஞாநம்தீ³திவ²முச்யதே|
ஒஒாதி³வ²ஜியொமஜ்ஞம் யெநமாமுபயாந்தி தே ||கo||

(கo) அப்படிப்பட்ட அவர்கள் நம்மோடு எப்போதுஞ் சேர்த்திருக்க வேண்டுமென்று நம்மைச் சேவிக்கிறபடியால அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட புத்தி விசேஷத்தை (அதாவது பக்திரூபமாய் பக்குவமான ஞாந விசேஷத்தை) நாம் பிரீதியுடன் கொடுக்கிறோம். அதைக்கொண்டு அவர்கள் நம்மையடைகிறார்கள்.

தேஷாமேவாநுகூ²ம்பார்த²மஹமஜ்ஞாநஜம்தமः|
நாஶயாம்யாத்மபா⁴வஸ்தோ² ஜ்ஞாநதீ³பேந பா⁴ஸ்வதா ||கக||

(கக) மேலும் அவர்களை அநுக்கிரஹிப்பதற்காகவே நாம் அவர்களுள் ளத்திலிருந்து நம்முடைய கல்லியாணகுணங்களைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கள் நம்மை யறிவதென்கிற பிரகாசமான தீபத்தாலே (அக்ஞாநத்தாலுண்டானதாய் நம்மை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களைக்கண்டால் விடமாட்டாததாய் முன்பழகியதாயுள்ள) கலக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறோம்.

(அ-கை.) இப்படி ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு எம்பெருமானுக்கே உரியனவாய் கேட்பவர்களின் சேவிக்கு மிகவு மினியவையாயுள்ள திருக்கல்லியாணகுணங்களையும் அவனுடைய ஐசுவரியச்சிறப்பையுங் கேட்டு அர்ச்சுநன் அதை விஸ்தாரமாய்க் கேட்கவேண்டுமென்கிற அவாவிலுல் பிரஸ்நம் பண்ணுகிறான்.

அர்ஜுந உவாச|பரம்ப்³ரஹ்மபரம்தா⁴மபவித்ரம்பரமம்ப⁴வாந்||

(ககஉ) அஹோ ஸ்வாமி! * பரம்ப்³ரஹ்ம என்றும், † பரம்தா⁴ம என்றும்,

---

*பரம்ப்³ரஹ்ம என்கிற சுருதிகள் —ய ஏதாவாஜோ நிஹ்ஸ்ருதா நி ஜாயந்தேயேந ஜாதா நி ஜீவந்தியத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞா ஸஸ்வதத்ப்³ரஹ்ம|| ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதிபரம்|| ஸயோஹவைதத்பரமம் ப்³ரஹ்மவேத³ப்³ரஹ்மைவ ப⁴வதி|| இத்யாதிகள்.

† பரம்யாஸ (அதாவது பரஜ்யோதிஃ) என்கிற சுருதிகளோ! ஸ யயாதத்பரமக்ஷரம்வேதி³தவ்யம்யத்ர விஶ்வம்பரம்நிதா⁴நம்|| பரஜ்யோதிரஹம் விவஸ்வத்ஸ்வேந தேஜஸாப்³ரஹ்மப்ரகாஶேந ஸதாபோ⁴ஸயந்|| தம்ஹவாஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதிரிதி|| இத்யாதிகள்.

ன்றும், $ வாரஸ்வவிதரம் என்றும் சுருதிகள் யாரைச் சொல்லுகின்றனவோ அந்த பகவான் தேவரீரன்றோ?

வாராஷ்டம்ஸாஸ்ரதம்ஸிவ்ய ஸாஸ்திஹவதிஜ்ஜம்விஹாழ்॥கஉ॥
கூஹாஸ்யாஷயஸ்வெது தெவவதிந்நாராஹஸ்யா।
கவிதாரதெவமொவ்யாஸ ஸயம்வெவஸ்வீவதிதெ॥ கஊ॥

(கஉ-கஊ) பரமானதத்துவம் இதென்றும் அவரமானதத்துவம் இதென்றும் உள்ளபடியே யறியவல்லரானவெல்லாரிஷிகளும், தேவரீரைத் திவ்ய புருஷனென்றும் ஆதிதேவனென்றும் பிறப்பில்லாதவனென்றும் விபுவாய் எங்கும் பரந்தவனென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே தேவரிஷியான நாரதரும் அஸிதரும் தேவலரும் வியாஸரும் ¶ சொன்னார்கள். தேவரீரும் அப்படியே § அருளிச்செய்தது.

$ வாரம் வவிதரம் (அதாவது நினைப்பவர்களின் பாவத்தைக் கிட்ட வொட்டாமற் போக்கடிப்பது.) இப்படி சொல்லுகிறசுருதிகளோ! யம்பா வாஷாரவஸ்ராஸ்ருவொநஸ்ரிஷ்ய ஜ்ஞவஸவெவம்விஜிவாவம்கஸ்ந ஸ்ரிஷ்யுதெ॥ தஉ யெஷிகாதம்ஸ்ருஸ்ருளவ்யாதம்வ்யஉம்யெவெத வம் ஹாஸ்யுஸ்யெவாவ்யாநர்வ்யஉம்யவெத இத்தியாதிகள். நாராயணவாரம்வ்யஹதக்ஸ நாராயணர்வாரஃ

¶ வஷநாராயணஸ்ரீ ஸாநுக்ஷீராணவ்நிகெதநஃ | நாஸ்ரு
வாருஜ்ஜ்ரதஜ்யுஸ்ராஸ்ரிதாஸ்யராம்வாரீழ்॥ வாண்யுராஸாரவ
தீதத்ரயத்ராவெஸெஸ்யராஸ்மஜநஃ | ஸாக்ஷாதெவர்வாராணாவள
ஸஹிஸ்யஜ்ஸ்ரநாதநஃ || யெஸவெஜவிதொவிவ்யாயெஸாய்யாதிவி
தொஜநாஃ | தெஸவஜ்ஜிஜ்ஹாதாநம்க்ருஷ்ணயஜ்ஸ்ரநாதநழ்॥ வவி
த்ராணாம்ஹிமொவிந்நர்வெவித்ரம்வாரஜ்ராவ்யுதெ | வாண்யுராநாஜவி
வாண்யுராவளஜ்ஜவாநாஸ்ரஃஜ்ஜவழ்|தெத்ரொக்யும்வாண்யுரீகா
தெக்ஷாதெவவெதவஸ்ரநாதநஃ| க்ரூவ்ஹஸ்ரிராவிஜ்ஞ்யாதாதத்தெத்ரவஜ
யாஸ்ரமஜநஃ| என்றும், அப்படியே யத்ர நாராயணொதெவர்வாரஜா
தாவநாதநஃ| தத்ர க்ரூகுவ்ஸ்ரம்ஜ்ஜமதாயுதீயுர்நாந்யாயதநாநிவ॥
தத்ராண்யும்தத்ராம்வ்யாஹதத்தீயும்தத்தவொவநழ்| தத்ர தெவஷுர்
யவ்ஸிஜாவ்வெஸ்ருவெவதவொயநாஃ॥ க்ரூஜ்தெவொஜஹாயொதீய
த்ராவ்வெஜயாஸ்ரமஜநஃ| வாண்யுராநாஜவித்ராண்யும்ஸாஸ்மதெ
ஸம்ஸாயொஜத்ரயெவெ॥ க்ரூஷ்டனவஹிதொகாநாஜ்ஜதிராவிவா
வ்யுஃ | க்ரூஷ்வ்யுஹிக்ரூதெஸ்மத தீஷம்விஸ்ரம்வாராவாழ் என்றும் ருஷிகள் சொன்னார்கள்.

§ ஸ்மதிராவொநதொவாய்ர்வஜ்நாவ்ஜ்ஜிரொவவ|க்ரஹ ஜ்ஞாரஜ தீயதெஜ்ஜிநாவ்ய க்ரூதிராவஜயா| என்றுதொடங்கிக்ரஹம்வவ்ய வ்யுவ்ய ஹவொஜ்தவ்வவ்ம்வ்யவதம்ந்தெ என்றுமளவாகக் கண்ணனு மருளிச்செய்தார்.

ஸவ்ருஜெதஜ்ஞ்தம்ஜெநு யஜ்நாம்வஜ்வஹ்விகுஸுவ|
நஹ்விதலுமவநுவ்ருக்திம் விஜ்ஞுஜெஜ்வா நஜ்ஞா நவாஃ||கச||

(கச) இப்பொழுது அடியேனைக்குறித்து அருளிச்செய்த தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களும் ஐசுவரியங்களும் மற்றுமெல்லாம் வாஸ்தவமே (யல்லது புகழுக்காகச் சொன்னதல்ல)என்றுநினைக்கிறேன்; ஆகையால், ஞானம் சக்தி பலம் ஐசுவரியம் வீரியம் தேஜஸ்ஸு இவைகளுக்கெல்லாம் நிதியாகிய ஓ பகவானே! தேவரீருடைய வியக்தியை (அதாவது வைபவப் பிரகாரத்தை) தேவர்களோ ராக்ஷஸர்களோ ஒருவருமறியார்கள்; [என்றால்-அவர்களுடைய ஞானம் இவ்வளவென்கிற எல்லைக்குள்ளகப்பட்டமையால் அறியார்களென்றபடி.]

ஸ்யஜெவோ தநாதாநம் வெஷுக்ஷும்வ்ருஷ்ணிஷோதஜி|
ஹ்ருஷீதலுஜவநஹ்ருஷீதஸ்ய ஜெவஜெவஜ்ஞுதவ்ருதே||கஞ||

(கஞ) ஹேபுருஷோத்தம! ஸகலப்ராணிகளையும் முக்குடபண்ணுகிற காரணப்பொருளே! ஸகல பூதங்களையும் ஆள்பவனே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! (அதாவது ஸௌந்தரியம் முதலிய கல்யாணகுணங்களில் தேவர்கள், மனுஷ்ய மிருக பக்ஷியாதிகளை விஞ்சியிருப்பதுபோல் அத்தேவர்களையெல்லாம் அந்தந்த குணங்களாலே விஞ்சியிருப்பவனே) ஓ ஜகதீச! தேவரீருடைய பெருமையைத் தேவரீர் அறியவேண்டுமேயல்லது மற்றவராலாகாது.

வக்தும்ஹர்ஹ்ஸ்ருஜ்ஜெஷண ஜிவ்ராஹ்ராத்விஜ்ஞுதயஃ|
யாஜ்ஞிவி-ருஜ்ஞுதிஜ்ஞிஜெ-ருாகூா நிஜாம்ஸ்ஞும்வ்ராவ்ருதிஷுவஜி||கசு

(கசு) ஆகையால் திவ்யங்களாய் தேவரீருக்கே உரியவைகளாயுள்ள விபூதிகளைத் தேவரீரே யருளிச்செய்யவேண்டும்: அதாவது அநந்தமாயுள்ள எவ்வித ஆளுகைகளுடன்கூடி இவ்வுலகங்களை வியாபித்துக்கொண்டு ஆளுகிறீரோ அவைகளை யருளிச்செய்யவேண்டும்.

கூயம்விஜ்ராஜஹம்யொகீ கூாம்ஸுஜ்ஞாவாரிவிஜ்ஞயஜ்ஞு|
கெஷ்டுகெஷ்டுவஜ்ஞாவெஷ்டு ஜிஜ்ஞெராவஜிஜ்ஞுமவ்ருயா||கஞ||

(கஞ) ஓ பகவானே! அடியேன் பக்தியோக நிஷ்டனையிருந்து எப்போதும் சிந்திக்க யத்தனித்தேனுகில் தேவரீரை ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ணராக எப்படி யறிவேன். முன்சொன்ன புத்தி ஞானம் முதலிய பாவங்களைக் காட்டிலும் இன்னுமெந்தெந்த பாவங்களிலிருப்பவராகத் தேவரீரைச்சிந்திக்கலாம்.

விஜ்ஞுரெணாதிதாயொமம் விஜ்ஞுதிம்வஜ்ஞாஜ்ருந|
ஜ்ஞுயர்கயயத்ருதிஜ்ஞிஜ்ருஸ்ருணுதாஜ்ஞுவிஜெஉருத்ஸு||கஅ||

(கஅ) சுஜ்ஞாம்வஜ்வஜ்ருவ்ருஜ்ஞுவொஜெதஜ்ஞுவ்ரும்வ்ருவதஜ்ருதெ என்று சுருக்கமாயருளிச்செய்த சிருஷ்டிக்குந்திறமை முதலிய யோகத்தையும் விபூதியென்கிற ஆளுகையையும் மறுபடி விஸ்தரித்து அருளிச்செய்ய வேண்டும். தேவரீர் அருளிச்செய்கின்ற தேவர் மஹிமையைக் கேட்கின்ற அடியேன்

னுக்குத் திருப்தி யுண்டாகவில்லையன்றே! [என்றால் அடியேனுக்குண்டான திருப்தி தேவரீருக்கே தெரியுமென்று அபிப்பிராயம்.]

(அ-கை.) இப்படி சொன்ன அர்ச்சுநன் வார்த்தையைக்கேட்டு பகவானருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹ்ருவாந-வாச|| ஹந்தெதகுயயிஷ்யாமி விஹ்ம தீராதநஸ்ய ஹாஃ|ப்ராயாநுதீகூ-ரூ-ஸ்ருஷ நாஷ்ட்ரஸ்ய தவிஷ்ராஷ்ரயெ||

(ககு) நல்லதப்பா குருசிகாமணியே! அப்படியே சுபமாயுள்ள நம் § விபூதிகளில் சிறப்புற்றவைகளைச் சொல்லுகிறேம். விஸ்தரித்துச் சொல்வ தென்றால் அளவில்லாமையாலே சொல்வதுங் கேட்பதும் ஸாத்தியமன்று.

(அ-கை.) அதில் ஸகல ப்ராணிகளையும் பிரவர்த்திப்பிக்கிறதென்கிற இந்த ஆளுகையை ஈசுவரன் ஆத்மாவாய் நின்று செய்கிறனென்கிறது. இவ்வர்த்தந்தான், யோகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட படைக்குந்தன்மை காக்குந்தன்மை அழிக்குந்தன்மையென்று மூவகையென்று தெளிவாய் அருளிச்செய்கிறார்.

கஹ்ரோ தாமூ-ஆகூஸ ஸவ-ஹ்ரஸ்ய தாஸ்யஷ்டி தஃ|
கஹ்ரோஷ்டிஷ்டஷ்ய ஸ்ய ஸ்ய ஸ்ய தா நாஷத்வன்வவ||உ0||

(உ0) ஓ அர்ச்சுந! நான் எனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகலப்பிராணிகளினுள்ளத்திலும் * ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நானே அவைகளுக்கு ஆதியும் மத்தியமும் அந்தமும் - [அதாவது உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்கு நானே காரணமென்றபடி.]

---

§ விபூதியாவது ஆள்ப்படுவது. எப்படியெனில்-பிராணிகளின் புத்தி முதல் தனித்தனியாயுள்ள ஜாவங்களெல்லாம் தம்மிடத்தி னின்றுமேயுண்டாகின்றனவென்று சொல்லி, பிறகு இந்த என்விபூதியையும் யோகத்தையும் உள்ளபடியே எவன் அறிகிறானே என்று சொல்லுகையாலே. அப்படியே யங்கு யோகசப்தத்தால் சொன்னது சிருஷ்டிக்குந்தன்மை முதலியனவென்றும் விபூதிசப்தத்தால் சொன்னது அவனுல் ஏவப்படுந்தன்மையென்றும் மறுபடி கஹ்ரம்ஸவ-ஹ்ஸ்ய இத்யாதியாற் சொல்லப்பட்டது.

* ஆத்மாவாவது - சரீரத்தை ஸகல விதத்தாலுந் தரிப்பதாய் ஆளுவதாய் சரீரத்துக்குப் பதியாயிருக்குமது. இப்படியே மேலே ஸவ-ஹ்ஸ்யவாஹம்ஹ்ரஷிவநிவிஷ்டஃ ஹதஸ்ய ஹ்ருதிஜ்ஞ-ஆநஸ்யவொஹநம்வஎன்றும், ஸ்ரம் ஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரஹ்ம தா நாம்ஹ்ரஷ்ரஹ்ரஸ்ரஜ-ந திஷ்தி|ஹ்ரஸ்யஸ்ருஸவ-ஹ்ம தா நியந்ரா ஸ்ரஸ்யா நிஸாயயா என்றும் சொல்லப்போகிறார். ஸ்ர-திலும் யஸ்யஸவெ-ஷ-ஹ்மெதஷ-திஷ்டம்தவெ-ஸ்ருஹ்ரா ஹ்மீத லெஸ்ரஸ்ரஃ யம்ஸவ-ஆணிஹ்ம தா நிநவிவிஷ-ஃயஸ்ருஸவ-ஆணி ஹ்ம தா நிஸ்ரஸ்ரீரம்யஸ்ஸவ-ஆணிஹ்ம தா நஸ்ருஹ்ரொயஷயதி வஷத கூதாஹ்ரஸ்ருராஷ்ருஷ்ரதஃ என்றும் யகூதநிதிஷ்டந்தாதெநாஹ்ரொயஷா தாநவெஷயஸ்ருகூதாஸ்ரஸ்ரீரம் யகூதாநஷஹ்ரொயஷயதி வதகூதாஹ்ரஸ்ருராஷ்ருஷ்ரதஃ என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

(அ-கை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்முடைய ஆநுகைக்குட்பட்ட எல்லாவற்றுள்ளுந் தாம் ஆத்மாவா யிருக்கிறதாகச் சொல்லி அதனால் அந்தந்த வஸ்துக்களின்பெயரான சொற்களாலே தம்மைச் சொல்லலாமென்பதற்கு * காரணங்காட்டி இனி தம்மாலாளப்பட்ட அவ்வவைகளோடு தம்மைக் கூட்டி அந்தந்த சொற்களாலே சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

சூஷி-தை³ர்நாஅஹம் விஷ்ணு² ர்ஜ்யோதிஷாம்ரவிரம்ஶு²மான்|
உரீ ஹிஉபூ³ர்தாஅஸ்மி நக்ஷத்ராணாம் அஹம்ஶஶீ ||உக||

(உக) ஆதித்தியர்கள் பன்னிருவரில் பன்னிரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவென்பவர் நான். லோகத்தில் சோதியுள்ளவைகளில் (ஆதித்தியகணத்தைச் சேர்ந்த) இரவி நான். நக்ஷத்திரங்களில் அவைகளை யாள்கின்றசந்திரன் நான்.

வேதா³நாம்ஸாமவேதோ³ஸ்மி தே³வானாமஸ்மிவாஸவ:|
இந்த்³ரியாணாம்மநஶ்சாஸ்மி பூ⁴தாநாமஸ்மிசேதநா ||உஉ||

(உஉ) இருக்கு யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணமென்கிற வேதங்களுள் சிறந்ததான ஸாமவேதம் நான். தேவர்களுக்குள் இந்திரன் நான். பதினேரு இந்திரியங்களுக்குள் சிறந்ததான மனது நான். பூதங்களெல்லாவற்றிற்கும் அறிவு நான்.

ருத்³ராணாம்ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோயக்ஷரக்ஷஸாம்|
வஸூநாம்பாவகஶ்சாஸ்மி மேரு: ஶிகரிணாமஹம்|| உங||

(உங) உருத்திரர்கள் பதினொருவரில் சங்கரன் நான். யக்ஷராக்ஷஸருக்குள் குபேரன் நான். அஷ்டவஸுக்களுக்குள் பாவகன் நான். கொடிமுடிகள் கூடிய பர்வதங்களுக்குள் மேருபர்வதம் நான்.

புரோதா⁴ம்மாம்பதி³ம்வித்³தி⁴ ப்ருஹஸ்பதிம்|
ஸேநாநீநாமஹம்ஸ்கந்த³: ஸரஸாமஸ்மிஸாக³ர:||உச||

---

* பகவான் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருந்தால்மாத்திரந்தான் ஸகல சப்தங்களும் அவனையே பொருளாகக்கொண்டு முடியும். எதுபோலெனில்-மனுஷ்யன் பக்ஷி விருக்ஷம் முதலிய வெல்லாச்சொற்களும் சரீரங்களைச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே அந்தந்த ஆத்மாவைக்கொண்டு முடிகின்றனவல்லவா? அதுபோல் ஈசுவரன் ஆத்மாவா யிருக்கையானது எல்லாச்சொல்லுக்கும்பொருளாவதற்குக் காரணமென்றறிக. இவ்விஷயம் நதஜ்ஞாநாத்விநாயதோ²ஸ்தி தம்வராவராத்மகம் என்று தம்மையின்றி யொன்றுமில்லையென்று மேலே சொல்லுகையாலுந் தெரியவருகிறது. தம்மையின்றி யொன்றுமில்லையென்றால் எல்லாந் தம்மாலாளப்பட்டிருக்கை. இவ்விஷயம் ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் சைவ தத்³தி³த³ம் என்று தொடங்கும்போது சொல்லப்பட்டது.

உஹஷ்டீ-ணாம்ஹ்ருஷீகம் மிராசவ்ஹ்ருகூகூராழ்|
யஜ்ஞாநாம்ஜபயஜ்ஞோஸ்மி ஸ்தாவராணாம்ஹிமாலயஃ||உரு||

(உச-உரு) புரோஹிதருக்குள் முக்கியரான பிருஹஸ்பதி நான். ஸேநாபதிகளுக்குள் கந்தன் யான். குளங்களுக்குள் கடல் யான். மரீசிமுத லான மஹாரிஷிகளுக்குள் பிருகுமஹாரிஷி யான். பொருளைக் குறிக்குஞ் சொற்களுள் பிரணவமென்னு மொற்றையெழுத்து நான். யக்ஞங்களுக்குள் சிறந்த ஜபயக்ஞம் நான். பருப்பதமாயுள்ளவைகளில் இமயமலை நான்.

கூழகுஸ்வவ்ருக்ஷாணாம் ஸெவஷ்டீ-ணாம்வ நாரஃஃ|
ஹ்ருவ்-ணாம்விதூரய ஸ்ரிஜ்ஞாநாம்கவிரொஷ்-நிஃ||உசு||
உச்சைஃஸ்ரவஸமஶ்வாநாம் விஜ்ஞாத்ஜ்ஞெதாத்ரவ்ழ்|
வொராவதம்மஜ்ஜ்ருாணாம் நராணாம்வ நராயிவ்ழ்||உள||

(உசு-உள) விருக்ஷங்களுக்குள் பூஜ்யமான அரசமரம் நான். தேவரி ஷிகளுக்குள் நாரதன் நான். கந்தர்வர்களுக்குள் சித்திரரதன் யான். ஸித்த ர்களுக்குள் கபிலமுனியான், குதிரைகளுக்குள் பாற்கடலிற்பிறந்த உச்சைச் சிரவமென்னு மிந்திரன் குதிரை நான். திக்கஜங்களுள் ஐராவதம் நான். மனி தருக்குள் அரசன் யான்.

கூய-யாநாஹம்வஜ்ரம் யெநம் நாஹ்ஸிகாயக்|
வ்ருஜநஸ்ராஸ்ஹிகாஹ்வ-ம் ஸ்வ-ர்ணாஹ்ஸிவாஸ-கிஃ||உஅ||
காநஞ்ஸ்ராஸ்ஹிநாமாநாம் வாக்-ணைாயாஸ்மாஸ்மிஹ்ழ்|
விதூர்ணாஸ்ராஸ்ருாஸ்ஹி யஸ்ம்யஸ்தாஹ்ழ்||உக||

(உஅ-உக) ஸாதாரணமான ஆயுதங்களுக்குள் யான் வஜ்ராயுதம். கறக்கும் பசுக்களுக்குள் காமதேநுவென்னும் பசு யான். பிறப்புக்குக் கார ணனை மன்மதனும் நான். ஒருதலைப்பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான். பலத லைப்பாம்புகளுள் யான் ஆதிசேஷன். ஜலசரங்களில் நான் வருணன். பித் ருக்களுக்குள் அரியமாவென்பவர் நான். தண்டிப்பவருள் வைவஸ்வதனெ ன்னும் யமன் நான்.

ப்ரஹ்லாஸ்ராஸ்ஹிதைத்ருாநாம் காலஃகலயதாஸ்மிஹ்ழ்|
ம்ருகாணாம்ச்ருாஸ்ருாஸ்ஹி ஸ்ரிஜ்ஞாஸ்ஹ்யஹம் வைநதெயஸ்ச்ருவகஷிணாம்||ஈ0||
ப்ருவநஃப்ருவதாஸ்ஹி ஸ்ராஸ்ருஸ்ருஷ்ஜ்ஞாதாஸ்மிஹ்ழ்|
ஜஷாணாம்மகர்ஸ்ருாஸ்ஹி ஸ்ரொதஸாஸ்ஹ்ஸ்மிஜாஹ்நவீ||ஈக||

(ஈ0-ஈக) தைத்தியருக்குள் யான் பிரஹ்லாதன். அகர்த்தந்தேடுமவர் களுள் மிருத்தியுநான், மிருகங்களுக்குள் யான் ஸிம்மம்; பக்ஷிகளுக்குள் யான் கருடன்; செல்கையே ஸ்வபாவமானவைகளுக்குள் யான் வாயு. அஸ்திரசஸ் திரங்களில் தேர்ந்தவர்களுக்குள் யான் இராமன். மத்ஸ்யங்களுக்குள் யான் முதலை. நதிகளுக்குள் யான் கங்கை.

ஸமஸ்தாணாமபி ப்ராணிநாம் அஹமேவாத்ம ரூபேண ஸ்திதஸ்தேஷாம் ப்ராணிநாம் ஸ்வயம் ப்ரகாஶமானோ நித்யஸ்தத்வாதிரிக்தோ நாஸ்தி மத்ஸ்வரூபவ்யதிரிக்தம் வஸ்த்வந்தரம் ॥கஉ॥

ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் ஸர்கஸ்திதிஸம்ஹாரகர்தாஹம் ஸர்வப்ராணிஸர்கஸ்திதிஸம்ஹாரஹேதுரஹமேவ ஸர்வப்ராணிஸர்கஸ்திதிஸம்ஹாரகர்மாணி மத்ஸங்கல்பாதீனி மத்ஸங்கல்பாதீனி ஸர்வப்ராணிஸர்கஸ்திதிஸம்ஹாரகர்மாண

ன் அர்ச்சுனன்; சிந்தைசெய்வதிலுலே விஷயங்களை உள்ளபடி அறியவல்ல ரான ருஷிகளுக்குள் யான் வியாஸர். வித்வான்களுக்குள் யான் சுக்கிரன்; கட்டளையைத் தவிர்ந்தபேர்களைத் தண்டிக்கும் விஷயத்தில் யான் தண்டனை. ஜயம் கோருமவர்களுக்குள் ஜயிப்பதற்கு உபாயமான நீதியாகிறேன். மறைக்கவேண்டிய விஷயங்களில் யான் மௌனமா யிருக்கிறேன். அப்படியே ஞானவான்களுக்கு ஞானமாகவும் இருக்கிறேன்.

யவாவிஹவ்ருஹ்மதாநாம் வீஜம்தத்ஹமர்ஜுந|
நதத்ஹ்யஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயாஹ்மதம்வாசராசரம்॥கக॥

(கக) சகல பூதங்களுக்கும் எது பீஜமோ அதாவது காணப்படுவதும் காணப்படாததுமாய் இரண்டுவிதமாயுள்ள உற்பத்திகாரணம் எதுவோ அது யான்; பூதங்களுக்குள் ஒன்றுகிலும் அந்தராத்மாவாகிய என்னையொழியத் தரித்திருப்பது கிடையாது. எல்லாவஸ்துக்களும் எல்லாநிலைகளிலும் அந்தராத்மாவாயுள்ள என்னோடுகூடியேயிருக்கும் [இதனால் எல்லாப்பொருள்களும் பகவத்ஸ்வரூபங்கள் என்று சொன்னதற்குக் காரணம், அவன் ஆத்மாவாயிருக்கைதானென்று வெளியிடப்பட்டது.]

நாந்தோஸ்திதிவ்யாநாம் விஹ்மதீநாம்வாரதேவ|
ஏஷதூத்தேஷதஃப்ரோக்தோ விஹ்மேதவிஸ்தரோயா॥சஂ॥

(சஂ) எனது திவ்யங்களான் இந்த விபூதிகளுக்கு முடிவுகிடையாது; அப்படியிருக்க இப்பொழுது விவரித்ததோ வென்றால் சில உத்தேசங்களைக் கொண்டு சிறிது மாத்திரம் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது.

யத்யத்விஹ்மதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா|
தத்ததேவாவகச்சத்வம் மமதேஜோம்ஸஸம்ஹவ॥சக॥

(சக) ஆளப்படும் தன்மையோடு கூடியதும் செல்வத்தோடுகூடியதும் நன்மைக்கிடமானதுமாய் எதெதுஉண்டோ அந்தப் பூதங்கள்யாவும் நமது ஆளுகை என்கிற சக்திவிசேஷத்தின் அற்பபாகத்தால் உண்டானவைகளென்றறி.

கயவாவைஹ்ரதெநதந கிம்ஜ்ஞாதெநநதவார்ஜுந|
விஷ்டப்யாஹமிதம்க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஸெநஸ்திதோஜகத்॥சஉ॥

(சஉ) வாராய் அர்ச்சுன! இவ்வளவுதூரம் சொல்வதென்ன! ஒருசொல்லாய்ச் சொல்லுகிறேரும்; இவ்வுலகெல்லாம் காரணமான நிலையிலும் காரிய மானநிலையிலும் ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயும் இருப்பதிலும் தரிப்பதிலும் பிரவிர்த்திப்பதிலும் எப்படியானால் நமது இச்சையைக் கடக்கமாட்டாதோ அப்படி,நமது மகிமையின் பதிணையிரப்பங்கின் பதிணையிரம்பங்கிலொருபங்கிலில் இதைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேரும் [இப்படியே பராசரபகவானும் யஸ்யாயாதாயாதாம்ஸாம்ஸவிஸ்வஸ்ருகிரிபம்வ்யிதா என்று அருளிச்செய்தார்.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதோமாதாஜாயகம:.

பதிநோவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

இப்படி பக்தியோகம் நிலைப்பதற்காகவும் அதுவளருவதற்காகவும் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டபகவான் தன்னுடைய அஸாதாரணமான கல்யாணகுணங்களோடுகூட ஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்குந் தன்மையும், ஆனதுபற்றியே அவனைத்தவிர மற்றவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமாய் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குந்தன்மையும் சொல்லப்பட்டன. இவற்றை எல்லாம் நேரே எம்பெருமானிடத்திற்கேட்டு இப்படிதானென்று நிச்சயித்து இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய வெம்பெருமானைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டு அநுபவிக்க வேண்டுமென்கிற வாசையோடு அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்.

ஈஜு॒நஉவாச॥ ஜ்ஞா॒ஸ்ரு ஹ்ருயவாஸம் ஶ॒ஹ்ருஜ்ய ஃாதவஸம்ஜ்ஞிதம்| யதயொக்ஷ்யவஸ்வ நொஹாயம்விமதாஜ॥க॥

(க) தேஹமே ஆத்மாவென்று பிரமித்திருந்த அடியேன் விஷயத்தில் கிருபைசெய்வதற்காகவே ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யறியவேண்டும் பரமரஹஸ்யாத்தத்தையு மருளிச்செய்தது;அதைக்கேட்டநிறல் அடியேனுக்கு ஆத்மாவின்விஷயத்தில் உண்டாயிருந்த கலக்கங்களெல்லாமொழிந்தன.

ஜவாவ்ருயளஹிஜ்ஞாதாநாம் ஸ்ரு॒தளவிஜ்ஞாஸொயா|
க்ஷேத்ரக்ஷேஜ்ஞயவ்ரதாக்ஷ ஸாஹாத்ருஶவிவாவ்ருயழ॥உ॥

(உ) அஹோ கமலபத்திராக்ஷ! ஏழாவது அத்தியாயந்தொடங்கி பத்தாவதுஅத்தியாயம் வரையில் தேவரீரைத்தவிர மற்றப்பிராணிகளெல்லாம் பரமாத்துமாவான தேவரீரிடத்து நின்றுமே உண்டாய்லயிக்கின்றன வென்கிறவிஷயம் விஸ்தாரமாய்க் கேட்டேனன்றோ? தேவரீர் எந்நாளும் சேதநாசேதநரூபமான ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்குந்தன்மையையும் ஞாநம் பலம் முதலிய ஸகல கல்யாணகுணங்களாலும் தேவரீரே மேலாயிருக்குந்தன்மையையும் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்குந்தன்மையையும் இமைகொட்டுகிற தென்கிற அற்பப்பிரயத்நமும் தேவரீருடைய ஆதீனம்என்கிற தேவரீருடைய மஹாத்மியத்தின்றன்மையையும் அப்படியே கேட்டேன்.

ஸவவஜ்ஞதஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்ரு॒தாநம்வொஸ்ம்யஹம்ஸ்வயம்|
ப்ரவ்ரூஹ்யிஹாஜ்ஞிதாஸ்மிவ ஜ்ஞேஸ்ம்வ்ரு॒ஷ்ணிநந்தந॥க॥

(ங) ஹேபரமேசுவர! தேவரீரைப்பற்றி அருளிச்செய்ததெல்லாம் தெரிந்துகொண்டேன். ஆஸ்ரிதாளிடத்திலுணடான வன்புக்குக்கடலாய் விளங்குகின்ற ஹேபுருஷோத்தம! யாவனையும் ஆஸ்ரயிக்கையிலும் பரிபாலிக்

குந்தன்மையிலும் படைக்குந்தன்மையிலும் அழிக்குந்தன்மையிலும் தரிக்குந்தன்மையிலும் கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்குந் தன்மையிலும் மேன்மையிலும் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்குந்தன்மையிலும் தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்ணுற்காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

உநுவெயழிதஹகூம் யாஉரஷ்டீதிவ்யஹொ।
யொஹ்வரதகாஜெகும் உஸுயாத்தாநஜவுயழிசா॥

(ச) இப்படி எல்லாவற்றையும் படைத்தும் ஆண்டும் தரித்துமிருக்கின்ற தேவரீருடைய ரூபத்தை ஸேவிக்கும்படி அடியேனுல் கூடுமென்று தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானுல் ஓ யோகேசுவர! மற்றொருவருக்குங் கிடைக்க மாட்டாத ஞானம் பலம் ஐசுவரியம் வீரியம் சக்தி தேஜஸ்ஸு இவைகளுக்கு நிதியானவரே! தேவரீரை முழுதும் அடியேன் கண்டனுபவிக்கும்படி ஸேவை ஸாதித்தருளவேண்டும்.

(அ-கை.) இப்படி குதூஹலத்தோடுகூடினவனுய் ஸந்தோஷத்தால் தொண்டையில் வார்த்தை யெழாமற்றடும்படி அர்ச்சுநன் பிரார்த்திக்கப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹமவாநுவாச॥ வஜ்ரவைடூர்யவாணி ஸுதஸொமய
லஹஸ்ரஸ்ஃ।நாநாவியாநிஜிவ்ரானி நாநாவணாகூதீநிச॥ரு॥

(ரு) அஹோபார்த்த! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான என்ரூபங்களைக் காட்டுகிறேன்பார்; நூறு ஆயிரங்கணக்காப் பலவிதவர்ணங்களோடும் பலவித உருவங்களோடு மிருக்கிற திவ்யங்களான என்ரூபங்களை நன்ரூய்ப்பார்.

வஜ்ராதித்யாநுவஸுநு ரூத்ரா நஸ்விநளதிரூததா
வஹூநயுத்வடூவஸவாணி வஜ்ராஸ்ரூ ராணிஹாரூத॥சு॥

(சு) என்னுடைய ஒருரூபத்தில் பனிரண்டு ஆதித்தியர்களையும் அஷ்டவசுக்களையும் பதினைரு உருத்திரர்களையும் இரண்டு அசுவனீ தேவர்களையும் வாயுக்களையும் இப்படியே லோகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடியவைகளையும் சாஸ்திரத்தால் அறியக் கூடியவைகளையும் எந்தெந்த லோகத்தில் எந்தெந்த ஆச்சரியமுண்டோ அவையெல்லாவற்றையும் பார்.

இஹைகஸ்தம்ஜகத்க்ருத்ஸ்நம் வஜ்ராத்வஸுவாஸ்ரத்।
யச்சான்யத்த்ரஷ்டுகாமஸ யத்வாநுத்ருஷ்டீஹஸி॥எ॥

(எ) இந்த என்னுடைய ஒருசரீரத்தில் அதிலும் ஓரிடத்தில், சேதநாசேதந ரூபமான உலகத்தையெல்லாம் நன்ரூய்ப்பார். இன்னும் ஏதாகிலும் பார்க்க வேண்டுமானுல் அதையும் இந்தசரீரத்தின் ஏகதேசத்தில்தானேபார்.

நதுமாம்ஸகேநவைதுஷ்டும் திநநிநவஸவக்ஷுஷா।
திவ்யம்ததாமிதேசக்ஷுஃ பஜ்யமேயோகமைஸ்வரம்॥அ॥

(அ) நான் என்னுடைய சரீரத்தில் ஓரிடத்தில உலகத்தையெல்லாங் காட்டுகிறேன். நீயோ, சிறியதாய் அளவுள்ள வஸ்துக்களைக் காணவல்ல இந்த மாம்ஸ நேத்திரங்களைக்கொண்டு ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு அளவிலாமலிருக்கும் விஷயத்தைக் காணமாட்டாய். ஆகையால் உனக்குத் திவ்யமான கண்களைக் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய அளவற்ற ஞானம் விபூதி தொடக்கமானவைகளெல்லாவற்றையும் பார்.

ஸஞ்ஜயஉவாச।ஏவமுக்த்வாததோராஜன் மஹாயோகேச்வரோ ஹரிஃ। உபதர்யாமாஸபார்தாய பரமம்ரூபமைச்வரம்।கூ।

(கூ) இவ்வாறு சொல்லி, தேரோட்டுவதிலிருந்த அர்ச்சுனனுக்கு மாமன் மகனை அந்தக்கண்ணன், மஹாயோகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனுய் பரபரம்மமான நாராயணனுகையாலே தம்முடைய பரமேசுவரத் தன்மைக் சிறானரூபத்தை அத்தை மகனை பார்த்தனுக்குக் காண்பித்தருளினர். அதுவோ நாநாவிதமாய் விசித்திரமாய் ஸகல லோகத்துக்கு மிடமாய் எல்லாவற்றையுமாஞமதாயுள்ளது.

அநேகவக்த்ரநயநமநேகாத்புததர்சநம்।
அநேகதிவ்யாபரணம் திவ்யானேகோத்யதாயுதம்।கo॥
திவ்யமால்யாம்பரதரம் திவ்யகந்தானுலேபநம்
சர்வாச்சர்யமயம்தேவ மநந்தம்விச்வதோமுகம்।கக॥

(கo-கக) அதாவது அனேக முகங்களுங் கண்களுமுடையதும் அனேக அற்புதங்களைக்காட்டுவதும் அனேகம் திவ்யாபரணங்களுடையதும் திவ்யங்களான அனேகம் ஆயுதங்களுடையதும் திவ்யமாலைகளும் வஸ்திரங்களுமணிந்ததும் திவ்யகந்தம் பூசியதும் ஸகல ஆச்சரியமானதும் பிரகாசமானதும் மூக்காலத்திலுமுள்ள ஸகலஜகத்துக்கு மிடமாயிருக்கையாலே தேசத்தாலாவது காலத்தாலாவது அளவிடப்போகாததும் எத்தத்திகிலும் முகங்களோடு கூடியது மாயிருந்தது.

திவிஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா।
யதிபாஸஸ்ருசஸ்தஸ்ய பாஸஸ்தஸ்யமஹாத்மநஃ॥கஉ॥

(கஉ) ஆகாயத்தில ஆயிரம் சூரியர்கள் ஏககாலத்தில் உதித்தார்களாகில் அந்தமஹாத்மாவின் திருமேனிகாந்திக்கு ஒப்புச்சொல்லலாம். [என்றால் அசக்யமான தேஜஸ்வரூபமாயிருந்த தென்றபடி.]

தத்ரைகஸ்தம்ஜகத்க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிபக்தமநேகதா।
அபச்யத்தேவதேவஸ்ய சரீரேபாண்டவஸ்ததா।கங॥

(கங) (அளவில்லாதஅகலமும் நிகளமுமுள்ளதாய் அந்தமானதிருத்தோள் திருவயிறு திருமுசம் திருக்கண்களுடையதாய் அளவற்ற ஒளியோடு கூடியதாய் அளவறற திவ்யாயுதங்களணிந்ததாய் தனக்குத்தக்கபடி அபரிமிதமான திவ்யாபரணங்களுடையதாய், திவ்யங்களான திருமாலைகளும் திருப்பீதாம்பரங்களும் அணிந்ததாய் திவ்யமான சந்தனம் பூசியதாய் அந்த ஆச்

சரியமயமாயுள்ள) அத்தேவ தேவனுடைய திவ்யத் திருமேனியில், (நாலுவி தங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு, பிரமன்தொடங்கி அனேகவிசித்திரங்களான தே வர் திரியக்கு மனுஷியர் தாவரங்களென்கிற புசிப்பவரின் துகையாகவும், பூ மி ஆகாயம் சுவர்க்கம் பாதாளம் அதலம் விதலம் ஸுதலம் முதலிய போகஸ்த் தாநங்களாகவும் புசிக்கும் பண்டங்களாகவும் புசிப்பதற்கு வேண்டுங்கருவிக ளாகவும்) பலவாறுகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிரகிருதி புருஷரூபமாயுள்ள ஸகல லோகத்தையும் எங்கேயோ ஓரிடத்திலிருப்பதாக அர்ச்சுநன் பகவத்கடாக்ஷத் தாலடைந்த திவ்யநேத்திரங்களாலே கண்டுஸேவித்தான்.

தத்ரஸ்தம்விஸ்வமாவிஷ்ட மநேகவிதமாஸ்ரயம்|
பஸ்யாமிதேவதேவஸ்ய சரீரேபாண்டவஸ்ததா||கச||

(கச) அநந்தரம் தநஞ்சயனுனவன்,(மஹாச்சரியமாயுள்ள ஸகல லோகத் தையும் தம்திருமேனியில் ஓரிடத்தில் வைத்து அவைகளே யேவுகின்றவராய் அதிக ஆச்சரியமான அளவிறந்த ஞாநம் முதலிய கல்லியாணகுணங்களுக்கிட மாயுள்ள பகவானைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தோடு கூடியவனுய் தேஹத்தில் மயி ர்க்கூச்சறையும்படி தடிபோல் விழுந்து ஸேவித்துக் கைகளைக்கூப்பிக்கொண் டு இந்தவிதம் விண்ணப்பம் செய்கிறான்.

பஸ்யாமிதேவாம்ஸ்தவதேவதேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததாபூதவிஸேஷஸங்கான்|
ப்ரஹ்மாணமீஸம்கமலாஸநஸ்த்ம்ருஷீம்ஸ்சஸர்வாநுரகாம்ஸ்சதிவ்யாந்||கஙு||

(கஙு) ஹேஸ்வாமின்! தேவரீருடைய திருமேனியில் ஸகலமானதேவர்க ளையும் மற்றுமுண்டானப்பிராணிகளின் கூட்டங்களையும் அண்டாதிபதியான சதுர்முகப் பிரம்மாவையும் அப்படியே அவருடைய இச்சாநுவர்த்தியான சிவனையும் தேவரிஷிகள் தொடக்கமான வெல்லாருஷ்களையும் வாஸுகி தக்ஷ கன் முதலான அனேகம் ஸர்ப்பங்களையுங்காண்கிறேன்.

அநேகபாஹூதரவக்த்ரநேத்ரம் பஸ்யாமிரூபம்தவதேவவிஸ்வ
நாதம்நபஸ்யாமிதவாதிமத்யம்நசதவாதிம் பஸ்யாமிவிஸ்வ
விஸ்வரூபின்||கசு||

(கசு) அனேகம் கைகால் முதலியக்ரணங்களுடன் கூடி அநந்த ரூபமு யுள்ள தேவரீரை யெங்கும் பார்க்கிறேன். ஹே விச்வேசுவர! விசுவசரீரனுயி ருக்கிற தேவரீருக்கு ஆதி இதுவென்றும் மத்தியமிது வென்றும் அந்தமிது வென்றும் தேவரீரளித்த இந்தத் திவ்யநேத்திரங்களைக்கொண்டும் பார்க்கச் ச க்தியற்றவனுயிருக்கிறேன்.

கிரீடிநம்கதிநம்சக்ரிணம்சதேஜோராசிம் ஸர்வதோதீப்திமந்தம்|
பஸ்யாமிதாம்துர்நிரீக்ஷ்யம்ஸமந்தாதீப்தாநலார்கத்யுதிம்ப்ரமேயம்||கஎ||

(கஎ) தேஜோராசியாய் எங்கும் ஒளிவிடுகின்றவராய் எந்தப்புறத்திலும் பார்ப்பதற்குக்கூடாதவராய் ஜொலிக்கின்ற சூரியன் அக்கினி இவர்களுடை

யகாந்தியோடு கூடியவராய் அளவிட்டறியப்போகாதவரா யிருக்கும் தேவரீரை, கிரீடம் கதை சக்கிரம் இவைகளைத்தரித்தவராகச் சேவிக்கிறேன்.

கவிகூரம்வராஜம்விஷ்ணவம் கவிஷ்வுவிஷ்ணவம்நியாநந்| கவிவ்யஷ்டாஷ்டதயஜ்ஞமொஷ்டா ஷநாதநஷ்கவ்ரவ்ரஷ்டிதாஷ்ஷ

(கஅ) ஸ்வவிஷ்ணவே இத்யாதியான உபநிஷத்துக்களில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட பரமமான அக்ஷரம் தேவரீரே! இ ஜ்ஜகத்துக்குமுக்கியமான ஆதாரமும் தேவரீரே? தேவரீர் எந்தஸ்வரூபத் தோடும் எவ்விதகுணங்களோடும் எவ்வித விபவத்தோடும் இருக்கின்றதோ அப்படியே எந்நாளுமிருக்கின்றது. நித்தியமான வைதிகத்தருமங்களை யெல் லாம் தேவரீரே இப்படி அவதாராதிகளைச்செய்து காப்பாற்றுகின்றது. வெ ஷாஹரைதம் வ்ரஷ்டிஹராஜம் என்றும் வராதரம் வ்ரஷ்டிஷ்டி என்றும் இப்படி சொல்லப்படும் ஸநாதநபுருஷன் தேவரீரே யென்று அறிந் தது கொண்டேன். [என்முல் இதுவரையில் யதுகுலதிலகமாக நினைக்கப்பட்ட தேவரீரை இப்பொழுது தான் இப்படிப்பட்டவரென் றறிந்துகொண்டேனென் றபடி.]

கநாஷியஸ்ராஜஸநஷவீரஸ் உநஷைவாஹரம்ஸஸிலஸ்ரஸ்நதந்| வஸ்ராதிக்ஷாஜீவஹரதாஸவக்ஷம் வ்ருஷ்தஜ்ஜவாவிஸ்வதிஷ்ஷவஷ்டி॥

(ககக) ஆதிமத்தியம் அந்தம் அற்றவராய் அளவற்ற ஞானம் பலம் வீரிய ம் முதலிய குணங்கள் பொருந்தியவராய் * கணக்கில்லாத கைகால் கண்முத லிய அவயவங்களோடுகூடியவராய் சந்திரனைப்போல் (அடித்தவரைக்) குளி ரநோக்கி சூரியனைப்போல் (கடித்தவரைக்) கடிக்கின்ற திருக்கண்களுடைய வராய் பற்றியெரியும் காலாக்கினிபோல் ஸம்ஹாரத்துக்கேற்ற முகங்களோடு கூடியவராய தேஜஸ்ஸாலே உலகத்தையெல்லாம் தபிக்கின்ற தேவரீரைப் பார்க்கின்றேன். [என்முல்—இப்படி ஸர்வத்துக்கும் கர்த்தாவாயும் ஸர்வாதா ராயும் ஸர்வத்தையும் ஆள்பவராயும் ஸர்வத்தையும் அழிப்பவராயும் ஞான ம் முதலிய அபாரமான குணங்களுக்குக் கடலாயும் ஆதிமத்தியாந்தரஹிதரா யுமிருக்கிற தேவரீரை இப்படிப்பட்ட திருமேனியோடு கூடியிருப்பவராகத் தேவரீர் உபதேசித்தபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறேன் என்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படியிருக்குந் தேவரீரைப்பார்த்து தேவாதிகளும் அடி யேனும் மிகவும் பயப்படுகிறோமென்கிறான்.

ஷ்ராவாவ்யிவ்யாரிஷ்டஸ்தம்ஹி வ்யாப்தம்க்வயைகேந திஸ்ரஷ்ச வவ்ருஃ| ஷ்ரவ்ஷ்டஸ்தம்ரவிஷ்ரஸ்தவிஸ்ரஸ்தவிஷ்ரஸ்தம் லோகத்ரயம்வ்யதி யிதம்விஹாதஸ்ஸு॥உ०॥

(உ0) மேலுள்ள ஆகாசம், கீழே பூமி, இதற்கிடையிலுளள வெளிகள் இவைகளில், நிலைத்திருக்கின்ற எல்லா உலகங்களையும் தேவரீர் வியாபித்துக்

---

* ஒரு திருமேனியில் கணக்கில்லாத வயிறு முதலியவை யெப்படி கூடு மென்னில், ஒரு இடுப்பிலிருந்து மேலே அனேகம் வயிறு முதலியவைகளும் கீழே அனேகம் பாதம் முதலியவைகளும் கூடுமன்றே?

கொண்டிருக்கிறபடியால் இப்படி அதிகவிசாலமும் உயரமும் நிகளமும் பொருந்திப் பயங்கரமாயிருக்கும் தேவீருடைய திருமேனியைப்பார்த்து, ஓமஹாத்மாவே! பிரம்மா முதலிய தெய்வக்குழாங்கள் பித்ருக்கணங்கள் ஸித்தாள் கந்தர்வாள் யக்ஷாள் ராக்ஷஸாள் இவாளில் பிரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் மத்தியஸ்த்தராயுமிருக்கும் இம்மூவுலகத்தவரும் $ நடுநடுங்கிப்போகிறார்கள்.

ஈதீஹிகூவாவ ரவஜூவிஶ்ரு கெஹிதீ தாரீ வ்ராஜ்ஞயொஶ்ர
ணதி | வவ்ரீ தரு கூ ராக்ஷஹவதி ஹ விஜ்வஜ்ஞாஃவ வதிக்ரூாம்வ தி
ஹிரீ வொஷ்டுராஹ்ரீஃ॥உக॥

(உக) இதோ உத்கிருஷ்டாளாகிய சிலதேவகணங்கள் விசுவரூபனுகியதேவரீரைக்கண்டு ஸந்தோஷித்து ஸமீபத்தில் நெருங்குகிறார்கள்; பின்னுஞ் சிலர் தேவரீருடைய பயங்கரமான ஆகாரத்தைப்பார்த்துப் பயந்தவர்களாய் அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு தங்கள் ஞானத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்; பின்னுஞ்சில மஹாரிஷிக்கணங்களும் ஸித்தகணங்களும், பரதத்துவத்தையும் அவரதத்துவத்தையு நன்கறிந்தவராதல்பற்றி "ஸ்வஸ்தி" என்று சொல்லி வெகுசாய் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்கள்.

ரூூராதி தரவஸவொயெவஸாய ரா விஶ்வஶ்ரி நளரூ தஶ்ரா
ஷவாஶ்ச| மருவ்யக்ஷாவஸ்ரூ ரவிஜ்வஜ்ஞா வீக்ஷதெக்ரூாம்விஶ்வி தா
ஶ்சைவஸவெ ரு॥உஉ॥

(உஉ) உருத்திரர் ஆதித்தியர் வசுக்கள் ஸாத்தியர் விசுவேதேவர்கள் அச்சுவனீதேவர்கள் மறுத்துக்கள் பித்ருக்கள் கந்தருவர் யக்ஷர் அசுரர் சித்தக்கணங்கள் எல்லாம் பரமாச்சரியத்தோடுகூடி ஸேவிக்கின்றார்கள்.

ரூூவம்ஹெதவெஹ்ரூவக்ரு நு தம் ஶஹாவொஹாவெஹ்ரூவா
ஹூரூவாஹி| வெஹூஶ்ரூம்வெஹ்ரூஹ்ரூம் வ்ராக்ரூராஷ்ரூம்ஹ்ரூவ்ரா வெரா
க்ரீவ்ரவ்யயிதாவ்யாஹி॥உந॥

(உந) அனேகம் கோரமான பற்களோடு கூடிய தேவரீருடைய ஆகாரத்தைக்கண்டு முன்சொன்னவர்களும் அடியேனும் பயந்தது இவ்வளவவ்வளவல்ல; மிகவும் பயந்திருக்கிறோம்.

நஶ்வ ப்ரூம்தீவ்ரஶ்நகுவணு்ம் வ்யாதா நம்தீவ்விஶ்ரா வெந
தூ| ஶ்ரவ்ரூவ்ரா ஹிக்ரூாவ்ரவ்யயிதாக்ரூாதா ய்ரு்கிம்நவிஹ்ராஜிஶ்ரம்
வவிஷ்ரோ॥உசு॥

(உசு) தஶ்ரூவொவாஶ்ரவெ்ரூஶ்நுஎன்றும், சூஷி தரு்வணு்ஜ
ஶ்வஸ்ரீவாவஸ்ரூாசு் என்றும் கூபஜ்ஞஶ்வரு்ஜ்வஸ்ரீவாராகெ என்றும், யொ

$ அர்ச்சுநனுக்குத்தான் விசுவரூபத்தைக் காணும்படி திவ்ய நேத்திரங் கொடுத்தார். பிரும்மாதிகளுங் கண்டபடி யென்னென்றால் - தனது ஐசுவரியத்தை முழுவதும் அர்ச்சுனனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று, அவர்களுக்குந் தந்தானென்றறிக.

ஸுலை ரூாய ரூக்ஷரீ வரஷெவை ரூாஶநு என்றும், இப்படி சுருதியில் சொல்லப்பட்டுளள பரமபதமென்கிற பரமாகாசம்வரையில் வியாபித்து மஹாப்பிரகாசமாய் அனேகவர்ணங்களுடன்கூடித் திறந்த வாய்களோடும் விசாலமான நேத்திரங்களோடுங்கூடிப் பயங்கரமாயிருக்கிற ஓ விஷ்ணுவே! தேவரீரைப் பாராதது அடியேன் கொஞ்சமும் தரிக்கஇலலேன்; மனம் பதறுகிறது; புலன்கள் கலங்குகின்றன.

ஒ ஂஷ்ட்ரகரரஷாஷா நிவதஜ்வா நிஜ்ஜ்வே வகரா ஜ்ஜவ நிஹா நி| ஜ்ஜிஸ்ரா நஜ்ஜா நந்ஜவஹவஸஜ்ஜ ரூவஸீஜ்ஜெவெஸஜ்ஜ நிவாவஸ்ஜ்ஜ||

(உரு) பிரளயகால அக்கினிபோல் எலலாவற்றையும் நாசஞ்செய்யும்படி கோரமாயிருக்கின்ற நும் திருமுகங்களைப்பார்த்து அடியேனுக்குத் திக்குத் தெரியவில்லை; சுகம்சிறிதும் அடையகில்லேன்; உலகத்துக்கெலலாம் இருப்பிடமாய் பிரம்மாதி தேவர்களுக்கெல்லாம் நாசனுகிய ஓ பகவானே! அடியேனிடத்தில் கிருபைபண்ணி யருளவேணுமிம் [என்றால, அடியேன் தரிக்கும்படி கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென்றபடி.]

(அ-கை.) பிராணிகளின் இருப்புத்தரிப்புமுதலியவெல்லாம் தம் ஆதீனமென்று காட்டுவதற்காக எம்பெருமான், துரியோதனன் படையில் ராஜவேஷம்பூண்ட அசுரப்படைகளையெல்லாமொழித்துப் பூமியின்பாரத்தைத் தாமே தீர்க்கப்போகிறதெனகிற தம்முடைய திருவுள்ளத்தை யாச்சுநனுக்குக் காட்டியருளினார்; அவனும் எம்பெருமானுடைய படைக்குந்தன்மை முதலிய ஈசுவரத்தன்மையெலலாம் பார்த்து (அந்தப் பகவானிடத்தில்தானே இனி யழியப்போகிற) துரியோதனாதிகள் மடியும்படியையுங் கண்டவனுய்ச் சொல்லுகிறான்.

கூீஸவெஸ்ய்ரதராஷ்ட்ரஸ்ய வ்ரூத்ரா ஸவைவெஸ்ஸவைஹவாவ நிவாஜ்ஜஸவைஷ்ஷாஃ | ஹீஷ்மாத்ரூாணஸ்ஸூதவ்ரூத்ரஸ்ய தாவாஸள ஸஹாஸ்ஜீயொரவியொய்ஜ்ஜவெவ்ஃ||உசூ||

வக்த்ராணிதக்வரமாணாவிஶந்தி ரூம்ஷ்ட்ராகராளாநிஹயாநகாநி| கெசிச்சிலக்நாதஶநாந்தரேஷு ஸந்த்ருஶ்ய்ந்தெசூர்ணிதைருத்தமாங்கைஃ||உஎ||

(உசூ-உஎ) இதோ திருதராஷ்டிர குமாரர்களும் பீஷ்மரும் துரோணரும் கர்ணனும்,அந்தப் பக்ஷத்தைச்சேர்ந்த ராஜாக்களுடனும் நம்மவர்களைச் சேர்ந்த சிலவீரருடனும் அதிவேகமாய் கோரப்பற்கள நிறைந்த தேவரீருடைய திருவாயில் அழிவார்களாகப் புகுகிறார்களே, அதிற்சிலர் மண்டைசிதறிப் பல்லிடுக்குகளிலகப்பட்டுத் தொங்குகிறார்கள்.

யயா நதீ நாம்பெஹவொஃ ஸ்வாத்ரவெமாஸுத்ரூ தெவாஹித்ரவாத்ரூவதி| தயா தவாதீ நரலொகவீரா விஶந்திவக்த்ராண்யபிவிஜ்வலந்தி||உஅ||

யயாவ்ரூதீவ்ஜ்வலநம்வெதஜ்ஜா விஶந்தி நாஶாயஸமத்ரூவெமாஃ|
தயைவ நாஶாயவிஶந்திலொகாஸ்தவாவிவக்த்ராணிஸமத்ரூவெமாஃ

(உஅ-உக) இந்தராஜாக்களெல்லாம் ஆற்றுவெள்ளம் கடலிற்புகுவதுபோலும் விட்டில்பூச்சி பெருநதியிற் புகுவதுபோலும் தேவரீருடைய வாயில் தாமாய்அழிந்து போவதற்காக வெகுவேகமாய்வந்துவிழ்கிறார்கள்.

லெலிஹ்ருஸெஹ்ரஸமாந்ஸஜ்ஜதோ ஜ்வலந்முகாநுஸமவஹ்ரதே நவ
ஜ்வலஜ்ஜிஹ்வ| தெதஜ்ஜோஹிராவலோகாருஜமதிஹ்ரூம் ஹாஸஹ்ஸவொஹ்ராரிப்ர
தவதீவிஷ்ணோ||கூ0||

(கூ0) அப்படிப்பட்ட அவ்வரக்கர்கூட்டங்களையெல்லாம் ஜ்வலிக்கின்ற திருவாயில் விழுங்கும்பொழுது அதிக கோபத்தோடுகூட மேலுதட்டையும் கீழுதட்டையும் அடிக்கடி நக்குகின்றீர். தேவரீருடைய அதிபயங்கரமான கிரணங்கள் தம் பிரகாசங்களாலே உலகங்களெல்லாம் பரவ, அதனால் பிராணிகள் தவிக்கின்றன.

கூவ ராஹிஸெகொஹவா நாஹ்ரு ரூபவொ நஸொஹ்ஸ தெதெவ
வாவ்ருஸீஷ| விஜ்ஞாத நிஹ்ரூதிஹவதஸாஷ்ரு நஹிவ்ரஜா நா தி தவ
வ்ரவ்ரதீழ்||கூக||

(கூக) ஸ்வாமி! தேவரீருடைய நிரங்குசமான ஈசுவரஸ்வரூபத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று அடியேன் வேண்டிக்கொண்டபடி அப்படியே ஸைவைஸாதித்தவர், மறுபடி இந்தக்கோரமான ரூபத்தைத் தரித்தீரே ஈதெதற்காகவோ இதை அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்வதோடு சாந்தமான வடிவத்தையும் அங்கீகரித்தருளவேண்டும்.

(அ-கை) அடியேனிடத்தில் பிரீதியாலே விசுவைசுவரியத்தைக் காட்டினவர் கோரரூபத்தையெடுப்பதற்கு என்ன காரணமென்று கேட்டதற்குப் பகவான் அர்ச்சுனனைப்பார்த்துத் தம் * திருவுள்ளத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹ்ருவா நாவாச|| காலொஸ்மிலொகக்ஷயக்ருத்ப்ரவ்ருத்தோ லொகான்
காந்முஸோஹ தாந்ஸமாஹர்துமிஹப்ரவ்ருத்தஃ | ருதேபிகூ நாம்லவிஷ்யந்திஸர்வே
யெஸ்யெவந்ஹிதாஃப்ரதீகேஷ்வவஸ்தாஃ||கூஉ||

தஸ்மாத்த்வ மிஷ்யஸ்வயஸோலபஸ்வ ஜித்வாஸத்ரூன்பும்க்ஷ்வ ராஜ்யம்ஸ
ம்ருத்தம்| மயைவைதெ நிஹதாஸ்பூர்வமெவ நிமித்தமாத்ரம்பவஸவ்யஸாசின்||கூக||

(கூஉ-கூங) அர்ச்சுந! துரியோதனன் முதலிய ஸகல ராஜாக்களுடையவும் வாழ்நாளின் இறுதியை நாம் கண்டிருக்கையாலே அவர்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்வதற்காகக் கோரமான உருவத்தோடுவளர்ந்து அவர்களை அழிப்பதேபயணாக இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கிறோம். உன்னுடைய முயர்ச்சியில்லாமலே இந்தத் துரியோதனாதிகளும் மற்றும் உனக்கு எதிரிகளாய் நின்ற இவ்வீரர்கள் யாவரும் நம்முடைய ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் நாசமடையப்போகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களை யெதிர்ப்பதற்காக நீ எழுந்திரு; சத்துருக்களான அவர்களைஜயித்து கீர்த்தியைப்பெற்று தர்மமாய்க்கிடைத்த விராஜ்யத்தை அனுபவிக்கப்பார். இந்த துஷ்டர்கள் முன்னமே நம்மால் கொல்லப்பட்டபடியால், இரண்டுகைகளாலும் போர்புரியவல்ல நீ அதற்குக்கொஞ்சம் நிமித்தமாய்மாத்திரம் ஆகவேண்டும். [அதாவது நம்மால் போடப்பட்ட ஆயுதம்போலவிருந்து யுத்தம் புரியவேண்டும் என்றபடி]

---

* அர்ச்சுநனில்லாமலும் இந்தத்துஷ்டர்களை நாம் அழிக்கவே போகிறோமென்கிற தம் திருவுள்ளத்தை அர்ச்சுநனுக்குக்காட்டினால் அவன் யுத்தஞ்செய்யத் துணிவனென்பது எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளம்.

ஜ்ரணம்வஹ்னிம்வஜயத்ரயம்வ கூண்டுதேயாநராநவிபொய
வீராநு| மயாஹதாம்ஸ்த்வம்ஜஹிமாவ்யதிஷ்டா யுத்யஸ்வஜேதாஸிர
ணேஸபத்நாநு||கூச||

(கூச) துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன் முதலானோர்களும் அபராதிக
ளாகையாலே நம்மாலேயே கொல்லப்படுவார்கள்; ஆகையால் அவர்களைப்ப
ந்துக்களென்றும், ஆசிரியர்களென்றும், போகத்தில் பற்றுடையவர்களென்
றும்நினைத்து இவர்களை நான் எப்படி வதைப்பேனென்று மனதிற்சிறிதும் வ
ருத்தமின்றி ஜயிக்கப்பார். இவர்களைக் கொல்வதில் உனக்குச் சிறிதும் தய
யென்பதேவேண்டாம். மேலும் யுத்தத்தில் ஜயமும் உனக்கே கிடைக்கும் எ
ன்றிவ்வாறருளிச்செய்தார்.

ஸஞ்ஜயஉவாச|| வனத்வாகேஸவமகுஸுவவ்யநம்கிரீடீ|
வேபாநமந்கிரீடீ| நமஸ்க்ருத்வாஹ்ருஷீகேஸமபாஷதகிருஷ்ணம் ஸகத்கதம்ஹி
தமீதமீடவ்யணேவ||கூகு||

(கூகு) ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸாகரமான வெம்பெருமானிப்படியருளி
ச்செய்யக்கேட்டு அர்ச்சுனன் அவனைத்தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து மிகவும் பய
த்தாலே நடுநடுங்கி மறுபடியும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து விழுவதெழுவதாய்
க்கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு எடுத்த சொல்லை முடிக்கமாட்டாதபடி இந்தவி
தம் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஹ்ருஷீகேஸதவப்ரகீர்த்யா ஜகத்ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதேச|
ரக்ஷாம்ஸிபீதாநிதிஸோத்ரவந்தி ஸர்வேநமஸ்யந்திசசாரணஸங்கா
ஸித்தாஸங்கூ||கூசு||

(கூசு) வாரீர் இருடீகேச! இந்த யுத்தத்தைக் காண்பதற்காகவந்த தே
வர், கந்தருவர், சித்தர், இயக்கர், வித்தியாதரர், கின்னரர், கிம்புருடர் மு
தலானருள்ளிட்ட ஸகலலோகமும் தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தாலே ஸர்
வேசுவரனான தேவரீரைச்சேவித்துத் தேவரீருடைய கீர்த்தியைக்கண்டுஸந்
தோஷிக்கின்றது. தேவரீரைக்கண்டு பயந்தவைகளான இவ்வரக்கர்குழாங்க
ளும் மூலைக்குமூலைப் பத்துத் திக்குகளிலும் பயந்தோடுகின்றன. ஆனால்
தேவரீருடைய பெருமைக்கு இவையெல்லாந் தகுந்தவைகளே.

கஸ்மாச்சதேநமஹாத்மந்நாதகர்த்ரேகரீயஸேப்ரஹ்மணோபீ
ஆதிகர்த்ரே|

(கூசூ) பிரமன் முதலானோருக்கும் பெரியனாய் ஆதிகர்த்தாவாயிரு
க்கும் தேவரீரை அந்தப்பிரம்மாதிகள் ஏன் வணங்கமாட்டார்கள்?

அநந்ததேவேஸஜகந்நிவாஸ ஸதஸ்தத்பரம்யத்||கூள||
த்வமாதிதேவஸ்புருஷஸ்புராண ஸ்த்வஸ்யவிஸ்வஸ்யபரம் நி
தாநம்|

(கூள-கூளஉ) ஹே அநந்த! தேவேச! ஜகந்நிவாஸ! நஜாயதேதீ்ய
தெவாவிவஸ்தி்கூஇத்தியாதியாகச்சுருதியிற் சொன்னபடிஅழிவற்ற ஜீவஸ்
வரூபமும் தேவரீரே;ஸத்தும் அஸத்தும் தேவரீரே;அதாவது நாமரூபங்களா
லேபிரித்தறியப்படுகையாலே காரியமான நிலையில் 'ஸத்'என்றும் அப்படி நா
மரூபங்களாலே பிரித்தறியப்போகாமையாலே காரணமானநிலையில் 'அஸத்'

என்றுஞ்சொல்லப்படுகிறப் பிரகிருதியும் தேவரீரே. இப்படிப்பட்டப் பிரகிருதி தத்துவமென்ன இத்தப்பிரகிருதியோடுகலந்த ஜீவதத்துவமென்ன இவ்விரண்டையுங்கடந்த முக்தஸ்வரூபமான தத்துவமெதுவோ அதுவுந் தேவரீரே. ஆகையால் தேவரீரே ஆதிதேவனும், புருஷனும், புராணனும், இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாய்நின்று தரிக்கின்ற ஆதாரப்பொருளும்.

வேதாவித்³யோவாப்யோ விதா³ஸ்வயாஸி கு³ணத்ரயாதீ³தோ ரூபாதீ³தோ ஜக³த்³ரூபோ ஜக³த்ஸாக்ஷீ ஜக³த்பதி: ॥ ஈ ॥

(ஈ) உலகத்தில் அறியுமவைகளாயும் அறியப்படுமவைகளாயுமிருக்கின்றவெல்லாம்தேவரீரே. இப்படி ஸாவஸ்வரூபனு யிருக்கையாலே யாவராலும் அடையப்படும் ஸ்தானமும் தேவரீரே. சேதநாசேதநரூபமான இவ்வுலகங்களெல்லாம் ஆதமாவான தேவராலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(அ-கை.) ஆகையால் வாயுமுதலிய சொற்களுக்குப் பொருளாந தேவரீரே யெனகிறான்.

வாயுர்யமோ(அ)க்³நிர்வருணஸ்ஸஸாங்கஸ்தே ப்ரஜாவதிஸ்ஸம்ப்ரவிதாஸி ஹரஸ்ஸ|

(ஈஅ) வாயு யமன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன் எல்லாம் தேவரீரே. (ஸகலமானப பிரஜைகளுக்கும் பிதாக்களான பிரஜாபதிகளுக்கும் பிரமனுர் (ஸகலப்பிரஜைகளுக்கும் பிதாமஹன்;) அந்தகைத்த பிதாவாகையாலே அவர ஸகலப்பிரஜைகளுக்கும் பிதாமஹன்;) அந்தகைத்த அவருக்கும் தேவரீர் பிதாவாகையாலேயெல்லாருக்குந் தேவரீர் பிரபிதாமகன்.

நமோ நமஸ்தே(அ)ஸ்த்வஹஸ்ஸ்ரக்ஷே நமோ நமஸ்தே நமஸ்தே ॥

நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வஸ்தே நமோஸ்து புனஸ்ஸ புனர்நமஸ்தே நமஸ்தே ॥

(ஈக-ஈகஉ) தேவரீரை ஆயிரந்தடவையாய்த் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். மறுபடியும் பலதடவையாய் தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஹஸ்ரவஸ்வரூப! தேவரீருக்கு முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் எங்கும் எல்லாப்படிகளாலும் நமஸ்காரம் உண்டாகுக.

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸ்த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வஸ்ஸ ॥சு०॥

(சo) ஓ அளவற்ற வீரியமுள்ளவனே! உமது விக்கிரமத்தை யிவ்வுலகமென்றுஒருவரால் வரையறுக்கப்பேராமோ? ஸகல வஸ்துக்களையும் (ஆத்மாவாய) வியாபித்திருக்கிறீராகையால் ஸர்வமும் நீரே.

ஸகேதி மத்வா ப்ரஸபம்யதுக்தம் ஹே கிருஷ்ண ஹே யாத³வ ஹே ஸகே இதி | அஜாநதா மஹிமாநம்தவேத³ம் மயாப்ரமாதா³த்ப்ரணயேந வாபி ॥ சக ॥

யச்சாவஹாஸார்த²மஸத்க்ருதோஸி விஹாரஸய்யாஸநபோஜநேஷு | ஏகோத²வாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம் தத்க்ஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ॥சஉ॥

(சக-சஉ) ஓ அச்சுத! அளவற்ற வீரியமும் அப்படிப்பட்ட பராக்கிரமமும் ஸகலப்பிராணிகளுக்குப் புருஷனாயிருப்பதும் இனமென்றுமிப்படிப் பலப

டியாகவுமிருக்கின்ற தேவரீருடைய மஹிமைதெரியாமல் அடியேன் அக்ரூரத்தாலும் அதிகபரிசயத்தாலும் தேவரீரைத் தோழனென்று நினைத்து, அடா கிருஷ்ண! அடாதோழா! அடா யாதவா! என்று சிறிதும் விநயமில்லாமல் அழைத்து வந்தேனே! என்னையனே! ஸர்வவிதத்திலும் ஸத்காரிக்கவேண்டிய தேவரீரை இப்படியிழித்துப்பேசினேனே! இன்னும் படுக்கும்பொழுதும் கூடியிருக்கும்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுதும் போஜநஞ் செய்யும்பொழுதும் அடியேன் செய்தபிழை கணக்கில்லை; ஆகையால் அவைகளையெல்லாம் கிருபையாய்ப்பொறுத்தருளவேண்டும் என்னப்பனே!

விதாவிரொகுவை வராவரவை கூவிவைவெஜுஹு முரு முரீயாநு | நகுதஹொவ்தலுயிகரிகு-தொநுரொகுத்
யெவுவுதிவ்வுஹாவு॥சஙட॥

(சஙட) ஒப்பில்லாதப் பிரபாவந்தங்கிய ஓபகவானே! சராசரரூபமானஸகல லோகத்துக்கும் தேவரீரே பிதாவாயும் குருவாயும் இருக்கையால் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தகுந்திருக்கிறது. ஆகையால் இம்மூவுலகத்திலும் கருணை முதலிய எவ்விதக்குணங்களாலும்தேவரீருக்குஸமானமானவாள்கிடையாது; அப்படியிருக்க அதிகரையெ ஒருவனிருப்பதேனவென்கிற ஸந்தேஹத்துக்கு இடந்தானுண்டோ?

தவ்ஹாதணைவுவுணியாயகாயம் வுவாஹயெகுவாவிஹ்ஹீஹு தீவுழி | விதிதவவொதுவஸுவெவவவவொ? வியாயாவஷுவி
ஹெவவொவுழு॥சஙஅ॥

(சஙஅ) யாவர்க்கும் பிதாவாய் யாவராலும் பூஜிக்கப்படும் குருவாய் கருணைமுதலிய குணங்களால் ஸர்வாதிகரையிருக்கையாலே ஸர்வேசுவரனை தேவரீரைத் தண்டன்ஸமர்ப்பித்துக் கெஞ்சுகின்றேன். குற்றஞ்செய்தவரையினும், புத்திரன் பிதாவைவணங்கிரகில் அந்தப்பிதாவும், அப்படியே இஷ்டமானவன் அவன்தோழனைத் தண்டனிட்டு வேண்டிக்கொண்டாரகில் அந்தத் தோழனும், இரங்குவதுபோல் அடியேனிடத்தில் விசேஷகடாக்ஷமுள்ளவரானதேவரீர் பிரியரனை அடியேனுக்காக வெல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளவேண்டும்.

கூஹுவுவெவும் ஹுவதிதாவிஹுவுஷ்டா லயெநவவுவுயி
கம்விநாவெ | தவெஹவிவெஹுஸுயவிஹுவரவெவம் வுவலீஹுவெஹுவெஸுஜு
முநிவாலு॥சஙஆ॥

(சஙஆ) ஒருநாளுங்கண்டிராத தேவரீருடைய உக்கிரமான விசுவரூபத்தைக்கண்டு அடியேனுள்ளங் களிசூர்ந்தது. மறுபடியும் பயத்தால் நடுங்கிப்போகிறது. ஆகையால் ஸகலலோகத்துக்கு மிருப்பிடமாய் பிரம்மாதிகளான ஸகலதேவர்களுக்கும் ஈசனான தண்டவனே! அடியேனுக்கு முன்போலவே தேவரீர் ஸௌம்யஸ்வரூபமான திருமேனியோடு லைவைஸாதித்தருளவேண்டும்.

கிரீடிநம்மதிநம்வகுஹுவுஸ்தி வாதிகூவாஹுவுஷ்டஹ்ஹம்தயெவு|
தெவிநவுஸுவெணவுதஹுஸுஜநவஸுவுவொவுஹவவி
பவுஸுமிதுஸு॥சஙக॥

(சசு) ஓஸ்வாமி! முன்போலவே கிரீடமும் கதையும் திருச்சக்கரமு மாகத்தேவரீரை ஸேவிக்க விரும்புகிறேனுகையால் ஆயிரந்திருக்கைகளுள் ளதிந்த விசுவரூபத்தைமாற்றிச் சதுர்ப்புஜமையிருந்த † முன் ஸேவையையே ஸாதித்தருளவேண்டும்.

ஸ்ரீ ப⁴க³வாநுவாச॥ ஸுது³ர்த³ர்ஶமித³ம் ரூபம் த்³ருஷ்டவாநஸி யந்மம। தே³வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த³ர்ஶநகாங்க்ஷிண:॥ சஉ॥

(சள) அதற்கு எம்பெருமானருளிச்செய்வது:—அர்ச்சுந! தேஜோ மயமாய் விசுவரூபமாய் ஆதிமத்தியாந்தரஹிதமாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக் குமாதியாயிருக்கிற இந்த நம்முடையரூபத்தை உன்னைத்தவிர மற்றொருவ ருக்கும் நாம் காட்டினதில்லை; கேவலம்நம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவனையிருக்கி றுயென்று நமது ஸத்திய ஸங்கல்ப யோகத்தாலே உனக்கு நாம் இந்த துர்ல பமான ஸேவையைத்தந்தோம்.

(அ-கை.) பக்தியைத்தவிர மற்றொன்றாலும் தம்மை உள்ளபடி யறிவ தரிதென்கிறார்.

நவேத³யஜ்ஞாத்⁴யயநைர்ந தா³நைர்ந சாபி³ர்யாபி⁴ர்தபோபி⁴:। ஏவம்ரூபஶ்ஶக்ய அஹம்நृலோகே த்³ரஷ்டும்த்வதந்யேந குருப்ரவீர॥ சஅ॥

(சஅ) அர்ச்சுந! இப்படிப்பட்ட நம்முடைய உண்மையானநிலையை நம்மிடத்தில் பக்திமாணை உன்னைத்தவிர மற்றவர்களால் நிரதிசயமான பக் தியுண்டாகுல் மாத்திரம் அறியலாமேயல்லது மற்றப்படி யக்ஞத்தாலாவது தானத்தாலாவது மற்றுங் கிரியைகளாலாவது உக்கிரமான தவத்தாலாவது எத்தாலும் அறியப்போகாது.

�மா தே வ்யதா²மா ச விமூடபா⁴வோ த்³ருஷ்ட்வா ரூபம் வை ம்ருʼதீத்³ருʼங்மமேத³ம்। வ்யபேதபீ⁴:ப்ரீதமநா: புநஸ்த்வம் தத³ேவ மே ரூபமித³ம்ப்ரபஶ்ய॥ சக॥

(சக) இப்படிப்பட்ட கோரரூபத்தைக் காண்பதனுல் நீ தொந்திரவு பட்டு மயங்கிப்போகாதே; உனக்குப் பழக்கமான முந்திய ஸௌம்மியரூபத் தையே காட்டுகிறேன் அதையேகண்டு ஸேவி.

(அ-கை.) ஸஞ்சயன்சொல்வது.

ஸஞ்ஜய உவாச॥ இத்யர்ஜுநம்வாஸுதே³வ ஸ்ததை²வோக்த்வா ஸகம்ரூ மஹாத்மா। பூ⁴ய: ஸ்வரூபம் த³ர்ஶயாமாஸ பூ⁴ய: ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீ⁴தமேநம்பூ⁴த்வா॥ ருo॥

---

† ஸர்வேசுவரனை இந்த பரமபுருஷன் லோகோபகாரார்த்தமாகப்பூ மியில் மனுஷ்யனையவதரித்தபோது சதுர்ப்புஜனுகவே அவதரித்தார்; உடனே தேவகீ வஸுதேவர்களிருவரும் வேண்டிக்கொண்டதின்பேரில் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையில் இரண்டுதிருத்தோள்களுடனிருந்து பின்னிட்டு நான்கு திருத்தோள்களுடனே யெழுந்தருளியிருந்தார். சத்துருவான சிசுபாலனும் உதாரவீரபதநுஷ்டவாநுஹம்ஸஜவகுமதாயரே என்று ச

(ரூ0) இப்படி பாண்டுகுமாரனைப்பாத்து பகவான் அருளிச்செய்து மறுபடியும் தம்முடைய சதுர்ப்புஜமான திருமேனியோடுகூடி ஸைவஸாதித்தார்; அதுவுமின்றி பழக்கமில்லாத ஸ்வரூபத்தைக்கண்டுபயந்த இவனைப் பழக்கமான திருமேனியோடு கூடியவராயிருந்து ஸமாதானமுஞ்செய்தார்.

ஈஜு॰நஉவாவ॥ஆவ்ஷ்ஒஂமா நஂஷஂஸ்மவம் தவஸளஶ்ஜ்ஞாஒ॰ந| ஐஒா நீஶஸ்விஸம்வ்யதஸ்வெதார்ஃவ்ய கூ்யதிம்மதஃ॥ரூக॥

(ரூக) அர்ச்சுநன் சொல்லுகிறான் - ஓ ஜநார்த்தந! அளவில்லாத அதிசயம்பொருந்திய லாவண்யம் ஸௌந்தர்யம் ஸௌகுமார்யம் முதலான வைகளோடு கூடியதாய் தேவர்களுக்கே உரியதாய் மிகவும் ஸவும்மியமாயுள்ள மனுஷ்யாகாரமான இத்திருமேனியை ஸேவித்தபின்புதான் அடியேனுக்குப் ப்ராணனும் நிலைத்துப் பிரக்ஞையும் வந்தது.

ஸ்ரீ ஹமவாநுவாவ॥ ஸஂஒ॰ஒ॰ஸ்ருஶ்தீஒ॰ஸ்மவம் ஒ்ஜஷ்டவாந வியஂநஶ| ஔவாகூவ்ருஸ்ருஸ்மவஸ்ருநிதர்ஶ்ருஸ்ருநகூாஜ்ஜ்ஞணஃ॥ ॥

(ரூஉ) அதற்கு எம்பெருமானருளிச்செய்வது. அர்ச்சுந! இப்பொழுது உனக்குக்காட்டின இந்த நம்முடைய (யாவனையுமாளும்படியான) ரூபத்தைக்காண்பதற்கு ஒருவராலும் முடியாது. இதை ஸேவிக்கவேண்டுமென்று தேவர்களெல்லாம் எத்தனையோகாலமாய் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களே யல்லது ஒருவராவது ஸேவித்ததில்லை.

(அ-கை.) அதெதிறலென்றால்.—

நாஹம்வேதைர்நதபஸா நதாநேந நசேஜ்யயா|
ஶக்ய ஏவம்விதோத்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸீதாம்யஹம்॥ரூக॥
ஹக்ருஷ்ணநஸ்ருயாஶக்ர ஈஹதேவம்விதோஜ்ஜுந|
ஜ்ஞாதும்த்ரஷ்டும்வதக்ஷ்ணஞ்ச ப்ரவேஷ்டும்ச பரந்தப॥ரூச॥

(ரூக-ரூச) வேதங்களை ஓதுவது ஓதுவிப்பது முதலியவைகளாலாவது யாகத்தாலாவது ஹோமத்தாலாவது தவத்தாலாவது, பக்தியில்லாமல் மற்றெவ்விதத்தாலும் நம்மை உள்ளபடியே காண்பதரிது; மற்றப்படி நம்மையே நாடியபக்தியுண்டானால் மாத்திரந்தான் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு நம்மை உள்ளபடியறியவாவது ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸேவிக்கவாவது அடையவாவது கூடும். இப்படியேசுருதியும் நாயஂதாவ்யவஸ்ருநஸ்ருயாநயேயாநவேஹஂநாஸ்ருதநயஶ்ருதவ்யணஂதஸ்ருதநஸ்ருஹ்யஸ்ருவிவக்ஷஸ்ருதாவிவ்யணஂதஸ்ருதநஸ்ரும்வ்யாழ்॥ என்று சொல்லுகிறது.

ஒதஶ்ருகூ்யநதாஸஶோ ஶஸ்ருகஸஹவஜ்ருதஃ|
நிவைழ்ருஸஸவழ்ருஹஸ்ருமேதஷஂ யஸஸாஶ்ரேதிவாணவ॥ரூஞ॥

(ரூஞ) வேதமோதல் முதலான ஸகலகர்மங்களும் நம்முடைய ஆராதநரூபமென்று செய்பவனும், எந்ததொழிலைச்செய்தாலும் எல்லாம் கிருஷ்ண

தர்ப்புஜனாகவே எந்தவேளையும் நினைத்திருந்தான்; ஆகையினால் அர்ச்சுநன் சதுர்ப்புஜனாகவே முன்பு ஸேவித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ணனுக்கென்று செய்பவனும், நம்மிடத்தில் மிகுந்தபக்தியாலே நம்மைப்பாடியும் சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும் பணிந்தும் பொழுதுபோக்குமவனும், இன்னுமிப்படி நம்விஷயமாகவே காலத்தைக்கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாமலிருபபவனும், நம்மையேபற்றியிருக்கையாலே மற்றவைகளிற் பொருந்தாதவனும் ஒருப்பிராணியையும் பகைக்காதவனும் (அதாவது:—நம்மைப்பிரிந்தால் துயரமும் நம்மைக் கூடினால்கொண்டாட்டமுமா யிருப்பவனுகையால் தனக்கு ஏதேனும் துயரம் நேரிட்டால் அது தான்செய்தபிழையின் பயனென்று நினைபபதனாலும் ஸகலபூதங்களும் பகவானுகிய நமக்கு ஆட்பட்டதென்று நினைப்பதனாலும் ஒரு பூதத்தையும் பகைப்பதற்குக் காரணமில்லாமையாலே பகைக்காதவனும்) எவனே, அவன் தோஷங்கள் யாவையுமொழித்து எப்போதும் நம்மையே அநுபவிப்பவனுவான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

பதிநேராவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பனிரண்டாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

பக்தியோக நிஷ்டர்களுக்குப்பயலுய் பரப்பிரம்மமாய் பரமபுருஷனுயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, தடையற்ற ஐசுவரியத்தைக் காணவாசைப்பட்டவர்ச்சுநனுக்கு, அளவில்லா வதிசயம் பொருந்திய கருணை, தண்ணளி, வண்மைமுதலிய கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாய் விளங்குகின்றஸத்தியஸங்கல்பனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுல், தம்முடைய ஈசுவரத்தன்மையானது உள்ளபடியே காண்பிக்கப்பட்டதென்றும், அப்படியே எம்பெருமானை உள்ளபடியே சாஸ்திரமுகத்தாலறிவதும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பதும் மறறப்படி எப்போதும் அவன் ஸந்நிதியிலிருப்பதும் எல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்காத பக்தியுண்டாகில்தான் கிடைக்குமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது ஆதமப்பிராப்திக்குச் சாதநமான ஆத்மோபாஸநத்தைக்காட்டிலும் பக்திரூபமான பகவத் உபாஸநம் (பலனை வருத்தமின்றி விரைவில்அளிக்குமாகையால்) $ சிறந்ததென்றும், எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டுமுபாயங்களினைவையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

$ சிறந்ததென்கிற விஷயம் பொதிநாலிலவெட்டிஷாஜுதெ நாஞ்சாதாநா|ஸ்ரு ஜாவாநுஜுதெயொசாபஹெயெகுதெசாஜுதெ: என்கிற விடத்தில் சொலலப்பட்டது.

ஈஜு॒நஉவாவ॥ வனவம்ஸ தத்ய॒ கூாயெ ஹ கூாஸ்ஸாம்வாஸ்ய॒॒வா
ஸ்ஸித| யெவாவ்ய॒ கூாஸவ்ய॒ கூம் தெஷாம்கெயொமவித்தோ॥ க॥

(க) அர்ச்சுநன் சொல்வது:—ஓபகவானே! தேவரீர் கீழே அருளிச் செய்தபடி தேவரீரையே யெப்பொழுதும் பெரும்பயனுக நினைத்த பக்தர்களாய், தேவரீரை (ஸகல ஐசுவரியத்தோடு கூடியிருப்பவராகவும், அளவிலா வதிசயம் பொருந்திய ஸௌந்தரியம் ஸௌசீல்யம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய வெண்ணிறந்த குணங்களுக்குக்கடலாயிருப்பதாகவும்) எவர்கள்உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களும், எவர்களாலல்அக்ஷரமென்கிறபிரத்யக்ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை (அதாவது முக்தஸ்வரூபமானஜீவனை) கண்முதலிய புலன்களாலறியப்படாதென்பதாக உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களுமான இவ்விருதிறத்தாரில் தாங்கோரிய பயனை விரைவில் கிடைக்கப்பெறுவார் யாவர்? அதை யருளிச்செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீ ஹவா நாவாவ॥ யய்வாவெஸ்ய்ஸ்தெ நாயோம் நித்ய்யா கூாஸ்தித| ஸ்ரத்தயாவாயொவெதா ஸ்தெயே கூதஸ்தாஸ்தாः॥

(உ) எம்பெருமானருளிச்செய்வது:—மிகவும் நம்மிடத்தில் பிரீதியாலே மனதை நம்மிடத்தில் வைத்து மிகுந்த சிரத்தையோடு கூடி நித்தியமாய் நம் ஸன்னிதியிலிருப்பையாசைப்பட்டு யாவர்கள் நம்மை உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் மிகவும் யுக்தாள்; [அதாவது தாங்கோரிய பயனையிருக்கிற நம்மை விரைவில் வருத்தமின்றி யடையுமவர்களென்றபடி.]

யெகூவகூாஸ்தநிஷ்டாஸ்ய்ய் ஸ்வய்ய் கூம்வாய்॒வாஸ்தித|
ஸவ்ய்தூ்ரமஸ்தவிஷ்ஜ்ய்ய்ம கூேடஸ்ஸுஸ்தஸ்வய்ம்ய்॒॒வழ்॥ ங॥
ஸந்நியஸ்ய்ய்ஸ்ய்ந்த்ரியக்ராமம் ஸவ்ய்தூ்ரஸமபு॒॒ஜயः|
தெவ்ய்ராவ்॒॒வதிஸாதஸ்தவ ஸவ்ய்பூ்தஹிதெ ரதாः॥ ச॥
கூேஸாயிகூதாஸ்தவஷ்டாஸ்தவ்ய்தூ்காஸகூதெவஸாழ்|
கூவ்ய்தூ்காஹிமதிஷ்டு॒॒ர்ஏவம் ஜ்ஞாவஸ்ஸ்ரவாவ்ய்தெ॥ ஞ॥

(ங-ச-ஞ) எவர்கள் பிரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) தேவனென்றுவது மனிதனென்றுவது மற்றும் எந்தவிதமாகவாவது குறிக்கத்தகாததாகவும், ஆனதுபற்றியே கண்முதலிய புலன்களுக்குப் புலப்படாததாகவும், தேவர்முதலிய சரீரங்களிலெல்லாமிருக்கச்செய்தே அவ்வவ்விதமாக நினைக்கத்தகாததாகவும், ஆனதினாலே அந்தந்த தேவாதிகளுக்கடுத்த உருவங்களில் கட்டுப்படாததாகவும், விகாரமற்றதாகையாலே தன்வடிவத்தினின்று மாறுபடாததாகவும், ஆனதுபற்றியே நித்தியமானதாகவு மிப்படியெல்லாமிருப்பதாக உபாஸிக்கிறார்களோ, அதுவுமின்றி உபாஸிக்கும்போது கண்முதலிய புலன்களையெல்லாம் தந்தம் வியாபாரங்களினின்றுமடக்கி ஸமபுத்திகளாய், (அதாவது ஆத்மாவானது ஞாநமேவடிவமாய் எங்கும் ஒரே ரீதியாயி

ருக்கிறதென்று நினைத்தவர்களாய்) அதனல் ஸகல பூதங்களிடத்தும் பிரீதி யை யொழித்தவரா யிருக்கிறார்களோ; அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தி னின்றும் விடுபட்டு நமக்கு ஸமமாய் விளங்குகின்ற * முக்தஸ்வரூபத்தை யடைகின் றார்கள்.

(அ-கை.) எம்பெருமானை உபாஸிப்பவர்கள்தான் யுக்ததமானென் கிற விஷயத்தைத் தெளிவாயருளிச்செய்கிறார்.

யெ த்வவ்ருணிகுஶ்ருணி ஶயிவஸ்ந்ருஸ்ருஶ்துராஃ|
கூநெநருநெநவயொமெந ஶாம்ய்ராயஜ்ஞெஉவாஸவெத||கூ||
தெஷாஶ்ஹம்ஸ்ஶ்ஜ்வதாம்ர்ஜ்ய தெந்ருஸ்ம்ஸாரஸாகரா|
ஸவாதி நஸீராதாயாம்ர் ஶயிராவெஶிதவெதஸாம்||எ||

(கூ-எ) எவர்களானல் தேஹத்தைத் தரிப்பதற்காகச் செய்யவேண் டுஞ் சில (லௌகிக) கர்மங்களையும், யாகம்,தானம், தவம், ஹோமம் முதலிய வைதிககர்மங்களையும்,அவற்றின் காரணங்களோடும் உத்தேசத்தோடும் நம்மி டத்தில் ஸமர்ப்பித்து நம்மையே பெரும்பயனையெண்ணி வேறுயாதொன்றை யும் விரும்பாமல் நம்மைத்தியானஞ்செய்து உபாஸிக்கிறார்களோ (அதாவது- தியானம் அர்ச்சனம் பிரணமம் ஸ்துதி கீர்த்தனம் முதலியவைகளை ஸ்வயம் போக்கியமாயும் பரமப்பிராப்பியத்துக்கு ஸமமாயுஞ் செய்து வருகிறார்க ளோ) அவர்களை, நம்மோடு சேரவொட்டாமல் விரோதிக்கின்ற யமனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் வெகு சீக்கிரத்தில் விடுவிக்கிறோம்.

ஶயெவ்வஸ்நகூயத்ர ஶயிவ்ஸ்ந்ருஸ்ருஶ்ம்நிவெஶய|
நிவஸிஷ்யஸிஶயெவ்வ கூதஉளய்வ்ம்நஸம்ஶய||அ||

(அ) ஆகையால் எளிதில் விரைவில் கிடைக்கின்ற நிலையில்லாத பெரு ம்பயனையிருக்கிற நம்மிடத்தில்தானே மனதைவைத்து நாமேதான் அடைய வேண்டும் பேறென்கிற வெண்ணங்கொள். இப்படியானல்தான் அதற்குமே ல் நம்மிடத்தில் தானே நித்தியமா யிருந்துவாழ்வாய். இதில் சிறிதும் ஸந் தேஹமில்லை.

கூயதி ந்ம்ஸ்ரோயாந்ம் நஶகோஷ்டிஶயிஷ்யதி|
கூஸ்ருராஸ்யொமெநதெதா ஶாதிவாவ்ம்ய நஜ்ஜயா||கூ||

(கூ) அர்ச்சந! விரைவில் நம்மிடத்தில் சலியாமல் மனம் வைக்க உ ன்னுல் ஆகாதபக்ஷத்தில் அப்பியாஸயோகத்தாலே நம்மை யடையவிரும்பு; [அதாவது - ஸ்வபாவமாகவே எல்லையில்லாத வதிசயம்பொருந்திய ஸௌ

---

* முக்தஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு ஸமமாய் விளங்குகிறதென்கி ற விஷயம், ஜிஷ்ணோர்ரூபஸாம்யாபத்திஃ என்று மேலே அருளிச்செய்யப்போ கிறானன்றே? சுருதியும் நிராஜநம்வைஷ்ணவாஸ்ம்ருஜ்ய்வைதிரென்று சொல் லுகிறது. அப்படியே அகூரசப்தத்தால்சொன்ன முக்தஸ்வரூபத்தைக்காட்டி லும் பரப்பிரம்மம் வேறுபட்டிருக்கிறதென்கிற விஷயமும் கூடவுள்ளாகூ ராஸ்ருத்வ உதஜிவ்ராஷ்ஸ்ருர் வாராதத்ர்ஷாஹ்யதஃ என்று மேலே சொல்லப்படுகிறது.

ந்தரியம் ஸௌகுமாரியம் ஸௌஹார்த்தம் வாத்ஸல்யம் காருண்ணியம் மாதுரியம் காம்பீரியம் ஔதாரியம் சௌரியம் வீரியம் பராக்கிரமம் ஸர்வக்ஞத்வம் † ஸத்யகாமத்வம் $ ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸர்வேசுவரத்வம் ஸகலகாரணத்வம் முதலிய கல்லியாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஸாகரமாய், ஸகலஹேயங்களுக்குமெதிர்த்தட்டாயிருக்கும் நம்மிடத்தில் எல்லையில்லாதப் பிரீதியையுட்கொண்ட ஸ்மிருதி ரூபமான அப்பியாஸயோகத்தாலே மனதை ஸ்திரமாகநிறுத்தி நம்மை யடையப்பாரென்றபடி.]

கூஹ்ருாவெஷவ்ருஷஜியெ-ுாவஸி உதுஜு-ுவாரஜொஹவ|
ஜஜய-ுஜவிகுஜ-ுாணி கூவ-ுநுவஸிஜிஜவாவ்ருஸி ||கo||

(கo) இனி யிப்படிப்பட்ட அப்பியாஸஞ்செய்வதிலும் உனக்கு ஸாமர்த்தியமில்லாத பக்ஷத்தில் நம்முடைய கைங்கரியங்களைச்செய்; [அதாவது-திருக்கோயில் சமைப்பது, திருநந்தவனம் வளர்ப்பது, திருவிளக்கு ஸமர்ப்பிப்பது, திருவிலகு சேர்ப்பது, திருநீர்தெளிப்பது, திருமாலைதொடுப்பது, திருவாராதநஞ் செய்வது, திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, திருப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்வது, திருப்பல்லாண்டு பாடுவது, தண்டன்ஸமர்ப்பிப்பது முதலான நம் கைங்கரியங்களை மிகவும் பிரீதியோடு செய்] மிகவும் பிரீதியோடு நம் கைங்கரியங்களைச் செய்துவந்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் அப்பியாஸயோகத்தையடைந்து அதனால் நம்மிடத்தில் நிலைபெற்ற மனதுடன்கூடிப் பிறகு (நம்மை யடைவதென்கிற) ஸித்தியைப்பெறுவாய்.

கூயெதஜுவ்ருஸுகோவஸி கூத-ுஂஜெ்ராமஜாஸ்ரித:|
ஸவ-ுகுஜி-ுஸவுதயாகம் ததஃகூரூயதாத்மவாநு||கக||

(கக) அப்படி நங்குணங்களைச் சிந்தித்தபடியேயிருந்து நமக்கே பிரீயமான பக்தியோகத்தையடைந்து அந்த பக்தியின் ஆரம்பதசையான கீழ்ச்சொன்ன நங்கைங்கரியத்தைச் செய்வதற்கும் உன்னுலாகாத பக்ஷத்தில், பரபக்திக்கு ஹேதுவாய் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட(ஆத்மஸ்வபாவ அநுஸந்தாநரூபமான) அக்ஷரயோகத்தைக் கைப்பற்றி அதற்கு உபாயமாக ஸகலகர்மபலங்களிலும் பற்றை விட்டிரு.

[அப்படி பலாபேக்ஷையின்றி நம்முடைய ஆராதநரூபமாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மத்தால் ஸித்தித்த ஆத்மத்தியாநத்தாலே அவித்தைமுதலியவெல்லாமறைவுகளும் நீங்கி,பிறகு நமக்கு ஆளாயிருக்கையேஸ்வரூபமான ஜீவாத்மஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்து பிறகு தன்னடையே நம்மிடத்தில் சிறந்தபக்தியுண்டாகுமென்று திருவுள்ளம்.[இப்படியே§மேலேஅருளிச்செய்யப்போகிறார்.]

† ஆசைப்பட்டதை யடையுந்திறமை

$ நினைத்ததைச்செய்து முடிக்குந்திறமை.

§ ஸுகுஜு-ுணாதஜ்ருவ-ுருஸிஜ்ஜிம் விந்துதிராநவ: என்று தொடங்கி விஜ்ஞாநிஜுஷ்டொஷ்டுஹஜ்ஜயாயகூடு தெ ஷ்டுஹஜ்ஜ தஃ ஷ்டுஜஸ்நாதாநஜ்ஜாவதிநகூாஜ்ஜ்தி| ஸஜ்ஜுவெஷுஷ்டுஜ்ஜ தெ ஷ்டுஜிஜ்ஜிம்ஷுஜ்ஜிதவாஸி என்று மளவாக வருளிச்செய்யப்போகிறார்.

ஸ்ரூயொஹிஜ்ஞாநஶ்ரவாஸுஜ்ஞாநஞ்ஞாநம்விஶிஷ்யதெ|
யஜ்ஞாத்தூத்கூர்மவெதத்ராமஸ்தாத்ராமர்ஷ்ஹாதிராநஸ்ரூஷுஃகஉ||

(கஉ) கனத்தபக்தியில்லாமல் (எம்பெருமானை ஸ்மரிப்பதென்கிற) அப்பியாஸயோகம் செய்வது கடினமாகையால் அதைக்காட்டிலும் (ஆத்மாவின் உண்மையைச் சிந்தித்திருந்து அதனால்) அகூரமென்னும் ஆத்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்காரஞ் செய்வதே (ஆத்மாவுக்கு இதஞ்செய்வதில்) சிறந்தது. (ஸித்தியாகாத) ஆத்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்கார ஞாநத்தைப்பார்க்க (அதற்கு உபாயமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தியாநமே (ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்வதில்) சிறந்தது. (ஸித்தியாகாத) அநத ஆத்மஸ்வரூபத்தியாநத்தைக் காட்டிலும் (அதற்குபாயமான) பலாபேக்ஷையற்ற கர்மாநுஷ்டாநமே சிறந்தது. இப்படி பலாபேக்ஷையின்றிக் கர்மத்தை யநுஷ்டித்தால் உடனே பாவம் நசிக்கையாலே மனதுக்கு சாந்தி பிறக்கும். [அப்படி மனது சாந்தியடைந்தால் ஆத்மத்தியாநம் கைபுகுதும். அநதத் தியாநததால் ஆத்மப்பிரத்தியக்ஷம் பிறக்கும்; ஆதமப்பிரதத்தியக்ஷ ஞாநததால் பரபக்தியுண்டாகுமென்று திருவுள்ளம்.]

[இதனால் பக்தியோகஞ்செய்யச் சக்தியற்றவனுக்கு ஆத்மநிஷ்டையே சிறந்தது; அந்த ஆத்மநிஷ்டையும் மனது சாதுவாகாத பக்ஷத்தில் நிலைக்கமாட்டாதாகையால் அதைக்காட்டிலும் அது நிலைப்பதற்காக ஆத்மக்ஞாநத்தையுட்கொண்டு பலாபேக்ஷையின்றிச் செயயும் கர்மநிஷ்டையே மேலானது எனறதாயிறறு.]

(அ-கை.) பலாபேக்ஷையின்றிக் கர்மயோகஞ் செய்பவனுக்கு வேண்டுங்குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

கூடஸ்தஸ்வஸ்வபாவஶ்ச ஜிதாத்மாஜிதஸேந்த்ரியஃ|
நிர்மமோநிரஹங்காரஃ ஸமதுஃகஸுகஃக்ஷமீ ||கக||

ஸந்துஷ்டஃஸததம்யொகீ யதாத்மாத்ருடநிஶ்சயஃ|
மய்யர்பிதமநோபுத்திர்யொமத்பக்தஃஸமெப்ரியஃ ||கச||

(கக-கச) (தன்னைப்பகைத்தாலும் தன விஷயததில் உபகாரஞ்செய்தாலும்) ஒருப்பிராணியையும் பகைக்காமல் "என்னுடைய பிழைகளுத்தக்கபடி எம்பெருமானுரிலைவப்பட்ட விணைகள விரோதிக்கின்றன" வென்றும், அப்படியே "இவைகள் உபகாரஞ்செய்கின்றன" என்றும் நினைத்தவனாய், (தன்னைப பகைப்பதோ தனக்கு உபகாரஞ்செய்வதோ) எந்தப்பிராணியிடத்திலும் ஸ்திரஹபுதியைச்செய்து வந்து, (அவைகளுக்குத் தீயர்மேரிட்டால் அவை சனிடத்திலு) சாருணைபுரியுமவனாய், (சரீரம் இந்திரியம் மற்றும் அவைகளைசேர்ந்தவை நினவையெல்லாவற்றிலும்) எனதென்கிற அபிமானமில்லாமல் (தேஹாதிமதுத்மாவென்கிறப்) பிராந்தியற்றவனாய், துனபதன்பங்களை (முறையே விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும்) ஸமமாகவெண்ணியவனாய், (அப்படி யிவ வெண்ணுமிரு நூறும் இவரை வெடிழிக்கப்போகாமல் வருகின்ற சீதோஷ்ணதி

களைப்)பொறுத்தவனுய், தன்னடையே கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷித் தவனுய், எப்போதும் (பிரகிருதிக்குப்புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தையே) சிந் தித்திருப்பவனுய், மனதைக்(கண்டபடியோடவொட்டாமல்) அடக்கி,(அத்தி யாத்மசாஸ்திரத்தில் சொன்னவர்த்தங்களில்) திடமானநிச்சயத்தோடு, "பக வானுனை வாசுதேவனே பலாபேக்ஷையின்றி யநுஷ்டிக்கப்படுங் கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனுய் எனக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்கப்போகிறுனென்று" மனதையும் புத்தியையும் நம்மிடத்தில் வைத் தவனுயெவனிருக்கிறுனே அந்த பக்தன் நமக்கு இஷ்டன்.

யஸ்மான்நோத்விஜதேலோகோ லோகான்நோத்விஜதேசயஃ|
ஹர்ஷாமர்ஷபயோத்வேகைர்முக்தோயஸ்சஸமேப்ரியஃ||கரு||

(கரு) கர்மநிஷ்டனுனயாவனொருவன் லோகத்திற்குப் பிரதிகூலமா யிருக்கும்படிசிறிதுஞ் செய்யமாட்டானே,எவனைக்குறித்து ஒருப்பிராணியும் விரோதஞ்செய்யமாட்டாதோ,[என்றால் இவன்ஒன்றையும் விரோதமாகநினை ப்பவனல்ல னென்றபடி] இப்படியிருக்கையாலே ஒருவஸ்துவினிடத்திலும் ஸந்தோஷமாவது கோபமாவது பயமாவது பயங்கரமான செயலாவது செ ய்யாதவனுயிருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட இவனும் நமக்கு இஷ்டன்.

அநபேக்ஷஃசுசிர்தக்ஷ உதாஸீனோகதவ்யதஃ|
ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ யோமத்பக்தஃஸமேப்ரியஃ||கசு||

(கசு) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றுன்றிலும் அபேக்ஷையில்லாமல் சா ஸ்திரத்தில் சொல்லிய திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனுய், சாஸ்திரோக்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தநுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தனுய், மற் றவைகளில் தட்டாதவனுய்,சாஸ்திரோக்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொ ழுது இவனுல் ஒழிக்கப்போகாதபடி வருகின்ற சீதம் உஷ்ணம் முதலிவை களில் துயரப்படாதவனுய் சாஸ்திரத்தில் சொன்னதைத்தவிர மற்றெந்தகரு மத்தையுங் கைவிட்டவனுய், இப்படி யெவனிருக்கிறுனே அந்த பக்தன் எனக்கிஷ்டன்.

யோநஹ்ருஷ்யதிநத்வேஷ்டி நசோசதிநகாங்க்ஷதி|
ஸுபாஸுபபரித்யாகீ பக்திமான்யஃஸமேப்ரியஃ||கள||

(கள) யாவனொருவன் லோகத்திலுள்ள மனுஷ்யாளுக்கு ஸந்தோஷ ஹே துவாயிருப்பதைக்கொண்டு தான் ஸந்தோஷியாமலும், துவேஷஹேதுவாயி ருப்பதைக்கொண்டு துவேஷப்படாமலும்,துயரத்துக்குக்காரணமான பெண் டுபிள்ளை வகைருக்களின் நாசத்தைக்கண்டு துயரப்படாமலும், அப்படி ஒன் றும் நேராதபக்ஷத்தில் அதை வரட்டுமென்று கோராமலும், பாவம்போல் பு ண்ணியமும் ஸம்ஸாரஹேதுவாகையால் இரண்டையும்விட்டவனுய் எவன் என்னிடத்தில் மாத்திரம் பக்தியோடிருக்கிறுனே அவன் எனக்கு இஷ்டன்.

ஸஜ்ஜநஸுஹ்ருதயாஸாநாவஸாநயோः|
ஸ்ரீதாஷவஷவஹ்ருதீவெஷ வஸ்ஹுவிவஜீகுதः|| கஅ||
தவ்ருநிஹாஸ்திகுளநீ ஸஹ்ருவெஷாயெநகெநவீக|
கநிகெகः ஸ்ரீஸதி ஹுக்திஸாநுஷவ்ரியொநாः|| கக||

(கஅ-கக) * சத்துரு மித்திரன் மானம் அவமானம் சீதம் உஷ்ணம் சுகம் துக்கம் இவைகளில் ஸமனுய், ஒன்றிலும் பற்றின்றி ஆத்மாவிடத்தில் சலியாத மனம்பொருந்தியிருக்கையாலே வீடு முதலியவைகளிற் பொருநதாமல் எனனிடத்தில் பக்தியோடு கூடியவன எனக்கு இஷ்டன்.

(அ-கை) ஆகையால் ஆத்மநிஷ்டனெப்பார்க்க பக்திநிஷ்டன்சிறந்தவனென்பதையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, தொடங்கின விஷயத்தைத் தலைக்கட்டுகிறுர்.

யெதுயஜ்ஞாஜ்ஞதநிஷ்ம யயொக்தம்வாவ்ருவாஸஸ்ருஷ்டா|
ஸ்ருஷ்டயாநாஷ்ரவஸாஸ்ருஷ்டா ஸுகாவஸ்ருதீவஷ்ரேஷ்டியாः|| உ0||

(உ0) தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமல் அமிருதமயமாயிருக்கின்ற (அதாவது பலனுக்கேற்ற உபாயமாயிருக்கின்ற) இந்த பக்தியோகத்தை எவர்களாலும் சொன்னபடி உபாஸிக்கிறுர்களோ அவர்கள் நமக்கு மிகுதியும் இஷ்டர்கள்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பனிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீः.

ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாயநமः.

பதிநான்குவது அத்யாயம்.

———:o:———

அவதாரிகை.

முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில், பரம பலமாய்பரப்பிரம்மமாயிருக்கிறபகவானுகிய வாஸுதேவனை யடைவிக்கும் உபாயமானபக்தியென்கிற பகவத்உபாஸநத்துக்கங்கமாயிருகிற ஆத்மவிஷயமானவாஸ்தவக்ஞாநமானது, ஞாநயோக கர்மயோகங்களென்கிற இரண்டு நிஷ்டைகளாலும் ஸாதிக்கபடுமென்று சொல்லப்பட்டது. நடுவில் ஆறு அத்தியாயங்களிலோ பரமபலமா

---

* 13 - முதலிய சுலோகங்களில் சத்துருமித்திராதிகளிடத்தில் பகைமை முதலியவைகளைப் பாராட்டாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்த சத்துரு முதலியவாகள் நெருங்கி வந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷஞ் சிந்துகொள்க.

னவெம்பெருமானுடைய உண்மையான தன்மையையும் அவன் மஹிமைக ளையும் அறிந்து அவனுக்கே அற்றுத்தீருவதென்கிற பக்தியோகத்தின்நிலை சொல்லப்பட்டது. மிகுந்த ஐசுவரியத்தைக் கோரியவர்களுக்கும், கைவல்வி யத்தைமாத்திரம் கோரியவர்களுக்கும் பக்தியோகமானது அவர்கள் கோரிக் கையைச் சாதிக்குமென்றுங் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த மேல் ஆறு அத்தியாயங்களிலும் முன்னீராறு அத்தியாயங்களிற் சொல்லப்பட்டவைகளா னப் பிரகிருதி புருஷர்களின் சேர்க்கையான பிரபஞ்சத்திலுடையவும் ஈசு வரனுடையவும் உண்மையும், கர்மம் ஞானம் பக்தி இவைகளின் ஸ்வரூபமும், இவைகளை யநுட்டிக்கும்படியும், இவையெல்லாமே சோதிக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த பதின்மூன்றுவது அத்தியாயத்தில் தேஹாத்மாக்களின் ஸ்வ ரூபமும், தேஹத்தின் உண்மையை விசாரிப்பதும், தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவையடையு முபாயமும், (பிரித்தறியப்பட்ட) அவ்வாத்மஸ்வ ரூபசாதநமும், அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு அசேதநத்தோடு சேர்க்கையுண் டாவதற்குக் காரணமும் அதைப் பிரித்தறியும்விதமும் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ஹமவாந உவாச॥ இதம்ஸரீரங்களெய கௌந்தேய க்ஷேத்ரமி தபி தீயதெ| வஎதவெத்திதம்ப்ராஹுஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்விதஃ॥க॥

(க) எம்பெருமானருளிச்செய்கிறார். அர்ச்சுந! இந்த சரீரம் (அதா வது:—நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன் என்று போக்தாவான ஆத்மாவோடுகூட ஒன்று பட்டுத் தோற்றுகிற இந்த சரீரம்) 'இதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு போக்தாவாயிருக்கிற ஆத்மாவின் போகத்துக்காக ஏற்பட்ட க்ஷேத்திரம்' என்று சரீரத்தின் உண்மை யறிந்த வரால் சொல்லப்படுகிறது. இதைப் பிரித்துப்பிரித்தும் மொத்தமொத்தமாயு ம் 'இதை நான் அறிகிறேன்,' என்று எது அறிகிறதோ அது (அறியப்படுகின்ற) இந்த சரீரத்தைக்காட்டிலும் (அறிவதான) * வேறு பொருளென்று ஆத்மா வின் உண்மையறிந்தபேர்கள் சொல்லுகிறார்கள். [ஆனால் அறிகிறவஸ்துவான இதின் ஸ்வரூபத்தை யோகத்தால் திருந்தியிருக்கிற மனதிலைறியலாமேயல் லது கண் முதலியவைகளாலறியப்போகாதாகையாலேமூடர்கள் (பிரகிருதிவி

---

* குடம் முதலியவைகளை யறியும்போது 'தேவனுகிய நான் அல்லது மனிதனுகிய நான் குடத்தையறிகிறேன்' என்று தேஹத்தையும் ஆத்மாவை யும் ஒன்றுபடுத்தி நினைத்தாலும், தேகத்தையறியும்போது இதை நான் அறிகி றேனென்று அறியப்படுவதாய் பிரித்தறிகையாலே, சரீரங்கூட குடம்முதலி யவைகளைப்போல் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே. ஆனால் தேஹ மும் அதுவும் ஒன்றுய்த் தோன்றுவானேனென்றால் உண்மையில் பசுவும் ப சுத்தன்மையும்போல் ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரிந்தால் நிலைக்கமாட்டாமல் சரீ ரம் சேர்ந்திருக்கையாலே ஒன்றெனத் தோன்றக்கூடும்.

காரமான) சரீரத்தையே ஆத்மாவென்று நினைத்துவிடுகிறார்கள். இப்படியே மேலே $ அருளிச்செய்கிறார்.

கேஷதரஜ்ஜுவாவிசாம்விஷி ஸவ்புகேஷதரஷுஹாரவத்|
கேஷதரகேஷதரஜயொஜ்ஜுராநம் யதஹராநம்ஹிதம்ஸ்யாத்॥உ॥

(உ) அர்ச்சுந! தேவர் மனிதர் முதலான வெல்லாச்சரீரங்களிலும் அறிவதே வடிவாயுள்ளவஸ்துவதுவோ அதுவும் (அதாவது ¶ கேஷத்திரக்ஞனென்கிறஜீவனும்)நாந்தானென்றறி. [என்றால்-சரீரமானது ஆத்மாவோடு சேர்ந்திருப்பதே ஸ்வபாவமாய் தனித்து நில்லாமைகொண்டு அதை ஆத்மாவோடு ஒன்றுபடுத்தியே குறிப்பிடுவதுபோல், ஆத்மாவும் பகவானோடு சேர்ந்திருப்பதே ஸ்வபாவமாய் தனித்திராமையாலே பகவானோடு ஒன்றுபடுத்தியே குறிக்கத்தக்கது என்றபடி.]

[மண்முதலியவைகளின் தொகையான சரீரமும் அதற்குப் புறம்பான ஆத்மாவும், (பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பதே ஸ்வரூபமாயும் ஸ்வபாவமாயுமிருக்கிறபடியால்) ப்கவத்ரூபங்களென்று சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. எங்ஙனேயென்னில்:—யதீவ்யதிவ்யாம்திஷந்வ்யதிவ்யாகஹதொயம்வ்யதிவீந வெஷயஸ்வ்வ்யதிவீஸரீரே யதீவ்யதிவீஷதொயஷயதிஸ்யதகூதாதொயாஷ்யதஃ என்று தொடங்கி ய கூதநிதிஷ்டாத தொநாதொயஷாதாந வெஷயஸ்யாதாஸரீரம்யகூதாநஷதொயஷயதி ஸ்யதகூதாதொயாஷ்யதஃ இத்தியாதிகள். இப்படி எம்பெருமான் ஆத்மாக்களுக்கு அந்தரியாமியாயிருக்கைதான் அவனை அவைகளோடொன்றுபடுத்திச் சொல்லுவதற்குக்காரணம் என்று கஹரோகாத மஹாகெஸரஸவ்புஹ்ம்தாஸரயஷ்யதிஃ என்றும் நதஷவிவிநாயதாஸ்யாநயாஹ்ம்தம்வராவரே என்றும் விஷ்ணுராஹதிஷ்டம் கூதகெகாம்ஸ்நஷ்யதிதாஜஸ என்றும் மேலுங் கீழும் அருளிச்செய்து, நடுவில் கூதிதாநாஷஹம்விஷ்ணோஃ இத்தியாதியில் ஒன்று படுத்தி யருளிச்செய்தார்.]

ததிதம்யவ்யாஹ்ருவ யஷிகாரிய தஸ்ரயத|

(உ உ) இப்படி சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறிவதோடு அவையிரண்டும் நமக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே நமது ஸ்வரூபங்கள் என்று அறிவதுதான் ஞாநமென்று நம்முடைய ஸித்தாந்தம்.

இங்கே சிலர் சொல்லுவது:—'கேஷத்திரக்ஞனும் நானே யென்றறி' என்கையாலே ஜீவனுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஐக்கியம் (அதாவது ஒருமை) தொ

$ உதாஹரணம்ஸ்யாதிதம்வாவிஹாஸ்துராநம்வாஹ்ருணாநிதி| விஷ்ணொராநாநவஸ்ருஜிவஸ்ருஜிராநவகூஷ்வா॥ என்று மேலே அருளிச்செய்கிறார்.

¶ 'கேஷத்திரக்ஞனென்கிற ஜீவனும்' என்கிற உம்மையாலே கேஷத்திரமென்கிற சரீரமும் நாந்தானென்று சொன்னதாய்த் தெரிகிறது.

ன்றுகிறது; ஆகையால் ஈசுவரனுயிருக்கச்செய்தே பரப்பிரம்மத்துக்கு ஜீவத்தன்மையும் வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; அந்த ஜீவத்தன்மையொழிவதற்காகத்தான் இப்படி ஒன்று படுத்தி உபதேசிக்கிறார்; இப்படி ஆப்தரான பகவானுடைய உபதேசத்தாலே, (இதுபாம்பல்ல பழுதை என்கிற ஆப்தனுடைய உபதேசத்தால் பாம்பென்கிறப்பிராந்தியொழிவதுபோல) ஜீவனென்கிறப் பிராந்தியொழிந்துபோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அவர்களைக் கேட்கிறோம். இங்கே உபதேசிக்கின்ற பகவானுகிய பரமேசுவரனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபக்ஞானம் பிறந்து அதனால் அக்ஞானம் ஒழிந்ததா? இல்லையா? ஒழிந்தபக்ஷத்தில் - யாதொரு விசேஷமுமில்லாமல் ஞானமாத்திரமாய் தனியே விளங்குகிற ஆத்மாவில் அதற்குவிரோதமான நினைவுபிறக்க இடமில்லாமையாலே குந்திபுத்திரனே வேறுகப்பார்ப்பதும் உபதேசிப்பதும் மற்றுங்கூடாது. இனி ஆத்மஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையாலே அக்ஞானம் ஒழியவில்லையென்னும்பக்ஷத்தில் அக்ஞானியாயிருந்து உபதேசிப்பதென்பது சிறிதுங்கூடாது; மேலும் பகவானே "அர்ச்சுன! உனக்கு தத்துவந் தெரிந்தவர்கள் ஞானத்தை யுபதேசிப்பர்கள்" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட வாதங்களெல்லாம், ஸ்ருதி, ஸ்மிருதி, இதிஹாஸம், புராணம், நியாயம் இவைகளுக்கும் தங்கள் வார்த்தைக்கும் விரோதமாய் லோகத்தை மருளச்செய்வதற்காகச்செய்யும் அக்ஞானிகளின் வாதங்களாகையால் இவைகளை ஆதரிக்கலாகாது.

ஆனால் உண்மையேதென்றால் சொல்லுகிறோம்:—அசித்தும், சித்தும், பிரம்மமும் முறையே போக்கியமும் போக்தாவும் ஈசனுமென்று அவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப்பிரித்துச் சில சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. அவையாவன:—
கூஹூராநாயீஷ்வரஜிதவிஸ்வஜிதத்விஸ்வாநுராயயாவஸ்நிராஸ்ஃஸோயாதேவ்யக்ஷ்யதிம்விஸ்நுராநாயிநதேஉஹ்வஸ்ஸ்ஃ॥ கூஸ்ம்வ்யாநஜ்ஞதாகூஸ்ம்ஹ்ஸ்ஃகூஸ்ராத்தாநாவீஸ்மதெஜ்வவநகஃ॥லகூஸ்ராணம்கூஸ்ணாயிவாயிவொநவாலுகுஸ்ரிஜ்நிதாநவாயிவஃவ்யாநகெக்ஷத்ஜ்ஜவதிமதேணைஸ்ஃ॥வதிம்விஸ்வஸ்நுராதிஸ்ஸ்ராம்ஸ்ராஸ்ரதம்ஸ்ரிவஜ்வநுர்தே॥ ஜ்ராஜ்ஞளஜ்ராவஜ்ரா வீஸ்ரநீஸ்ரள ॥ நிதெநுர்நிதெநுர்நாம்வெதநஸ்ரத்நாநாம் வனகூரவைஹ்மநாம் வொரிஜயாதிகூரோஸு॥ ஹொகூராஹொஸ்ரும்வ்ருரிதாஸ்ரஜூஜகூரா॥வ்யுஷ்டாதாநம் வ்ருரிதாஸ்ரம்வஜகூரா ஜ்ரூஷ்டஸ்தவெநாஜ்யதக்வஜித்॥ தவொஸ்ரநுர் விவ்யம்வ்ஸாஜுதி கூநஸ்ரநுநெநுராஜஹீவாகுஸீதி ॥ கூஜ்ராஜ்ஞ காம்வொஹித ஸ்ரூகூஜ்ஷராம்வெஹீம் வ்ருஜ்ராம்ஜநயத்ஸீம் ஸ்ரூஸ்ம வாழ்॥ கூஜ்ராவெஹுர்குகூஜ்ரூஷஜ்ராணைராஜ்நஸ்ரவெதஜ்ஹாவெதுர் நாம் ஹ்ரூகூவொஹுமாஜ்ரிஜ்ராஜ்ராநுஃ ॥ மளாநாஜ்ருவ்தவீஸ்ராஜ்நிதீர்லஸ்மதஹாவிநீ॥ ஸ்ரஜ்ராவெநவ்யுக்ஷ்வஸ்ரூஸ்ரூஷ்ரூநிஃஸ்ரொராஜ்நீஸ்ரயாஜ்ரூஹுர்தி ஸ்ரொவஜ்ரா நஃ|ஜ்ரூஷ்டம்யஜ்ரா வஸ்ருதுர்நுநுர்நீஸ்ரஜ்வஸ்ருஜ்ரஹி ஜ்ரநதிதிவீதஸ்ரொகஃ இத்யாதிகள்.

அப்படியே இங்கும் கஹஜாஸஜதீயஜிஹ்நா வ்யக்யதிரஷ்டயா|கவலயதி தவ நாம்வ்யக்யதிம்விஜிஜ்ஞாஸு|ஜீவஹம்தாநிகளஜெயவ்யக்யதிம்யாதிராதிகாஸு॥ கரு கஷயெவ நவ்நாநி கரு ராஷளவிஷ்ணுஜாதுஹஸு॥ வ்யக்யதிம்விஷ்ணுவஷ்டஹ்ருவிஷ்ணுஜாதிவ நாம்நஃ| ஹம்தஹ்ராஜதிஜம்க்ஷ்ணுதி ஷவஸம்வ்யக்யதவ்ஸு ஸாகு| ஜயாயுகெஷணவ்யக்யதி ஷம்யதிதலவஸாவஸு| ஹெத நாதிநகளஜெயஜமஜிவரிவதுதெ ॥ வ்யக்யதிம் வரவஷ ஜெஜ்ஞவவிஜ்ஞ நாதீஉஹாவவி ॥ ஜஜயொநிஜுஹஜ ஹதவ்ஷிநும ஹும்ஷயாஜ்ஞுஹஸு|ஷம்ஹவவ்ஷவுஹம்தாநாம்ததிதாஹவதிஹாரத என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி போக்தாவாகவும் போக்கியமாகவுமிருக்கிற சித்தும் அசித்தும் எந்த நிலையிலும் பரமபுருஷனுக்குச்சரீரமாய் அவனால் ஏவப்படுமதாயிருக்கையாலே அவனை விட்டுப்பிரிந்து நிலைக்கமாட்டாதென்றும், பரமபுருஷன் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறனென்றும் சில சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. எங்ஙனேயென்னில்:— யர்வ்யதிவ்ருதஜிஷ்ணு வ்யதிவ்ருதஸ்தெரோயம்வ்யதிவீநவெஷயஸ்ருவ்யதிவீஸரீரஸ்ய யர்வ்யதிவீஷதெரோயஸ்யதி என்று தொடங்கி யக்ஷுதநிதிஷ்டந்நாதிநாதெரோயஸ்தாநவெஷ யஸ்ருக்ஷுதாஸரீரம் யக்ஷுதாநஸதெரோயஸ்யதி ஸதக்ஷுதாதெர ருஸ்ருஷ்டி: என்றும்: அப்படியே யர்வ்யதிவீஸதெரஸ்ருஷ்ருயஸ்ருவ்யதிவீஸரீரம் யம்வ்யதிவீநவெஷ என்று தொடங்கி யொஷக்ஷரஸதெரஸ்ருஷ்ருயஸ்ருதக்ஷரம்ஸரீரம் யதக்ஷரம்நவெஷ யொஷ்தவ்யதெரஸ்ருஷ்ருயஸ்ருவ்யதவ்யஸரீரம்யம்ஜ்ஞதவ்யம்நவெஷ வனவஷவஸவ்ருஹம்தாதெராதாஉவஹத வாவாஜ்ஞிவெராதெவ வனகோநாராயணஃ என்றும் கதஃவ்யவிஷ்ஷ்வாஜ்ஞாநாநாம்ஸவ்ருதா என்றும் சொல்லுகின்றன.

இப்படி எந்த நிலையிலும் சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அவைகளைப்பிரகாரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷனே, காரியமான நிலையிலும் காரணமான நிலையிலும் ஜகத்ரூபமாயிருக்கிறனென்று இவ்வாத்தத்தை யறிவிப்பதற்காகசிலசுருதிகள் (காரியநிலையிலும்காரணநிலையிலுமுள்ள ஜகமானது அந்த பகவானே எனறு) சொல்லுகின்றன. எங்ஙனே யென்னில்:— ஸதெவஸொம்ய ருதமக்ர ஆஸீ தெகமெவாத்விதீயம் | ததைக்ஷத பஹ்வ்யாம் ப்ரஜாயெயெதி ததெதஜ்ஜலமஸ்ருஜத என்று தொடங்கி ஸந்மூலாஸ்ஸொம்ய ருமாஸ்ஸவ்ருஹ்ரீ ப்ரஜாஸ்ஸுகாயதநாஸ்ஸ்வ்ருதி ஷாவெனதஜாத்ருஷ்டிஜம்ஸவ்ரும்ததத்ரும்ஸ கூதாதத்தமஸிஸ்ருவ்தகெதெதா என்றும அப்படியே ஸொகாமயதபஹ்வ்யாம்ப்ரஜாயெயெதிஸதபொதப்யதபஸ்தப்த்வாஇதஸ்ருவ்ஜத என்று

தொடங்கி ஸதஸ்ஸுநாநாதஸ்ஸுஸதஸ்ஸுஜ்ஜவக என்றும் ஹதோஹதஜீவிதாவெஹெவதா கூநநஜீவெநாதநாந்வயவிஸ்ருநாசாஸமவேவஸ்ருகரவாணி। ததஸ்வஷாததெவாந் வாவிஸகுதஉந்வயவிஸ்ருஸதஸ்ருஸ்ருவாஹவக்.....விஜாநந்ஜுவிஜாநந்ஜுஸதஸ்ருஸ்ருநாதஸ்ஜுஸதஸ்ருஜ்ஜவக என்றும் சொல்லுகின்றன.

ஆகையால் காரியமான நிலைபுடன் கூடியவனும் காரணமான நிலையுடன் கூடியவனும், ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷ்மமாயுமுள்ள சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பரமபுருஷனே. ஆகையால் காரணத்தைக்காட்டிலும் காரியம் வேறல்லாமையாலே, காரணத்தை அறிந்தமாத்திரத்தில் காரியத்தையும் அறிந்ததாகக்கூடுமாகையால், ஒன்றை (அதாவது பிரம்மத்தை) அறிவதால் ஸர்வத்தையும் (அதாவது பிரபஞ்சத்தை) அறிவதாகுமென்கிற சுருதிப்பொருள் மிகவுஞ்சேரும்.

ஹதோஹதஜீவிதாவெஹெவதாவெநாநஜீவெநாதநாந்வயவிஸ்ருநாசாஸமவேவஸ்ருகரவாணி என்கிற விடத்தில் திவெஹெவதாஃ என்று ஸகலமான அசித்துவஸ்துக்களையுஞ் சொல்லி அவற்றுள் பரமாத்ம சரீரமான ஜீவனுடைய உட்பிரவேசத்தாலே நாமரூபங்களை யோர்ப்படுத்துவதாகச் சொல்லுகையாலே ஸகலமான வாசகங்களும் அசித்து சித்துக்களுடன் கூடிய பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன. ஆகையால் காரணவஸ்தையிலுள்ள பரமாத்மவாசகமான சப்தத்தைக்கொண்டு காரியவாசக சப்தத்தோடு ஒன்றுபடுத்தி முக்கியமாய்ச் சொல்லக்கூடும்.

ஆகையால் ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமுமான சித்து அசித்துக்களைப் பிரகாரமாயுடைய பிரம்மமே காரியமும் காரணமுமாகையால் ஜகத்துக்குப்பிரம்மந்தான் *உபாதாநகாரணம். ஸூக்ஷ்மமான சித்தையும் அசித்தையுஞ் சரீரமாகக்கொண்டே பிரம்மம் காரணமாகின்றமையால் ஜகத்துக்குப் பிரம்மம் உபாதாந காரணமாகிலும் மொத்தமாய்க்கொண்டு காரணமாகின்றமையால் சித்து அசித்துக்களுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஸ்வபாவத்தில் கலப்பில்லாமை மிகுதியுஞ் சேரும்.

சித்திர வஸ்திரமானது, வெளுப்பு கறுப்பு செகப்பு நூல்களின் சேர்க்கையிலிருந்துண்டான போதிலும், வெண்மைமுதலிய நிறங்கள் அந்தந்த நூலுள்ள விடங்களில் மாத்திரம் ஸம்பந்தித்திருக்குமேயல்லது காரியமான நிலையிலும் வஸ்திரமுழுதும் ஒருவருணத்துக்குங் கலப்புக்கிடையாதன்றே? அதுபோல் ஜகமானது சித்து அசித்துக்களின் சேர்க்கையிலுண்டானதேயாகிலும், காரியமான நிலையிலும் புசிக்குந்தன்மை புசிக்கப்படுந்தன்மை ஆளுந்தன்மை முதலியவைகளுக்குக் கலப்பில்லை.

ஆனால் அங்கே தனியேயிருக்கும்படியான சக்தியோடுகூடிய நூல்களே ஒருகால விசேஷத்தில் புருஷஇச்சையால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு காரியமாயுங் காரணமாயுமிருக்கின்றது, இங்கோ! சித்தும் அசித்தும்எந்தநிலையிலும்

---

* பானைக்கு மண்ணையும், துணிக்கு நூலையும் உபாதாநகாரணமென்றறிக.

பரமபுருஷனுக்குச்சரீரமாய்க்கொண்டே அவனுக்குப்பிரகாரமாய் ஒரேபதார்த்தமாயிருக்கையாலே அவைகளைப் பிரகாரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷந் தான்காரியமுங் காரணமுமாய் ஸகலசப்தத்துக்கும் பொருளாகிறான். இது தான் விசேஷம். ஸ்வபாவபேதமும் அதின் கலப்பின்மையும் அங்கு மிங்கும் ஸமமே.

இப்படியானபின்பு பரப்பிரம்மம் காரியத்திற் பிரவேசித்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடு இல்லாமையாலே விகாரமில்லாமை மிகவும் சேரும். ஸ்தூலமாய்க்கொண்டு நாமரூபங்களாலே பிரிக்கப்பட்டுள்ள சித்துக்கும் அசித்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாலே காரியத்தன்மையுங் கூடும். காரியத்தன்மை யாவதென்ன? ஒரு நிலையிலிருந்தது மற்றொரு நிலைக்கு வருவது தானே?

குணமில்லையென்கிற வாதமோ பரப்பிரம்மத்துக்கு ஹேயகுண ஸம்பந்த மில்லாமையாலே கூடும். அதெப்படியெனில் சுவேஹதவாவாவிஜொவிஜ்ஞாதரூவிரு மொகொவிஜிவிதாஉவிவாஹஃ என்று ஹேயகுணங்களை விலக்கி ஸதரூகாஃஸ்ஸதரூஸ்ஸூயஃ என்று கல்யாணகுணங்களை விதிக்கின்ற சுருதியே, மற்றொருவிடத்தில் ஸாமான்னியமாய் குணமில்லையென்கிற நிஷேதம் ஹேயகுணவிஷயம் என்று வியவஸ்தை பண்ணிக்கொடுக்கிறது.

ஞாநஸ்வரூபம் பிரம்மம் என்கிறவார்த்தையோ! ஸர்வஜ்ஞரைப் ஸர்வசக்தியாய் நிகிலஹேயங்களுக்கு மெதிரான கல்யாணகுணங்களுக்கிடமாயிருக்கும் பிரம்மஸ்வரூபம் ஞாநத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்கத்தக்கதென்றும் தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கையாலே ஞாநஸ்வரூபமென்றும் ஒப்புக்கொண்டமையாலே சேரும். யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவிச்சைவாஸ்யைஷ மஹிமா விபூவியை வஸ்ய மயமாதஸ்மாஹாவிகீர்ஜாநஸ்வைஷகீர்யாய ॥ விஜ்ஞாதாரமரேகேநவிஜாநீயாச் இத்யாதிகளோ ஞாதாவென்பதைக் காட்டுகின்றன. ஸதரூஜ்ஞாநரூ இத்யாதிகளோ ஞாநத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்கவேண்டியதாயும் தனக்குத்தானே பிரகாசிப்பதாயுமிருக்கும் ஞாநஸ்வரூபத்தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

லொகாயத வெஹ்ஸரூம் தலெக்ஷத வெஹ்ஸரூஃ தநாரஸவொஹரூம் வரூக்ரியத ॥ சூதநிவலுரெ ஏவெஷ ஸ்ரூதெ ஏதெ விஜ்ஞாதெ ஜ்ஞாம்ஸவஃம் விதிதம் ஸவதி ॥ ஸவஃம் தம் வாரா ஏதெரூநரூதாதந ஸவஃம் வெஷ தஸ்ரூஹவா வந தஸ்ய ஜஹதெ ஹ்ம தஸ்ரூநிஸ்ரூஸ்விதெ ஜெத ஏவ்ஏஸ்ஏஃ என்று பிரம்மமே தன் ஸங்கல்பத்தால் விசித்திரஸ்திரசரூப பதார்த்த ஸ்வரூபமாயும் நாநாவிதமாயு மிருக்கிறபடியால் அதற்கெதிராகப் பிரம்மத்தையொழிந்தவேறொருவஸ்து நாநாவிதமாயிருப்பதென்பது தத்துவ மல்லவென்று நிஷேதிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனே! ஏதரூஸ்ஸூதரூ ஏவொதிய

ஐஹநாநெநவவஸ்ருதிஃநெநஹநாநாஸ்ரிகிஜுந॥ யதுஹிஐெத
ீிவஹவதி॥ தஜிதாஸஐதாஸ்ம்வஸ்ருதியதுகுவஸ்ருஸ்வஷு ஸாஐெதவா
ஹுதுதெதநகும்வெஸ்ருஸு இத்யாதியாலே நிஷேதிக்கப்படுகிறது.

அதுவே யல்லது வெஹுஸ்ருாம்வுஜாயெய இத்தியாதிசுருதியில் ஸித்தமாய் தன்ஸங்கல்பத்தால் பண்ணப்பட்டதாய் நாமரூபங்களை யடைவ தால் பிரம்மத்திற்குவரும்பலவாறு யிருக்குந்தன்மையை நிஷேதிக்கவில்லை. யதுகுவஸ்ருஸ்வஷுஸாஐெதவாஹுமசு என்றுநிஷேதிப்பதற்குஆரம்பிக்கு ம்பொழுதே இவ்விஷயம் ஸவஷும்தம் வராஹாஐெஸ்ருாநுதுராத்நஸ்ஸ வஷும்வெஹு॥ தஸ்ருஹவாவன தஸ்ருஜஹுதாஹும தஸ்ருநிஸ்ருஸ்ரிதஜெ தஜுஸ்ருஜ்ருஸ்ருஹுஃ இத்தியாதியாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இப்படி சித்துக்கும் அசித்துக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஸ்வரூபபேதத் தையும் ஸ்வபாவபேதத்தையுங் கூறுகின்றனவும், காரியகாரண பாவத்தை யும் காரியத்தைக்காட்டிலும் காரணம் வேறென்பதையும் கூறுகின்றனவுமா ன ஸகல ஸ்ருதிகளுக்கும் விரோதமில்லையென்று சுருதிகளாலேயே அறி யப்படுகிறபடியால், பிரம்ம அக்ஞாநவாதமும் ஔபாதிகப்பிரம்ம பேதவா தமும் மற்றும் வாதங்களும் அந்நியாய மூலங்களாயும் ஸகல ஸ்ருதிவிருத் தங்களாயு மிருக்கையாலே அவைகளுக்குச் சிறிதும் இடங்கிடைக்கமாட்டா தாகையால் அவ்விஷயத்தில் அதிகமாய் விரித்துரைத்ததுபோதும்.

ஸஜயொயத ஹாவஸ்ரு தத்ஜாஜெஸ்ருஜுனை॥ ஈ॥

(ஈ) அந்த கேஷத்திரமென்பது என்னத் திரவியமோ எவைக்களுக்கு ஆதாரமானதோ அதற்கு விகார மெப்படிப்பட்டதோ எந்தப்பிரயோஜநத் துக்காக அது உண்டாயிற்றோ அது எதின் ஸ்வரூபமோ அதையும்; அந்த கேஷத்திரக்ஞன் எப்படிப்பட்டவனே எப்படிப்பட்டப் பிரபாவத்தோடு கூடியவனே அவைகளையும் அச்சுசுக! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேம் கேள்.

ஜஷ்டிஹிவெஹுஹுயாகீதம் ஹுஹெதாஹிவிஹுவியெர்வ்யுக்ஷ்।
ப்ரஹ்மஸூத்ரபதைஶ்சைவ ஹெதுமத்பிர்விநிஶ்சிதைஃ॥ச॥

(ச) இந்த கேஷத்திர கேஷத்திரக்ஞாளுடைய உண்மையானது பரா சரர் முதலான ருஷிகளாலே அனேகவிதமாய்ச் * சொல்லப்பட்டது. இருக்

---

* சுஹுத்தெம்வதயாநெநுவஹுமிதாஸுஹுராஜுவோயிஹுவ। ஸ்ரு ணவ்ருவாஹுவெதிதாஹுஸ்தவமெஹுவியாதுயது। கூஜுஹுவஸ்ருாஸ்ரு ணாஹெருதெஸ்ருதாஜுரார்வ்யுயிவீவெத। சுவிஜுராஸுஞ்ஜிதஜு ஹுதஸ்ருாஸ்ரெஸுஷுஷ்ரூஜதேஷ்ரு। கூதாஸ்ரூஜொகூஸ்ரூஸ்ரூாஜெொநி ஸ்ருஹுணர்வ்ருகூயுதர்வோஸ்ரு। என்றும் வீணர்வ்யுயஹுதர்வோம்ஸ்ரூஜி ஸ்ரர்வாணுராஜி॥கூஷணஸ்ரு। தெதாஹுஜிதிகேரெதுதாம் ஸம்ஜ்ஞாம்ஸ்ரூா ஜநு கொஸ்ரூஜ்ருஹுழு என்றும் கிம்கூஜெதவிஸ்ரர்கிந்ரு உளஸ்ரூஸ்வுவத யொஜுஸ்ரு। கிஜ்ரூவாஜுாஜிகும்கூவும்வெதவெததிஜுஹீவெதி। ஸஜ ஸ்வாவயவெஹுஸ்வும் வ்யுயஹுஸ்ரூவவ்ருவஸ்ரிதஃ। கொஹுஜிதெவ நி தவ்ரூணொஹுகூவாவிஜயவாயிஹுவ என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி பிரிக்கப்பட்ட சரீரமும் ஆத்மாவும் ஜ்ஞாயாணிஜெநாவ்ரூஜிஸ்வகும்தெ

கு யஜுஸ்ஸாமம் அதர்வமென்கிற ‡ வேதங்களாலே தேகத்திலுடைய வும் ஆத்மாவிலுடையவும் ஸ்வரூபமும் பிரித்தோதப்பட்டது. பிரம்மத் தைப் பிரதிபாதிக்கும் $ ஸூத்திரமென்னும் பதங்களாலும் தக்கஹேதுக்க ளாக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. [இப்படி வெகுவாய்ச் சொல்லப்பட்ட க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞாளுடைய உண்மையை நான் சுருக்கமாயுந்தெளி வாயுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள் என்று தாத்பரியம்.]

உஹாஹ்ம்தாந்ருஹஜ்ஞாரொ வைஜ்ஞாவ்ருக்ஷவ்ருக்ஷவத்|
ஜந்யாணிஜ்ஞெஷ்க்ம்வ வதுவெந்த்யமொவ்ராஃ||ரு||
ஜ்ஞ்வாவெஷஷ்ஸ்வம்ஜ்ஞ்ரீவம் ஸஜ்ஞாதஜ்ஞ்ஜ்ஞதநாய்யதிஃ|
ஜ்ஞ்ஞதெதத்க்ஷ்ம்ஜ்ஞோவெந ஸவிகாராஜ்ஞாஹ்ய்யதி||சு||

(ரு-சு) க்ஷேத்திரத்தையுண்டாக்குந் திரவியங்களான பிருதிவி அப்பு தே யு வாயு ஆகாயம் என்கிற மஹாபூதங்களும், பூதங்களுக்கு ஆதியான அஹங் காரமும், புத்தியென்கிற மஹானும், அவ்வியக்தமென்கிற பிரகிருதியும், இவை யெல்லாம் க்ஷேத்திரமென்கிற சரீரத்தைப்பற்றிக்கிடக்கும். (வாய் கை கால் ஆஸநம் உபஸ்தம் என்னும் ஐந்துகர்மேந்திரியங்கள்; செவி உடல் கண் நா வு மூக்கு என்னும் ஐந்து ஞாநேந்திரியங்கள்; மனம் ஒன்று; ஆக) பதிநேரு இந்திரியங்களும், இந்திரிய விஷயங்களான சத்தம் பரிசம் உருவம் ரஸம் கந் தம் இவைகளும், இச்சை துவேஷம் சுகம் துக்கம் என்கிற * க்ஷேத்திரவி

ஜ்ஞாவைஜ்ஞ்யதிஃவாஸ்ஜ்ஞெவா தூகாநுஹ்ஜ்ஞாஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞம்க்ஷேத்ரஜ்ஞ வனவ என்று வாசுதேவரூபங்களென்றும் சொல்லப்பட்டது.

‡ தஸ்ஜ்ஞாவான தஸ்ஜ்ஞாஹ்ஜ்ஞாத்ந ச்ருகாஸ்ஸ்ஹ்ம்ஹ்ம்தஃ ச்ருகாஸ்ஜ்ஞா ஜ்ஞாயஜ்ஞஃவாயொரஸ்ஜ்ஞிஃ கூஜ்ஞெஸ்ஜ்ஞாவஃ கூஜ்ஞ்ஸ்ரீவ்யஜ்ஞிவீவ்யஜ்ஞிவ்ருா ஹ்ஷ யயஃஹ்ஷயீஜ்ஞெ ருா ந்ம்கூ ந்ஜ்ஞாத ஜ்ஞ்ரு ஜ்ஞ்ஷஃஸ்வாவான ஷஷ ஜ்ஞ்ரு ஜ்ஞெஷ ந்ஜ்ஞ ரூஸ்ஜ்ஞயஃ என்று சரீரஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி அதற்குள்ளாகப்பிராணமய த்தையும் அதற்குள்ளாக மநோமயத்தையும்சொல்லி, தஸ்ஜ்ஞாவான தஸ்ஜ்ஞா ந்நெநாஸ்யாஹ்நெ ந்ருாஞ்ஜ்ஞ ச்ரூதாவிஜ்ஞாந்ரூஸ்யஃ என்று க்ஷேத்திரக்ஞனென் கிற ஜீவஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி தஸ்ஜ்ஞாவான தஸ்ஜ்ஞாவிஜ்ஞாந்ரூஸ்யாஹ் நெ ருாஞ்ஜ்ஞ ச்ரூதாந்ரூஸ்யஃஎன்று க்ஷேத்திரக்ஞனுக்குக்கூட அந்தராத்மா வாகஆநந்தமயனை பரமாத்மாஇருக்கிறானென்று வேதங்கள் அறைகின்றன.

$ பிரம்மஸூத்திரங்களாலும் நவியஹ்ஸ்ரு ஃதிஃ என்று தொடங்கி க்ஷேத்திரத்தின்படிசொல்லி, நாதாஸ்ரு ஃதிந்ருத்ரு கூவ்ரு தாஸ்ரு ஃ: என்றுதொடங்கி ஜ்ஞாதவனவ இத்யாதிகளாலே க்ஷேத்திரக்ஞஉடையஉ ண்மையான நிலை நிச்சயிக்கப்பட்டு அது;வாரா த்ரு தவ்ரு ஃதிஃ என்று பக வானால் பிரவர்த்திக்கப்படுமதாகையாலே பகவத்ஸ்வரூபமென்று மிடமுந் சொல்லப்பட்டது.

* இச்சை முதலியவைகள் ஆத்மாவின் தர்மமாயினும் ஆத்மாவுக்குக்ஷேத் திரத்தோடு ஸம்பந்தப்படுவதாலுண்டாகின்றமையால் க்ஷேத்திரகாரியமென் று அதின்விகாரமாகச்சொல்லுகிறது. அவை ஆத்மதருமமென்றுமிடமோ வ்ரு ஷ்வஸ்வஜ்ஞ்ரு வஜ்ஞ்ரு ஃவ்ரு நாம்லொகஸ்ய ஜ்ஞெஹ்ஜ்ஞ்ரு ஸ்ரு ஃய்ருதே னன்று மேலே சொல்லப்போகிறார்.

காரங்களும் கூடி, சுகதுக்கங்களைப் புரித்து போகமோக்ஷங்களைச் சாதிக்கும் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாய் ஏர்ப்பட்டிருக்கின்றன. [என்றால்:—பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி வரையிலுள்ள திரவியங்களாலுண்டாய், இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாய், இச்சை துவேஷம் சுகம் துக்கம் என்று விகாரப்பட்டு பூதங்களின் தொகையாய், சேதனனுடைய சுகதுக்க போகத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கையே பயனுள்ளதுதான் க்ஷேத்திரமென்னப்படுமென்றபடி.] இப்படி க்ஷேத்திர ஸ்வரூபத்தை அதின் காரியத்துடன்சேர்த்துச் சுருக்கமாய்ச்சொன்மேலும்

(அ-கை.) இனி க்ஷேத்திரத்தின் காரியங்களில் ஆத்மஞானத்துக்கு வேண்டிய குணங்கள் விளம்பப்படும்.

கூமாநிக்ஷுஉஷ்டிக்ஷு உஹிம்ஸாக்ஷாந்திராஜுவம்|
சூவாயெபூவோஷ நம்ஸாஸனம் யெஷ்வநபகவிநிக்ரஹஃ॥எ॥
ஜந்யாயெபுஷ்பவெராகூ உநஹங்காரஏவசவ|
ஜந்துதுக்ஜராவ்யாயி உர்வெஷொஷாந்உஸுநழ்॥அ॥

(எ-அ) உயர்ந்த ஜநங்களைத்திரஸ்காரஞ் செய்யாமை, தார்மிகனென்னுங் கீர்த்தியடையவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு தர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணாமை, மநோவாக்காயங்களால் பிறருக்குப்பீடை செய்யாமை, பிறரால் தான் பீடிக்கப்பட்டாலும் சித்தவிகாரமடையாமை, பிறர் விஷயத்தில் முக்கரணங்களும் ஸரியாய் மடக்கை,ஆத்மக்ஞாநத்தையுபதேசித்த ஆசாரியனிடத்தில் பணிந்து பிரசிநம்பண்ணி ஸேவித்தல் முதலியவை, ஆத்மக்ஞாநத்துக்கும் தத்ஸாதநத்துக்கும் வேண்டியதாய் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி மநோவாக்காயங்களுக்குண்டான யோக்கியதை, அத்யாத்மசாஸ்திரத்தில் சொன்னவர்த்தத்தில் நிடனுடைமை, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களினின்று மனதை நிவர்த்திசெய்கை, ஆத்மாவை யொழிந்த மற்றவைகளில் தோஷபுத்தியாலே வெறுப்புடைமை, தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானமில்லாமை, அப்படியே தனதல்லாத ஸகலபதார்த்தங்களிலும் தனதென்கிற அபிமாணமில்லாமை, சரீரம் உள்ளவரையில் பிறப்புஇறப்பு கிழத்தனம் நோய் துயரம் என்கிற தோஷங்கள் ஒழிக்கப்போகாதென்கிற நினைவு.—

ஸுஸக்தி ரநபிஷ்வங் வ்ருத்தாரமஜ்ஞாநிஷு|
நித்ய்ம்சமசிவ்ருத்த்த ஶிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு॥கூ॥
உயிவாநந்ய்யொமெ ஈக்திரவ்யபிசாரிணீ|
விவிக்தெஶஸேவிக்ஷ ரதிர்ஜநஸம்ஸதி॥கo॥
கூத்ய்ாத்ஜ்ஞாநநித்ய்த்வம் தத்வஜ்ஞாநார்தது விதை நழ்|
ஏதூ
ஏதஜ்ஞாநமிதிப்ரோக்த மஜ்ஞாநம்யதொதாந்ய்தா॥கக॥
ஜூ

(அஉ-கூ-கo-கக) ஆத்மாவை யோழிந்தவைகளிற் பற்றின்மை, பிள்ளை பெண்டீர் வீடுமுதலியவைகளில் சாஸ்திரோக்தமாய் வேண்டுமவ்வளவு தவிர அதிகப்பிடிப்பில்லாமை, ஸங்கல்பத்தால் வரும் இஷ்டாநிஷ்டங்களில் ஸந்

தோஷமும் வெறுப்புமில்லாமை, ஸர்வேசுவரனிடத்தில் சலியாதபத்தியுடைமை, ஜநமிலலாத தேசத்தில் வாஸம்பண்ணுகை, ஜநங்களுளளவிடத்தில் விருப்பமின்மை, ஆதமக்ஞாநத்தில் நிஷ்டை, தத்துவகஞாநத்தைத்தருமபடி சிந்திக்கை, இவைகள்தான் ஞாநம். இவையொழிந்த மற்றவையெல்லாம் அக்ஞாநம். [என்றுல் கேஷேதரத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட புருஷனுக்கு இவைகள்தான் ஆத்மகஞாந ஸாதநங்கள். மற்றவைகளெல்லாம் ஆதமக்ஞாநதத்துக்கு விரோதியாகையாலே அக்ஞாநகரங்களென்றபடி.]

(அ-கை.) இனி வஸ்துநிரூபகதர்மபூதஜ்ஞாநத்தை என்று அறிபவருக்குக் கூறப்படும் கேஷேத்ரக்ஞனுடைய ஸ்வரூபம் சோதிக்கப்படுகின்றது.

ஜ்ஞேயம்யத்தத்வகஷ்யாமி யத்ஜ்ஞாத்வாம்ருதமஷ்நுதே|
அநாதிமத்பரம்ப்ரஹ்ம நஸத்தந்நாஸதுச்யதே||கஉ||

(கஉ) அமாநித்வம் தொடக்கமான ஸாதநங்களால் அடையவேண்டுமதானப் பிரத்தியகஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவஸ்வரூபத்தைச்) சொல்லுகிறேன்கேள். அதையறிந்தால் பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலியப் பிரகிருதி தருமத்தைக்கடந்து ஸ்மிருதிமனகிற ஆத்மாவையடையலாகும. இநதப் பிரத்தியக் ஆத்மாவுக்கோ* அநியுமில்லை அநதமுமில்லை இது எனக்காட்டப்பட்டது. பெரிதென்கிற குணதோடுகூடியது; அதாவது சரீரத்தைகாட்டிலும் வேறுபட்டதாய் † சரீராதிகளால் அளவிடப்போகாததாயிருக்குமது. காரிணமென்றுமிவைதொடக்கமாக.

---

* இவ்வர்த்தம், நயோயமித்யயமவாவிஷ்டிக என்றுசுருதியிலு மோதப்படுமெ. ஏ ஐதரஸ்நாவைகூகிம்விஜிஷேவாழுஜீவஹ்ம நாழு என்றன்றோ இங்குமபோலே சொல்லப்பட்டது? ஆகையால் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவுக்கு எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டது. இப்படியேசுருதியும்சொல்லுகிறது எங்குமே! யகூதந்திஷ்டந்நாத மொநதரோயமாதாநவேதயஸ்ஏதாமாத்மாந்தர்யகூதாநஜக்ஞரோயமயதி என்றும் அப்படியே ஸகாரணகாரணாதிகரணாதிகரணவாயிவொநவாஸ்ருகுஷ்டிஜ்ஞாதாநவாயிவஃ வ்யாநகேஷ்வஜ்ஞவதிமுக்தினைஷஃ என்றுமிவைதொடக்கமாக.

† சரீராதிகளால் அளவிடப்போகாத தென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமெனின்: வஸ்துநஸ்வரூபகூடுதெ என்று அவற்றை அளவியியாகிறு னென்றன்றோசுருதியில் ஓதுகிறது? ஆனால் சரீரத்தால் அளவிடப்பட்டிருப்பதே னென்றுல் —இதுகருமதத்தால்வந்தது. கருமப்பிணையினின்று விடுபட்டவனுக்குத்தான் அளவின்மை கூறப்படுகிறது.

மூலத்தில் வ்யஹ சப்தத்தாலே ஆத்மாவைக்குறிக்கக்கூடுமோவெனில் கூடும். அப்படி ஆத்மாவினிடத்தில பிரம்மசப்தப்பிரயோகம் பண்ணவிடமுண்டோ வெனின் உண்டு. எங்ஙனே? ஸமாநாது ஸஜாதீ யெதரு தாநுவ்யஹ்ம்யாயகூவதெதவ்யஹனைஹிவ்யதிஷ்டாஹஜ்ஞதவராவராயஸ்வ்வா வ்யஹ்மதர்வ்யஸ்நாதாநஸ்மாவதிநகூஹ்ம்தி|ஸஜஸ்வெடுஷ ஸ்மிதஷ்டஹ்ம்ஹிதவாழு என்று பலவிடங்களில பிரயோகிக்கப்பட்டுளது.

யம் க்காரணம் என்கிற இரண்டு நிலையுமில்லாமையாலே இதின் ஸ்வரூபத்தை ஸத் என்றுவது அஸத் என்றுவது சொல்லப்போகாது. [காரியமான நிலையில் தேவன்முதலிய நாமமும் ரூபமுமுடைத்தாயிருக்கையாலே ஸத்என்று சொல்லப்படுகிறது; அதற்கு யோக்கியதையில்லாமையாலே காரணமான நிலையில் அஸத்என்றும்சொல்லப்படுகிறது; ஆகையால்ஸத்என்றுவது அஸத்என்றுவது சொல்லப்போகாது.இப்படியே சுருதி ‡ கூஸஆஜஉஉஹ்ருகூவீகுதெதா ஙெவஸஜஜாயத॥ என்றும் தஜஉஞஹருவ்ராக்ஷ்யதசாவீகுத நாஉஸவாஹ்ருாம்வ்ராக்ரியதஎன்றுஞ் சொல்லுகிறது. காரியம் காரணம் என்கிற இவ்விரண்டு நிலையும்ஆத்மாவுக்குக் கருமத்தால்வந்ததே யல்லது ஸ்வரூபத்தால் வந்ததல்லாமையாலே ஸத்என்றுவதுஅஸத் என்றுவது சொல்லப்போகாதென்றபடி.]

ஸவ்ருதர்வாணிவாஉஞ தூவ்ருதெதாகூஷிஸ்ரொஉவ்ழ்।
ஸவ்ருதஸ்ரூதிஉலொகெ ஸவ்ருசாவ்ருதிஷ்டி॥ கஊ॥

(கஊ) பரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபமானது எப்புறத்திலும் கைகால்களுடையது (அதாவது; கைகால்களால் செய்யும் வியாபாரத்தைச் செய்யுமது) அப்படியே எப்புறத்திலும் கண் தலை முகம் செவி இவைகளுடையது.[கூவாணிவாஞஉவநாஸ்ரஹீதாவஸ்ருதிர்வகூஷ்ஸ்ரோத்ரணாதிர் கூணஃ என்று பரப்பிரம்மம் கைகால்களில்லாததா யிருந்தாலும் எந்தப்பக்கத்தாலும் கைகால்களின் வியாபாரங்களைச் செய்யுமென்று சுருதியில் ஓதப்படுகையாலே பரிசுத்தஸ்வபாவமான பிரத்யக்-ஆத்மாவும் பரப்பிரம்மத்துக்கு ஓ ஸமமாகையாலே இதுவும் கைகால்களின் வியாபாரங்களை யெப்புறத்தாலும் செய்யுமென்பதும்ஸ்ரூதிஸித்தம்.] மேலுமிது லோகத்திலுள்ளஸகலபதார்த்தங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ஸவெந்த்ரியகுணாஹாஸம் ஸவெந்த்ரியவிவர்ஜ்ருதம்।
கூஸகூம்ஸவ்ருஸ்ரீவ்ரெவ நிர்குணம்குணலொகூத்ரவ॥ கஉ॥

---

‡ கூஸஆ இத்தியாதி வாக்கியம் காரண நிலையிலுள்ள பரப்பிரம்மத்தைச்சொல்வதேயாஞலும், காரணநிலையிலுள்ள பிரம்மம், நாமரூபங்கள்கொண்டுபிரிக்கப்போகாதபடி சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சித்தையும் அசித்தையும் சரீரமாயுடைத்தாயிருக்கையால்,காரணவஸ்தையில் கூஷ்த்ரமும் கூஷ்த்ரக்ஞனும் அஸத்சப்தத்தால் கூறப்படும். அப்படிப்பட்ட அவஸ்தை கூஷ்த்ரக்ஞனுக்குக் கருமத்தால் வந்ததாகையால் அதில்லாத பரிசுத்த ஸ்பாவமானது ஸத் என்றுவது அஸத் என்றுவது சொல்லத்தக்கதன்று.

ஓ பிரத்யக் ஆத்மா பிரம்மத்துக்கு ஸமமாகிற தென்கிற விஷயம், தஜாவிஆநு வாணவ்ருவாவெவியஅயநிராஜ்ஜநஃ வாஜிம்ஹாஜிவ்ருஜிவைதி என்கிற சுருதிசொல்லுகிறது. ஜஉம்ஜ்ராநஜிவாஸ்ரிதவ்ருஜிஹ்வாயஜிவ்ருாமதாஃ என்று மேலும்சொல்லப்போகிறார்.

(உo) காரியமான சரீரமென்ன, காரணமான ஞாநேந்திரியகர்மேந்திரிய மனஸ்ஸுக்களென்ன இவைகள், வியாபாரம் செய்யும் விஷயத்தில் பிரகிருதிதான் காரணம். * [என்றால்:—போகத்துக்குச் சாதநங்களான கிரியைகளெல்லாம் புருஷனுலிருக்கப்பெற்ற சரீராகாரமாய் விகாரப்பட்டிருக்கிறப்பிரகிருதியைப் பற்றிக்கிடக்கின்றன வென்றபடி] பிரகிருதியுடன் கலக்த புருஷன் இன்பதுன்பங்களை யநுபவிப்பதில் ஹேதுவாகிறான். [என்றால் சுகதுக்காநுபவத்துக்கு இடமாயிருக்கிறானென்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படி ஒன்றோடொன்று கலந்த பிரகிருதியுடையவும் புருஷனுடையவும் காரியபேதங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது தன்னைத்தான் அநுபவிப்பதே சுகமாயிருந்தாலுகிலும் புருஷன், சப்தாதி விஷயங்களால் வரும் சுகதுக்கங்களை யநுபவிப்பதற்குக் காரணமாகிறானென்கிறார்.

வ॒ர்॒ஷ॑ர்வ்ருʼ॒தி॒ஷ்வி॒ஹி ஸ॒ஞ்ஜ॒ந்வ்ருʼ॒தி॒ஜா॒நு॒ம॒ணா॒நு!

(உoஉ) தன்னைத்தான் அநுபவிப்பதேசுகமாயிருக்கும் புருஷன், பிரகிருதியோடு கலந்தவனுய் அத்தால் வரும் ஸத்துவாதி குணகாரியங்களான சுகதுக்காதிகளை யநுபவிக்கிறான்.

(அ-கை.) பிரகிருதியுடன் கலப்பதற்குக் காரணங்கூறுகின்றார்.

கா॒ர॒ணம்॒ ஸ॒ங்க॒ஸ்ய॒ஸ்ய॒ வ॒ஸ॒த்॒ஸ॒ர॒ஸ॒ஜ்ஜ॒ந்ம॒ஸ॒ ॥உக॥

(உக) பூர்வபூர்வமான பிரகிருதியின் விகாரங்களான தேவமநுஷ்யாதி யோநிவிசேஷங்களில் இருந்த விப்புருஷன், அந்தந்த யோனிகளால் வரும் ஸத்துவாதி குணமயமான இன்பமுதலியவற்றில் பற்றியவனுய், அதற்குச் சாதகங்களான புண்ணிய பாபரூப கர்மங்களில் பிரவர்த்திக்கிறான். அநந்தரம் அந்த புண்ணியபாபங்களின் பயனைப் புசிப்பதற்காக நல்லதுங் கெட்டதுமான யோனிகளில் பிறக்கிறான். 'அநந்தரம் மறுபடி கர்மத்தைச் செய்யத்தொடங்கி யதனல் பின்னும் பலவித யோனிகளில் பிறக்கிறான். [இப்படி அமாநித்துவம் முதலிய ஆத்மப்பிராப்திக் குறுப்பான குணங்களை யடைகிறவரையில் பிறந்தும் இறந்தும் ஸம்ஸரித்துப்போருகிறான்.]

உ॒வ॒ஜ॒ஷ்டா॒ந॒ஜ்ஞோ॒ வ॒ ஸ॒த்॒தா॒லோ॒கா॒ஜ்ஜி॒ஹ்வ॒ஸ்ஸ॒ஃ।
வ॒ஸ॒ஸ்॒தி॒வா॒வ॒ஸ்॒தா॒ ஸ॒ஜ்ஜ॒ந்ம॒ஸ॒ ॥ ॥

(உஉ) இந்த தேஹத்திலிருக்கு மிப்புருஷன் தேஹத்தின் பிரவர்த்திக்கேற்றவைக்களான கோரிக்கைகளைக் கொண்டு தேஹத்துக்கு o உபத்திருஷ்டா

---

* புருஷனை அச்சரீரத்தை அதிஷ்டித்து மாத்திரமிருக்கிறான். அத்தைப்பற்றிதான் கர்த்தாஸாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் இத்தியாதியாகச் சொல்லப்பட்டது. புருஷனைக் கர்த்தாவென்பதெல்லாம் சரீரத்தை அதிஷ்டிப்பதற்கு வேண்டும் பிரயத்தினத்துக்கு ஹேதுவாதல்பற்றி.

o உபத்திரஷ்டா - கூடிப்பார்ப்பவன்.

டாவாகவும் § அநுமந்தாவாகவுமிருக்கிறான். அப்படியே தேஹத்தைப் பரிக்கவும் பரிக்கிறான். அப்படியே தேஹப்பிரவர்த்தியாலுண்டாகு மின்பதுன்பங்களை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். இப்படி தேஹத்தைத் தரித்தும் ஆண்டும் அதற்குப் பதியாயிருந்தும் போருகையாலே, தேகம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக்குறித்து ¶ மஹேசுவரனென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறான். அதுவுமின்றி இத்தேஹத்தில் தேஹம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக்குரித்து பரமாத்துமாவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். $

[கூநாஜீஉதரம் இத்தியாதியால் சொல்லப்பட்ட அளவற்ற ஞாநசக்திகளுடன்கூடிய விப்புருஷன், பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் வரும் குணஸம்பந்தத்தால் இந்த தேஹத்திற்குமாத்திரம் மஹேசுவரனுயும் பரமாத்மாவாயுமாகிறானென்றபடி.]

யஹவம்வெதிவாரூஷம் வுகூ்யதிம்வமாணைஸஹ|
ஸவுயாவதுஜாநெநாவி நஸஹமயொஹிஜாயதெ||உகூ||

(உகூ) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய புருஷனையும் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவத்துடன் கூடிய பிரகிருதியையும் இனி சொல்லப்போகிற ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய ஸத்துவம் தொடக்கமான குணங்களையும் எவன் உள்ளபடியே பிரித்துஅறிகிறானே அவன் தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களையடைந்து அதிகவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும் மறுபடிப்பிரகிருதியால் கட்டுப்படான்.

[என்றால்:—அளவில்லாத ஞாநமே வடிவமாய் பாவத்தை யொழித்திருக்கிற ஆத்மாவை அந்த தேஹம் கழிந்தவுடனே யடைகிறானென்று தாத்பரியம்.]

யதாநெநாதநிவஹாுஞி கெவிஜாதாநஜாதநா|
கூநாுவாஜ்ஜவுநயொமெந கூஜுயொமெநவாவரெ||உசூ||

(உசூ) யோகம் ஸித்தித்தவர்களான சிலர், தம் சரீரத்தில் ஆத்மாவைத்தியாநயோக யுக்தமான மனதைக்கொண்டு பார்க்கிறார்கள். யோகஸித்தியாகாத சிலர், ஸாங்கியயோகத்தாலே மனதை யோகத்துக்கு யோக்கியமாம்படி பண்ணி ஆத்மாவைக் காண்கிறார்கள். பின்னும் சிலர் ஞாநயோகஞ் செய்யத்தகுந்தவர்களாலுலும் தகாதவர்களாலுலும் தாம் சுலபமான உபாயத்தைக்கைப்பற்றிப் பெயர் பெற்றவர்களாய், ஞாநத்தையுட்கொண்ட கர்மாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி மனதைக்கொண்டு யொகத்துக்கு வேண்டும் யோக்கியதையைச் சம்பாதித்து பிறகு ஆத்மாவைப்பார்க்கிறார்கள்.

---

§ அநுமந்தா - செய்யச்சம்மதிப்பவன்.

¶ ஆத்மாவை மஹேசுவரனென்று ஸ்ரீரமயஹவாஒதி யவுவாகூரதீஸ்வராः|ஹரீகெகுதாநிஸம்யாதிவாயாமுநாநிவாஸயாசுஎன்பதனுல்சொல்லப்போகிறார்.

$ இப்படியே ஆத்மசப்தமும்,தேஹத்திலும் மனதிலும் அநந்தரம்பிரயோகிக்கப்படுகிறது,யதாநெநாதநிவஹாுஞிகெவிஜாதாநஜாதநாஎன்று.

கூநெருகெஷஜாநதஃ ஸ்ரு²கூவாநெருஸ்²ருஉவாஸ்²ரெத|
தெஷிவாதிதா³ரஸ்²ரெஷ்²ருத்ருʼம்ஸ்²ரு²திவா³யணாஃ॥உரு॥

(உரு) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதநங்களான கர்மயோகாதிகளை அநுஷ்டிக்க அதிகாரமில்லாத பின்னுஞ் சிலர், தத்துவந்தெரிந்த ஞாநிகளிடத்தில் கர்மயோகாதிகளைக்கேட்டு அநுஷ்டித்து ஆத்மாவையுபாஸிக்கிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மாவையடைந்து மரணத்தை யொழிக்கிறார்கள். எவர்களானல் கேட்பதில்நிஷ்டராயிருக்கிறார்களோ அவர்களும் மெள்ளமெள்ள கர்மயோகாதிகளைச்செய்யத் தொடங்கி மரணதிகளை யொழிக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) அநந்தரம் பிரகிருதியோடு கலந்த ஆத்மாவைப் பிரித்தறியும் வகை சொல்லவேண்டி, தாவரமும் ஜங்கமமுமான ஸகலப் பிராணியும் சேதநாசேதநங்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகிறதென்கிறார்.

யாவ²த்ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சி²த்ஸத்த்வம்ஸ்தா²வரஜங்க³ம|
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்யோகா³த்தத்³வித்³தி⁴ பரதர்ஷப⁴ ॥உசு॥

(உசு) ஓ பரதகுலமன்னா! தாவரமோ ஜங்கமமோ, எந்தப்பிராணியும் க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரக்ஞர்களின் சேர்க்கையிலால் உண்டாகிறது. [சேர்ந்தால்மாத்திரம் உண்டாகுமேயல்லது பிரிந்திருந்தால் உண்டாகமாட்டாதென்று தாத்பரியம்.]

ஸ²ம்ஸவெத்³ய²ஸ்²ரு²தெ³ய² திஷ்ட²ந்தம்வாஸவெத்³ய²|
விநஸ்²யத்ஸ்வவிநஸ்²யந்தம் யஃபஸ்²யதிஸபஸ்²யதி॥உள॥

(உள) இப்படி ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற ஸகலப்பிராணிகளிலும், தேவாதிவிகாரங்களடையாமல் தனித்து ஆங்காங்கு அந்தந்த தேஹம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக்குறித்துப்பரமேசுவரனுய்விளங்கும் ஆத்மாவானது, (ஞாதாவாய்க்கொண்டு)எங்கும் ஸமமாய் அந்த சரீராதிகள் நாசமடைந்தாலும் தான் நாசமடையாததாயிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிறானோ, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே யறிவான்.

[எவனுனல் தேவாதிகளைப்போல் ஆத்மாவும் விகாரப்பட்டிருக்குமென்றும் பிறப்பிறப்போடு கூடியதென்றும் நினைக்கிறானோ அவன் நித்தியஸம்ஸாரியாவானென்று திருவுள்ளம்.]

ஸ²ம்பஸ்²யந்ஹிஸர்வத்ர ஸமவஸ்தி²தமீஸ்²வரம்|
நஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோயாதிபராங்க³திம்॥உஅ॥

(உஅ) தேவர்முதலிய ஸகல சரீரங்களிலும் அததற்குப்பதியாயும் ஆதாரமாயும் ஆள்பவனுயுமிருக்கும் சரீரேசுவரனை ஆத்மாவை, தேவாதிகள்போல் விகாரப்படாமல் ஞாநமேவடிவாய் ஒரேமாதிரியாயிருப்பதாக எவன் அறிகிறானோ அவன், அப்படிப்பட்ட தன்மனதைக்கொண்டே தன் ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்றுங் கடைத்தேற்றுகிறான். இப்படி எங்கும் ஞாதாவாய் ஏக

ரூபனையிருக்கிறதாகப் பார்ப்பதனல் பரமகதியை யடைகிறான். [அதாவது உண்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறானென்றபடி.]

[தேவர் முதலான ஆகாரங்களோடு கூடி எங்கும் ஆத்மாவித்தியாஸ்வரூபனாகவே யிருக்கிறானென்று அறியுமவன் ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் நடுவில் தன் ஆத்மாவைத் தள்ளிவிடுவானென்பது திருவுள்ளம்.]

வ்யக்ஷ்யதே ஹவஷ்யாணி கீர்யதாணாநிஷவ்ஹஸ:।
யர்வஸ்ருதிதஷ்டாந ஶகதர்ஸம்ஷவப்ஸ்ருதி॥உகு॥

(உகு) ஸர்வகர்மங்களும் (முன்சொன்ன நியாயமாய்) பிரகிருதியாலே செய்யப்படுகின்றனவென்றும், அப்படியே ஆத்மாவானது ஞாநாகாரமாய் அகர்த்தாவாயிருக்கிறதென்றும், அப்படியே இந்த ஆத்மாவுக்குப்பிரகிருதியோடு சேர்க்கையும், சரீரத்தை அதிஷ்டித்திருக்கையும், அத்தால் சுகதுக்காநுபவமும், கர்மரூபமான அக்ஞாநகாரியமென்றும் எவன் அறிகிறானோ அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே பார்க்கிறான்.

யஷாஹமிதவ்யுஷ்டாவ ஶேஷ்வஷநாவஸ்ருதி।
தத்வணவ்யவிஷ்டாஸம் வ்ருஹஸம்வஷ்ருதிதஷ்டா॥கo॥

(கo) பிரகிருதியென்றும் புருஷனென்றும் இரண்டு தத்துவங்களாயுள்ள தேவர் முதலான ஸகல பூதங்களிலும் தேவத்தன்மை, மானிடத்தன்மை, குறுகியிருத்தல், நீண்டிருத்தல் முதலியவேறுபாடானது, அந்தப்பிரகிருதிபுருஷர்களில் பிரகிருதியென்னும் ஒருதத்துவத்தில்மாத்திரம் இருக்கிறதென்றும், அப்படியே அந்தப் பிரகிருதியினின்றுமே புத்திரன் பவுத்திரன் முலிய விஸ்தாரமும் உண்டாகிறதென்றும் எப்பொழுது பார்க்கிறானோ அப்பொழுதுதான் (அளவற்ற ஞாநமே வடிவமான) ஆத்மாவை யடைவான்.

கூநாஹிகுவாந்நிமுர்ணகுவா தரஶாதாயஶவ்ருயः।
ஶரீரஸ்ஹோவிகளஞ்ஜய நகுரோதிநவிவ்ருதே॥கக॥

(கக) சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஸ்வபாவமான இந்த ஆத்மாவென்னும் * பரமாத்மா, சரீரத்திலிருந்தபோதிலும் ஆதியற்றதாகையாலே நாசமற்றது. ஸத்துவம் முதலிய குணங்களற்றதாகையால் செய்யுந்திறத்தது மன்றே ஸ்வபாவத்தால் கட்டுண்பதுமன்று.

(அ-கை.) நல்லது! குணமில்லாததாகையாலே செய்யுந்திறத்ததன்றென்பது யுக்தம். சரீரத்தோடு நித்தியமாய்க் கூடியிருக்கச்செய்தே சரீரஸ்வபாவங்களால் கட்டுப்படாதென்பதெப்படி? என்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

யயாஸவ்ருமதம் வளக்ஷ்ய ராஜாகாஶந்நாவமிவ்ருதே।
வவ்ருதூராவஸ்யிதா ஒவ்ஹதயாத்தாநாவமிவ்ருதே॥ கஉ॥

---

* பரமாத்மசப்தம் ஆத்மாவினிடத்திலும் பிரயோகிப்பதுண்டென்று முன்பு அருளிச்செய்திருப்பதை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

(கூஉ) ஆகாசமானது எங்கும் பரந்து எல்லாவஸ்துக்களோடுங் கூடியிருக்கச்செய்தேயும் சூக்ஷ்மமாகையாலே எந்த வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தோடுஞ் சேராமலிருப்பதுபோல், ஆத்மாவானது சூக்ஷ்மமாகையால் தேவர்முதலிய ஸகலசரீரங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவைகளின் ஸ்வபாவத்தோடு ஒட்டமாட்டாது.

யயாவபூகாஶயதெ வுகூ: கூபஸ்தி ம்ளொகூதிஶம்ரவி:|
கூஷத்ரம்கூஷதீ தயாகூபஸ்தி ம் வபூகாஶயதிஹாரத||கூகூ||

(கூகூ) ஒரே சூரியன் தன் காந்தியால் இவ்வுலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவதுபோல் கூஷத்திரியான ஜீவனும் கூஷத்திரத்தை "இது என்கூஷத்திரம் இது இப்படிப்பட்டது" என்று உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் கால்முதல் தலைவரையில் தன் ஞானத்தாலே பிரகாசிப்பிக்கிறான். [ஆகையால் பிரகாசிக்கின்ற ஸகல லோகங்களையுங்காட்டிலும் பிரகாசிப்பிக்கும் ஆதித்தன் மிகவும் விலக்ஷணனையிருத்தல்போல, அறியப்படும் கூஷேதத்திரத்தைக்காட்டிலும் அறிகின்ற ஆத்மா மிகவும் விலக்ஷணனென்று தாத்பரியம்.]

கூஷத்ரகூஷத்ரஜ்ஞயொரெவ உதரம்ஜ்ஞானசக்ஷுஷா|
ஹூதவபூகூதிமோக்ஷம்ச யெவிதுர்யாந்தி தெவாத||கூச||

(கூச) கீழ்ச் சொன்னபடி கூஷேத்திரத்தினுடையவும் கூஷேத்திரஜ்ஞனுடையவும் விசேஷத்தையும், கூஷேத்திரக்ஞன் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுகையையும், விவேகக்ஞானமென்னுங் கண்ணினால் எவர்கள் அறிவார்களோ அவர்கள் கட்டினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைவார்கள்.

[என்றால்—கூஷேத்திரத்தையும் கூஷேத்திரக்ஞனையும் பகுத்தறியும் ஞானத்தால் அவைகளைப் பகுத்தறிந்து, தேவமனுஷ்யாதிரூபமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுமுபாயமான அமாநித்வாதிகளையும் அறிந்து நடப்பவர்கள், கட்டினின்று விடுபட்டவர்களாய் தானென தன்மையிலிருந்து ஞானமே வடிவாயிருக்கும் ஆத்மாவை யடைவார்கள் என்று தாத்பரியம்.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதிமூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதெராமாநுஜாயநம:.

பதிநான்காவது அத்யாயம்.

———:o:———

அவதாரிகை.

பதின்மூன்றும் அத்யாயத்தில் - ஒன்றோடொன்று கலந்த பிரகிருதியினுடையவும் புருஷனுடையவும் ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை யறிந்து, எம்

பெருமானிடத்தில் பக்தியுடன்கூடி" அமானித்வாதிகளாலே பந்தத்தினி ன்று விடுபடுகிறானென்று சொல்லப்பட்டது. அதில் பந்தத்துக்கு கார ணம், பூர்வீகமான ஸத்துவமுதலிய குணவிகாரமான சுகதுக்காதிகளிலுண் டான பற்றென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது குணங்கள் பந்தத்துக்கு றுப்பாகுந் தன்மையும், அக்குணங்களை நிவர்த்திபண்ணும் பிரகாரமும் கூறப் படுகின்றன.

ஸ்ரீ ஹமவாந-வாவ॥ வாரம்ஹமயர்வ்யவகூ ஞாதி ஜ்ஞாநாநாம்ஜ்ஞா நஇ-தம்தழ்யகுஜ்ஞாகூவாஇ-நயஹ்வெ வாராம்வஹிதிதாமதாம்॥க॥

(க) பகவானருளிச்செய்கிறார் - அர்ச்சுந! பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக் கும் உட்பட்டதாய் ஸத்துவம்முதலிய குணவிஷயமாயுள்ளதாய் முன்சொன் னதைக் காட்டிலும் வேறுயிருக்கிற மற்றொருஞாநத்தை உனக்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறேம்! இந்த ஞாநமோ பிரகிருதி புருஷவிஷயமாய் அறிந்த வெல் லா ஞாநத்துக்கும் மேலானது. இந்த ஞாநத்தையறிந்த வெல்லா முனிகளும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குப் புறம்பான ஸித்தியை யடைந்தார்கள்.

(அ-கை) மறுபடியும் அந்த ஞாநத்தைப் பலதேடுகொண்டு கூட்டுகிறார்.

இஉம்ஜ்ஞாநஇ-வாஸ்ரித்ய மமஸாதர்ம்யமாகதாஃ|
ஸர்கேபிநோபஜாயந்தெ ப்ரலயெநவ்யதந்திவ॥உ॥

(உ) இப்பொழுது நாம் சொல்லப்போகிற இந்த ஞாநத்தை யடைந்து ஏன்றேடு ஸமமானவர்கள், சிருஷ்டியிலும் ஸம்ஹாரத்திலும் அகப்படமாட் டார்கள்.

(அ-கை.) அநந்தரம் பிரகிருதியின் குணங்கள் பந்தத்துக்குக் காரண மாகும்படியையருளிச்செய்வாராய் ஸகலமானபூதங்களும் பிரகிருதிபுருஷா னின் சேர்க்கையா லுண்டாகின்றமையும் பகவனை தம்மாலேயே செய்யப் பட்டது என்கிறார்.

மமயோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மிந்கர்பம்ததாம்யஹம்|
ஸம்பவஸ்ஸர்வபூதாநாம் ததோபவதிபாரத॥ங

(ங) ஸகல ஜகத்துக்கும் பிறப்பிடமாய் § மஹத்பிரம்மமென்று சொல்ல ப்பட்ட எனது பிரகிருதியினிடத்து ஜீவனென்னுங் * கர்ப்பத்தைத் தரிப்பி

---

§ ஹமஜீராவொநலொவாய-ர்வஉநாஎ-ஜிலெவவ்ஹ்ஹ ஹாஎஇதீயஜெஹிநாவ்ருத்திரஷ்யா॥ என்று சொல்ல ப்பட்ட அசேதநப் பிரகிருதியானது, மஹத் அஹங்காரம் முதலியவிகாரங் களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கையாலே உஹஉ ஹ என்னப்படும். சுரு திலும் சிலவிடத்துப்பிருகிருதியைப் பிரம்மசப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. எங்கே? யஸ்மாத்ஸ்வயம்விஉ ர்யஸ்ருஜ்ஜாநயேகவஃ தஸ்மாதெ தஉ ஹ நாஉஸ்மெஉநஜ்ஞாயதெ என்று சொல்லுகிறதன்றோ?

* இதஸ்ய நர்ம்வ்ருக்ஷ்திம்விதெவாரு ஜீவஸம்தாது என்று குறிக்கப்பட்டசேதநத்தொகையென்னும் மேலானப் பிரகிருதியானது, ஸக லப்பிராணிகளுக்கும் விதைமுதலாயிருக்கையாலே கர்ப்பமென்று சொல்லப் படுகிறது.

க்கிறேன். [என்றால்:—பொகஸ்தாநமான அசேதநப் பிரகிருதியோடு போக்தாக்களின் தொகையான சேதநப்பிரகிருதியைக் கூட்டுகிறேனென்றபடி] இப்படி என் ஸங்கல்பத்தால் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த விரண்டுப் பிரகிருதிகளினின்றும் பிரமன் முதல் புல்லளவாயுள்ள ஸகல பூதங்களும் முண்டாகின்றன.

(அ-கை.) காரியமான நிலையிலுள்ள சேதநாசேதநங்களின் சேர்க்கையும் தம்மாலேயே செய்யப்பட்டதென்கிறார்.

ஸவ்யொநிஷு கௌந்தெய ஸம்தப்யஸ்ஸம்ஹவந்தியாஃ|
தாஸாம்ப்³ரஹ்மமஹத்³யோநி ரஹம்பீஜப்ரத: பிதா॥ச॥

(ச) தேவர், கந்தருவர், யக்ஷர், இராக்ஷஸர், மனிதர், பசு, மிருகம், பக்ஷி, பாம்பு முதலிய யோனிகளில் உண்டாகின்ற அந்தந்த சரீரங்களுக்கும் பிரம்மமென்கிற பிரகிருதிதான் காரணம். [என்றால்:—என்னால் சேர்க்கப்பட்ட சேதநவர்க்கங்களோடுகூடி மஹத்தமுதல் விசேஷத்தளவான நிலையிலுள்ள பிரகிருதிதான் காரணமென்றபடி.] மேலும் அவைகளுக்கு வித்திடும் பிதாவும் நானே. [என்றால்:—ஆங்காங்கும் அந்தந்த கருமத்துக்குத்தக்கப்படி சேதநவர்க்கங்களைச் சேர்ப்பவனும் நானே யென்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படி சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் பழைய கர்மமடியாக அசேதநத்தோடு கலந்து தேவர்முதலிய யோநிகளில் உண்டாகின்றப் பிராணிகளுக்கு, மறுபடியும் மறுபடியும் தேவாதிரூபமாய் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறது.

ஸக்வம்ரஜஸ்தம இதி³ க்³ணாஃ ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வாஃ|
நிப³த்⁴நந்தி மஹாபா³ஹோ தே³ஹே தே³ஹிநமவ்யயம்॥ரு॥

(ரு) ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற முக்குணங்களும் பிரகிருதியை விட்டுப்பிரியாத ஸ்வபாவ விசேஷங்கள். (பிரகிருதியான நிலையில் தோன்றுமலும், பிரகிருதியின் விகாரமான நிலையில் (அதாவது மஹத்து முதலிய நிலையில்) தோன்றியுமிருக்கின்ற இக்குணங்கள் (மஹத்துமுதல் விசேஷத்தளவாயுள்ள விகாரங்களாலுண்டுபண்ணப்பட்ட தேவர்முதலிய) சரீரங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்குமிந்தஅழிவற்ற ஆன்மாவைச் சரீரத்தில்தானே நிலைக்கும்படி செய்கின்றன. [என்றால்:—சரீரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதே பற்றாகக் கட்டுப்படுத்துகின்றனவென்றபடி.]

(அ-கை.) ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு இவைகளின் ஆகாரமும், அவை கட்டுப்படுத்தும்படியும் சொல்லப்படுகின்றன.

தத்ர ஸக்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம்|
ஸுக²ஸங்கே³ந பத்⁴நாதி ஜ்ஞாநஸங்கே³ந சாநக⁴॥சு॥

(சு) ஸத்துவம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு இவற்றுள் ஸத்துவத்தின் ஸ்வரூபம் * நிர்மலமாயிருக்கையால் பிரகாசிப்பிக்குமது. [என்றால்—ஸுகத்தை

* நிர்மலம்-பிரகாசத்தையும் சுகத்தையும் மறைக்குத்தன்மையற்றது.

யும் † பிரகாசத்தையும் உண்டுபண்ணுவதே ஸ்வபாவமாயிருப்பதென்றபடி.] நோயென்னுங் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுதது; இந்த ஸத்துவகுணமானது சரீரத்தைப்பற்றிய விவ்வாத்துமாவைச் சுகத்திலும் ஞாநத்திலும் பற்றையுண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. [என்றால்:—ஞாநத்திலும் சுகத்திலும் பற்றுண்டானால் அதன் சாதனங்களான லௌகிக வைதிககாரியங்களில் பிரவர்த்திக்கிறான். அதன்பின்பு அதன் பயனை யநுபவிப்பதற்கு ஸாதகமான யோனிகளில் பிறக்கிறான். ஆகையால் ஸத்துவமானது ஸுகத்திலும் ஞாநத்திலும் பற்றை யுண்டுபண்ணி அவ்வழியே கட்டுப்படுத்துகிறதென்றபடி.]

[இதனால் ஞாநசுகங்களைத்தருவதும் மறுபடி அவற்றோடு சேர்ப்பதும் ஸத்துவமென்றதாயிற்று.]

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம்|
தந்நிபத்நாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேந தேஹிநம்||எ||

(எ) ரஜோகுணமானது $ ராகத்துக்கும் ¶திருஷ்ணைக்கும் § ஸங்கத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்கும். அப்படியே சரீரத்தை யெடுத்திருக்கும்புருஷனைக் கிரியைகளில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவித்து அவ்வழியே கட்டுப்படுத்தும். [என்றால்: ஆசையோடுகூடி எந்தெந்த கிரியைகளைச்செய்ய வாரம்பிக்கிறானே அவைகள், புண்ணியமல்லது பாபரூபமாயிருக்குமாகையாலே அவற்றின் பலனை யநுபவிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட யோனிகளில் பிறப்பதற்குக் காரணமாகின்றன; ஆகையால் ரஜோகுணமானது கர்மத்தில் பற்றையுண்டுபண்ணி ஆத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துமென்றபடி.]

[ஆகவிதனால் ரஜஸ்ஸானது ராகத்துக்கும் திருஷ்ணைக்கும் ஸங்கத்துக்கும் காரணமாவதோடு கர்மத்தில் பற்றையு முண்டாக்குமென்றதாயிற்று.]

தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம்ஸர்வதேஹிநாம்|
ப்ரமாதாலஸ்யநித்ராபிஸ்தந்நிபத்நாதி பாரத||அ||

(அ) தமோகுணமோ (ஒருபடியாயிருக்கும் வஸ்துவை அதற்கு விரோதமானபடியா யறிவதென்கிற) அக்ஞாநத்தாலுண்டானதாகையால் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் வித்தியாஸமான ஞாநத்தையுண்டு பண்ணும். இது, ☼ பிரமாதம், ☿ ஆலஸ்யம், ⊕ நித்திரை இவைகளுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டு சரீரமெடுத்த ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

---

† பிரகாசம் - வஸ்துவை உள்ளபடியறிகை.

$ ராகம் - ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றுக்கொன்றுண்டான ஆசை.

¶ திருஷ்ணை-சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாவற்றிலு மூண்டான வாசை.

§ ஸங்கம்-புத்திரமித்திராதிகளைக் கட்டியணைக்கவேண்டுமென்னுமாசை.

☼ பிரமாதம் -செய்யவேண்டியதைத்தவிர மற்றொன்றைச்செய்வது

☿ ஆலஸ்யம் - கர்மத்தை யாரம்பஞ் செய்யாமலிருக்கை.

⊕ நித்திரை - இந்திரியங்களைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்கின்ற புருஷன் அடங்கிப்போவதனால் ஸகல இந்திரியங்களும் அடங்கிப்போகை. அதில் புறம்புண்டான இந்திரியங்கள்மாத்திரம் அடங்கினால் அது ஸ்வப்நம். மனதும் அடங்கினால் அது சுழுத்தி. (அதாவது நல்ல தூக்கம்.)

(அ-கை) ஸத்துவாதி குணங்கள் புருஷனைக்கட்டும்பொழுது எவை கனைக்கொண்டு கட்டுகின்றனவோ அவைகளில் பிரதானங்களைச்சொல்லுகிறார்.

ஸகுவம்ஸுவெஸஜ்யதி ரஜஃகுணிஹாரத|
ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய துதஸ்தமஃ ப்ரமாதெஸஜ்யத்யுத||கூ||

(கூ) ஸத்துவத்துக்குப் பிரதானம் சுகத்தோடு சேர்ப்பிக்கை. ரஜோகுணத்துக்குப் பிரதானம் கருமத்தோடு சேர்ப்பிக்கை. தமோகுணத்துக்குப் பிரதானம் வஸ்துவையுள்ளபடியே யறியவொட்டாமல் தடுத்து விபரீத ஞானத்தை விளைவித்துச் செய்யவேண்டியதைவிட்டு விபரீதத்தோடு சேர்ப்பிக்கை.

(அ-கை.) சரீராகாரமாய் விகாரப்படும் பிரகிருதியைச் சேர்ந்தவைகளான ஸத்துவம் முதலிய குணங்கள் எப்போதும் பிரகிருதியைவிட்டு நீங்காமலிருக்குமவைகளாகையாலே ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான காரியத்தை யெப்படி உண்டாக்குமென்னில் அருளிச்செய்கிறார்.

ரஜஸ்ஸுஸ்ஸாஹிஹம்ய ஸகுவம்ஹவதிஹாரத|
ரஜஸ்தமஸ்ஸுஸ்ஸாஹிஹம்ய தஸ்ஸுவம்ரஜஸ்ஸுயா||கூ||

(கூ) [ஸத்துவம் முதலிய குணங்கள் பிரகிருதியோடு கலந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்தவைகளாய் எப்பொழுதுமிருந்தேயாயினும் தொல்லைவினையின்படியும் சரீரத்தை வளர்க்கும் உணவின் வித்தியாஸத்தின்படியும் ஒன்று அடங்கியும் ஒன்று தலையெடுத்தும் இப்படி வித்தியாஸப்படுகின்றன.] ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் ஒருககாய் அடங்கி ஸத்துவம் தலையெடுத்திருக்கும். அப்படியே தமஸ்ஸும் ஸத்துவமும் அடங்கி ஒருக்கால் ரஜோகுணந் தலையெடுத்திருக்கும். அப்படியே ரஜஸ்ஸும் ஸத்துவமும் அடங்கி ஒருக்கால் தமஸ்ஸு தலையெடுத்திருக்கும்.

(அ-கை.) ஆனால் அதைக் காரியத்தைக்கண்டுதான் ஊஹிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

ஸவஸ்ய ரஷ்ணெஷ்வெஹஸ்ய ஜந்தோ: ஸுகாரூவஜாயதெ|
ஜ்ஞாநம்யதா தத்ஸாவிஷ்ய ஸிவ்யஸ்ஸுவம்ஸுதித்யுத||கக||

(கக) கண்முதலிய ஸகலமான ஞானமார்க்கங்களிலும் வஸ்துவையுள்ளபடியே பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு எப்பொழுது ஞானமுண்டாகிறதோ அப்பொழுது சரீரத்தில் ஸத்துவம் தலையெடுத்திருக்கிறதென்றறியத்தக்கது.

லொஹர்வ்ருத்திராரம்ஹ: கர்மணாமஸுவ ப்ரஹா|
ரஜஸ்யுதாஹிஜாயதெ விவ்ருத்திலுப்ததஷ்டுஹ||கஉ||

(கஉ) தன் பொருளைக் கொடுப்பதென்றால் கூடாதென்கிற ஸ்வபாவமும், யாதொரு பயனுமில்லாமலே சலிக்கும் ஸ்வபாவமும், பல ஸாதகமான கருமத்தைச் செய்யத்தொடங்குவதும், இந்திரியங்கள் அடங்காமையும்

விஷயத்தில் ஆசையும், இவையெல்லாம் ரஜோகுணந் தலையெடுத்தபோது உண்டாகின்றன. [லோபம் முதலிய ஸ்வபாவங்களிருக்கும்போழுது ரஜோ குணம் விருத்தியாயிருக்கிறதென்று அறியத்தக்கதென்று பொருள்.]

கூவ்ருகாஸொவ்ருவ்ருத்திஸ்து வ்ருசாஒொஒொஹவனவவ|
தத்ஹெ்ருதாநிஜாயதெ விவ்ருஒகூரூநநு நாகக||

(ககு) ஞாநம் உண்டாகாமையும், பிரவ்ருத்தியுண்டாகாமையும் (காரிய மில்லாத காரியத்தில் பிரவ்ருத்திப்பதென்கிற) அநவதாநமும், விபரீதக்ஞா நமும் இவை யாவும் தமோகுணம் விருத்தியாகும்பொழுது உண்டாகின்றன. [இவைகளைக்கொண்டு தமஸ்ஸு விருத்தியாயிற்றென்றறிக.]

யஜ்ஞாலஸெவ்ருவ்ருஜ்ஜதூ வ்ருத்தெயம்யாதிஒஹ்ருத்ஸு|
தஒொத்தமவிஜ்ஞாம்ஸொகூ நரொநுவ்ருத்திவஜ்ருஜெ||கச||

(கச) ஸத்துவகுணம் விருத்தியானகாலத்தில் மரணமடையுமவன், ஆத்மாவின் உண்மையையறிந்து அக்ஞாநங் கழிந்தவர்களின் கூட்டத்திற் போய்ச்சேருகிறான். [என்றால் ஸத்துவம் தலையெடுத்தபொழுது இறந்தவன் ஆத்மக்ஞாநிகளின் குலத்தில் பிறந்து, ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத் தை யறியவேண்டும் ஸாதநங்களான புண்ணிய கருமங்களி லிழிகின்றானென் றபடி.]

ரஜஸிவ்ருத்தெயம்மகூா கூர்ம்ஸஜ்ஜிஷ்ஜாயதெ|

(கசஉ) ரஜோகுணம் தலையெடுத்தபொழுது மறித்தவன் பலனைக்குறித் தத்துக் கருமஞ்செய்யுமவர்களின் குலத்தில் பிறக்கிறான். [என்றால் பிறந்து ஸ் வர்க்கம் முதலிய பலன்களைச் சாதிக்குங் கருமங்களைச் செய்கிறானென்றபடி..]

தயாவ்ருத்தெ நஸ்ருதிஸி உபபயொநிஷ்ஜாயதெ||கஞ||

(கஞ) தமோகுணந் தலையெடுத்தபொழுது இறந்தவன், நாய்பன்றி மு தலிய மூடயோநிகளில் பிறக்கிறான். [என்றால் - ஒருபயனைக்குறித்தும் ஆரம் பிக்கத்தகாதபடியாய்ப் பிறக்கிறானென்றபடி.]

கூர்ம்ணஸ்ஸுக்ருதஸ்யாஹுஸ் ஸாத்விகம்நிர்ம்மலம்பலம்|
ரஜஸஸ்துபலம்துஃகமஜ்ஞாநந்தெமஸஃபலம்||கசு||

(கசு) இப்படி ஸத்துவம் விருத்தியாயிருக்கையில் மரணமடைந்து ஆத்மக்ஞாநிகளின் குலத்திற்பிறந்தவன், பலனில் அபேக்ஷையின்றி நம்முடை ய ஆராதநரூபமாகக் கர்மஞ்செய்துவந்து மறுபடியும் அதைக்காட்டிலும்அதி கமான ஸத்துவத்தாலுண்டானதாய் நிர்மலமானதாய் துக்கலேசமுமற்றதா யிருக்கும் பலனையடைகிறானென்று ஸத்துவகுணத்தின் பரிணமத்தையறிந் வர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்திமகாலத்தில்விருத்தியானரஜோகுணத்துக்கு ப்பலன், பலஸாதநங்களான கர்மத்தில்பற்றுடையவர்களின்குடியிற்பிறப்பும், பலாபேக்ஷையுடன் கூடியகர்மத்தைச் செய்கையும் அதன்பலனை யநுபவிப்

பதற்காக மறுபிறப்பும், ரஜோகுணவிருத்தியும், மறுபடி பலாபேக்ஷையுடன் கருமத்தில் பிரவிருத்தியும் என்றிப்படி ஸம்ஸாரத்துக்கபரம்பரையா யிருக்குமென்று ரஜோகுணத்தின் உண்மையறிந்தவர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியேதான் அந்திமகாலத்தில் விருத்தியடைந்த தமஸ்ஸிற்குப்பயனும் அதிகாக்ஞாநபரம்பரையா யிருக்குமென்பர்கள்.

(அ-கை.) முந்திய தசையைக்காட்டிலும் அதிகப்பட்ட ஸத்துவாதி குணங்களுக்கு நிர்மலத்வம் முதலிய பலன்கள் உண்டாவதாக வருளிச் செய்ததே அவையெவையென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

ஸுகுவாதஜ்ஞாயதெதஜ்ஜாநம் ராஜஸொலொலொஹவனவது|
வ்ருசாஉதொஹளதஉஸொலொ ஹவதெதாஉஜ்ஜாநமெவவது||கள||

(கள) இப்படி பரம்பரையாய் அதிகமாயுண்டான ஸத்துவகுணத்தால் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் பிரத்யக்ஷமாய் விளங்கும். அப்படி யுண்டாகும் ரஜோகுணத்தால் சுவர்க்காதிபலங்களில் ஆசை உண்டாகும். அப்படியுண்டான தமோகுணத்தால் பிரமாதமும், அதற்கடியான அஸத்வியாபாரத்தில் பிரவ்ருத்தியும், அதனால் விபரீதக்ஞாநமும், அதனால் மிகுந்த தமோகுணமும், அதனால் அக்ஞாநமுமுண்டாகும்.

உளயுஂமஹுதிவஸுவுஸா உயெவுதிஷுதிராஜஸாஃ|
ஜகந்யுஹுணவ்ருதிஷ்டா கூயொமஹுஹுதிதாஉஸாஃ||கஎ||

(கஎ) கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸத்துவகுணத்திலிருப்பவர்கள் வரவர மேலே போகிறார்கள். அதாவது ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மோக்ஷத்தையடைகிறார்கள். (ரஜோகுணம், சுவர்க்கம்முதலிய பலன்களில் ஆசையையுண்டுபண்ணுமதாகையாலே) அக்குணத்திலிருப்பவர்கள் (பலத்துக்குச் சாதநமான கர்மத்தையநுஷ்டித்து அதன்பலனை யநுபவித்து மறுபடியும் பிறந்து அதேகருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறார்கள்.) ஆகையால் அவர்கள் மத்தியிலிருக்கிறார்கள். [திரும்புதலோடு கூடியதாகையாலே இது தக்கப்பிராயம்] தாமஸர்களோ மென்மேலும் இழிவான விருத்தியைச்செய்து வந்து கீழேபோகிறார்கள். [அதாவது-சண்டாளனெய்ப்பிறத்தல் அதன்பின் விலங்காய்ப்பிறத்தல் அதனபிறகு பூச்சிப்புழுகாய்ப்பிறத்தல், தாவரமாயிருத்தல், அதற்குப்பிறகுகொடியும் புதறுமாயிருத்தல், அதற்குப்பின் கல் கட்டை மண்ணுங்கட்டி முதலானவைகளாய்ப்பிறத்தல் முதலிய அதோகதியை யடைகிறார்கள் என்றபடி.]

(அ-கை.) ஆஹாரவிசேஷங்களாலும் பலாபேக்ஷையற்ற சுத்தருத்விசேஷங்களாலும் பரம்பரையாய் மிகவும் விருத்தியடைந்த ஸத்துவகுணநிஷ்டர்களுக்கு குணத்ரயஸாசம் பிறந்து அவ்வழியே ஊர்த்வகதியுண்டாகும்படி சொல்லுகிறது.

நாநயுஂஹுணைஸுயுக்தகாரம் யதாஉசுஷ்டாநுவபயுக்தி|
ஹுணைஸுச்சுவாரம்வெத்தி உஷ்டாவம்வொயிமஹுதி||கஅ||

(ககூ) இப்படி ஸாத்விகமான ஆஹாரத்தை ஸேவிப்பதாலும் பலாபே
க்ஷையற்று எம்பெருமானுடைய ஆராதநரூபமாகக் கர்மாநுஷ்டாநம் பண்
ணுவதாலும் ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையும் சுத்தமாய் அடக்கி உத்திருஷ்டமா
ன ஸத்துவத்திலிருந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பார்க்கின்றஇவன், குணங்கள்தா
ன் அவற்றுக்கு அநுகுணமானப் பிரவ்ருத்திகளைச்செய்கின்றனவென்றும்அப்ப
டியே குணங்களுக்குப்பரனை ஆத்மா கர்த்தாவல்லனென்றும் எப்பொழுது
பார்க்கிறானே அப்பொழுது அவன் நம்முடைய ஸ்வபாவத்தை யடைவான்.

[என்றால்:—ஸ்வபாவத்தில் பரிசுத்தமான ஆத்மா கர்த்தாவாயிருப்ப
தெல்லாம் பூர்வகர்மமடியாகவரும் குணஸங்கத்தால் வந்தது; ஆத்மாவோ
ஸ்வபாவத்தில் கர்த்தாவல்லன்; அளவற்ற ஞாநமே வடிவாயிருப்பவன்; என்
று எப்பொழுது அறிகிறானே அப்பொழுது அவன் நமக்கு ஸமமாகிறானெ
ன்றபடி.]

(அ-ஐ) கர்த்தாவான குணங்களைக்காட்டிலும் வேறாய் கர்த்தாவல்
லாத ஆத்மாவைக்கண்டவன் ஈசுவரத்தன்மையை யடைகிறானென்றுசொல்
லப்பட்டதே, அந்தஈசுவரத்தன்மையாவது எப்படிப்பட்டது?என்னில் அரு
ளிச்செய்கிறார்.

மாணாநதர்நதீதரு)தீரு தெஹீதெஹவஸிஷ்ஹுவாரு|
ஜநயிதரு)ஜராஹ்ரிவை விதுஷ்தெதாஉபுதஸ்ஹுந்தெ॥உ०॥

(உ०) சரீரமெடுத்திருக்கும்பொழுதே, சரீராகாரமாய் விகாரப்பட்டி
ருக்கும் பிரகிருதியினின்று முண்டான இந்தஸத்துவம் முதலிய குணங்கள்
மூன்றையும் கடந்து, அவைகளைக்காட்டிலும் வேறாய் ஞாநமேவடிவானஆத்
மாவைக்கண்டவன், பிறப்பு இறப்பு மூப்புகளாலுண்டான துயரங்களினி
ன்றுவிடுபட்டவனாய் பிறகு அமிருதமானஆத்மஸ்வரூபத்தையநுபவிப்பான்.

[இது தான் ஈசுவரனுடைய தம்ஸ்வபாவத்தையடைகையாவது என்றபடி.]

(அ-கை) இனி குணங்களைக்கடந்த தான ஆத்மவஸ்துவின் ஸ்வரூபத்
தை யறிந்தவனிவனென்று காட்டும்படியான ஆசாரத்தின் தன்மையையும்
குணங்கள் அழிவதற்குக் காரணங்களையும் கேளாநின்றுகொண்டு அர்ச்சுநன்
பிரச்நினம்பண்ணுகிறான்.

கதை॥உக॥

(உக) ஸத்துவம் முதலிய விக்குணங்களைக் கடந்தவன் எவ்வித லக்ஷ
ணங்களுடன் கூடியிருப்பவன்? எவ்வித ஆசாரத்தோடு கூடியவன்? இந்த
ஸத்வம் முதலிய குணங்களை அவன் எவ்வித உபாயத்தாலே கடக்கிறான்?

ஸ்ரீபகவாநுவாச॥ப்ரகாசஞ்சப்ரவ்ருத்திஞ்ச மோஹமேவசபாண்
டவ| நதெவேஷ்டிஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி நநிவ்ருத்தாநிகாங்க்ஷதி॥உஉ॥

(உஉ) அதற்குக் கண்ணனருளிச்செய்கிறார். ஆத்மாவையொழிந்த மற்றவைகளுள்அநிஷ்டவஸ்துக்களில் பிரவ்ருத்தியுண்டாகுமாகில் 'இவை பிரகாசம், பிரவ்ருத்தி, மோஹம், என்கிற ஸத்துவாதிகுணகாரியங்கள்,என்று நினைத்து அவன் அவைகளைப் பகைக்கமாட்டான். அப்படியே இஷ்டவஸ்துக்களில் நிவ்ருத்தியுண்டாமாகில் அவைகளே நிவ்ருத்தங்களாய் விட்டனவென்று நினைத்தவனுகையாலே அவைகளைக் கோரவுமாட்டான்.

உஊஸீநவஊஸீநோ ஸ்ணெரோநவிவாயுதே|
ஸ்ணாவதுஞ்ஜெஇதரவெயொவதிஷ்டதிநஜூதே॥உங॥

(உங) குணதீதமான ஆத்மவஸ்துவைக் காண்பதிலுண்டான திருப்தியால் இதரவிஷயங்களில் தட்டாமலிருப்பவனுகையால் குணங்களைக்கண்டு விரும்பவாவது வெறுக்கவாவது மாட்டான். குணங்கள், தங்காரியங்களான பிரகாசம் முதலியவைகளைச் செய்கின்றனவென்று நினைத்தவனுய், எவன் வெறுமனே யிருக்கிறானே அவன், குணங்களின் காரியத்துக்குத் தக்கபடி அவை யிழுத்தவழி செல்லவுமாட்டான்.

ஸஜ்ஞாவஸ்ஸஸ்ஸ ஸஜ்ஜொஷ்டாஸ்காஞ்ஞ:|
தஸ்யுரவியாவிரியொயீர ஸ்தஸ்யுரிஜூதவஸ்ஸஸ்தி:॥உச॥
ஊநாவஸாநயொஸ்தஸ்யுரஸ்தீரியகூயொ:|
ஸவஞாஜூவரிதரோ ஸ்ணாதீதஸ்ஸஉரதே॥உந॥

(உச-உந) இன்பதுன்பங்களில் ஸமசித்தனுய், தன்னுள் தானிருப்பவனுய், அதாவது ஆத்மாவே பிரியமாயிருக்கையாலே அதையொழிந்த புத்திராதிகளின் பிறப்பு இறப்பு முதலிய சுகதுக்கங்களில் ஸமசித்தனுய், ஆனாது பற்றியே மண்ணுங்கட்டி, கல், பொன் எல்லாம் ஸமமாக நினைத்தவனுய், அதேகாரணத்தாலே பிரியமும் அப்பிரியமும் துல்லியமாயிருப்பவனுய், பிரகிருதியையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறிவதில் நிபுணனுய், தன்னிடத்திலுண்டான மானிடத்தன்மை முதலிய வபிமானத்தால் வருங் குணகுணங்களைப்பற்றி நிந்தித்தாலும் துதித்தாலும், தனக்கு அக்குணகுணங்களில் ஸம்பந்தமில்லையென்கிற வெண்ணத்தால் இரண்டையும் ஸமமாக நினைப்பவனுய், அந்த ஸ்துதிநிந்தைகளால்வரும் மாநாவமாநங்களிலும் அவற்றுல்வரும் சத்காரமித்ர பக்ஷங்களிலும் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லையென்கிற அந்த வெண்ணத்தைக்கொண்டே அவைகளை ஸமமாய்நினைப்பவனுய், அப்படியே தான் சரீரத்தையெடுத்திருப்பதால் வரும் எந்தவியாபாரங்களையுஞ் செய்யத்தொடங்காமலிருப்பவனுயிருக்கு மவன் யாவன் அவனே குணங்களைக்கடந்தவனுவான்.

(அ-கை.) அநந்தரம் இப்படிப்பட்ட குணங்கள் நீங்குமிடத்துப் பிரதானகாரண மின்னதென்கிறார்.

ஸாம்யொஉவருஹிவாரெண ஸுக்திமொஹநவெஷவதே|
ஸமஸ்ணாநுஷஜீவிதரோதாநு ப்ரஹ்மயாயகூடதே॥ உசு॥

(உசு) நாநயோமாணைஹ்ருகீகுதாரழி இத்தியாதியாகச் சொல்லப்பட்டபடி, பிரகிருதியையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறிவதால்மாத்திரம் குணநாசம் பிறக்கமாட்டாது. ஏனென்றால்-அது அநாதிகாலமாய் தொடர்ந்த விபரீதவாஸனையால் பாதிக்கப்படுமன்றோ? மற்றப்படிஸத்தியஸங்கல்பனும் பரமகாருணிகனும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்லிய ஸாகரமாயிருக்கும் நம்மை ஏகாந்தமான பக்தியோகத்தால் எவன் இடைவிடாமல் ஸேவிக்கிறானோ அவன், ஒருவராலும் ஒழிக்கப்போகாத இந்த ஸத்துவாதி குணங்களைக்கடந்து பிரம்ம பாவத்தையடையும்படியான நிலைக்கு வருவான். [அதாவது அமிருதமான ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யடைவானென்றபடி.]

மாமஹனைாஹிவ்யதிஷாஹ ஸ்ஜ்யதஸ்ரவ்யஸ்வ!
ஸாஸ்ஹுதஸ்ரயஸ்ருஸ்ய ஸுவஸ்ரைஸ்ரகாதிகஸ்ரஸ்ரவ்ஸ்வ॥உஎ॥

(உஎ) ஏனெனில், நம்மைவிட்டு நீங்காத பக்தியோகத்தால் நாம் ஸேவிக்கப்பட்டால் அமிருதமாய் அவ்யயமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிலைப்பிக்கிறோம்; அப்படியே அதிசயமான நித்திய ஜகுவரியத்தையும் வாஸுதேவ ஸுவஸ்ரழி என்றிருக்குமவன்பேரான ஏகாந்தவின்பத்தையும் அளிக்கிறோம்.

[ஆக இதனல் - ஸைவீஹ்ருஷாமுணை ஸுபீஜீஜீயாஹுரத்ரு யா! ஸாஜீவமயவ்ரவஹ்ருஞ்ஞென்று தொடங்கி, குணநாசம் பிறப்பதற்கும் அதன் மூலமாய்அக்ஷரம்ஜகுவரியம்பகவத்பிராப்தி இவைகள் கிடைப்பதற்கும் அவன் திருவடிகளில் பண்ணும் பிரபத்தியே உபாயமாகக் கடவதென்று சொல்லுகையாலே, குணநாசமும் அதடியாய் வரும் பகவத்ஸாவமும்ஏகாந்தமானபகவத்பிரபத்தியால்தா னுண்டாகுமென்றதாயிற்று.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

பதிநான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

பதிவினந்தாவது அத்யாயம்.

———:o:———

அவதாரிகை.

கேஷத்திர அத்தியாயத்தில் கேஷத்திரமென்றும் கேஷத்திரக்ஞனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிரகிருதிபுருஷர்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சோதித்து, பரிசுத்தமாய் அளவற்ற ஞாநமே வடிவாயுள்ள ஆத்மாவுக்கு (குணஸம்பந்தப் பிரவாஹமடியாய் தேவாதிரூபமாய் விகாரப்படுகிற) பிரகிருதிஸம்பந்தமானது, அநாதியென்று சொல்லப்பட்டது. அதற்கடுத்த அத்தியாயத்தில் புருஷனுக்

குக் காரியம்காரணம் என்கிறஇரண்டுநிலைகளிலும் குணஸங்கத்தால்வரும்பிர கிருதிஸம்பந்தமானது பகவானுலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல்லி, குணஸங்கத்தின்படியை ஸவிஸ்தாரமாகஉபபாதித்து, குணஸம்பந்தமற்று ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யடைவதும் எம்பெருமான் திருவடிகளில்பண்ணும் பக்தியால் வரத்தக்கதென்றும் அருளப்பட்டது. இப்பொழுது பஜநீயனாகிய பகவானுடைய 'க்ஷரம் அக்ஷரம்' என்கிற பத்துமுக்தாளாகிற) ஐசுவரியத்தையும், ஐசுவரியபூதர்களான அந்த க்ஷரம்அக்ஷரம் என்கிறஇருவகைப்புருஷர்களைக்காட்டியும், ஸகல ஹேயங்களுக்கு மெதிராய் கல்யாணமே ஸ்வரூபமாய் மிகவும் சிறந்ததாய் லோகோத்தரமாயிருக்கும் சத்துவந்தான்புருஷோத்தமதத்துவமென்பதையும் அருளிச்செய்யத்தொடங்குகிறார்.

அதில் இப்பொழுது அஸங்கமென்னும் வாளைக்கொண்டு பந்தத்தைச் சிதைத்த அக்ஷரமென்னும் ஐசுவரியத்தை யருளிச்செய்வதற்காக, (அறுக்கப்படுமதான பந்தமென்னும்) அசேதநத்தின் விகாரவிசேஷத்தை ஒரு விருக்ஷாகாரமாய்க் கற்பித்துக்கொண்டு கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹமவா நுவாச|| உளயுழுமுயஸ்ராவ ஜுஸுகூம்வ்ராஹ்ரூ வுயழ| ஹந்ராம்ஹியஹ்வுவணுராநி யஸ்ஹம்வெஹுஹவெஹவிசு|| க||

(க) அர்ச்சுந! எந்த ஸம்ஸாரமென்னும் அரசமரத்தைச் * சுருதிகள், மேற்புறத்தில் வேரும் கீழ்ப்புறத்தில் கிளையுமாயிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனவோ, பற்றறுகைக்குக் காரணமான நல்லறிவு உண்டாகிறவனையில் எதுவானுல் அழியமாட்டாதோ, எதற்காலுல் $ சுருதிகளே யிலைகளாகச் சொல்லுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட இந்த விருக்ஷத்தை எவன் அறிகிறானே அவன் வேதவித்து என்னப்படுவான். [என்றால் - வேதமோ ஸம்ஸாரமென்னும் விருக்ஷத்தைச் சேதிக்கும் வழி சொல்லுகிறது; சேதிக்கவேண்டும் விருக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தை யறிவதோ சேதிப்பதற்கு உபயோகமானது; ஆகையால் இந்த விருக்ஷத்தை யறிந்தவனே வேதவித்தென்கிறது என்றபடி.]

ஸப்தலோகத்திற்கும் மேலாயிருக்கும் சதுர்முகனை ஆதியாயுடையதாகையால் இந்த விருக்ஷத்தின் வேர் மேலே யிருக்கிறதென்றும், பூமியில் வஸிக்கும் ஸகலமான மனிதர் பசு மிருகம் பூச்சி புழு பக்ஷி தாவரம் இவைகளே முடிவாயுடைத்தாயிருக்கையாலே கிளை கீழே யிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறது.

கயஸ்ராயுழுவவ்யஸ்தா ஹஸ்ரயுஸ்ராவா ஹ்ரூணவ்யவ்யஜ்ராவி ஷயவ்யவாஜ்ரா|

---

* உளயுழுமுவாகாவவஸுராஹ்ரூவஸுஸுஹ்ரூ|| உளயுழுமுவிவாகாவம் வ்யக்ஷம்யாவெஹுஸம்வ்யதி இத்யாதி சுருதிகள் சொல்லுகின்றன.

$ வாயவ்யம்ஸ்ரூதராமுஹதஹுதிகாஃ|வைஹ்ராஹ்மணகாஹ்ரூ காவாமம்நிவுவெதவ்ய ஜாகாஃ இத்யாதியாகச் சுருதிகளிற்சொல்லப்பட்ட காம்யகர்மங்களால் விருத்தியடைகின்றமையால் இம்மரத்துக்குச்சுருதிகளே இலையென்கிறது.

(கஉ) இப்படி கீழ்ப்புறத்தில் (மனுஷ்யர்முதலாஞைனைக்) கிஞையாகவு
டைய அம்மரகிற்கு அவரவர் கர்மமடியாக அனேகம் கிழ்க்கிஞைகள்உண்டாய்
மீண்டும் மனுஷ்யாதிரூபமாய்ப் பரவுகின்றன. அப்படியே மேலும் கந்தர்வ
:, யக்ஷர் என்று இப்படி வெகுசாய்ப் பரவுகின்றன. அவைகளோ ஸத்துவம்
முதலிய குணங்களால் மென்மேலும் சப்தம் முதலிய விஷயங்களைத் தளிரா
கக்கொண்டு வளருகின்றன.

(அ-கை.) எப்படியென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

கூயஸுஜூஷ்வாநயுநாவஸகதாநி கூஷ்டூநாவைநீநி ஷநாஷயு
ரொகே॥உ॥

(உ) பிரம்மலோகத்தில் வேரிட்டு மனிதனை நுனியாயுடைய இம்மரத்
திற்கு, இந்த மனுஷ்யலோகத்திலும் கீழே வேர் ஓடுகின்றன. இவைகளும்
கர்மமடியானவைகள். [என்றால் - மனிதராயிருக்கும்பொழுது செய்த கர்மங்
களால்தான் கீழே மனுஷ்யாதிகளும் மேலே கந்தர்வாதிகளும் உண்டாகிற
ர்களென்றபடி.]

நாமவேஹவெயுஹதயோ வமுஹயுதெ நாஞொநவாஷிநுவ
ஸம்ப்ரதிஷ்டா|

(உஉ) இதின் ஸ்வரூபமும் ஆதியும் அந்தமும் இதின் இருப்பும் இவ்வு
லகத்தில் தெரிகிறதில்லை. [என்றால் - "இந்த விருக்ஷம் நான்முகன் தொடங்
கியதாகையால் இதற்கு வேர் மேலுலகத்தில்; அவன் ஸந்தாநபரம்பரையா
ன மனிதனை நுனியாயுடையதாகையால் இதன் நுனி கீழுலகத்தில்; மனித
ராயிருக்கையில் செய்த கர்மங்களையே வேராகக்கொண்டு மறுபடி கீழும் மே
லும் கிளைகளால் பரந்திருக்கிறது" என்றிப்படி இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸம்ஸா
ரிகள் அறிகிறதில்லை. மற்றப்படி "நான் மனுஷ்யன்; நான் தேவதத்தனுக்கு
ப் புத்திரன்; யக்ஞதத்தனுக்குப் பிதா; எனக்கேற்ற பாரியை முதலாஞைனை
யுடையவன்" என்று இவ்வளவுமாத்திரம் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த
விருக்ஷமானது குணமயமான போகங்களில் பற்றையொழித்தால் நசித்துப்
போமென்றும் குணஸம்பந்தந்தான் இதற்கு ஹேதுவென்றும் அறிகிறதில்
லை. அப்படியே இது நிலைத்திருப்பதும் (சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கி
ன்ற) அக்ஞாநத்தால் தானென்றும் அறிவாரில்லை யென்றபடி.]

கூஸுகூஷெநம்ஸுவிரூடமூலமஸங்ஶஸ்த்ரேணத்ருடேந சித்வா॥
வ

ததஃபதம்தத்பரிமார்கிதவ்யம் யஸ்மிந்கதா நநிவர்தந்திபூயஃ|

(கூ-கூஅ) இந்தப்பிரகாரம் நாலுபக்கமும் நன்றாய் வேர் ஊன்றிய இ
வ்வரசமரத்தை, நல்லறிவினாலுண்டான பற்றின்மையென்னும் திடமான
கத்தியைக்கொண்டு கணந்தெறிந்து, அதனால் எந்த ஸ்தாநத்துக்குச் சென்ற
வர்கள்மீண்டுந் திரும்பார்களோ அந்த ஸ்தாநத்தைத் தேடவேண்டும்.

(அ-கை.) அதெப்படி அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்த குணமய மான
போகத்தில் பற்றும், அதடியாகவரும் விபரீதக்ஞாநமும் நிவர்த்திக்குமென்
னில் அருளிச்செய்கிறார்.

தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய ஸர்வோத்தரஸ்ய † ப்ரவக்ஷ்யாமி தத்தே ப்ரயதாத்மந꞉ ப்ரீத்யர்த²ம் ஸர்வப்ரகாரம் ॥ சு ॥

(சு) அக்ஞாநாதிகள் நிவர்த்திக்கவேண்டுமாதலால் அந்த ஆதிபுருஷனை (அதாவது - யோயம் ஸர்வேஷ்வபி வேதே³ஷு வேதா³ந்தே ச ப்ரதிபாத்³யதயா ஸ்வயமேவ ஸர்வம் ஸ்வஸ்மை ப்ரயச்ச²தி ஸ்வாத்மாநமபி தத்ப்ரஸாத³நீயதயா ஸ்வயமேவ ப்ரயச்ச²தி தமேவ பரமபுருஷம்) சரணமடையவேண்டும். ஏனெனில் - இந்த குணவிகாரமான போகத்திலுண்டாகும் ப்ரவர்த்தியானது ஸர்வ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான அவனிடத்தினின்று *முண்டானமையால் அவனைக்கொண்டேதான் நிவர்த்திபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்.

நிஷ்டா நஷ்டோ ஹாஜி தவஜ்ஜோ ஷோ சுய ஸ்ததி³ ஸ்ரவிநிவ்ருத்தகாமா꞉ | ஸம்ஸேவிரே சரணமேவ ஹரேர்த³வ ஸம்ஜ்ஞ ஸுரஸுரா꞉ வதஸிவ யதை சு ॥ ரு ॥

(ரு) இப்படி நம்மைச் சரண்டைந்தவர்கள் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற வபிமாநத்தையும் குணமயமான போகத்தில் பற்றையுமொழித்து ஆத்மக்ஞானத்தில் ஊன்றியவர்களாய் ஸமஸ்தகாமங்களையு மொழித்து இன்பம் துன்பம் என்னு மிரண்டினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் அளவற்ற ஞானமே வடிவான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யடைகின்றார்கள். [என்றால் - நம்மைச் சரணடைந்தோருக்கு நம்மருளாலேயே இந்த ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும் ஸித்திபரியந்தம் தலைக்கூடுமென்றபடி.]

நதூ³ஹயதி தஸ்ய ப்ரயா நபரபரா நோ நவாவகு³꞉ |
யதூ³கா நிவத்ரு தே தஜ்ஜாவ꞉ ஜ்ஜி ॥ சு ॥

(சு) அந்த ஜ்ஞாநிரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சூரியன் சந்த்ரன் அக்நி ஒன்றும் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை. அதையடைந்தவர்கள் மறுபடியு திரும்புவதில்லை. அது நம்முடைய மேலானதோ. [என்றால்-நம்முடைய அம்சமான நம்மைச்சார்ந்ததென்றபடி.]

ஸைவோம்ரூபா ஜீவலோகே ஜீவலோ꞉ தஸ்ய நாத꞉ |
உநஷ்டூ ஷாநீந்ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தா நிகர்ஷதி ॥ ஸ ॥

(ஸ) இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடுகூடி எக்காலமுள்ளவனும் நமது அம்சமாய் விளங்குகிற ஒருவன் அநாதிகர்மமென்னும் அக்ஞாநத்தால்

---

† ப்ரவக்ஷ்யாமி தத்தே ப்ரயதாத்மந꞉ ப்ரீத்யர்த²ம் என்னும் பாடம். அப்பொழுது ப்ரவக்ஷ்யாமி என்றபதத்தோடாகையால், அந்த ஆதிபுருஷனைச் சரணடைந்து இவ்வக்ஞாநநிவ்ருத்தி தொடக்கமான வெல்லாவற்றையும் சாதிப்பதற்காகப் ப்ரவர்த்திப்பதென்பது தொன்றுதொட்டது:[அதாவது பூர்வீக முமுக்ஷுக்களெல்லாம் அநுட்டித்தஉபாயம். என்றால்-பூர்விகமோக்ஷார்த்திகள் நம்மையேசரணமடைந்து பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டார்கள் என்றபடி] என்று பொருள்.

* அவனிடத்தினின்று முண்டாயிற்றென்கிற விஷயம்-தை²வீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா து³ரத்யயா|மாமேவ யே ப்ரபத்³யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே என்று சொல்லப்பட்டது.

மூடப்பட்டவனுய் ஜீவலோகத்தில் ஜீவனுயிருந்து கொண்டு (தேவர் மனிதர் முதலிய பிரகிருதியின் விகாரமான சரீரங்களிலுள்ள) மனதுடன் சேர்ந்த ஆறு இந்திரியங்களையும் இழுத்துத்திரிகிறுன்,

[என்றால்-ஒருவன் முன் சொன்னக் கிரமமாய் அவித்தையின்றுவிடுபட்டு ஸ்வஸ்வரூபமாத்திரனயிருக்கிறுன். மற்றொருவன் ஜீவனுய்க் கொண்டு ஞானமும் ஐசுவரியமும் மிகவும் குறைந்து, தர்மத்தால் கிடைத்த சரீரத்திலுள்ள மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களுக்கும் ஈசுவரனுய் அவைகளை யங்குமிங்கு மிழுத்துத் திரிகிறுன் என்றபடி,]

ஶரீரம்யதவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வரः।
க்3ருஹீத்வைதானி ஸம்யாதி வாயுர்க3ந்தா3னிவாஶயாத்॥ அ॥

(அ) எந்த சரீரத்தை யிவன் அடைகிறுனே எதினின்றும் மேலே கிளம்புகிறுனே அந்த சரீரத்திலுள்ள இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் இவன் ஈசுவரனுகையாலே அவைகளைப் பூதஸூக்ஷ்மங்களோடு கூடக் கிரஹித்துக்கொண்டுபோகிறுன். எப்படி? காற்றனது பூமாலை, சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகளிலிருந்து அவைகளின் கெந்தங்களைச் சிறிய அவயவங்களாக வெடுத்துக்கொண்டு போவது போல.

(அ-கை) அவ்விந்திரியங்கள் யாவை யெனின் அருளிச்செய்கிறுர்.

ஶ்ரோத்ரம்சக்ஷுः ஸ்பர்ஶனம் ரஸனம்க்4ராணமேவ।
அதிஷ்டா2யமனஶ்சாயம் விஷயான்ஸேவதே॥ கூ॥

(கூ) செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல், மனம் என்கிற ஆறு இந்திரியங்களையும் தந்தம் விஷயங்களுக்குத் தக்கபடி செய்து கொண்டு சப்தம் முதலிய விஷயங்களை நுகர்கின்றுன்.

உத்க்ராமந்தம்ஸ்தி2தம்வாபி பு4ஞ்ஜானம்வா கு3ணான்விதம்।
விமூடா4நானுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞானசக்ஷுஷः॥ கo॥

(கo) ஸத்துவம் முதலிய குணமயமானப் பிரகிருதியினது விகாரமாய் மனுஷ்யாகாரமாயுள்ள பிண்டத்தோடு கலந்திருக்கின்ற இவ்வாத்மாவானது அதினின்றுவெளிப்படும்பொழுதாவது, அப்படிப்பட்ட மற்றொருபிண்டத்திலிருக்கும் பொழுதாவது, குணமயமானவிஷயங்களைப் புசிக்கும்பொழுதாவது, ஒரு காலத்திலும் இம் * மூடர்கள், 'இது ஞானமே வடிவாயுள்ளது; தேவத்வமநுஷ்யத்வாதிகளெல்லாம் சரீரத்தைச் சேர்ந்தது' என்று அறிகிறதில்லை. † ஞானிகளோ இவ்வாத்மவஸ்துவை எந்த நிலையிலும் சரீராதிகளைக்காட்டிலும்வேறுயிருப்பதாகப் பிரித்தறிகின்றுர்கள்.

---

* மூடர்கள்-தேஹமே ஆத்மாவென்று பிரமித்தவர்கள்.

† ஞானிகள்-சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் நன்கறிந்தவர்கள்.

யதஞ்ஞொயொ மிநஞ்ஞொ வபா வுஞ்ஞ வாத்ந வுவஞ்ஸி தந்।
யதஞ்ஞொவை வுக்ஷ்ய தாத்தாநை நா ஞெநம்வபா வுஞ்ஞ வுவெதஸ்ஃ॥

(கக) நம்மிடத்தில் பிரபத்திபண்ணி கர்மயோகம் முதலானவைகளில் யத்நஞ் செய்யுமவர்கள், அவைகளால் உள்ளத்தின் மாசையறுத்து யோக மென்னுங் கண்ணினால் ஆத்மா சரீரத்திலிருக்கும்பொழுதே அதைச் சரீரத் தைக்காட்டிலும் வேறுயிருப்பதாகப்பிரித்துப் பார்ப்பர்கள். அப்படி கர்மயோ காதிகளில் யத்நஞ் செய்யுமவர்களேநம்மிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுதபக்ஷத் தில் மனந்தெளியாமல் ஆத்மாவைக் காணும்படி.யான ஞாநமில்லாதவர்களா ய் அதைக் காணமாட்டாமற்போகிறார்கள்.

(அ-கை) இப்படி இந்திய ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான விரு னைப் போக்குகின்ற சூரிய சந்திர அக்கினிகளுக்குக் கூடப் பிரகாசத்தைத் தருகின்ற ஞாநச்சோதியான ஆத்மாவானது, முக்தனென்றும் ஜீவனென் றும் சொல்லப்படுகிற இரண்டு நிலையிலும் பகவானுடைய ஐசுவரியமா யிருக்கிறதென்றுசொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அசித்தின் விகாரமாயிருக்கச் செய்தே சோதியோடுகூடிவிளங்கும் சூரியன் முதலானவர்களின் சோதியும் பகவானுடைய ஐசுவரியந்தா னென்கிறார்.

யதாதி த்யகதஞ்ஞொஜோ ஜகத்பாஸயதேகிலம்।
யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத்தஜோவித்தி மாமகம்॥கஉ॥

(கஉ) ஸகல லோகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகின்ற சூரியன் சந்தி ரன் அக்கினி இவர்களின் தேஜஸ்ஸும் நம்முடையதுதான். [என்றால் அவர் களால் ஆராதிக்கப்பட்ட நாம் அவர்களுக்குத் தந்தோமென்றபடி.]

(அகை) பிராணிகளைத் தரிக்கும் பூமியினது தரிக்கும் படியான சக்தி யும் நம்முடையதுதானென்கிறார்.

காமாவிஷ்ய வுவஹ்ம தாநி யாராயாச்ய வுஹமோஜஸா।

(கஉஅ) நாம் பூமியில் ஆவேசித்து ஸகலப் பிராணிகளையும் தடைய ற்ற நம்ஸாமர்த்தியத்தாலே தரிக்கிறோம்.

வைஷ்ணவீ மாயாஷ்டியேஷ வோ மோஹாயாஸுராம் மோஹிநீம்॥கக॥

(கக) அப்படியே அமிருதரஸமயனான சந்திரனைக்கொண்டு ஸகல மான ஓஷதிகளையும் வளர்க்கிறோம்.

கஹம்விஷ்வா நரோகாஸ்ய பூராணி நாவிஸ ஹாஸ்ரிதஃ।
பூராணாவா நஸாயாஸ்ய தேந வைச்வாநரம்வபுஃ॥கச॥

(கச) நாமே வைச்வாநரமென்னும் ஜாடராக்கினியாய்க்கொண்டு ஸ கலப்பிராணி சரீரங்களையும் அடைந்து அவர்கள் புசித்த நால்வகை யன்ன த்தையும் பிராணம் அபாநம் என்னு மிரண்டு விருத்திகளுடன் கூடிப் பக்கு வஞ் செய்கிறோம்.

(அகை) இங்கே பரம புருஷன் தம்முடைய ஐசுவரிய பூதரான சந்தி ராக்கினிகளை ("நான் சூரியனைக் கொண்டு நான் சந்திரனைக்கொண்டு" என்று) தம்மோடு ஒன்றுபடுத்தியருளிச்செய்தார். இப்பொழுது, அவர்களு ட்படஸகல பூதங்களையும் தம்மோடொன்று படுத்திச் சொல்வதற்குக்காரண மருளிச்செய்கின்றார்.

ஸவ்வஸ்யாஹம்ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞானமபோஹனஞ்ச | வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்யோ வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவசாஹம்॥கரு॥

(கரு) அர்ச்சுந! அந்த சந்திராக்கினிகளுக்கும் மற்றப் பிராணிகள் யாவர்க்கும் இருதய கமலத்தில் (அதாவது ஸகலமான பிரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களுக்குங் காரணமான ஞானமுண்டாவதற் கிடமான இருதயத்தில்) எல்லா வற்றையும் நம்ஸங்கல்பத்தாலேநியமித்துக்கொண்டு நாம் ஆத்மாவாயிருக்கி றோம். இப்படியே § சுருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும்சொல்லுகின்றன. ஆகையா ல்யாவர்க்கும் நம்மிடத்திலிருந்து தான் ¶ ஸ்மிருதியும், ஞானமும், அபோஹ நமும்உண்டாகின்றன. ஆகவிப்படிஅக்கினி சூரியன் வாயு சந்திரன் இந்திர ன் முதலானோரெல்லாருக்கும் நாம் அந்தரியாமியாயிருப்பதுபற்றி அவர்கள் நம் ஸ் வரூபமாகையால் அவர்கள் விஷயமாய்ச்சொல்லும்வேதங்களுக்கும்நாமேவி ஷயம்.[என்றால்-தேவன் மனிதன் என்னுஞ் சொற்கள் அந்த தேவாதி சரீரங் களிலுள்ள ஜீவாத்மாவைச் சொல்வதுபோல இதரதேவதா விஷயமான வே தங்களும் நம்மையே சொல்லுகின்றன வென்றபடி]மேலும்வேதத்தில் சொல் லும்பலன்களைக்கொடுப்பவனும் † நாமே; அப்படியே நம்மைச் சொல்லும்வே தத்தையும்நாமேயறிவோம். [என்றால்-இப்படி தாம் அருளிச்செய்தபடிசொ

---

§ சுருதிகள்-கூதர்வ்யவிஷ்ணுஸ்தாஸ்ராஜநாநாம ஸவ்வாதா॥யஸ்ய வ்ரதேவ்ரதீஷ்டு.....யக்ருதநிதிஷ்டதெநாதெரோயதி॥ வஷெகோஸ வ்ரதீகாஸம்ஹ்ருயதுயஜுர்வ்ருயொஷ்வழ் ॥ கூயயதீஷ் ஷ்டிங்ஸ் ப்ரஹ்மவ்ரெஷஹரம்வ்ரூணரீகும்வெஸ்ஸ இத்தியாதிகள். ஸ்மி ருதிகள். ஸாஸ்தாவிஷ்ணுரெஸஷஸ்ருஜமெதாயொஜமந்யஃவ்ரஸ்ஸா ஸிதாரம்ஸவெஷாஅணீயாம்ஸஅணீயஸ்ஸாழ்॥யஸொவெவஸ்தெ ராஜாயஸ்தவெஷஹ்ருதீஸ்ஸிதஃ இத்தியாதிகள்.

¶ ஸ்மிருதியாவது - முன் அநுபவித்த வஸ்து விஷயமாய் அநுபவ ஜந்யமான ஸம்ஸ்காரத்திலுல் மாத்திரம் பிறப்பதொன்று. ஞானமாவது-இந்தி ரியம் லிங்கம் ஆகமம் யோகம் இவைகளால் உண்டாகும் வஸ்துநிச்சயம். அ போஹநமாவது-ஞானநிவ்ருத்தி; அல்லதுஊஹம். ஊஹமாவதுஇந்தப் பிரமா ணம் இப்படிப் பிரவர்த்திக்கத்தக்கதென்று பிரமாணப்பிரவர்த்தி யோக்கிய தையின் விஷயமாய் ஸாமக்ரீ முதலான வைகளை நிரூபிப்பதிலுண்டான பிரமாண ஸஹகாரிக்ருணம்.

† யொயொயாம்யாதெநாம்ஸ்தெரூபஸ்யர்விதாதீஹதி என் று தொடங்கி ருஹிதவதத்ர காரோநுஜையெவவிஹிதாநு ஹிதாநு என்றும் கூஹம்ஹிஸவ்யஜாநாம்லொகாவபுஹ்ரொவஹ என்றும் முன்னமே இவ்விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது

ல்லாமல் எவன் வேதார்த்தத்தை வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறானே அவன் வேதத்தை யறிந்தவனுகமாட்டானென்று திருவுள்ளம்.]

(அகை) ஆகையால் ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரமான வர்த்தம் சொல்லுகிறேரும் அதை நம்மிடத்தில் தானே கேள் என்கிறார்.

ஆவிளவாரவாழளெஎகெ கூரஸாகூரவனவது|
கூரவவுணிஹமதாநி கூடவ்யாகூரஉவுதெ|| கசு||

(கசு) கூரனென்றும் அகூரனென்றும் சொல்லப்படும் இவ்விரண்டு புருஷர்களும்உலகத்தில் பிரசித்தமானவர்கள். அதில் கூர சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட புருஷன் * யாரெனில் - ஜீவசப்தத்தாலே சொல்லப்படுமவைகளாய் பிரமன்முதல் புல்லளவாய் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாயுள்ள அசித்தோடுகலந்திருக்கின்ற பிராணிஸமுதாயம். அகூர சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட புருஷன்யாரெனில் - அசித்தின் ஸம்பந்தத்தை விட்டு நீங்கி தாளை தன்மையாயிருக்கும் † முக்தஸ்வரூபன்.

உதஜீவாரவாஷஸ்துரீ வாஜாரைததுவாஹ்யதஃ|
யொலொகத்ரயமாவிஸ்ய விஹதுவ்யம்ஸ்வராஃ|| கள||

(கள) உத்தம புருஷரை முன் சொன்ன பத்தர் முக்தர் என்கிறகூத ராகூர புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ஸகலமானஜகதினியும் அவன் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். இப்படி பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகையாலன்றே உத்தம புருஷன் பத்த முக்தபுருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனென்றறியப்படுகிறது? எப்படியெனில்- அசேதனம், அத்தோடு கலந்தஜீவன், அதினின்று விடுபட்ட முக்தன் என்று பிரமாணங்களாலறியப்படும் மூன்று லோகத்தையும் ஆத்மாவாய் பிரவேசித்துத் தரிக்கின்றான் எவன், அவன் தரிக்கப்படுமவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். [இதுதான் பரமாத்மாவென்பதற்குப் பொருள்] அதுவுமின்றி அவன் வேறென்பதற்கு இதுவுமொரு காரணம். எது? அவன் அவ்யயனாயிருக்கை. அவ்யயரு யிருக்கையாவது-அழிவதே ஸ்வபாவமான அசேதனமென்ன, அதன் ஸம்பந்தத்தாலே அதைப் பின்தொடருகின்ற சேதனமென்ன அப்படியே முன்பு அதன் ஸம்பந்தத்துக்குயோக்யமாயிருந்த முக்தஸ்வரூபமென்ன இம்மூன்றையுங் காட்டிலும்வேறுபட்டிருக்கை. ஈசுவரனுயிருக்கையாவது - தன்னுலாளப்படுமவைகளைக் காட்டிலும் தான்வேறுபட்டிருக்கை.

---

* இங்கே அசித்ஸம்பந்தம் என்கிற உபாதி ஒன்று யிருக்கையாலே புருஷனென்று ஒருமையாயிருக்கிறது.

†இங்கும் அசித்தைவிட்டு நீங்குகையென்கிற உபாதி ஒன்றுயிருக்கையாலேமுக்தஸ்வரூபனென்று ஒருமையாயிருக்கிறது. ஏனெனில் - இதற்குமுன்பு அநாதியானகாலத்தில் முக்தன்ஒருவனன்றே? பஹவொஜ்ஞாநகவஸாவமிதாஃஉவஸாமதாஃ|ஸமுகுவிநாவஜ்ஞாயகைவ்யஎயெநவ்யயதிவ என்றன்றே சொல்லப்பட்டது?

யஸ்மாத க்ஷரமதீதோஹ மக்ஷராதபிசோத்தமஃ|
அதோஸ்மி லோகேவேதேச ப்ரதிதஃ புருஷோத்தமஃ|| கஅ||

(கஅ) கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களாலே க்ஷரமென்னும் ஜீவனைக் கடந்திருக்கும் நான், கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களாலே முக்தபுருஷனையுங் காட்டில் மிகவும் சிறந்திருக்கிறபடியால் ¶ லோகத்திலும் § வேதத்திலும் நான் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறேன்.

யோமாமேவமஸம்மூடோ ஜானாதிபுருஷோத்தமம்|
ஸஸர்வவித்பஜதிமாம் ஸர்வபாவேனபாரத|| ககூ||

(ககூ) ஓ பாரத! யாவனொருவன் கீழ்ச்சொன்னப் ப்ரகாரம் புருஷோத்தமனை யென்னை க்ஷர அக்ஷரபுருஷர்களைக்காட்டிலும்வேறுபட்டவனென்று அறிகிறானே அவன், நம்மையடைவதற்காக அறியவேண்டுமெல்லாவற்றையு மறிந்தவன். நம்மையடைவதற்குபாயமாய் நம்மை ஸேவிக்கவேண்டும் ப்ரகாரங்களெல்லாவற்றிலும் நம்மைஸேவித்தவனாகிறான். [என்றால்- நம்விஷயத்தைமுற்றும் அறிவதாலும் நம்மை எல்லாவிதத்தாலும் ஸேவிப்பதாலும் நமக்கு எவ்விதப்பிரீதியுண்டாகுமோ அவ்விதப்பிரீதியானது நம்மையிப்படியறியுமவன் விஷயத்தில் நமக்குண்டாகுமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) இப்படி தம்மைப் புருஷோத்தமனென்றறியும் விஷயத்தைப்பூஜிக்கிறார்.

இதிகுஹ்யதமம்ஸாஸ்த்ரமிதமுக்தம்மயாநக|
ஏதத்புத்த்வாபுத்திமான்ஸ்யாத்க்ருதக்ருத்யஸ்சபாரத|| கஉ||

(கஉ) இப்படிநம்முடைய புருஷோத்தமத்வத்தைச் சொல்லுமதாய் எல்லாரஹஸ்யங்களுக்கும் தலையான ரஹஸ்யமாயிருக்கின்றஇந்த சாஸ்த்ரத்தை நீ குற்றமற்று மிகவும் யோக்கியனாயிருக்கிறாயென்று உனக்குச் சொன்னேனும்.இதையறிந்தவன்புத்திமானையும் க்ருதக்ருத்தியனையுமாவான். [என்றால் நம்மையடையக்கோரியவனுக்குவேண்டும் புத்தியெல்லாம்அவனுக்குண்டாய் அவன்செய்யவேண்டுங் க்ரியைகள் யாவையுஞ் செய்தவனாவானென்றபடி.]

[இந்த சுலோகத்தால், முன்சொன்ன புருஷோத்தமக்ஞானம் சாஸ்த்ரத்தால் உண்டானாலே இவைகளை யெல்லாம் செய்யுமென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

¶ லோகமென்றால் இங்கேமந்வாதிஸ்மிருதிகளைச் சொல்லுகிறது. அதில் க்ஷம்ஸாவதாரம் வராஹஷேதத்விஜ க்ருநாஹ்நிசயக்ராஜ்ஜலவிஷ்ணோஃ இத்தியாதியில்ப்ரஸித்தம்.

§ வேதத்தில் வாஜஸநேயாதிர்வவஸம்வேஷ்டிவஸ்ரநாமவேணாஹி நிஷ்டிதே, ஸஉதிர்வாஷஃ என்று ப்ரஸித்தம்.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ.

பதிணறுவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

கீழ்மூன்று அத்தியாயங்களால், சேர்ந்தும் பிரிந்துமிருக்கின்ற பிரகிருதிபுருஷாளின் உண்மையும், அவைகளுக்குச்சேர்க்கையுண்டாவதும் நீங்குவதும் முறையே குணஸம்பந்தத்தாலும் அதனின்மையாலு முண்டாகுமென்கிற விஷயமும், எந்தநிலையிலிருந்தாலும் பிரகிருதியும் புருஷனும் எம்பெருமானுடைய ஐசுவரியமாயேயிருக்குமென்பதும், அப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய வானபகவான், ஐசுவரியங்களானஅசித்வஸ்துவென்ன பத்தமுக்தரூபமான சேதநவஸ்துவென்ன இவ்விரண்டையுங்காட்டில் (அவ்யயனுய் வியாபகனுய் தரிப்பவனுய் பதியாயிருந்து) வேறுபட்டிருக்கையாலே புருஷோத்தமனுயிருக்கிறனென்கிறயதார்த்தமும் வருணிக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது கீழ்ச்சொன்ன அவ்விஷயங்களெல்லாம் திடப்படுவதற்காக, புருஷன் சாஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டவன் என்று சொல்லத்தொடங்கி, சாஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டும் வசப்படாமலு மிருக்கும் தேவாசுரர்களின் சிருஷ்டியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஶ்ரீ ஹயக்³ரீவாய நம: ॥ ஹயக்³ரீவஸ்வாமிநே நம: ஸ்ரீ ராமாநுஜாய நம: ॥

வ்ருஷ்ணிதி:| ஶாந்தாத்மாயஜ்ஞ ஸாய க்ரியாஸுவேகூஜ்ஜ்வல: ॥க॥

ஹரிம்ஸாஸ்த்ர க்ருத்க்ரூர ஸ்க்ராமஸ்ரீதோரவைஶ்ரேநக:।

ஶயாஸுமேதஸ்விரதோ ஹகும் ஶாந்த்வம்ஹ்ரீராவாவலி: ॥உ॥

தைஜஃகூஶாய்ய.திஸ்ரளவ ஶைத்ரோஹாநாதிஶாந்திதா।

ஸவத்திஸம்வேஶம்தைவீ ஶஹிஜாதஸ்ய க்ருஹாரதி: ॥ங॥

கீழ்மூன்று அத்தியாயங்களால், சேர்ந்தும் பிரிந்துமிருக்கின்ற பிரகிருதிபுருஷாளின் உண்மையும், அவைகளுக்குச்சேர்க்கையுண்டாவதும் நீங்குவதும் முறையே குணஸம்பந்தத்தாலும் அதனின்மையாலு முண்டாகுமென்கிற விஷயமும், எந்தநிலையிலிருந்தாலும் பிரகிருதியும் புருஷனும் எம்பெருமானுடைய ஐசுவரியமாயேயிருக்குமென்பதும், அப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய வானபகவான், ஐசுவரியங்களானஅசித்வஸ்துவென்ன பத்தமுக்தரூபமான சேதநவஸ்துவென்ன இவ்விரண்டையுங்காட்டில் (அவ்யயனுய் வியாபகனுய் தரிப்பவனுய் பதியாயிருந்து) வேறுபட்டிருக்கையாலே புருஷோத்தமனுயிருக்கிறனென்கிறயதார்த்தமும் வருணிக்கப்பட்டது.

---

‡ துவாதஶிஉபவாஸமாவது - துவாதஶி ஸமாப்தாதார்த்தமான ஏகாதஶிஉபவாஸம்.

டைசெய்ய வேண்டுமென்கிற மநுஷ்யகாரமற்றிருக்கை, ஆத்மாவுக்கு இதம
ல்லாதவைகளைக் கைவிடுகை, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் மண்டவொட்
டாமல் தடைசெய்வதில முயலுகை, பிறருக்கு அநர்த்தத்தைத்தரும் வார்த்
தையையொருவருக்குச் சொல்லாமை, ஒருபூதமும் துக்கப்படச்சகியாமை,
விஷயங்களில் ஆசையற்றிருக்கை, ஸாதுஜநங்கள் கூடும்படி மிருதுவாயிருக்
கை, செய்யாததைச்செய்தால் வெட்கம், ஆசைப்படும்படியானவஸ்துவெரு
ங்கியிருக்குமாறால் அதில் மனஞ்சலியாமை, துர்ஜ்ஜநரளால் திரஸ்கரிக்கப்ப
டாமை, பிறரால் தான் பீடையநுபவித்தாலும் அதறல் அவர்களிடத்தில் ம
னங்கன்றுமை,மஹத்தான ஆபத்திலும் செய்யவேண்டியதைச் செய்தேதீர
வேண்டுமென்கிற உறுதி,அந்தஃகரண பஹிஃகரணங்களுக்கு சாஸ்திரத்திற்
சொன்னபடி செய்யவேண்டியதைச் செய்யத்தக்க யோக்கியதை, பிறரைய
தேஷ்டமாயிருக்கவொட்டாமல் தடைசெய்கிறகுண மற்றிருக்கை, இடமில்
லாதவிடத்தில் கெருவப்படாமை, ஆகிய விக்குணங்களெல்லாம் (எம்பெருமா
னுடைய ஆக்ஞையைப் பின்செல்லும் ஸ்வபாவர்களான) பெரியோரின் செல்
வம்; இவைகளெல்லாம் பகவத் ஆக்ஞையைச் செய்யத்தோன்றிய புருஷரு
குஉண்டாகின்றன.

ஔஹொஉவெஓதிசாநஶ்ச க்ரோயஃவாஷ்ஷ்ரஜெவ|
கஜாநந்தாஹிஜாதஸ்ய வாயுஃபவம்வஉசாவஸ்ரீ||சு||

(சு) தார்மிகனென்று தன்னைச் சொல்லவேண்டுமென்று அதற்காகத்
தர்மத்தை யநுட்டிப்பது, விஷயங்களை யநுபவிப்பதால் (இருத்தியா இருத்தி
யங்களில் அவிவேகத்தையுண்டாக்கும்) ஸந்தோஷம், தன்னுடைய வித்தை
கற்குடிப்பிறவி இவைகளுக்குத் தகாத அபிமானம், பிறருக்குப் பீடைசெய்யு
ம்படியான மநுஷ்யகாரம், சாதுக்களுக்கு மனவருத்த முண்டாக்குந்தன்மை,
பராவரதத்துவங்களென்ன இருத்தியா இருத்தியங்களென்ன இவைகளில்
அவிவேகம், இந்த ஸ்வபாவங்களெல்லாம் அசுரச்செல்வத்தை யநுபவிக்கத்
தோன்றியவர்களுக்கு உண்டாகின்றன. [அசுராளென்றால் - பகவான் ஆக்
ஞையைக்கடப்பவர்கள்.]

தெஔவீஸம்வத்ஸிஓக்ஷாய நிவெந்தாயாஸுரீஉதா|

(சஉ) நம் ஆக்ஞையைப் பின்செல்வதென்கிற தெய்வச் செல்வமோ
மோக்ஷத்தைத்தரும். [என்றால் கிரமமாய் நம்மை யடைவிக்குமென்று தாத்
பரியம்.] நம் ஆக்ஞையைக் கடப்பதென்கிற அசுரச்செல்வமோ அதோர்கதி
யையுண்டாக்கும்.

ஶுஸ்ஸுவஸம்வஜ்ஜம்தெஔவீ உஹிஜாதொஸிவாண்டவ||ரு||

(ரு) அர்ச்சுந! நீ விசனப்படாதே. ஏனெனில்-நீ தெய்வச்செல்வத்
துக்காகவே பிறந்திருக்கிறாய். தார்மிகர்தலைவனான பாண்டவுக்குப் புதல்வன
ன்றோநீ?

ஹளஹ்ம்தஸமஃளஹொகஷ்ஸிநு ஸெஹவக்ஷஸ்ரஸஸவஹ|
ஸெஹவொவிஷ்ஸ்ரஸஃஹ்ஸ்ரொகத்து க்ஷஸ்ரஸ்ஹொயஃஹுஸெஜஸ்ரஜண்ர ॥சுஅ॥

(சுஅ) இந்த கர்மலோகத்தில் கர்மஞ்செய்யும் பிராணிகளின் சிருஷ்டியானது, தெய்வஸ்ருஷ்டியென்றும் அசுரஸ்ருஷ்டியென்றும் இரண்டு விதம். [என்முல் பழையபுண்ணிய பாபங்களென்னும் கர்மவசத்தால் பிராணிகள் பகவானுடைய ஆக்ஞையைச்செய்யவும் கடக்கவுமாகப் பிறக்கும்பொழு இரண்டுவிதமாய்ப்பிரிந்துண்டாகின்றன வென்றபடி.] அதில் தெய்வஸ்ருடியானது விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. [என்முல்-நமது ஆக்ஞைப்பின்செல்வதே ஸ்வபாவமானவர்களின் உத்பத்தியானது எவ்வித ஆசாரஉதையனுட்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரமானது கர்மயோகமென்றும் ஞாகயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தென்றபடி.] அசுரர்களின்உத்பத்தி எந்த ஆசாரத்தை யநுட்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரத்தைச்சொல்லுகிறேம் அதைக் கேள்.

ஸ்வ்ருத்தேநுநிவ்ருத்தேந ஜநா நவிஜ்ஞாஸஜ்ஞாः|
நஸ்ஸளவம்நாவிவாவாஸ்ரா நஸ்தஸ்ஸெஷஜ்விஜ்ருதெ ॥எ॥

(எ) அசுரப்பிறவியாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு * பிரவ்ருத்தி இதுவென்றும் நிவ்ருத்தியிதுவென்றும் தெரியமாட்டாது. சாஸ்திரத்திற்சொன்ன வைதிகக் கருமாநுட்டாநத்துக்கு வேண்டும் யோக்கியதை அவாளிடத்தில் உள்ளுங்கிடையாது புறம்புங்கிடையாது. அந்த யோக்கியதை யுண்டாவதற்குக் காரணமான † ஸந்தியாவந்தநம்முதலிய ஆசாரமுங்கிடையாது. தாம்அறிந்தபடியே பூதங்களுக்கிதமாகப் பேசுவதென்கிற ஸத்தியமுங்கிடையாது.

க்ஷஸ்தஜ்ஜெஷ்ஸ்ரதிஷ்டெ ஜகஜ்ஜாஹ்ஸ்ரநீஸ்வராழ்|
க்ஷவ்ரஸ்வ்ரஸம்ஹ்ம்தம் கிஜநஜ்காமஹைதஸ்கழ்॥அ॥

(அ) ஸத்தியமானப் பிரம்மத்தினின்று முண்டாய், பிரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிறவிப்பிரபஞ்சத்தை அஸத்தியமென்பர்கள். பிரம்மமென்கிற ஆதிசேஷனிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறஇஜ்ஜகத்தை § அப்படிப்பட்டதல்லவென்பர்கள். ஸத்தியஸங்கல்பனாய் ஸர்வேசுவரனாயிருக்கிற பரப்பிரம்மமானநம்மாலானப்பநிண்றவிதற்கு ஈசுவரனேயில்லையென்பர்கள். மனிதன் பசுப

---

* பிரவ்ருத்தியாவது-சுவர்க்கம் புத்திரன் பசுமுதலிய அப்பியுதயத்திக்குச்சாதநமான வைதிகத்தருமம். நிவ்ருத்தியாவது- மோக்ஷஸாதநமான வைதிகத்தருமம்.

† இவ்வர்த்தம் ஸந்த்யோபாஸநாதி நித்ய நைமித்திக கர்மலோபத்தால் ஸ்வர்க்கநரகாதிகளுண்டாகையால் அவற்றுக்கு ஈசுவரனில்லையென்று சொல்லப்பட்டது.

§ பிரம்மமென்கிற ஆதிசேஷனால் தரிக்கப்படவேயன்றே பூமி ஸகலலோகத்தையும் தரிக்கின்றது. இப்படியே தெதெநயம்நாமவிரோதஸ்ரவணாவியோகாத்! விஹதிரோதயாம்மொகாநாம்ஸதெவாஸ்ரசாந்ஷாழ் என்று சொல்லப்பட்டது.

கஷிமுதலியவெல்லாம் ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒருவரோ டொருவர் ஸம்பந்தப்படுவதால் உண்டாவதாய்க்காணப்படுகிறதேயல்லது மற்றப்படி ஒன்றுங்காணுமையாலே எல்லாம் காமத்தாலுண்டாகிறதென்பர்கள்.

வதாநூபூதிவஷூ நஷூதாதாநாவுபூயஃ|
பூஹவதை ஹூ கூடிநாணஃ கூயாயஜமிதாஉபூஹாஃ|| கூ||

(கூ) இந்த எண்ணத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, இவர்கள்தேஹத்தைக் காட்டிலும்வேறுயிருக்கிற ஆத்மாவைக்காணமாட்டாத அல்பபுத்திகளாய்[அதாவது குடம்முதலியவைகளைப்போல் தெம்படுகின்ற சரீரத்தில் தேஹத்தைக்காட்டிலும்வேறுய் ஆத்மாயிருக்கிறதென்று பகுத்தறியத்தக்க சக்தியற்றவர்களாய்] ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஹிம்ஸையைச் செய்துகொண்டு உலகத்தையழிக்கப்புகுகிறார்கள்.

காமோபபூரிதபூஷூபம் உம்ஹோநமதாந்விதாஃ|
மோஹாத்பூ ஹீகூவாஉஸத்பூ ராஹாநுபூவதந்தேஉபூவிவ தாஃ||

(கஎ) எட்டாத விஷயங்களிலும் ஆசைகொண்டு அவைகளைச்சம்பாதிக்கவேண்டி அவிவேகத்தால் அந்நியாயார்ஜிதமான பொருளைக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற் சொல்லாத விரதங்களையெல்லா மேறிட்டுக் கொண்டவர்களாய் டம்பம், மாநம், மதம் இவைகளுடன் கூடி அவைகளைச்சாதிக்கயத்தனஞ்செய்கிறார்கள்.

விதோஉவாரிதையோ வூ பூஜ்யோஹாஃ-வாஸ்ரிதாஃ|
காமோவலெஹாமவாபூரோ வநதாவதி நிஸ்சிதாஃ||கக||

(கக) இன்றைக்கோ நாளைக்கோ யிறக்கப்போகிற இவர்கள் பிராகிருதப்பிரளயம் வரையில் ஸாதித்தாலும் ஸாதித்துமுடியாத விஷயத்தில் அளவற்றவாசைகொண்டு காமப்போகமே பெரும்பயனென்று நினைத்தவர்களாய் இதற்குமேலும் ஒருபுருஷார்த்தமுண்டோவென்று நிச்சயித்து விடுகிறார்கள்.

கூபாஸாஸதஸதைதபூர்ண காமைகாயபராயணாஃ|
ஈஹந்தேகாமபோகார்த்தமந்யாயேநார்தஸஞ்சயாந்||கஉ||

(கஉ) ஆசையென்னும் அனேகபாசங்களால் கட்டுண்டவிவர்கள் காமக்குரோதங்களுக் கிருப்பிடமாய்க்கொண்டு, காமப்போகத்துக்காக அக்ரமமாய்ப் பொருள்தேட முயல்கின்றார்கள்.

இதமத பூயாவுபூ தீமம்பூராவூ பூதநாயது|

(கஉஉ) பெண்டுபிள்ளை முதலியவெல்லாம் என்திறமையால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதே யல்லது அதுவிஷயத்தில் அதிருஷ்டம் முதலிய யாதொருகாரணமுங்கிடையாது; இப்படியே நான் இன்னம் கோரியிருக்கிற விஷயத்தையும் நானேஸம்பாதிக்கபோகிறேனேயல்லா மற்றப்படி அதிருஷ்டாதிகளுடன்கூடி அடைபப்போகிறேனென்பதில்லையென்று நினைத்து விடுகிறார்கள்.

ஐஉஊஸீஒஔவிஓ ஹவிஷ்யதிவ்ருʼநயத்³நது॥கஈ॥

(கஈ) என்திறமையால் ஸம்பாதித்த திரவியம் இதோ யிருக்கின்ற தை; இன்னுமிப்படியே என் ஸாமர்த்தியத்தால் இதைச் சம்பாதிக்கப் போகி றேன்.

ஈஷ்வரோஹமஹம்போ⁴கீ³ ஸித்தோஹம்பலவான்ஸுகீ²॥கச॥

(கச) நான்ஈசுவரன், அதாவது-ஒருவனுக்கு ஆட்பட்டவனல்லன்; பி ன்னும் யான்பலபெயர்களை யாளுமவன்; போகங்களும் அப்படியே என்ற ல் மாத்திர மடையப் படுகின்றனவேயல்லது மற்றப்படி அதிருஷ்டம் முதலிய வைகளா லுண்டாகின்றன வென்பதில்லை; யான் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருப்பவ ன்;அப்படியே ஸ்வயம் பெலவானுயும் சுகியாயுமிருப்பவன் என்கிறார்கள்.

ஆட்⁴யோபி⁴ஜநவாநஸ்மி கோந்யோஸ்திஸத்³ருʼஶோ மயா।

(கசஉ) நான் ஸ்வயம் பரிபூர்ணன்; உத்தமமான வம்சத்தில் பிறந்த வன்; இவ்வுலகத்தில் எனக்கு ஸமமாய் தன் ஸாமர்த்தியத்தால் எல்லாப்பெரு மைகளையும் படைத்தவன் வேறொருவனு மில்லையென்கிறார்கள்.

யக்ஷ்யேঽஹமஹமேவாதீ³ரோஜ்ஞாநவிமோஹிதாঃ॥கஞ॥

(கஞ) நான்தானுகவே யாகஞ்செய்ய மாட்டுவேன், தானமுமளிப்பேன், அத்தால் ஸந்தோஷிப்பேன் என்று இப்படிக்கெல்லாம் அக்ஞானத்தால் மயங் கி ஈசுவராநுக்ரஹமின்றி எல்லாந் தங்களாலேயே யாய்விடுவதாக நினைக்கி ன்றார்கள்.

அநேகசித்தவிப்⁴ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருʼதாঃ।
ப்ரஸக்தாঃகாமபோ⁴கே³ஷு பதந்தி நரகேঽஶுசௌ॥கக॥

(கக) அதிருஷ்டம் ஈசுவரன் முதலிய ஸஹகாரமில்லாமல் தம்மா லேயே எல்லாஞ்செய்யக்கூடுமென்று நினைத்து 'இப்படிச்செய்வேன் இதை யுஞ்செய்வேன் அதையுஞ்செய்வேன்' என்று அனேகவிதமாய் மனக்கவலை கொண்டவர்களாய் இந்த மோஹமென்னும் வலையுளகப்பட்டு காமப்போகத் தில் மிகவும் பற்றுடையராயிருந்து இடையில்மறித்து அசுத்தமான நரகத் தில் விழுகின்றார்கள்.

ஆட்⁴யோঽபி⁴ஜநவாநஸ்மி யஜிஷ்யே தே³வாந்விதாஸ்யே
ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதாঃ।

(ககஉ) தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்துகொண்டு செல்வம் கல்வி குடி ப்பிறப்பு இவைகளால் தம்மைக் குறைவற்றவராக நினைத்து யாதொருவிதா பாரமுஞ் செய்யாமலிருந்து விடுகிறார்கள்.

யஜந்தே நாமயஜ்ஞே ஜ்ஞைர்யஜ்ஞமவிதிபூர்வகம்॥கள॥

(கள) யக்ஞம் செய்தோமென்கிற பெயர் வரவேண்டுமென்று டம்பத்துக்காசைப்பட்டு சாஸ்திரத்தில் சொன்னதொன்றும் தாம்செய்வதொன்றுமாகயக்ஞஞ்செய்கிறார்கள்.

(அ-கை.) இவர்கள் யாகஞ்செய்யும்பொழுது இருக்குமிருப்பு சொல்லுகிறது.

அஹங்க்ரதுரஹம்யஜ்ஞ: அஹம்ஸ்வதாஹமஹமௌஷதம்।
மந்த்ரோஹமஹமேவாஜ்யமஹமக்நிரஹம்ஹுதம்॥கஅ॥

(கஅ) ஒருவருண்டைய அபேக்ஷையில்லாமல் நானே ஸர்வமும் செய்கிறேனென்றிப்படி அஹங்காரப் பட்டுக்கொண்டும், எதையுஞ் செய்யவல்லேனென்று தன் பலத்தைத்தானே புகழ்ந்துகொண்டும், இப்படியெல்லாமிருக்கிற எனக்குச் சமமாய் ஒருவனு மில்லையென்று கொழுப்படைந்தும், எனக்கு எல்லாம் நினைத்தமாத்திரத்தில் கிடைக்குமென்று மகிழ்ந்தும், எனக்குயாராகிலும் தீங்கு நினைப்பார்களாகில் அவர்களை அதஞ்செய்வேனென்றுகோபித்தும், இப்படி தம்தேகத்திலும் பிறருடைய தேகத்திலு மிருந்துகொண்டு ஸகலமுஞ்செய்விக்கின்ற ஈசனுகிய நம்மைப் பகைத்தும், குயுக்திகளைக்கொண்டு நாமிருக்கிறோமென்கிற விஷயத்தில் தோஷத்தை யேறிட்டும் இப்படிக்கெல்லாம் அஹங்கரித்துக்கொண்டு யாகஞ்செய்கிறார்கள்.

தாநஹம்த்விஷதஃக்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதமான்।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபான் ஆஸுரீஷ்வேவயோநிஷு॥கக॥

(கக) இப்படி நம்மைப் பகைப்பவர்களாய் குரூரர்களாய் அசுபர்களான அந்த நராதமர்களை நாம்(பிறப்பு இறப்பு மூப்பு என்று பிரண்டுகொண்டேயிருக்கிற) ஸம்ஸாரத்தில், நம்மை விரோதிக்கின்ற அசுரயோனிகளில்தானே எப்பொழுதும் பிறக்கும்படி தள்ளிவிக்கிறோம்.[என்றால் அந்தந்த பிறப்புகிடைக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்யும்படி அவர்களுக்கு நாமே புத்தியைத்தருகிறோமென்றபடி.]

ஆஸுரீம்யோநிமாபந்நா மூடாஜந்மநிஜந்மநி।
மாமப்ராப்யைவகௌந்தேய ததோயாந்த்யதமாம்கதிம்॥உ0॥

(உ0) நமக்கு அநுகூலமல்லாத பிறவியில்தோன்றிய அசுரப்பிரகிருதிகள், ஜன்மந்தோறும் மென்மேலும்அக்ஞானம் விருத்தியடைந்து விபரீதமாய் வாசுதேவனென்கிறபகவான் ஒருவனிருக்கிறனென்கிற நினைவேயில்லாமல் அதோகதியாய்ப்போவார்கள்.

(அ - கை.) ஆத்ம நாசத்தையுண்டுபண்ணும் இந்த அசுரஸ்வபாவமுண்டாவதற்குக் காரணங்கூறுகின்றார்.

தி³வியம்நாமகுலைர்யுக்தா ஹ்யாஸம்நாமாஸுநாஸ்தி³நः।
காமஃக்ரோத³ஸ்ததா²லோப ஸ்தஸ்மாதே³தத்த்ரயம்த்யஜே॥உக॥

(உக) அசுரஸ்வபாவமென்னுமிந்நரகத்துக்கு இம்மூன்றும்வழி. அதாவது:—காமமும் குரோதமும் லோபமும். இவை ஆத்மாவை நாசம்செய்கின்றன. இப்படி கோரமான நரகத்தை விளைவிக்கிறபடியால் அர்ச்சுந! நீ இவைகளைத்தூரமாய்விட்டுவிடு.

ஏதைர்விமுக்தஃகௌந்தே³ய தமோத்³வாரைஸ்த்ரிபிர்நரः।
ஆசரத்யாத்மநஃஶ்ரேய ஸ்ததோயாதிபராங்க³திம்॥உஉ॥

(உஉ) குந்தீபுத்திர! காமக்குரோதலோபங்களென்கிற இந்த விபரீதஜ்ஞானமார்க்கத்தினின்றும் விடுபட்ட புருஷன், ஆத்மாவுக்கு நன்மையைச்செய்கிறான். [என்றால்-நம்மையறிந்து நமக்கனுகூலமான யத்தினங்களைச்செய்து பிறகு நம்மையே பரமகதியாக வடைகிறான் என்றபடி.]

(அ-கை.) சாஸ்திரத்தை உபேக்ஷிப்பது இந்நரகத்திற்குப் பிரதானகாரணம் என்கிறார்.

யஃஶாஸ்த்ரவிதி⁴முத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரதஃ।
நஸஸித்³தி⁴மவாப்நோதி நஸுக²ம்நபராங்க³திம்॥உங॥

(உங) வேதமென்னும் நம்மாஜ்ஞையைத்தவிர்த்து தனக்குத்தோன்றியவழியில் எவனிருக்கிறானே அவன் ஒருவிதஸித்தியையும் அடையமாட்டான் அவனுக்கு இஹத்தில் சுகமும் கிடையாது. ஆனபின்பு பரகதியடைகிறவிஷயத்தைக்கேட்கவேண்டுமோ?

தஸ்மாச்சா²ஸ்த்ரம்ப்ரமாணந்தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்தி²தௌ।
ஜ்ஞாத்வாஶாஸ்த்ரவிதா⁴நோக்தம் கர்மகர்துமிஹார்ஹஸி॥உச॥

(உச) ஆகையால் 'இதைச்செய்யத்தகும் இதைச்செய்யத்தகாதென்று' அறியும் விஷயத்தில் உனக்கு வேதந்தான் பிரமாணம். தர்மசாஸ்திரம் இதிஹாஸம் புராணம் முதலியவைகளால் விவரிக்கப்படுகின்ற அவ்வேதமானது எந்தபுருஷோத்தம தத்துவத்தைப் பரமென்று விதிக்கிறதோ அந்த தத்துவத்தையே சிறிதும் வத்தக்குறைச்சலின்றியறிந்து,அவனுக்குப்பிரீதிகரமாயும் அவனையடையவேண்டு முபாயமாயு மெந்தகர்மத்தை விதிக்கின்றதோ அக்கருமத்தையே குறைவறச்செய்யக்கடவாய் [என்று அருளிச்செய்தார்.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினேழுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே ராமானுஜாயநமः.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

தெய்வப்பிறவியையும் அசுரப்பிறவியையும் பிரித்து அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு உண்மையான பேற்றையும் அதை யடைவிக்கு முபாயத்தை யும் வேதத்தைக்கொண்டே யறியவேண்டுமென்று அருளிச்செய்தார்.

இப்பொழுது சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகளெல்லாம் அசுரஸம்பந்த மாகையால் பயனுகமாட்டாதென்றும், சாஸ்திரத்திற்சொன்னவைகள் மூன்று வகையென்றும், அவற்றின் லக்ஷணம் இன்னதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதில்சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகள் நிஷ்பலங்களென்பதையறியாது அர்ச்சுநன், அவைசிரத்தையோடு செய்யப்பட்டால் அவைகளுக்கு ஸத்வம் முதலியகுணங்களுக்குத்தக்கபடி பயனில் வேறுபாடுண்டாவென்பதை யறியவேண்டுமென்று பிரச்சிநம் பண்ணுகிறான்.

அர்ஜுந உவாச ॥ யெ ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தெ ஶ்ரத்யாந்விதாः| தெஷாம்நிஷ்டா துகாகृஷ்ண ஸத்த்வமாஹோ ரஜஸ்தமः॥ க॥

(க) ஸ்வாமி! சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய முறைதப்பிநலும் சிரத்தை யோடுகூடி எவர்கள் யாகஞ்செய்கிறார்களோ அவர்களின்நிஷ்டையென்ன? ஸத்துவமா ரஜஸ்ஸா தமஸ்ஸா? [என்றால் அவர்களுடைய ஸ்திதியென்ன ஸத்துவத்திலா ரஜஸ்ஸிலா தமஸ்ஸிலா? வென்றபடி]

(அ - கை.) இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட பகவான், சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத சிரத்தையும் அத்தோடுகூடியயாகமும் நிஷ்ப்பலமென்பதைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சாஸ்திரோக்தமான் யாகாதிகர்மமே மூன்றுவிதமென் பதை யறிவிக்கைக்காக முன்னே சாஸ்திரோக்தமான சிரத்தையே மூன்று விதமென்கிறார்.

ஶ்ரீ ஭கவாந உவாச॥ த்ரிவிதா ப⁴வதி ஶ்ரத்³தா³ தே³ஹிநாம்ஸா ஸ்வபா⁴வஜா| ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ செதி தாம்ஶ்ருணு॥ உ॥

---

* ஸ்வபாவமாவது தனக்கே அஸாதாரணமான தன்மை. அதாவது பழைய வாஸனையின்படி அந்தந்த வஸ்துக்களிலுண்டான ருசி. எதில் ருசியோ அதில் சிரத்தையுண்டாகின்றது. சிரத்தையாவது இது என் இஷ்டத்தைக்கைப்படுத்துமென்கிற விசுவாஸத்துடன்கூடி ஸாதநத்திலுண்டாகும் தொனை. வாஸனை ருசி சிரத்தை இம்மூன்றும் குணங்களின் ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகும் ஆத்மதருமங்கள். அவைகளை யுண்டாக்குமவைகளோ தேஹம் இந்திரியம் மனம் பிராணன் முதலியவைகளின் தருமங்களான குணங்கள். அவைகளால் இந்த ஸாத்விக முதலிய சிரத்தையுண்டாகும்.

(உ) அர்ச்சுந! புருஷர்களுக்கெல்லாம்சிரத்தை * ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது. அது ஸாத்விகியென்றும் ராஜஸியென்றும் தாமஸியென்றும் மூன்றுவகை. அதின் ஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகிறேறும் கேள்.

ஸத்ஸ²நுமவோஸ்²ச ஸாது⁴பா⁴வே ஸத³ித்யேதத்ப்ரயுஜ்யதே கர்மணி ததா²ச²ப்³த³: பார்த² யுஜ்யதே ஸ்துதௌ³ ஸ்தி²தி: யஜ்ஞே தபஸி தா³நே ச ஸதி³தி சோச்யதே ததீ³யம் கர்ம சைவ ஸத³ித்யேவாபி⁴தீ⁴யதே ॥ க ॥

(க) உலகத்தில் புருஷர்கள் யாவர்க்கும் அவரவர் உள்ளத்துக்குத் தக்கபடி சிரத்தையுண்டாகின்றது. [அதாவது-அந்தஃகரணம் எவ்விதகுணத்தோடுகூடியிருக்குமோ அந்தகுண விஷயமாகவே சிரத்தையுண்டாகுமென்றபடி.] இந்த புருஷன் முழுவதும் சிரத்தையின் விகாரமாக விருக்கிறான். எந்தபுருஷன் எவ்விதமான சிரத்தையுடன் கூடியிருக்கிறானே அவன் அச்சிரத்தையின் விகாரமென்றே சொல்லப்படுவான்.

[புண்ணியகர்மத்தில் சிரத்தைபண்ணினால் அந்த புண்ணிய கர்மப்பயனை அடைவான். ஆகையால் பலனுண்டாவதற்கு சிரத்தையே பிரதானமென்றதாயிற்று.]

(அ - கை.) இதைதீய விவரிக்கிறார்.

யஜ்ஞே தபஸி தா³நே ச ஸ்தி²தி: ஸதி³தி சோச்யதே கர்ம சைவ தத³ர்தீ²யம் ஸத³ித்யேவாபி⁴தீ⁴யதே ॥ ங ॥

(ச) ஸத்துவகுணம் விஞ்சியிருப்பவர்கள் ஸாத்துவிகமான சிரத்தையுடன்கூடித் தேவர்களை ஆராதிப்பர்கள் [இதனால் துர்க்கம் கலசாமல் சிறந்த சுகத்திற்குஹேதுவான தேவதாராதனத்தில் பண்ணும் சிரத்தை ஸாத்துவிகம் என்றதாயிற்று.] ராஜஸர்கள் இயக்கனையும் அரக்கனையும் ஆராதிப்பர்கள். தாமஸ ஜனங்கள் பிரேதங்களையும் பூதக்கணங்களையும் பூசிப்பர்கள்]. [இதனால் துர்க்கத்தோடுகூடி அற்பசுகத்துக்கு ஹேதுவானது ராஜஸமான சிரத்தை யென்றும்; துர்க்கமே மிகுதியாய் மிகவும் அற்பமான சுகத்தைத் தருவது, தாமஸச்சிரத்தையென்றும் சொன்னதாயிற்று].

(அ - கை.) இப்படி சாஸ்திரோக்தமான யாகாதிகள் சிரத்தையோடு கூடியிருக்குமாகில் அவற்றின் குணத்துக்குத்தக்கபடி பலவிசேஷங்கள்உண்டென்றும், சாஸ்திரத்திற் சொல்லாததவம் தானம் முதலியவைகள் ஈசுவராக்ஞைக்கு மாறுகையால் அவற்றிற்குச்சிறிதும் சுகமில்லையென்றும் மற்றப்படி அநர்த்தமேவிளையுமென்றும் தமக்குத்திருவுள்ளமென்கிற விஷயத்தை அறிவிப்பாராக அருளிச்செய்கிறார்.

அஸ்ரத்³தா⁴ஹுதம் த³த்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத் அஸதி³த்யுச்யதே பார்த² ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ ॥ ஞ ॥

(ஞ) சாஸ்திரத்தில்சொல்லாத தவம் யாகம் முதலியவைகள் மிகவும் கோரமாயும் அநேகவருஷத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டியவைகளாயும் இருக்

தமேதயாகிலும் அவைகளை டம்பம் அஹங்காரம் காமம் ராகம் பலம் இவைமுத லியவற்றோடுகூடி சரீரத்திலுள்ள பிருதிவிமுதலிய பூதஸமூகத்தையும் என தம்சமான ஜீவனையும் வருத்திக்கொண்டு செய்கின்றவர்கள் அசுரநிச்சயமுள் ளவர்களென்றறி. (அதாவது-நமது ஆக்ஞையைமீறி நடக்கும் அசுரத்தன்மை பொருந்திய அவர்களுக்குச் சிறிதின்பமுங் கிடையாது; மற்றப்படி. அநர்த்த மான நரகமேயுண்டாகும் என்று முன்னமேசொல்லப்பட்டதென்றபடி.]

(அ-கை) அநந்தரம் பிரகிருதவிஷயம்:—சாஸ்திரீயமான யாகாதிகளு க்குக் குணத்தால்வரும் விசேஷத்தை விஸ்தாரமாயருளிச்செய்கிறார். அதில் ஸத்துவம் முதலியவைகள் விருத்தியடைவதற்கு ஆஹாரம் மூலமாகையாலே ஆஹாரத்துச்குண்டான மூன்றுவிதங்களையுமருளிச்செய்கிறார். கூடீயம்ஹி வொாதீ3ந:॥ கூஹாரஸ்ஸ-ஸளஸகுஸ்ஸ-ஸ்ரீ: என்றன்றோ ஓதப்படுகிறது?

கூஹாரஸ்துவிவிதஸ்தேஷாம் த்ரிவிதோயஜ்ஞஸ்ததாதபஸ்தத2:।
யஜ்ஞஸ்தபஸ்யாஹாரஸ்தேஷாம்ஸ்ருணு-தாம்॥எ॥

(எ) ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஸத்துவம் முதலிய முக்குணங்களின்சே ர்க்கைக்குத்தக்கபடி ஆஹாரமும்மூன்றுவிதமாய்ப்பிரிதியைச்செய்யும். அப்ப டியேயக்ஞங்களும் மூன்றுவகை. அப்படியேதவமும், தானமும். இவைகளின் பேதத்தைச்சொல்லுகிறோம் கேள். [ஆஹாரம் யக்ஞம் தவம் தானம் இவை களுக்கு ஸத்துவமுதலியகுணங்களின் ஸம்பந்தத்துக்குத்தக்கபடி யுண்டாகு ம்பேதத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளென்றபடி.]

கூயுஸ்ஸகுவைஸாரொமா ஸ்ஸுவ்ரீதிவிவய்ட4நா:।
ரஸ்யாஸ்யிமாஸ்ஸிரஸ்ஸ்நிக்3தா4 கூஹாராஸ்ஸாகுகவ்ரியா:॥அ॥

(அ) ஆயுஸ்ஸையும் ஞானத்தையும் பலத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் சுகத்தையும் பகவத்பிரீதியையும் விருத்திசெய்யுமவைகளாய், மதுரரஸத்தோ டும் எண்ணெயோடும் கூடியவையாய், ஓஜோவிகாரமுடையவைகளாய் மனதி ற்கினியவையாயிருக்கும் ஸத்துவமயமான ஆஹாரங்கள் ஸாத்துவிக புருஷ னுக்கு இஷ்டமாகின்றன.

கடூராம்லலவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதா3ஹின:।
கூஹாராராஜஸஸ்யேஷ்டா து3:கஶோகாமயப்ரதா3:॥க॥

(க) காரமாயும் புளிப்பாயும் உப்பு அதிகமாயும் அதிகஉஷ்ணமாயும் அதிதீக்ஷ்ணமாயும் உபயோகிக்கக்கூடாத சைத்தியாதிகளுடன்கூடியதாயும் சோஷிட்பிக்குமதாயும் தாபத்தையுண்பண்ணுமதாயுமிருக்கும் ஆஹாரம் ராஜஸனுக்கு இஷ்டம். இவ்வித ஆஹாரம் துக்கம் சோகம் வியாதி ரஜோ குணம் இவைகளை விருத்திபண்ணும்.

யாதயாமம்க3தரஸம் பூதிபர்யுஷிதஞ்சயத்।
உச்சி2ஷ்டமபிசாமேத்4யம் போ4ஜனம்தாமஸப்ரியம்॥க1॥

(கo) காள்ப்பட்டதாய், அதனுல்தன்ஸ்வபாவமான ரஸத்தையிழந்து கெட்டநாற்றமுடையதாய், பழகிப்போனதாய், பெரியவாஜனத்தவிற மற்றவர்களால் புசித்துமீத்தப்பட்டதாய், யாகத்தில் சேஷப்படாததாயிருக்கும் போஜநமானது தாமஸர்களுக்குப்பிரியமாயிருக்கும். இதுவோ! தமோகுணத்தை மென்மேலும் விருத்திபண்ணும்[ஆகையால் ஹிதத்தைக்கோரியவர்கள்ஸாத்துவிகமான ஆஹாரத்தைத்தான்புசிக்கவேண்டுமென்றபடி.]

கூலேராகாஜ்ஷி ஹிராவுஜோ வியிஷ்டவைடாயஜஜ்ஞவுதெ|
யஷ்டவ்யமேவெதிஹ ஸமாயாயஸவோசிகஃ||கக||

(கக) பலாபேக்ஷையற்றவர்களால் சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடியே மந்திரம் திரவியம் கிரியைமுதலானவைகளுடன்கூடி, இது எம்பெருமானுடைய ஆராதநரூபம் என்று ஸ்வயம் பலனுய்ச்செய்யப்படும்யாகம் ஸாத்துவிகயாகம்.

கூஹிவஸ்தாயதத்பலமபி சைவயத்பரிதமெவ்யதக|
ஜஜ்ஞவுதெஹாததிஷ்டுஷ்டு தம்யஜ்ஞம்வித்திராஜஸமுத்தம்||கஉ||

(கஉ) பலாபேக்ஷையுடன் கூடியவர்களால் டம்பத்தையுட்கொண்டு கீர்த்தியே பயனுய்ச்செய்யப்படும் யாகமானது ராஜஸயாகமென்றறி.

விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம்|
ஸ்ரத்தாவிரஹிதம்யஜ்ஞம் தாமஸம்பரிசக்ஷதெ||கங||

(கங) ஸதாசாரஸம்பந்தாளாய் வித்துவான்களானப் பிராம்மணாலே விதிக்கப்படாததாய் அன்னதானம் முதலியவைசெயப்படாததாய் மந்திரஹீநமாய் தக்ஷிணையற்றதாய் சிரத்தையில்லாததாயிருக்கும் யாகம் தாமஸமென்னப்படும்.

(அ - கை.) இப்பொழுது குணத்துக்குத்தக்கபடி தவமும் மூன்றுவிதமென்பதை யருளிச்செய்வாராய் அது மநோவாக்காயங்களாலுண்டாகவேண்டுகையால் அவற்றுல்வரும் ஸ்வரூபபேதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தெவத்விஜகுரூப்ராஜ்ஞ பூஜநம்ஶௌசமார்ஜவம்|
ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸாச ஶாரீரம்தபஉச்யதெ||கச||

(கச) தேவர், பிராம்மணர், குருக்கள், பண்டிதாள் இவர்களைப்பூஜித்தல், தீர்த்தஸ்நாநம் முதலியவைகளைச் செய்தல், உள்ளத்திலுள்ளபடி நடக்கை, ஸ்திரீகளைப்பார்க்கும்பொழுது இவர்கள் அநுபவத்துக்கேற்றவர்களென்கிற புத்தியோடு பாராமை, பிராணிகளுக்குப்பீடை செய்யாமை, இதெல்லாம சரீரத்தவமென்று சொல்லப்படும்.

அநுத்வேககரம்வாக்யம் ஸத்யம்ப்ரியஹிதம்யத்|
ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம்சைவ வாங்மயம்தபஉச்யதெ||கஞ||

(சநு) பிறருக்கு மனவருத்த முண்டாக்காமல் ஸத்தியமாய் பிரியமாயிருக்கச்செய்தே இதமாய்ப்பேசும் வார்த்தையும், வேதாத்தியயநமும் வாக்குத்தவமென்று சொல்லப்படும்.

உநரீவ்ருஹாஹுஹுளஜிருகும் ஶளநஶாத்தவிநிர்ஹ்ருஹ:|
ஹாவஹுஸ்ம்ருஜிரிதிதிருத தத்தவொஶாநஸஜ்யுதெ||கசு||

(கசு) மனதில் சினமுதலியவையற்றிருக்கை, பிறருக்கு கேடுமுண்டாக்குவதில் ஆசைகொண்டிருக்கை, வாக்கைப் பேசவொட்டாமல் அடக்குகை, மேலுவியாபாரத்தை தியானிக்கப்படும் விஷயத்தில்தானே நிறுத்துகை, ஆத்மாவையொழித்தமற்றவைகளில் சிந்தையற்றிருக்கை இதெல்லாம் மனத்தவமென்றறி.

ஸ்ரத்தயாவரயாதப்தம் தவஸ்தி த்ரிவிதம்நரை:|
அபலாகாங்க்ஷிபிர்யுக்தை: த்ரிகமஸாத்விகம்பரிசக்ஷதெ||கள||

(கள) பலாபேக்ஷையற்று இது பகவானுக்கு ஆராதநமென்கிற சிந்தையோடு கூடியிருப்பவர்களாலே மிகவும் சிரத்தையுடன் கூடி எந்ததவமானால் செய்யப்படுமோ (முற்கூறியபடி மூன்றுவிதமாயிருக்கிற) அந்ததவமானது ஸாத்துவிகமென்று சொல்லப்படும்.

ஸத்காரமாநபூஜார்த்தம் தபொதம்ஹிநமெவயத்|
க்ரியதெததிஹப்ரொக்தம் ராஜஸம்சலமத்ருவம்||கஎ||

(கஎ) பலத்தில் அபேக்ஷையுடன்கூடி, தன்னைக்கண்டு பிறர் ஸந்தோஷித்துக்கொண்டாடி நமஸ்காராதிகள் பண்ணவேண்டுமென்று டம்பத்தைக் கோரியவர்களால் எந்ததவம் செய்யப்படுமோ; அது ராஜஸத்தவம். மேலும் அது அசாசுவதமான சுவர்க்காதிகளைப் பயனுக்கொண்டதாகையால் சாசுவதமல்லாமல் சலிப்புற்று அழிந்துபோகும்.

மூடக்ராஹேணாத்மநோ யத்பீடயாக்ரியதெதபத:|
பரஸ்யோத்ஸாதநார்தம்வா தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம்||கஅ||

(கக) மூடத்தனமாய் தனது வருத்தமும் தெரியாமல் பிடிவாதமாய் செய்யப்படுவதும் பிறருக்குப்பீடையுண்டாக்குவதுமான தவம் தாமஸத்தவமென்னப்படும்.

தாதவ்யமிதியத்தாநம் தீயதெ(அ)நுபகாரிணெ|
தெஶெகாலெபவாதத்தம் தத்தாநம்ஸாத்விகம்ஸ்ம்ருதம்||உ0||

(உ0) பலனைக்கோராமல் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற வெண்ணத்தோடு தகுந்ததேசத்தில் தகுந்தகாலத்தில் தகுந்தபாத்திரத்தில் உபகாரஞ்செய்யச்சக்தியற்றவன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் தானம் ஸாத்துவிகதானமென்னப்படும்.

யதுவ்ருதவ்ருத்யுபகாரயோஶ்ச வைஶிஷ்ட்யவாசகம்।
தீயதெதவவரிக்ருஷ்டே தேஶராஜவஶோஷாஹ்ரயாதிழு॥உக॥

(உக) பிரதியுபகாரத்தையும் பலனையும் உத்தேசித்து கெட்டதிரவிய த்தைக்கொண்டு செய்யப்படும் தாநம் ராஜஸதாநமென்னப்படும்.

அதெஶகாலயோர்யத்தாந மஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம்॥உஉ॥

(உஉ) தகாததேசத்தில் தகாதகாலத்தில் தகாதபேர்களிடத்தில் செய் யப்படுமதாய் கால்கழுவுதல் முதலிய கௌரவமானஉபசாரமில்லாமல் அவம நியாதையாய்ச்செய்யப்படுந்தாநம் தாமஸதாநமென்னப்படும்.

(அ - கை.) இப்படி வைதிகங்களான யக்ஞதபோதாநங்கள் ஸத்வ முதலிய குணங்களுக்குத்தக்கபடி மூன்றுவகையாமென்கிற விஷயஞ் சொல் லப்பட்டது. இப்பொழுது அந்தவைதிகயக்ஞாதிகளைபிரணவத்தோடுகூடிய 'தத்ஸத்' சப்தங்களாலே கூறப்படுமென்று அவற்றின் லக்ஷணஞ்சொல்லப் படுகின்றது.

ஓமித்நிர்தெஶோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதஸ்ம்ருதஃ।
ப்ராஹ்மணாஸ்தேந வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதாஃபுரா॥உக॥

(உக) ஓம் தத் ஸத் என்கிற இம்மூன்று சொற்களும் பிரம்மத்தோடுசே ருகின்றன. [பிரம்மமாவது இங்கேவேதம்; வேதசப்தத்தாலே வைதிகக்கரு மம் சொல்லப்படுகின்றது; ஆக இதனால் வைதிகமான யக்ஞாதிகருமம் * ஓம் தத் ஸத்என்கிற சொற்களோடுகூடியிருக்குமென்றதாயிற்று] இம்மூன்று சொ ற்களுடன் கூடியே வேதாதிகாரிகளான த்விஜாவர்ணிகரும் வேதங்களும் யக் ஞங்களும் முன்னே நம்மால் நிரூபிக்கப்பட்டன.

(அ-கை.) ஓம் தத் ஸத் என்கிற மூன்றுசொற்களும் அன்வயிக்கும்படி சொல்லத்தொடங்கி முதலில் ஓம் என்னும் சொல் அன்வயிக்கும்படி சொல் லுகிறார்.

தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதபஃக்ரியாஃ।
ப்ரவர்தந்தேவிதாநோக்தாஃ ஸததம்ப்ரஹ்மவாதிநாம்॥உஎ॥

(உஎ) ஆகையால் வேதவாதிகளான த்விஜாவர்ணிகர்கள் யக்ஞமும் தாநம் தவம் இவைகளை வேதத்தில் சொன்னபடிசெய்யும்பொழுது ஆதியில் 'ஓம்' என்று சொல்லி எப்போதும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். வேதங்களும் அப்படியே ஓம் என்று சொல்லி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன.

---

* ஓம் என்கிற சப்தம் வைதிகக்கருமத்துக்கு அங்கமாகப்பிரயோகாதிக ளில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. தத்ஸத் என்கிற சப்தங்கள் பூஜ்யவாசகமாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றனவென்றறிக.

[இப்படி வேதங்களுக்கும் வைதிகங்களான யக்ஞாதிகளுக்கும் ஓம் என்னும் சப்தத்தோடு அன்வயம் சொல்லப்பட்டது. இதனால் ஓம் என்கிற சொல்லோடுகூடிய வேதத்தைத்தரிப்பதாலும் அப்படிப்பட்டயக்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்கையாலும் பிராம்மணசப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட திரைவர்ணிகருக்கும் ஓம் என்னும்சொல்லோடு அன்வயம் வருணிக்கப்பட்டதாகிறது.

(அ-கை.) இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் தத் என்னுஞ் சொல்லோடு அன்வயங் கூறப்படுகின்றது.

தத்³ இத்யனபி⁴ஸந்தா⁴ய பலம் யஜ்ஞதபஃக்ரியாஃ|
தா³னக்ரியாஶ்சவிவிதாஃ க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி⁴ஃ ||உரு||

(உரு) பலனைக்கோராமல் வேதாப்பியாஸம் யக்ஞம் தவம் தானம் முதலிய கிரியைகள் எவைகளானுல் மோக்ஷாபேக்ஷிகளான திரைவர்ணிகர்களாலே செய்யப்படுமோ அவைகள் பிரம்மப்பிராப்திக்கு உபாயமாகும்படி பிரம்மவாசகமான † தத்சப்தத்தாலே குறிக்கத்தக்கவைகள்.

(அ - கை.) இப்படி வேதாத்தியயனம் யக்ஞம் முதலியவைகள் மோக்ஷத்திக்கு ஸாதனமாகும்பொழுது தத் என்னுஞ் சொல்லாலே கூறப்படுமென்று தத் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அன்வயம் சொல்லப்பட்டது. திரைவர்ணிகரும் அப்படிப்பட்ட வேதாத்திய யனாதிகளை யநுஷ்டிக்கின்றமையால் அவர்களுக்கும் தத்சப்தத்தோடு அன்வயமுண்டென்றுஏற்பட்டது. இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் ஸத்சப்தத்தோடு அன்வயம் சொல்வதற்காக, உலகத்தில் ஸத்என்னுஞ்சொல்லுக்குப்பொருள்வழங்கும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

ஸத்³பா⁴வே ஸாது⁴பா⁴வே ச ஸதி³த்யேதத்ப்ரயுஜ்யதே|
ப்ரஶஸ்தே கர்மணி ததா² ஸச்ச²ப்³தஃ பார்த² யுஜ்யதே||உசு||

(உசு) அஹோபார்த்த! 'ஸத்' என்னும்சொல் லோகத்திலாகட்டும் வேதத்திலாகட்டும் இருக்குந்தன்மையிலும் ஸாதுத்தன்மையிலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. அப்படியே ஒரு புருஷனால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட லௌகிகமான நல்லகாரியங்களிலும் 'இது ஸத்கர்மம்' என்றுபிரயோகிக்கப்படுகிறது.

யஜ்ஞே தபஸி தா³னே ச ஸ்தி²திஃ ஸதி³தி சோச்யதே|
கர்ம சைவ தத³ர்தீ²யம் ஸதி³த்யேவாபி⁴தீ⁴யதே||உள||

(உள) ஆகையால் வைதிகர்களான திரைவர்ணிகர்கள் யக்ஞதானதவங்களில் இருப்பார்களில் அவ்விருப்பு நன்முகையாலே ஸத் என்னப்படும்; அப்படிப்பட்ட திரைவர்ணிகர்களுக்காகச் செய்யப்படும் யக்ஞாதிகருமங்களும் ஸத் என்றேசொல்லப்படும். [ஆகையால் வேதங்களும் வேதிகக்கருமங்களும்

---

† ஸவரீகரிக்ஷ்யத தத³ர்தீ²ய-தத்³ என்று தத் சப்தம் பிரம்மவாசகமென்றுமிடம் ஸஹஸ்ரநாமாதிகளில் பிரஸித்தம்.

பிராம்மணசப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட திரைவர்ணிகரும், இம் தத் ஸத்என் கிற சப்தத்தோடு கூடியிருக்கையென்கிறலகூணம் பொருந்தியிருக்கையால் அவைகளும் அவர்களும் அவேதங்களையும் அவைதிகர்களையுங் காட்டிலும்வே றுபட்டிருப்பவர்க ளென்றறியத்தக்கது.]

கூஸ்ருஜயாஹுதந்ருத்தகவஸவைக்ஷ்தம்வயக:।
கூவஸிதர்வேவ்ருதெவாயுஸ் நவதிதத்ருதநாஜஹாஉ அ॥

(உஅ) சிரத்தையின்றிச்செய்யப்படும் ஹோமம் முதலிய கருமம் சாஸ்திரோக்தமே யாகிலும் அஸத் என்னப்படும். ஏன்? அது மோக்ஷத்துக்கு மாகாது; ஸம்ஸாரத்துக்கு வேண்டும் பயனையுந்தாராது. [ஆகையால் அஸத் என்றபடி.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

மூன்றென்று அத்யாயங்களாலும் $ அப்பியுதயத்தையும் மோக்ஷத்தை யும் அளிப்பது வைதிகமான யக்ஞம் தவம் முதலியவைகளேயல்லது மற்றல்லவென்றும், வைதிகக்கருமத்துக்கு ஸாமான்னியலக்ஷணம் பிரணவத் தோடு ஸம்பந்தமென்றும், அதில் மோக்ஷஸாதனத்துக்கு ஸம்ஸாரிகமோக்ஷ ஸாதனத்தைக்காட்டிலும் பேதம் தத் ஸத் என்னுஞ் சொற்களாக்கொண்டுரை ப்பிடுகையென்றும், மோக்ஷஸாதகமான கர்மம் பலாபேக்ஷையற்ற யக்ஞாதி களென்றும், அவைகளை யாரம்பிக்கும்படியோ ஸத்துவகுணத்தின் மிகுதி யால் வருமென்றும், ஸத்துவகுணத்தின் விருத்தியோ ஸாத்விகமான ஆகார நிஷ்டையாலுண்டாக வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது மோக்ஷஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட நியாகத்துக்கும் ஸன்னியாஸத்துக்கும் ஐக்கியமும், நியாகத்தின் ஸ்வரூபமும், எந்தகருமமும் பகவானல் செய்யப்ப டுகிறதென்று கர்திருத்வத்தை ஸர்வேசுவரனிடத்தில் அநுஸந்திக்கையும், ஸத் துவராஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின்காரியத்தைவர்ணித்துஅதனால் ஸத்துவகுணத்தை அவசியம் கைப்பற்றவேண்டுமென்கிற விஷயமும், பகவதாராதநரூபமாகச் செய்யப்படும் தனதுவர்ணத்துக்கேற்ற கர்மங்கள் பரமபுருஷனையடைவிக்கு மென்கிறவிஷயமும், கீதாசாஸ்திரம் முழுதுமுக்கும் ஸாரமான அர்த்தம்பக்தி யோகமென்கிற விஷயமும், இவையாவும் சொல்லப்படுகின்றன.

$ அப்பியுதயம் - மோக்ஷத்தை யொழிந்தபற்ற டிருஷ்டார்த்தங்கள்.

அதில் தியாகமென்பதும் ஸன்னியாஸமென்பதும் ஒன்ரு வெரு! என்று நிச்சயிக்கும் பொருட்டும், அதின் ஸ்வரூபத்தை நிச்சயிக்கும்பொருட்டும் அர்ச்சுநன் கேட்கிரூன்.

கஜு-நஉவாச || ஸந்ந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோதத்இச்சாமி வேதிதும்| த்யாகஸ்ய சஹ்ருஷீகேச பृதக்கேஸிநிஷூதந||க||

(க) ஓ பகவானே! நகூசுணாநவ்ருஜயாயெந தர்மெநகே சூத்தகூசோநஸ்ய:.....வெஷாஹவிஜாநஸ்ய நிஷ்டா யுர்வஸந்யாஸயொமாசுத்யஸ்ய ஜஸகூவா:| தேஷாஹெகே தர்வபாதகாலெ வர்யாத்தாத்ரிச்ய வுத்விஸவெசு இத்தியாதிகளில் த்யாகமும்ஸந்ந்யாஸமும் மோகூஷஸாதநங்களென்று ஓதப்படுகின்றனவன்ரோ? அந்த ஸந்ந்யாஸத்தினுடையவும் த்யாகத்தினுடையவும் உண்மையைத் தனியேஅறியவாசைப்படுகிறேன். [என்ரூல் இது அபிப்பிராயம்:—ஸந்ந்யாஸம் த்யாகம்என்கிறஇரண்டு சொற்களுக்கும் பொருள் தனித்தனியுண்டா! இல்லையென்று ஒரேபொருளா! தனிப்பொருளுண்டானால் அப்பொழுது அவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்தனியேயருளிச்செய்யவேண்டும்; இரண்டும் ஒன்ரூயிருந்தாலும் அப்படியே யருளிச்செய்யவேண்டும் என்று அபிப்பிராயம்.]

(அ-கை.) அநந்தரம் "இவ்விரண்டுக்கும் ஸ்வரூபம்ஒன்றுதான்; அதாவது-இப்படிப்பட்டது" என்று நிச்சயிப்பதற்காக அதுவிஷயத்தில் வாதிகள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டா நின்றுகொண்டு பகவான் அருளிச்செய்கிரூர்

ஸ்ரீபகவாநுவாச || காமிர்யாநாங்கர்மணாங்ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸயங்கவயொவிது:| ஸவ்ருக்ஷர்மதம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் வாஹுஸ்த்யாகம்விவக்ஷணா:||உ||

(உ) சில வித்துவான்கள் காமியகருமத்தைச் சுத்தமாய்விட்டுவிடுவதுதான் ஸந்ந்யாஸமென்பர்கள். சில ஸமர்த்தர்கள் நித்தியம் நைமித்திகம் காமியம் என்கிறவெல்லாக் கர்மங்களிலும் பலத்தையபேக்ஷிக்காம லிருக்கையேதான் மோகூஷசாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற * த்யாக சப்தத்துக்குப் பொருள் என்று விளம்புவர்கள்.

---

* இங்கே சாஸ்திரோக்தமான த்யாகம், காம்ய கர்மங்களைச் சுத்தமாய்விடுகையென்றும் ஸர்வகர்மங்களிலும் பலாபெக்ஷையற்றிருக்கையென்றும் விவாதத்தைக்காட்டத் தொடங்கினவர், ஓரிடத்தில் ஸந்ந்யாஸசப்தத்தையும் மற்ரோரிடத்தில் த்யாகசப்தத்தையும் பிரயோகித்தார். இதனால் த்யாகஸந்ந்யாஸ சப்தங்களுக்குப் பொருள் ஒன்ரேயென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அப்படியே நிஶ்சயம்ஶ்ரு-ணு-ஹி தத்ர தர்மஹ ஶ்ரதஸ்ம்ருதி என்று த்யாகசப்தத்தைக்கொண்டே நிச்சயஞ்சொல்லுகையாலும் நிதி யதஸ்ருதாவஸந்ந்யாஸஶப்தஸ்ய ஸ்ம்ருதாவபி தர்ஶநாத் | ஸோஹாதஸ்ருவரிதர்மஸ்யாஸ்ருவரிகீர்திர்தத:||கநிஷ்டிஷ்டிஶ்ருகதி வியம்கூஹுணஶ்ஶமழி|ஹவதர்தர்மாநாம் வ்ருதர்மஸந்ந்யாஸி நாம்கூவிகூஎன்று ஒருசொல்லுக்கு ஒரு சொல்லைப்பதிலாகச் சொல்லக்கண்ணையாலும் அவ்விரண்டுக்கும்பொருள் ஒன்றெனத் தோற்றுகிறதென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

தர்ஜுரெஷவஹிதரகெ கூடுவாஹுடுநீவிணா|

(உ) கபிலமதஸ்தர்களும் அம்மதத்தையநுஸரித்த சில வைதிகர்களும், யக்ஞம் முதலியகருமங்கள் ராகம்முதலிய தோஷங்களைப்போல் பந்தஹேது வாகையால் அவைகளையெல்லாம் மோக்ஷார்த்தியானவன் முதலே விடவே வேண்டுமென்று சொல்வர்கள். [பந்தஹேது - கட்டுக்குடல்.]

யஜ்ஞதாநதவஃகுடு நதர்ஜுரிதிவாவரெ||கூ||

(க) இப்படியிருக்க சில பண்டிதர்கள் யக்ஞாதிகர்மங்களைவிட லாகா தென்பர்கள்.

நிஶ்சயம்ஶ்ருணுமெதத்ர தர்மஹாதலக்ஷ்ண|

(கூ) இப்படி வாதிகளால்ஸந்தேகிக்கப்பட்ட தியாகவிஷயத்திலுண் டான நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறேம் கேள்.

தர்மஹிவோரு-ஷவ்யாவ்ய த்ரிவித்யஸ்ம்ப்ரகீர்தித:||ச||

(ச) வைதிகக்கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது பலத்தின் விஷயமாயும் கர்மத்தின்விஷயமாயும் கர்த்தாவின் விஷயமாயும் தியாகம் மூன்றுவிதம் என்று § முன்னமே நம்மால் சொல்லப்பட்டதன்றோ?

யஜ்ஞதாநதவஃகுடு நதர்ஜ்யம்கார்யமேவதத்|

(சூ) யக்ஞம் தானம் தவம்முதலிய வைதிகக்கருமத்தை மோக்ஷார்த் தியானவன்ஒருக்காலும் விடக்கடவனல்லன்; மற்றப்படி இவன் பிரயாணமா மளவும் நாடோறுஞ் செய்தேதீரவேண்டும்.

(அ-கை.) ஏனெனில்?

யஜ்ஞதாநதவஃகர்மவாவநாநிஷ்டீவிணாம்||ஞ||

(ஞ) யக்ஞம் தானம் தவம்முதலிய வர்ணச்சிரமத்தைச்சேர்ந்த கர்மங்க ளெல்லாம் மநநசீலருக்குப் பரிசுத்திகரங்கள். [என்றால்:—வாழ்நாளுள்ளள வும் உபாஸநஞ்செய்கின்ற மோக்ஷார்த்திகளுக்கு உபாஸநத்தைக் கைவிடாத வொட்டாமல் விரோதிக்கின்ற பழையகர்மங்களைப் போக்கடிக்குமவைகளென்றபடி.]

வநதாநவுவிதகூடுணி வஜ்ஜுவுகூாவமயாநிவ|
கதுவுவாநீதிவோயடு நிஶ்சிதம்மதகூ-தடு||ட||

---

§ யயிவவடுாணிகூடுாணிவநுவுவாயவுாதவெநவா | நிஸாஸீந்டுடுலொலமுகூாயாய வுவவிமதஜ்ஞாஃ என்றுகர்மத்தால்வரும் சுவர்க்கம் முதலியபலம் எனக்குவேண்டாமென்பது பலத்தியாகம்; என்பயனுக்காக இந்தகர்மம் என்னால் செய்யப்பட்டது என்கிற அபிமானத்தை யொழிக்கை கர்மத்தியாகம்; ஸர்வேசுவரனேகர்த்தாவென்று மதைதியார்த்து தான் கர்த்தாவல்லனென்று மதிக்கைகர்த்தாத்தியாகம்; என்று முன்னம் சொல்லப் பட்டதென்றறிக.

(சு) இப்படி உபாஸகர்களுக்கு யக்ஞாதிகர்மங்கள் பரிசுத்திகரங்களா கையாலே உபாஸநம்போலே இந்த யக்ஞாதிகர்மங்களும் நம்முடைய ஆராத நரூபங்களென்று நினைத்து கர்மத்தில் பற்றையும் அதன் பலனையும்விட்டு நா ள்தோறும் பிரயாணமாமளவும் உபாஸநம் தலைக்கட்டுவதற்காக மோக்ஷகா மன் செய்யவே வேண்டுமென்பது நம்முடைய முடிவான ஸித்தாந்தம்.

நிய தஸ ்ய தூ ஸந்ந ்யாஸ: கர்மணோ நாவஸீ ்யதே|
மோஹாத்தஸ ்ய பரித ்யாக ஸ்தாமஸ: பரிகீர்தி ்த: ||ஸ||

(ஏ) நித்திய நைமித்திகங்களான மஹாயக்ஞாதிகளை விடுவதென்பது † கூடாது. ஞாநத்தைவிருத்திபண்ணித் தருகின்றகர்மங்களை (இவை கட்டுப் படுத்துமவைகளென்று) அக்ஞாநத்தால் விட்டுவிடுவது ‡ தாமஸத்தியாக மென்னப்படும்.

து:கமித ்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத ்த்யஜேத்|
ஸ க்ருத ்வாராஜஸம் த்யாக ம் நைவ த ்யாகபலம் லபேத் || அ ||

(அ) 'கர்மமானது பரம்பரையாக மோக்ஷத்தைச் சாதிக்குமேயாலும் துக்கரூபமான திரவிய ஸம்பாதநத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டிய தாகையாலும், மிகவும் ஆயாஸரூபமான காயக்கிலேசத்தையுண்டுபண்ணுகையாலும் மன

---

† ஏனெனில்:—ஶரீரயாத்ராபி தே ந ப்ரஸித ்த ்யேத் அகர்மண: என்று சரீரதாரணம் ஸித்திக்கமாட்டாதாகையாலே விடக்கூடாது. சரீரத்தை யக்ஞசேஷத்தாலே வளர்த்துவந்தால் அது நல்ல ஞாநத்தையுண்டாக்கும்; அப்படியக்ஞசேஷமல்லாதவைகளாலே சரீரத்தைத்தரித்து மனதை வளர்த்து வந்தால் தே ஹவ ம ்ஹ ூதே தவாவா யெவ வதை ர ்த ம் காரணாச் என்று விபரீதக்ஞாநத்தை யுண்டுபண்ணுவிக்கும். ஸந்நியம ்ஹி ஸொத ்ய ந: என்று மனது அன்னத்தாலன்றோவளருகிறது? ஸூஹார ஶுளஸ ்ஸ ஶுத ்தி: ஸ ்ஸ ஶுத ்தௌ ஸ ்ம ்ருதி: ஸ ்ம ்ருதிலம ்ஹை வ ம ோக்ஷ: என்று ப்ரம்மஸாக்ஷாத்காரரூபமான ஞாநம் ஆஹாரசுத்தியைப்பொறுத்ததென்று ஓதப்படுகிறது. ஆகையால் மஹாயக்ஞ ம்முதலிய நித்தியநைமித்திககர்மம் ப்ரயாணமாமளவும ப்ரம்மக்ஞாநத்துக் காக வேண்டியிருக்கின்றபடியால் அதை விடலாகாது.

‡ தமோகுணத்தால்வரும் தியாகத்தைத் தாமஸமென்கிறது. தியாகம் தமஸின்காரியமான அக்ஞாநத்தால்வருமதாகையால் தமோகுணத்தால்வரும தென்கிறது. தமஸ்ஸு அக்ஞாநத்துக்குமூலமென்கிறவிஷயம் வ ்ருஷ ோ ஹள தே லொஹவ தொ ஜ ாநஸெவ என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்ப ட்டது. அக்ஞாநமாவது ஞாநத்துக்கு விரோதியான விபரீதக்ஞாநம். இப்படி யே கூயே ம ்ய ே ம ்ய ே தி யாே ந ர ் தெ த தே லாவ ் ய தா| லவ ் ய ் ா ந ிவ ர ீ தா ம ் வி ் ய ொ கஷ: || என்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நித்தியநைமித்திகாதி கர்மத்தை விடுவது விபரீதக் ஞாநத்தால்தா னென்று தாத்பரியம்.

நிற்கு வருத்தத்தையுண்டாக்கும்' என்று பயந்தவனுய்'யோகஸித்திக்காக ஞா
காப்பியாஸத்தான் செய்யத்தக்கது'என்று யாவனொருவன் மஹாயக்ஞாதி
டக்கமான ஆச்சிரமகர்மத்தை விட்டுவிடுகிறானே அவன் ரஜோகுணத்தால்
வந்தத்தியாகத்தைச் செய்தவனுகிறான். அந்தத்தியாகம் நி உண்மையான சாஸ்
திரார்த்தமல்லாமையாலே அவன் தியாகத்துக்குப் பயனன ஞானோத்பத்தி
யையடையமாட்டான். [கர்மமானது நிருவ்ருத்திக்ஷயமாய் மனதக்குத்தெ
ளிவையுண்டாக்குமதன்று; மற்றப்படி எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்
தைப் பிறப்பித்து அவ்வழியாலே என்றறிவது.]

காரயிதிகர்மபலம் நியதம்க்ரியதேர்ஜுந|
ஸங்கம்த்யக்த்வாபலம்சைவ ஸத்யாகஸ்ஸாத்விகோமத: ||கஅ||

(க) நித்தியநைமித்திகமான மஹாயக்ஞாதிமுதலிய வாராதனச்சிரமகர்ம
ம் எம்பெருமானுடைய ஆராதநரூபமாகையாலே அதைச் செய்வதே பயனென
ன்றுமதித்து கர்மத்தில் எனதென்கிற வெண்ணாத்தையும் கர்மப்பயனையுங்
கைவிட்டு கர்மத்தைச்செய்வது, ஸாத்விகத்தியாக மென்னப்படும். [அதா
வது:—¶ ஸத்வமயமாகப்பிறக்கும் உண்மையான சாஸ்திரார்த்த ஞானத்
தால் வந்தத்தியாகமென்றபடி.]

நியதஸ்யதுகர்மணஸ்ஸந்ந்யாஸஸ்யோபபத்யதே|
மோஹாத்தஸ்யபரித்யாகஸ்தாமஸஸ்பரிகீர்த்திதஸ் ||கக||

(கக) இப்படி ஸந்துவத்தையடைந்த வஸ்துவை உள்ளபடியே யறி
ந்து அதனில் ஸகல ஸம்சயங்களுமற்று கர்மத்தில் பற்றையும் கர்மபலத்தை
யும் தான் கர்த்தாவென்கிற வெண்ணாத்தையும் விட்டவன் * நியகருமத்தை
வெறுக்கவும் கல்ல கருமத்தில் பொருந்தவும்மாட்டான்.

---

* உண்மையான சாஸ்திரார்த்தமல்லையென்கிற விஷயம் கயாயாவ
தஜாநாதிவைஜ்ஞாவாயஜ்ஞாஜ்ஞவி என்று மேலே அருளிச்செய்ய
ப்போகிறார்.

¶ ஸத்துவந்தான் உண்மையான சாஸ்திரார்த்தஞானத்தைப் பிறப்பிக்கு
மென்றுமிடம் லகுவாதுஷ்டாயதஜ்ஜாந்ய என்று முன்னம் சொல்லப்பட்
டது. பலத்யாகமிதிவைஜ்ஞாவாயஜ்ஞாகிளென்றுமேலும்சொல்லப்படும்.

* நியகர்மமாவது - அதிஷ்டபலத்தைத்தருங் கர்மம். நல்ல கர்மமாவ
து இவ்விடமாயிருக்கிற சுவர்க்கம் புத்திரன் பசு அன்னம் முதலிய பலத்
தைத்தருமது. எந்த கர்மத்திலும் எனதென்கிற அபிமானமில்லாமையாலும்
பிரம்மத்தையொழிந்த மற்ற பலங்களைக் கைவிட்டமையாலும், நான் செய்
தேன் என்கிற கர்திருத்வத்தை விட்டமையாலும் அனவதானச் செய்யுமிடத்
தில் பிரீதித்தூவேஷங்களிரண்டுந் செய்யமாட்டான். இங்கே அதிஷ்டபலத்

(அ-கை.) இதையே அருளிச்செய்கிறார்.

நஹிகஹலஜ்ஞதாஸுகு வுகூஂகூடிஞாண வுஸுஷதः।
யஜ்ஞகூடிஞஹலதாவீ ஸதாவீதாவ்ருஹியீயதெ॥கக॥

(கக) சரீரத்தைத் தரித்திருக்கிறவரையில் கர்மங்களை முழுவதும் விடுவதென்றல் ஸாத்தியமான விஷயமன்று. [ஏன்? தேஹத்தைத் தரிப்பதற்காகப் புசித்தல் பாநம்செய்தல் முதலிய கர்மங்களும் மற்றும் அதைச்சேர்ந்த கர்மங்களும் ஒழிக்கப்போகாமையாலே அதற்காக மஹாயக்ஞம் முதலிய அநுஷ்டாநமும் ஒழிக்கப்போகாது.] ஆகையால் எவனுல் அந்த மஹாயக்ஞம் முதலியவற்றில் பலனேக்கைவிடுகிறானே அவனே தாமெஎநகூஜ தகூஷாநஸுகூः இத்தியாதி சாஸ்திரங்களில் தியாகியென்னப்படுவான்.

(அ-கை.) நல்லது, அக்நிஹோத்ரம் தரிசம் பூர்ணமாஸம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகளும் மஹாயக்ஞாதிகளும் சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதாக சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்படுகின்றன; நித்திய நைமித்திகங்களுங்கூட வுராஜாவதுஂஹுஹவ்ஷுஸுநாம இத்தியாதியாகப் பலனோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகவேவிதிக்கப்படுகின்றன; ஆகையால் அந்தபலனைச் சாதிப்பதே ஸ்வபாவமான அக்கர்மங்களையநுஷ்டிக்கும்பக்ஷத்தில் இவன் பலத்தைக் கோராமற்போனலும்(விதைவிதைத்தாற்போல்) அவை இஷ்டாநிஷ்டரூபமான பலன்களைத்தந்தல்லதுமீளாவன்றே? ஆகையால்மோக்ஷவிரோதிகளான பலன்களைத் தருகின்ற கருமத்தை மோக்ஷார்த்தி யநுஷ்டிக்கக்கடவனல்லன்; என்றுவரும் சங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

கூநிஷ்டீஷ்டஂமிஶ்ரஂவ த்ரிவியஂகூடிஞணஂவைஹுழி।
லவதுதாதாமிநாஂவ்ரெதாதாநதகூலநாதாவ்ஹிநாஂகூவிகு॥கஉ॥

(கஉ) அநிஷ்டமான நரகாதிகளென்றும், இஷ்டமான சுவர்க்காதிகளென்றும், அனிஷ்டத்தோடு கலந்த புத்திரன் பசுமுதலியவைகளென்றும் கர்மத்துக்குப் பயன் மூன்றுவிதம். இந்தப்பயன் கர்த்ருத்வத்தையும் எனதென்கிற வபிமானத்தையும் கருமப்பயனையும் கைவிடாதவர்களுக்கு,கர்மாநுஷ்டாநம் செய்தவுடனே பலிக்கின்றது. கர்த்ருத்வாதிகளைவிட்டவருக்கோ ஒருக்காலும்(மோக்ஷவிரோதியான)இப்பயனுண்டாகமாட்டாது.

[இப்படி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு கர்திருத்வாதிகளை விடுவதுதான் சாஸ்திரஸித்தமான ஸந்நியாஸம், இதுதான் தியாகம்என்று சொல்லப்பட்டது.]

தைத்தரும் கர்மமாவது, தன்னுலும் அறியாமல் செய்யப்பட்ட பாபகர்மம். அதொழியாதபோது - நாவிரதாஉஂஸுரிதாநாஸுாஹெதாநாவஸோவிதः | நாஸுாஹுசாநவெலாவாவிவுஜூதாநஹிநஹிநாவுஂயாகு என்கிறபடியே ஞாலைத்பத்திக்கு விரோதமுண்டாம். ஆகையால் கர்மத்தில் கர்திருத்வாதித்தியாகம் சாஸ்திரீயத்தியாகமேயல்லது ஸ்வரூபத்தியாகமல்ல.

(அ-கை.) இப்பொழுது புருஷோத்தமனுய் அந்தரியாமியான பகவானே கர்த்தாவென்று நினைத்து ஜீவனைக் கர்த்தாவல்லனென்று நினைக்கும் படியை யருளிச்செய்கிறார். [இப்படிநினைத்தபோதே பலத்திலும் கர்மத்திலும் எனதென்கிற அபிமானம் ஒழிந்துபோகிறபடியால் பரமபுருஷனே தனது ஜீவனைக்கொண்டு தனது கரணகளேபரப் பிராணங்களாலே தனது லீலையென்னும் படைக்காகக் கர்மங்களை யாரம்பிக்கிறானுகையால் ஜீவனைச்சேர்ந்த (பசிதிருகைமுதலிய) பயனும் அதன் ஸாதகமான கர்மமும் பரமபுருஷாதீநமென்பதுதத்வம்.]

வைதெது தா நிஹோவாஹொ காரணா நி நிவொயசெ|
வாஹ்வுகூ தாஹெவொதூ வி ஹயெவவுகூ நி வாழி||கஈ||

(கஈ) வஸ்துவை உள்ளபடியே அறிவதான வைதிகபுத்தியால் ஏற்பட்ட ஸித்தாந்தத்தில், ஸர்வகர்மங்களையும் உண்டுபண்ணுமவைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த ஐந்துகாரணங்களும் * நம்மிடத்தினின்றும் வந்ததாக நிர்ணயிக்கப்பட்டனவென்று நினை.

(அ-கை.) அவ்வைந்துமெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

கயிஷோ நஹயாகு தூ காரணம்வவ்யழியே|
விவியாவவ்யழிகூஷூ ரெஹம்ரெவா கு வெஹுசிழி||கஉ||
ஸரீரவாஙூ நாஹிரு கூ கசுவ்ரு ஹிதநரு:|
நுாயவ்ருயோவிவரீதம்வா வரெதெ தஹ்ருஹெதவ:||கஙு||

(கச-கஙு) சாஸ்திரத்தில் ஸித்தமானதும் நிஷித்தமானதுமாய், சரீரம் வாக்கு மனது என்கிற முக்கரணங்களாலுஞ் செய்யப்படுமதாயுள்ள ஸகல கர்மத்துக்கும் இவ்வைந்தும் ஹேதுக்கள். எவையெனில் - (மஹாபூதங்களின் தொகையான) சரீரம், கர்த்தாவென்கிற § ஜீவாத்மா, பலவித வியாபாரங்களைச்செய்யும் (வாக்கு † முதலிய) கரணம், நாகவிதவிருத்தியையும்செய்கின்ற (பிராணம் அபாநம் வியாநம் உதாநம் ஸமாநம் என்று ஐந்துவிதமான) வாயு ஆகிய விந்தான்கும், அந்தரியாமியான பரமாத்மாவும் ஆக இவ்வை

---

* யகூ தநி தி ஷ நா தி நாஹெரோய சா தா ந வெயஸ்ரு தாஸரீரம்யகூ தா நஹெரோயஸ்ய திஸ்ரு தாஹ்ரு ராஜ்ரு ஜ்ரு தி:|| சுஹ்ரு விஷ்ரு ஸாஸ்ரு ஜ்ரு நா நாம்ஸவ்ரு தா இத்தியாதிவாக்கியங்களால் பிறக்கும் வைதிகபுத்தியானது, சரீரம் இந்திரியம் பிரானன் ஜீவாத்மா என்னுமிவைகளை உபகரணமாகக்கொண்ட பரமாத்துமாவேதான் கர்த்தாவென்று நிர்ணயிக்கின்றது.

§ ஜீவாத்மா கர்த்தாவென்கிற விஷயம் - ஜ்ரு தவனவகூ தி ரூபாஸ்ரு யாயி ரூவ தாஸ் என்கிற ஸூத்திரங்களில் உபபாதிக்கப்பட்டுளது.

† வாக்கு கைகள் கால்கள் குஹ்யம் உபஸ்தம் மனது என்று ஆறுவிதமானகரணமுமென்றபடி.

க்துமும், கர்மம் ஸித்திக்கும் விஷயத்தில் காரணமாகின்றன. [என்றால் - சரீராதிகரணஸஹிதனுய்க்கொண்டு பரமாத்மா கர்த்தா § வாகிறானென்றபடி.]

தஸ்தேவம்ஸதிகர்தாரமாத்மானம்கேவலந்துயஃ।
பஶ்யத்யக்ருதபுத்தித்வான்ன ஸபஶ்யதிதுர்மதிஃ॥கசு॥

(கசு) இப்படி ஜீவாத்மாவுக்கு கர்திருத்வமானது, உண்மையில் பரமாத்மாவின் அனுமதியை முன்னிட்டிருக்கிறதென்று ஏற்பட்டபின்பு, அந்தந்த கர்மத்துக்கும் கேவலம் ஜீவாத்மாவே கர்த்தாவாகிறானென்று எவன் நினைக்கிறானே அவன் துர்ப்புத்தி. ஆனதினால் அவன் வஸ்துவை உள்ளபடியறிந்தவனல்லன்.

யஸ்யநாஹம்க்ருதோபாவோ புத்திர்யஸ்யநலிப்யதே।
ஹத்வாபிஸலோகான்ஹந்தினிபத்யதே॥கஎ॥

(கஎ) பரமபுருஷன் கர்த்தாவென்கிற நினைவினால் யாவனிறருவன் "நான் செய்கிறேனென்று" தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைக்கமாட்டானோ, எவனுக்காவது "இந்தகர்மமும் இதின் பயனும் என்னைச்சேர்ந்ததல்ல" என்று கர்மத்திலும் அதின் பலத்திலும் பற்றிருக்கமாட்டாதோ, அவன் போர்க்களத்தில் இந்த பீஷ்மாதிகளைப்போல் வரும்ஸகலமானபெயர்களையுங் கொன்று

§ கர்திருத்வம் பரமாத்மாதீனமென்கிற விஷயம்வேதாந்தஸூத்ரத்தில் "பராத்துதச்ருதேஃ" என்றுகீழ்சொல்லப்பட்டது. பராத்துதச்ருதேஃ|
ஸ்ருதியநுஸரித்துகர்தாநியந்தாரமபிநிர்தாரயதி என்றுமேலும்சொல்லப்படும். ஜீவாத்மாவின் கர்திருத்வமும் பரமாத்மாதீனமென்கிற விஷயம் வாராத்தாத்தவேதிதஃ|என்கிற ஸூத்திரத்தில்உபபாதிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மாவின் கர்திருத்வம் பரமாத்மாதீனமென்றால்-ஜீவாத்மாவுக்குக் கர்மஞ்செய்வதில் பற்றில்லாமையாலே விதியும் விலக்குமான சாஸ்திரம் வியர்த்தமாகாதோவென்றால்-இந்த ஆக்ஷேபத்தை கூடாவெகுஸ்ரு விஹிதப்ரதிஷிதாவையர்த்யாதிப்ரஸங்கேனேதி என்றுஸூத்திரகாரரேபரிஹரித்தார். அதனால் என்ன ஏற்பட்டது? பகவானுலளிக்கப்பட்டு அவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவனுலளிக்கப்பட்ட சக்தியுடன்கூடிய கரணகளேபராதிகளைக்கொண்டு அவனை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஜீவாத்மாவானவன், அவனுலளிக்கப்பட்ட சக்தியுடன்கூடி தன் இச்சையினால் கரணாதிகளையும்அதிஷ்டித்துப் பிரயத்தனத்தையும் செய்கிறான்; அவனுக்குள்ளிருக்கின்ற பரமாத்மாவோ கேவலம் அநுமதிமாத்திரங் கொடுத்துக்கொண்டு பிரவர்த்திப்பிக்கிறான்; ஆகையால் பெரியதொரு கற்பாறை மரம்முதலியவைகளை, பத்துபெயர்கள் சேர்ந்து புரட்டினால் அதில்ஒவ்வொருத்தரும்ஹேதுவாய்க்கொண்டுவிதியையும்விலக்கையும்அடைவதுபோல் ஜீவாத்மாவும் தன் புத்தியைக்கொண்டுப் பிரவர்த்திக்குஹேதுவாகின்றமையால் அவன்விஷயத்தில் சாஸ்திரம்பயன்படுமென்பதாம்.

லும் அவன்கொல்பவனுமல்ல; அந்தகர்மத்தால் அவன் கட்டுப்படவுமாட்டான். [என்றால் அதன்பயனை யநுபவிக்கமாட்டா னென்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படி தனக்குக்கர்திருத்வாதிகளிச்லையென்கிற நினைவெல்லாம் ஸத்துவகுணம் விருத்தியாலல் மாத்திரந்தான் பிறக்கும்; ஆகையால் ஸத்துவகுணத்தைப் பற்றவேண்டும், என்று அறிவிக்கைக்காகக் கர்மத்தில் ஸத்துவம் முதலிய குணங்களால் வரும் வித்தியாஸத்தை விஸ்தரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கர்மவிதியின் விதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஜ்ஞாநம்ஜ்ஞேயம்பரிஜ்ஞாதா த்ரிவியாகர்மசோதநா।
கரணம்கர்மகர்தேதி த்ரிவிதஃகர்மஸங்க்ரஹஃ ॥கஅ॥

(கஅ) செய்யவேண்டிய கர்மத்தை யறியும் ஞானம், செய்யவேண்டும் கர்மம், அதை யறியுமவன் என்று கர்மவிதியான மூன்றுவிதம்; [என்றால் - அறிவு, அறியப்படுமது, அறியுமது என்று இம்மூன்றுடன் கூடியது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களின் விதி என்றபடி.] அதில் அறியவேண்டிய கர்மம், * கரணமென்றும் கர்மமென்றும் கர்த்தாவென்றும் மூன்றுவிதமாய் ஸங்கிரஹம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநம்சோதகதாரவ த்ரியெவமாணஹேதுகஃ।
வ்யாவ்ருதிகமாணஸம்வ்யாதிந யயாவத்யாணாதாநவி ॥

(கக) செய்யவேண்டிய கர்மத்தையறியும் ஞாநம், செய்யப்படுங்கர்மம், அதை அநுஷ்டிப்பவன் ஆக இம்மூன்றும் ஸத்துவாதிகுணங்களுக்குத்தக்கபடி. ஒவ்வொன்றும் மூன்றுபடியாயிருக்கிறதென்று குணகாரியங்களைக்கணக்கிடும் முறையில் சொல்லப்படுகிறது; அவைகளையும் உள்ளபடியே சொல்லுகிறோம் கேள்.

ஸவ்ருஹ்மதேஷுயேநைகம் ஹாவஜ்யயீக்ஷதே।
சவிபக்தம்விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம்வித்திஸாத்விகம் ॥உ0॥

(உ0) பிராம்மணனென்றும் க்ஷத்ரியனென்றும், பிரம்மசாரியென்றும் கிரஹஸ்தனென்றும் இப்படி நாலுவிதமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு கர்மாதிகாரிகளாயிருக்கின்ற ஸகலபூதங்களிலும் 'ஆத்மாவென்னும் ஹாவபதார்த்தம், பிராம்மணாதி பேதங்களுக்குத்தக்கபடி பிரிக்கப்படாமல் ஏகமே வடிவாயும் அழிவற்றதாயும் பலனைப்பெறுவதற்குத் தகாததாயும் இருக்கிறதென்று, எந்த ஞானமால் கர்மஞ்செய்யும்பொழுதே யறியுமோ அது ஸாத்விகஞானமெனப்படும்.

வ்யவேகேநதுயஜ்ஞாநம் ந்ருணாம்ஹாவாந்வ்யவஸ்தியாந்।
வேத்திஸவைவ்ருஷ்டிஹ்ருதம்தஜ்ஜ்ஞாநம்வித்திராஜஸம் ॥உக॥

---

* கரணம்-ஸாதகமான த்ரவ்யம் முதலியன. கர்மம்-யாக முதலியன. கர்த்தா - அநுஷ்டிப்பவன்.

(உ.க) பிராம்மணன் முதலான ஸகல பூதங்களும் பிராம்மணுதிபேதங்களாலே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல அவற்றிலுள்ள ஆத்மாக்களும் வெவ்வேறுகப் பிரிக்கப்பட்டு பலனை யநுபவிப்பதற்கு யோக்கியங்களாக விருக்கின்றனவென்று எந்த ஞாநமாலல் கருமாநுஷ்டாநவேளையில் அறியுமோ அந்தக்ஞாநம் ராஜஸக்ஞாநமென்னப்படும்.

யத்து கூத்ஸ்நவதெகஸ்மிந் காரெ ஸக்தமஹைதுகம்|
அதத்வார்தவதல்பஞ்ச தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம்||உஉ||

(உஉ) எந்த ஞாநமாலல் மிகவும் அற்பபலன்களைத்தரவல்ல பிரேதம் பூதம் முதலியவைகளை யாராதிப்பதற்காகச் செய்யுங் கருமத்தை நம்பிக்கொண்டு இதுவே ஸகல பலன்களையுங் கொடுக்குமென்று பற்றிக்கிடக்குமோ, அந்த பொய்யறிவைத் தாமஸக்ஞாநமென்பர்கள் பெரியோர்.

நியதம்ஸங்ரஹித ராகதஷதஃகூத|
அபலப்ரேப்ஸுநாகர்மயத்தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம்||உக||

(உக) தன் வருணச்சிரமங்களுக்குத்தக்கபடி நான் செய்தேனென்கிற அபிமானமில்லாமலும், (தனக்குக் கீர்த்தியுண்டாகவேண்டுமென்கிற) ஆசையாலாவது (பிறருக்குண்டான கீர்த்தியில்) துவேஷத்தாலாவது செய்யப்படாமலும், இது பலாபேக்ஷையின்றிச் செய்யவேண்டுவதென்றே செய்யப்படுங் கருமம் ஸாத்துவிகமென்னப்படும்.

யத்து காமேப்ஸுநாகர்ம ஸாஹங்காரேணவாபுநஃ|
க்ரியதெபஹுளாயாஸம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம்||உச||

(உச) எந்த கருமமாலல் பலத்தை யடையவேண்டுமென்று அஹங்காரத்தோடுகூடி நான் செய்கிறேனென்கிற அபிமானத்தோடு வெகுசாய் சிரமப்பட்டுச் செய்யப்படுமோ அது ராஜஸம். [என்றல், வெகு கஷ்டமாயிருக்கிற இந்த வேலை யென்றல் செய்யப்படுகிறது என்கிற அபிமானத்தோடு செய்யப்படுங் கர்மம் ராஜஸமென்னப்படுமென்றபடி.]

அநுபந்தம்க்ஷயம்ஹிம்ஸாமநவேக்ஷ்யபௌருஷம்|
மோஹாதாரப்யதெகர்மயத்தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம்||உ-ரு||

(உரு) கர்மாரம்பஞ்செய்யும்பொழுது உண்டாகும் துயரத்தையும் பணச்சிலவையும் பிராணி ஹிம்ஸையையும் கருமத்தை முடிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியத்தையும் ஒன்றையும் பாராமல், பரமபுருஷன் செய்கிறானென்கிற ஞாநமுமில்லாமல் எந்த கருமம் ஆரம்பிக்கப்படுமோ அது தாமஸமென்னப்படும்.

[இப்படி வேதங்களுக்கும் வைதிகங்களான யக்ஞாதிகளுக்கும் ஓம் என்னும் சப்தத்தோடு அன்வயம் சொல்லப்பட்டது. இதனால் ஓம் என்கிற சொல்லோடுகூடிய வேதத்தைத்தரிப்பதாலும் அப்படிப்பட்டயக்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்கையாலும் பிராம்மணசப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட த்விஜாதிகளுக்கும் ஓம் என்னும்சொல்லோடு அன்வயம் வருணிக்கப்பட்டதாகிறது.

(அ-கை.) இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் தத் என்னுஞ் சொல்லோடு அன்வயங் கூறப்படுகின்றது.

தத்³ ருʼநஹிவஸ்ட்யாய வʼயம்யஜ்ஞ தவʼக்ரியாʼ।
ஊʼநக்ரியாஸ்ஸுவிவியாʼ க்ரியவʼதெஸோகூʼகாʼஜ்ஞி ஹிʼ ॥உரு॥

(உரு) பலனைக்கோராமல் வேதாப்பியாஸம் யக்ஞம் தவம் தானம் முதலிய கிரியைகள் எவைகளானுல் மோக்ஷாபேக்ஷிகளான த்விஜாதிகர்களாலே செய்யப்படுமோ அவைகள் பிரம்மப்பிராப்திக்கு உபாயமாகும்படி பிரம்மவாசகமான † தத்சப்தத்தாலே குறிக்கத்தக்கவைகள்.

(அ - கை.) இப்படி வேதாத்தியயநம் யக்ஞம் முதலியவைகள் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாகும்பொழுது தத் என்னுஞ் சொல்லாலே கூறப்படுமென்று தத் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அன்வயம் சொல்லப்பட்டது. த்விஜாதிகளும் அப்படிப்பட்ட வேதாத்திய யஜ்ஞாதிகளை யநுஷ்டிக்கின்றமையால் அவர்களுக்கும் தத்சப்தத்தோடு அன்வயமுண்டென்றுஏற்பட்டது. இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் ஸத்சப்தத்தோடு அன்வயம் சொல்வதற்காக, உலகத்தில் ஸத்என்னுஞ்சொல்லுக்குப்பொருள்வழங்கும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

ஸத்³பூ⁴வெஸாʼயு⁴ஜ்யாʼஸாவெவ ஸஜ்ஜிʼதே ருʼதே பூ⁴ஜ்ருʼதே।
ப்ரயுஜ்யதேகர்மணிதயா ஸயஜ்ஞேʼவாயுʼஜ்ருʼதே॥உசு॥

(உசு) அஹோபார்த்த! 'ஸத்' என்னும்சொல் லோகத்திலாகட்டும் வேதத்திலாகட்டும் இருக்குந்தன்மையிலும் ஸாதுத்தன்மையிலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. அப்படியே ஒரு புருஷனால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட லௌகிகமான நல்லகாரியங்களிலும் 'இது ஸத்கர்மம்' என்றுபிரயோகிக்கப்படுகிறது.

யஜ்ஞே தவஸிதா²நவ ஸ்தி²திஸ்ஸதி³தியுʼச்யதே।
கர்மசைவதத³ர்தீ²யம் ஸஜ்ஜிʼதே ருʼவாʼஹியீயதே॥உள॥

(உள) ஆகையால் வைதிகர்களான த்விஜாதிகர்கள் யக்ஞதாநதவங்களில் இருப்பார்களில் அவ்விருப்பு நன்முகையாலே ஸத் என்னப்படும்; அப்படிப்பட்ட த்விஜாதிகர்களுக்காகச் செய்யப்படும் யக்ஞாதிகருமங்களும் ஸத் என்றேசொல்லப்படும். [ஆகையால் வேதங்களும் வைதிகக்கருமங்களும்

---

† ஸவரிʼக்ரிʼம்ய தத³ஹ நʼ தி³ஷ்டி என்று தத் சப்தம் பிரம்மவாசகமென்றுமிடம் ஸஹஸ்ரநாமாதிகளில் பிரஸித்தம்.

(உக) (பகுத்தறிவோடுகூடிய நிச்சயஞானமான) புத்திக்கும் (ஆரம்பித்த வேலையை விக்கினம் நேரிட்டாலும் கைவிடாமலிருப்பதென்கிற) தைரியத்துக்கும் (ஸத்துவம் முதலிய குணங்களுக்குத்தக்கபடி) உண்டான மூன்று பேதத்தையும் தனித்தனியே உள்ளபடியே சொல்லுகிறேன் கேள்.

ப்ரவ்ருத்திஞ்சநிவ்ருத்திஞ்ச கார்யாகார்யே பயாபயே|
வந்தம்மோக்ஷஞ்சயாவெத்தி புத்திஸ்ஸாபார்த்தஸாத்விகீ||கூ0||

(கூ0) (மோக்ஷத்துக்குஸாதகமான) பிரவ்ருத்தியையும், (மோக்ஷத்துக்குஸாதகமான) நிவ்ருத்தியையும் எந்த புத்தியாலல்அறியுமோ,(பிரவிருத்தி தர்மமோ நிவ்ருத்திதர்மமோ இவ்விரண்டிலொன்றைக்கைப்பற்றி யநுஷ்டிக்குமவர்களான) ஸர்வவருணத்தாரும்காலதேசவர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி இதைச்செய்யத்தகும் இதைச் செய்யத்தகாது என்று எந்தபுத்தியாலல்அறியுமோ, (சாஸ்திரத்தைக்கடந்தால்) பயமென்பதையும் (சாஸ்திரத்தைப் பின்சென்றால்) அபயமென்பதையும் ஸம்ஸாரத்தின் உண்மையையும் அதையொழிக்குமதான மோக்ஷத்தின் உண்மையையும் எந்த புத்தியாலல் அறியுமோ, அது ஸாத்துவிக புத்தியென்னப்படும்.

யயாயத்3யத்3தி4யா தர்மமத4ர்மஞ்சகார்யஞ்சாகார்யமேவச|
அயதாவத்ப்ரஜாநாதி புத்திஸ்ஸாபார்த்தராஜஸீ||கூக||

(கூக) முன் சொன்ன இருவகைத்தருமத்தையும் அதின் விபரீதத்தையும் அதில் நிஷ்டையுடையவர்கள் தேசகாலங்களுக்குத்தக்கபடி செய்யவேண்டுங் காரியத்தையும் ஒழிக்கவேண்டுங் காரியத்தையும் உள்ளபடியே யறியமாட்டாத புத்தியை ராஜஸபுத்தியென்கிறது.

அத4ர்மம்த4ர்மமிதியா மந்யதே தமஸாவ்ருதா|
ஸர்வார்தா2ன்விபரீதாம்ஶ்ச புத்திஸ்ஸாபார்த்ததாமஸீ|| கூஉ||

(கூஉ) தாமஸபுத்தியோ தமோகுணத்தால் சூழப்பட்டதாய் எல்லாப்பொருளையும் விபரீதமாய்க் காண்பதாம். [என்றால் தருமத்தை அதருமமாயும், அதருமத்தைத் தருமமாயும், ஸத்தை அஸத்தாயும், அஸத்தை ஸத்தாயும், பரமான தத்துவத்தை அவரமாயும், அவரமான தத்துவத்தைப் பரமாயும் இப்படி எல்லாவற்றையும் விபரீதமாகவே பார்க்குமென்றபடி.]

யோகே3நாவ்யபி4சாரிண்யா ப4க்த்யாமாமவ்யபி4சாரிண்யா|
ஸகு3ணாந்ஸமதீத்யைதாந்ப்3ரஹ்மபூயாய கல்பதே||

(கூங) மோக்ஷோபாயமாக எம்பெருமானை உபாஸிப்பதென்கிற யோகத்தை உத்தேசித்துப் பிரவர்த்தித்த மனம், பிராணன், இந்திரியம் முதலியவைகளின்வியாபாரங்களெல்லாம் எந்ததைரியமாலல் சலிக்காமல் நிலைப்பிக்குமோ அது ஸாத்துவிகத்தைரிய மென்னப்படும்.

யயாத⁻யதே²காமார்த²மனு ப்ரவர்தயதி நித்யதா³ |
ப்ரவ்ருத்தி²ர்நவதா⁴காமீ ப்ரோக்தா ராஜஸீ ॥ ஈச ॥

(ஈச) தருமம் காமம் அர்த்தம் இவைகளை யபேக்ஷித்துச்செய்யும் மனம் மூதலியவைகளின் செயல்களை யெந்த தைரியமானல் தரிக்குமோ அது ராஜஸத்தைரியமென்னப்படும்.

யயா ஸ்வப்னம் ப⁴யம் ஶோகம் விஷாத³ம் மத³மேவ ச |
ந விமுஞ்சதி து³ர்மேதா⁴ த⁴ ப்ரோக்தா ஸா தாமஸீ ॥ ஈஉ ॥

(ஈஉ) நித்திரையையும் விஷயங்களை யநுபவிப்பதாலுண்டாகும் மதத்தையும் உத்தேசித்துவரும் பயம், சோகம், துக்கம் இவைகளைத்தரும்படியான மனமூதலியவைகளின் செயல்களைக்கெடுமதியானவன் எந்தைதரியத்தைக்கொண்டு தரிக்கிறானே அது தாமஸத்தைரிய மென்னப்படும்.

ஸுக²ம் த்விதா³நீம் த்ரிவிதா⁴ம் ஶ்ருணு மே பரதர்ஷப⁴ |

(ஈஉ ந) மூன்சொன்ன ஞானம், கருமம், கர்த்தாமூதலிய வெல்லாம் எந்தசுகத்துக்கு சேஷப்பட்டிருக்குமோ அந்தசுகமும் மூன்றுவிதமென்கிற விஷயத்தை யிப்பொழுது சொல்லுகிறேன்கேள்.

யத³க்³ரே விஷமிவ பரிணாமேঽம்ருதோபமம் |
தத்ஸுக²ம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபு³த்³தி⁴ப்ரஸாத³ஜம் ॥ ஈஎ ॥

(ஈசு-ஈஎ) எந்த சுகத்தையானல் வெருகாலம் அப்பியஸித்து வந்து மெள்ளமெள்ள ஈடில்லாதசுகத்தை யநுபவித்து ஸம்ஸாரத்தால் வருந்துயரங்களையெல்லாம் மணமுமில்லாமல் ஒழிக்கிறானே, எந்தச்சுகமானல் (யோகஞ்செய்யத்துடங்கும்பொழுது மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டுகையாலும் தனியான ஆத்மஸ்வரூபம் முன்னேபழகாமையாலும்) முதலில் துக்கம்போலவிருந்து, பிறகு (அப்பியாஸத்தின் வலிமையாலே ஏகாந்தமான ஸ்வரூபத்தையடைவதால்) அமுதத்துக்குச்சமமாயிருக்குமோ, (இதர விஷயங்களை யொழித்து ஏகாந்தமான ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபவிப்பதாலுண்டாகின்ற) அந்த சுகமானது ஸாத்விகச்சுகமென்னப்படும்.

விஷயேந்த்³ரியஸம்யோகா³த்³ யத³க்³ரேঽம்ருதோபமம் |
பரிணாமேঽவிஷமிவ தத்ஸுக²ம் ராஜஸம்ஸ்ம்ருதம் ॥ ஈஅ ॥

(ஈஅ) எந்தச்சுகமானல் அநுபவிக்கும்பொழுது இந்திரியத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுண்டான சேர்க்கையினல் அமுதம்போலவிருந்து, அதற்கு ஹேதுவான பசிமூதலியவை தணிந்த பிறகு (அநுநரகத்துக்குக் காரணமாகின்றமைகொண்டு) விஷபாகம் பண்ணினதுபோலிருக்குமோ அந்தசுகம் ராஜஸமென்னப்படும்.

யதஹ்ரே வாந்வை ந்ரவஸ்ரவம்சோஹநஸாத்மநஃ|
நிர்தாஹவஸ்ரவ்யசாசொகஸ்ய ஹத்தாரவஸ்ரோஹ்யதிஷ்டிதம்||கூக||

(கூக) எந்த சுகமானால் (* நித்திரை § ஆலஸ்யம் † பிரமாதம் இவை களாலுண்டாய்) அநுபவிக்கும்பொழுதும் பக்குவமாகும் பொழுதும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறியவொட்டாமல் மோஹத்தைவிளைவிக்குமோ அந்தசுகம் தாமஸமென்னப்படும்.

[ஆகையால் மோக்ஷகாமன் ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையும் தலையடக்கி ஸத்துவத்தையே கைப்பற்றக்கடவனென்றதாயிற்று.]

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம்வா திவிதேவேஷ்வாவ்ருதஃ|
ஸத்வம்ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதேபிர்ஸ்யாத்த்ரிபிர்குணைஃ||

(சஅ) பூமியில் மநுஷ்யாளிலாவது ஆகாசத்தில் தேவர்களிலாவது (பிரகிருதியுடன்கலந்து பிரமன்முதல் தாவரமீறுயுள்ள) ஸகலப்பிராணிகளி லும் இந்தப்பிரகிருதியினது முக்குணங்களையுங் கடந்தப்பிராணி ஒன்றுகிலுங் கிடையாது.

(அ-கை.) ஆகவிப்படி த்ரைகுண்யதாரதம்யாநுஸாரமாஃ இத்தி யாதிகளில் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதகமாகச்சொல்லப்பட்ட த்ரைவர்ணிகமானது ஸத்ரவாஸ சப்தத்தின் பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதல்லவென்றும், அதுவும் கருமஞ்செய்யும்பொழுது 'நான் கர்த்தாவல்லே' னென்கிற கர்திருத் வத்தியாகாநுஸந்தாநத்தால் வருமதென்றும், பலத்தியாகமும் கருமத்தியாக மும் கர்திருத்வத்தியாகமும் பரமபுரஷனேகர்த்தாவென்கிற நினைவிலால் வரு மதென்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டு, இதெல்லாம் ஸத்துவகுணம் விருத்திய டைவதால் வரத்தக்கதாகையாலே ஸத்துவகுணத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டு மென்பதை யறிவிக்கைக்காக ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் காரியவித்தியா ஸங்கள் இவையென்று பரக்கவருளிச்செய்யப்பட்டன.

இப்பொழுது மோக்ஷஸாதநமாகச்செய்யப்படு மிக்கருமம் பரமபுரு ஷனுடைய ஆராதந ரூபமென்கிற விஷயத்தையும், அப்படி யநுஷ்டிக்கப் படுங்கருமத்துக்கு அவனை யடைவதுதான் பலனென்கிற விஷயத்தையும் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பிராம்மணாதி அதிகாரிகளுக்கு அவ ரவர் ஸ்வபாவத்தைச்சேர்ந்த ஸத்துவம் முதலிய குணபேதங்களுக்குத்தக்க

---

* நித்திரையானது, அநுபவிக்கிறகாலத்தில்கூட விஷயத்தைத் தெளி வாய் அறியவொட்டாமல் செய்கிறதென்கிற அதின் மோஹகஸாமர்த்தியம் யாவராலும் நன்கு அறியப்படும்.

§ ஆலஸ்யமாவது-இந்திரியங்கள் செயல்தீர்ந்திருக்கை; இந்திரியங்கள் செயல் தீர்ந்தால் ஞாநம் மந்தப்படவேபடும்.

† பிரமாதமாவது - செய்யவேண்டியதில் கவனமில்லாமை இதற்கும் அப்படி அக்ஞாநத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஸ்வபாவமுண்டு.

படிபிரிக்கப்பட்டு அவரவர் விருத்தியோடு சேர்த்துச் செய்யவேண்டியதா யிருக்கிற! கர்மஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார். [விருத்தியாவது ஜீவனத் தொழில்.]

வைராஜனைகஸ்ய யவிஶ்வாம் ஶமஜ்ரயாணாஶ்வராஜதவே|
கூஜத்ரயாணிவ்ரயவிஹகஸ்ய வ்ரஹ்மாவ்ரஹ்மவ்ரஹ்மணேனம:||ஶக||

(சக) அதிஸாபரந்தப! பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் நால் வருக்கும் சங்கள் சங்கள் பழையவினைபின்படி ‡ ஸ்வபாவமாயுண்டான ஸத் ஸமம் முதலிய குணஸ்தருக்குத்தக்கபடி செய்யவேண்டுங் கருமங்களும்விரு த்திகளும் இவை இவையென்று சாஸ்த்திரங்கள் பிரித்தோதுகின்றன.

ஶமோதமஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவச|
ஜ்ஞானம்விஜ்ஞானமாஸ்திக்யம் வ்ரஹ்மகர்மஸ்வபாவஜம்||சஉ||

(சஉ) (புறக்கரணங்களினையடக்குவதென்கிறது) சமம், (அந்தஃகரணங்க ளினையடக்குவதென்கிறது) தமம், (போதத்தையடக்கும்படி சாஸ்த்திரத்திலேர் ப்பட்டகாயக்லேசமென்கிறது) தபம், (சாஸ்த்திரோக்தமான கருமத்தைச்செய் யும்படியான யோக்கியதையதென்கிறது) சௌசம், (பிறரால் தான் பீடிக்கப்பட் டாலும் தித்திக்ஷாரமனையாமலிருக்கையென்கிறது) க்ஷாந்தி, (பிறர்விஷயத்தில் மனஸில்நினைத்தபடியே வெளியிலும்நடக்கையென்கிறது) ஆர்ஜவம், (பரதத்துவ த்தையும் பரதத்துவப்ரக்ரியையும் பரிபூர்ணமாயறிகையென்கிறது) ஜ்ஞானம், (பரதத்துவத் தேக உரியவைகளான விஷயங்களை யறிவதென்கிறது) விக்ஞானம், (வேதத்தில் சொன்ன அர்த்தமெல்லாம் ஸத்தியமென்கிற உத்தம நிச்சயமான)*ஆஸ்திக்கி யம், இவைகளெல்லாம் ப்ராம்மணனுக்கு ஸ்வபாவமாயுண்டானகருமங்கள்.

---

‡ ப்ராம்மணனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் தமஸ் ஸையுமடக்கித் தலையெடுத்திருக்கும் ஸத்துவகுணம். க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வ பாவத்தாலுண்டானது, தமஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையுமடக்கித் தலையெடுத்தி ருக்கும் ரஜோகுணம். வைசியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ஸத்துவத் தையும் ரஜஸ்ஸையுமடக்கிக்கொஞ்சந்தலையெடுத்திருக்கும் தமோகுணம். சூத் திரனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையுமடக்கி யிகவும் தலையெடுத்திருக்கும் தமோகுணம் என்றறிக.

* ஆஸ்திக்யமாவது-புருஷோத்தமனையிருக்கிற பகவானை வாசுதேவ னே, பரப்பிரம்மமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாய், ஸகலதோஷங்களுமற் றும் ஸ்வபாவஸித்தங்களாய் எல்லையில்லாவதிசயம்பொருந்தியவைகளாயுள்ள ஞானம் சக்தி முதலிய வெண்ணிறந்த கல்யாணகுணத்தொகையுடையனாய், ஸகலவேதாந்தங்களாலும் மறியப்படுமவனையெழுந்தருளியிருக்கிறான்; அவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் முக்கியகாரணம்; ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரம்; ஸகலத் தையும் அவனே வகுக்கிறான்; வைதிகமான ஸகலகருமமும் அவனுடைய ஆரா தனம். அவனே அந்த கருமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனைக்கொண்டு தரு

ஸளரு஬ைஜோயு஧ிஉ-ழாகூ஬ும் ய-ஐவாவ ு஬ையாயநு|
ஓாநநீஸ்ரூஸலாவஸ்ரு கூாத்ரு ங்கஉ-ழுஸலாவஜு|| சங||

(சங) யுத்தத்தில் நிர்ப்பயமாய்ப் பிரவேசிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியம், சத்துருக்களால் வெல்லப்போகாமை, எடுத்தகாரியத்தைத்தடைநேரிட்டபோதிலுந்தலைக்கட்டுவிக்கும் திறமை, எந்தவேலையாளுலும் செய்யும்படியான ஸாமர்த்தியம், யுத்தத்தில் தனக்கு மரணம் நேரிடுமென்கிற நிச்சயமுண்டாலுந்திரும்பாமை, தன் ஸொத்தைப்பிறர்ஸொத்தாகும்படி கொடுப்பது, தன்னையொழிந்த மற்றஜநங்களையெல்லாம் ஆளும்படியான ஸாமர்த்தியம், இதெல்லாம் க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான கருமம்.

கூ஬ஷிமொரக்ஷவாணிஜ்யும் வைஶ்யங்கஉ-ழுஸலாவஜு|

(சஙஅ) பயிர்த்தொழில், பசுக்களைக்காத்தல், பொருள் சேர்ப்பதற்குக் காரணமான விற்பனைவகைகளுத்தொழில், இது வைசியனுக்கு ஸ்பாவத்தாலுண்டானகருமம்.

வரிவாரு஬ாத்மகங்கஉ-ழு ஶூத்ரு ஸ்ரு஬ாவிஸலாவஜு|| சச||

(சச) முற்கூறிய மூன்றுவருணத்தாருக்கும் ஊழியஞ்செய்வது சூத்திரனுக்கு ஸ்வபாவமாயுண்டானகருமம்.

[இப்படிச்சொன்னதலுல் நான்குவருணத்தாருக்கும் ஜீவனத்தொழிலும் செய்யவேண்டுங்கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டனவென்றறியவும் இதில் முதல் மூன்றுவருணத்தாருக்கும் யக்ஞும் முதலியகருமங்கள்பொதுவானவை சமம்முதலிய குணங்களோமோக்ஷார்த்திகளான மூன்று வருணத்தாருக்கும் ஸாதாரணம். பிராம்மணனுக்கு ஸத்துவம் விஞ்சியிருக்கை ஸ்வபாவமாகையாலே சமதமாதிகுணங்கள் வருத்தமின்றிவரக்கூடுமென்று அவைகளையவனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான தருமங்களென்றது. க்ஷத்திரியனுக்கும் வைசியனுக்கும் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் பிரதானமாகையாலே சமதமாதிகள் உண்டாவது வருத்தமென்று அவைகளை அவர்களுக்குக் கருமமாகச்சொல்லவில்லை. பிராம்மணனுக்கு யாகஞ்செய்வித்தல் ஓதுவித்தல், தானம்வாங்கல் இவை ஜீவனத்தொழில். க்ஷத்திரியனுக்கோ ஜநங்களைக்காப்பது. வைசியனுக்

மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷமென்கிற பலன்களை யளிக்கிறான்; என்கிற இவ்விஷயம் ஸத்தியம் என்கிற நிச்சயந்தான். வெஹுஸ்ரவெ-ரஹஶவெஹ ஸ்ரு வெஹு ஃ॥ கூஹம்ஸவ-ுஸ்ரு வ்ரு ஹவொஶித்ஸவ-ும் வ்ரு வத-ுத| ஏயி ஸவ-ுஶிஷ்ம்வ்ரு ாத| ஹொகூாரம்யஜ்ஞ தவஸ்ரு.....ஜ்ஞாகூாரம் ஸ்ரூாஜ்ஞிஷ்ரு ஹதி ॥ உத்ஸர்வாதாரந்தாரு ஸ்ரு க்ஷத்ரியஸ்ரு ஜ்ஞ ॥ யதர் வ்ரு வ்ரு த்ரிஹ-ுமதாநாம் யெநஸவ-ுஶிஷ்ஞெத| ஸுகஶி-ுணாதஶிஸ்ரு வ-ுஸிஜிம்விஷ்ரு திசாநவ: ॥ யொசாஶிஜ்ஞிநாஸ்ரு ித்ஸுவெத்ரு ிஸ்ரொகஶிஸெஹ ஸ்ரூஸ்ரு என்றன்றோ சொல்லப்படுகிறது?

கோ முன்சொன்னபடி பயிர் செய்வது. சூத்திரனுக்கோ செய்யவேண்டுங் கருமமும் ஜீவனத்தொழிலும் இரண்டும் ஊழியஞ்செய்வதுதான்.]

வைஷ்ணவோ³ ஹீன ஜந்ஷ்வஸம்ஸித்³தி⁴ர்ஹரிதோஷண꞉।
ஸகோ³ நீசதரஸ்தஸ்மிம் யயாவிந்நிதரத்³யுணா ॥ சு(ந)॥

(சு(ந)) புருஷன் தான்தன்கருமத்தில் விடாமல் ஊன்றியிருக்குமாகில் பரமபதத்தைப்பெறுவான். எப்படியெனில்-சொல்லுகிறோம் கேள்.

யதோ³த்³ப⁴வ꞉ப்ரதிஸ்ருதோ தா³நம் யேநவ்ருʼத்தி꞉தே³ஹிநாம்।
ஸகோ³ நீசதரஸ்தஸ்ய ஸித்³தி⁴ம் விந்நிதரோநர꞉ ॥ சுக॥

(சுக) பிராணிகளின் உத்பத்தி முதலியப்பிரவ்ருத்திகள் யாரிடத்தினின்று முண்டாகின்றனவோ, இவை யாவையும் எவரால் வியாபிக்கப்பட்டுளவோ, இந்திராதிதேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் பரம புருஷனாயிருக்குமந்தரம்மை யாராதித்து, மனிதன் நமது அநுக்கிரஹத்தால் நம்மை யடைவதென்கிற ஸித்தியைப்பெறுவான்.

[நம்மிடத்தினின்றுந்தான் ஸமஸ்தமுமுண்டாகின்றது, நம்மாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. எங்கே? ஸஹயஜ்ஞா꞉ப்ரஜா꞉ஸ்ருʼஷ்ட்வா புரோவாசப்ரஜாபதி꞉। அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்⁴வமேஷ வோ(அ)ஸ்த்விஷ்டகாமது⁴க் ॥ தே³வாந்பா⁴வயதாநேந தே தே³வா பா⁴வயந்துவ꞉। பரஸ்பரம் பா⁴வயந்த꞉ ஸ்ரேய꞉பரமவாப்ஸ்யத² ॥ ஸஹயஜ்ஞா꞉ப்ரஜாஸ்ருʼஷ்ட்வா புரோவாசப்ரஜாபதி꞉ இத்யாதிகளில் சொல்லவில்லையா?]

ஸ்வயாநுஷ்ட²யஸித்³தே⁴ந விஷ்ணோராராத⁴நம் நர꞉।
ஸகோ³ நீசதரஸ்தஸ்மாத்³ ப்ராப்நுயாத்³ விந்நிதரோ ந ஹி ॥

(சுசு) பிரகிருதியோடு கலந்த புருஷனுக்கு இந்திரிய வியாபாரரூபமான கர்மயோகமென்னுந் தருமத்தைச்செய்வது சுலபம்; ஆகையால் தன்தருமமான கருமயோகம் குணமற்றதேயாகிலும், இந்திரியஜயம் பண்ணவல்ல புருஷனுடைய தருமமான ஞானயோகத்தைத் தானேறிட்டுக் கொண்டு அதை நன்கு அநுட்டிப்பதைக்காட்டிலும் இது சிறந்தது. [ஏனெனில், ஞானயோகத்தை ஒருக்கால் குறைவற வநுஷ்டித்தாலும் ஸஹஜமான இந்திரியங்களையுமடக்கவேண்டுகையாலே ஒருகால மில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் அது இவனுக்குப் பிரமாதத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) அதையே உபபாதிக்கிறார்.

ஸஹாவநியதம்கர்மா ஜ்ஞாநயோகீ ஸமாஸத꞉॥சுள॥

(சுள) பிரகிருதியைச்சேர்ந்த புருஷனுக்குக் கர்மயோகம் இந்திரிய வியாபாரரூபமாயிருக்கையாலே ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது. ஆகையால்அதைச்செய்வதா லிவனுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரிடமாட்டாது, ஞானயோ

கமோ இந்திரியங்களை யடக்கிச் சாதிக்கவேண்டுகையாலே அந்த நிஷ்டை யுள்ளவனுக்குப் பிரமாதமாய் பாவம் நேரிடவே நேரிடும்.

(அ - கை.) ஆகையால் கருமநிஷ்டையேசிறந்ததென்று மூன்றும் அத்தியாயத்தில் அருளிச்செய்தவிஷயத்தை இங்கேநினைப்பூட்டுகிறார்.

ஸஹஜம்கௌந்தேய ஸதோஷமபி நத்யஜேத்|
ஸர்வாரம்பாஹ்ஹிதோஷேண தூமேனாக்நிரிவாவ்ருதாஃ||சஅ||

(சஅ) ஸஹஜமாய் வருத்தமின்றி செய்யக்கூடியகருமம் துக்கத்தோடுகூடியிருந்ததேயாகிலும் அதைக்கைவிடலாகாது. [என்றால், ஞாநயோகத்துக்குத்தக்கவழியினும் கருமயோகத்தையே செய்யென்றபடி] ஏனெனில்-கருமயோகமோ ஞாநயோகமோ எதைச்செய்யத்தொடங்கினாலும் எல்லாம் புகையால் சூழப்பட்ட நெருப்புபோல துக்கத்தோடுகூடியே யிருக்கின்றன. [ஆனால் அவ்விரண்டுக்கும் இதுதான் விசேஷம். எது? கருமயோகம் சுலபமாய் செய்யக்கூடியதாயும் பிரமாதத்தை யுண்டுபண்ணுதலியுமிருக்குமென்பதும் ஞாநயோகம் அதற்கெதிராயிருக்கும் என்பதுமாம்]

தஸ்மாதஸக்தஃ ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர|
அஸக்தோ ஹ்யாசரன்கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷஃ||சகூ||

(சகூ) பலன்முதலியவைகளில் ஆசைவையாமல் மனதை ஜயித்து பரமபுருஷனே கர்த்தாவென்பதைச்சிந்திப்பதால் தான் கர்த்தாவென்கிற நினைவைமாற்றி இப்படிப்பட்ட ஸந்நியாஸத்தோடு கூடியிருப்பவன், கருமத்தையநுட்டித்துவந்தேஞாநயோகத்தின்பயனைத்தியாகநிஷ்டையையடைவான்.

[என்றால் ஸகல இந்திரியங்களும் சாந்தமாய்ச்செய்ய வேண்டியதான தியாகயோகத்தை யடைவானென்றபடி.]

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதயஃ|
லோகஸம்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந்கர்தும்மர்ஹஸி||சஅ||

(சஅ) பிரயாண மாமளவும் நாடோறுக் அநுட்டிக்கப்படுங்கருமயோகத்தால் ஒத்தாசைபண்ணபட்ட ஞாநயோகம் ஸித்திக்கப்பெற்றவன், எந்தப் பிரகாரமிருந்து(தியாகயோகத்துக்குப்பயனை) பிரம்மத்தை யடைகிறானே அதைச்சுருக்கமாய்ச்சொல்லுகிறார்கள்.

யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜநஃ|
ஸ யத்ப்ரமாணம்குருதே லோகஸ்ததநுவர்தது||சக||

(சக) ஸ்ரேஷ்டனாயிருப்பவன் எதைச்செய்கிறானோ அதையே மற்றவனும் செய்கிறான். அவன் எதை ப்ரமாணமாகச்செய்கிறானோ அதையே மற்றவனும் செய்கிறான்.

ந மே பார்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிம்சந|
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி||சஉ||

(சஉ) மூன்றுலோகங்களிலும் எனக்கு செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. அடையவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆனாலும் நான் கருமத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

யதி ஹ்யஹம்ந வர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரிதஃ|
மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யாஃ பார்த ஸர்வஶஃ||சக||

(சக) நான் ஆலஸ்யமில்லாமல் கருமத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். ஏனெனில் மனிதர்கள் எல்லாவிதத்திலும் என்வழியையே பின்பற்றுகிறார்கள்.

உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம்|
ஸங்கரஸ்ய ச கர்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமாஃ ப்ரஜாஃ||கூ||

(கூ) நான் கருமத்தைச்செய்யாவிட்டால் இந்தலோகங்களெல்லாம் நாசமடைந்துபோகும். நான் வர்ணாச்ரமதர்மங்களுக்கு விரோதமாயிருப்பவனாவேன். இந்தப்ரஜைகளை நாசமாக்குகிறவனாவேன்.

ஸக்தாஃ கர்மண்யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத|
குர்யாத்வித்வாம்ஸ்ததாஸக்தஶ்சிகீர்ஷுர்லோகஸம்க்ரஹம்||கக||

(கக) அறிவில்லாதவர்கள் பலன்முதலியவைகளில் ஆசைவைத்துக்கொண்டு கருமத்தை யநுட்டிப்பதுபோல, அறிவுள்ளவன் பலன்முதலியவைகளில் ஆசைவைக்காமல் லோகஸங்க்ரஹத்தை விரும்பி கருமத்தை யநுட்டிக்கவேண்டும்.

ந புத்திபேதம் ஜநயேதஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம்|
ஜோஷயேத்ஸர்வகர்மாணி வித்வாந்யுக்தஃ ஸமாசரந்||கஉ||

(கஉ) அறிவில்லாதவர்களுக்கு கருமத்தில் ஆசையுண்டாகும்படி அறிவுள்ளவன் செய்யக்கூடாது. தானும் யோகத்தோடுகூடி எல்லாகருமங்களையும் செய்யவேண்டும்.

ப்ரக்ருதேர்க்ரியமாணாநி கர்மாணி ப்ரக்ருதேர்குணைஃ|
அஹம்காரவிமூடாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே||கஎ||

(கஎ) ப்ரக்ருதியின்குணங்களால் கருமங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அஹம்காரத்தால் மோஹமடைந்தவன் நான் கர்த்தாவென்று நினைக்கிறான்.

தத்த்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்மவிபாகயோஃ|
குணா குணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே||கஅ||

(கஅ) தத்துவமறிந்தவன் குணங்களுக்கும் கருமங்களுக்கும் வித்யாஸமறிந்து குணங்களே குணங்களில் ஈடுபடுகின்றனவென்று நினைத்து அவைகளில் ஆசைவைக்கமாட்டான்.

ப்ரக்ருதேர்குணஸம்மூடாஃ ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு|
தாநக்ருத்ஸ்நவிதோ மந்தாந்க்ருத்ஸ்நவிந்ந விசாலயேத்||கக||

(கக) ப்ரக்ருதியின்குணங்களால் மோஹமடைந்தவர்கள் குணங்களிலும் கருமங்களிலும் ஆசைவைக்கிறார்கள். அவர்களை அறிவுள்ளவன் கலக்கமடையச்செய்யக்கூடாது.

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ந்யஸ்யாத்மசேதஸா|
நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வரஃ||கஉ||

(கஉ) எல்லாகருமங்களையும் என்னிடத்தில் மனதால் ஸமர்ப்பித்து ஆசையும் மமகாரமுமில்லாமல் துக்கமில்லாமல் யுத்தம்செய்.

யே மே மதமிதம் நித்யமநுதிஷ்ட்ந்தி மாநவாஃ|
ஶ்ரத்தாவந்தோ(அ)நஸூயந்தோ முச்யந்தே தேபி கர்மபிஃ||கஎ||

(கஎ) எவர்கள் என்னுடைய இந்தமதத்தை நித்யமாக அநுட்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஶ்ரத்தையுள்ளவர்களாயும் அஸூயையில்லாதவர்களாயுமிருந்து கருமங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

யே த்வேதத்அப்யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்ட்ந்தி மே மதம்|
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடாம்ஸ்தாந்வித்தி நஷ்டாநசேதஸஃ||கஅ||

(கஅ) எவர்கள் அஸூயையுள்ளவர்களாய் என்னுடைய இந்தமதத்தை அநுட்டிக்கவில்லையோ அவர்கள் எல்லாஞானத்திலும் மோஹமடைந்தவர்களாயும் நாசமடைந்தவர்களாயுமிருக்கிறார்களென்று அறிந்துகொள்.

ஸத்ருஶம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யாஃ ப்ரக்ருதேர்ஜ்ஞாநவாநபி|
ப்ரக்ருதிம்யாந்தி பூதாநி நிக்ரஹஃ கிம் கரிஷ்யதி||கக||

(கக) ஞாநியும் தன்ப்ரக்ருதிக்குத்தக்கபடி செய்கிறான். ப்ராணிகள் ப்ரக்ருதியையே அடைகின்றன. நிக்ரஹம் என்ன செய்யும்?

இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்தே ராகத்வேஷௌ வ்யவஸ்திதௌ|
தயோர்ந வஶமாகச்சேத்தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபம்திநௌ||கஉ||

(கஉ) இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களில் ராகத்வேஷங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு வசமாகக்கூடாது. அவைகள் விரோதிகளாயிருக்கின்றன.

ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுணஃ பரதர்மாத்ஸ்வநுஷ்டிதாத்|
ஸ்வதர்மே நிதநம் ஶ்ரேயஃ பரதர்மோ பயாவஹஃ||கஎ||

(கஎ) நன்றாயநுட்டிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைக்காட்டிலும் குணமில்லாத ஸ்வதர்மமே ஶ்ரேஷ்டமானது. ஸ்வதர்மத்தில் மரணமடைவதே ஶ்ரேஷ்டமானது. பரதர்மமோ பயத்தைக்கொடுக்கும்.

அர்ஜுந உவாச

அதகேந ப்ரயுக்தோ(அ)யம் பாபம் சரதி பூருஷஃ|
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜிதஃ||கக||

(கக) அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்

கிருஷ்ணனே! மனிதன் விரும்பாமலிருந்தாலும் பலாத்காரமாக நியோகிக்கப்பட்டவன்போல எதனால் பாபத்தைச்செய்கிறான்?

ஶ்ரீபகவாநுவாச

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவஃ|
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம்||கஎ||

(கஎ) ஶ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்

ரஜோகுணத்தினின்றுண்டாகும் காமமே க்ரோதமே இவ்வுலகில் மஹாபாபமுள்ளதாயும் மஹாபோஜநமுள்ளதாயுமிருக்கிறது. இதுவே நமக்கு விரோதியென்று அறிந்துகொள்.

தூமேநாவ்ரியதே வஹ்நிர்யதாதர்ஶோ மலேந ச|
யதோல்பேநாவ்ரியதே கர்ப ததா தேநேதமாவ்ருதம்||கஅ||

(கஅ) புகையால் நெருப்பும் அழுக்கால் கண்ணாடியும் கர்ப்பத்தால் கர்ப்பமும் மூடப்படுகின்றனவோ அதுபோல இந்தகாமத்தால் ஞானம் மூடப்படுகிறது.

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோ நித்யவைரிணா|
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணாநலேந ச||கக||

(கக) ஞானிக்கு நித்யவிரோதியாயும் அடக்கமுடியாததாயுமிருக்கும் காமரூபமான அக்நியால் ஞானம் மூடப்படுகிறது.

இந்த்ரியாணி மநோ புத்திரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே|
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநம்||கஉ||

(கஉ) இந்திரியங்களும் மனதும் புத்தியும் இதற்கு ஆதாரமாகச்சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளால் ஞானத்தை மூடி இந்தகாமம் தேஹியை மோஹமடையச்செய்கிறது.

தஸ்மாத்த்வமிந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷப|
பாப்மாநம் ப்ரஜஹி ஹ்யேநம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாஶநம்||கஎ||

(கஎ) ஆகையால் முதலில் இந்திரியங்களை நியமித்து ஞானவிஜ்ஞாநங்களை நாசமாக்குகிறதான இந்தபாபியை நீக்கிவிடு.

இந்த்ரியாணி பராண்யாஹுரிந்த்ரியேப்யஃ பரம் மநஃ|
மநஸஸ்து பரா புத்திர்யோ புத்தேஃ பரதஸ்து ஸஃ||கஅ||

(கஅ) இந்திரியங்கள் ஸூக்ஷ்மமானவைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மனது ஸூக்ஷ்மமானது. மனதைக்காட்டிலும் புத்தி ஸூக்ஷ்மமானது. புத்தியைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானது எதுவோ அது

ஏவம் புத்தேஃ பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மாநமாத்மநா|
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம்||கக||

(கக) இவ்விதம் புத்திக்குமேலாயிருப்பதை அறிந்து மனதால் ஆத்மாவை நிலைபெறச்செய்து துஷ்பூரமான காமரூபமான ஶத்ருவை நாசமாக்கு.

இதி ஶ்ரீமஹாபாரதே ஶதஸாஹஸ்ர்யாம் ஸம்ஹிதாயாம் வையாஸிக்யாம் பீஷ்மபர்வணி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே கர்மயோகோ நாம த்ருதீயோ(அ)த்யாயஃ||

(நந-நஉ-நக) ஆத்மாவை யுள்ளபடியே யறிகின்ற புத்தியுடன்கூடி யிருந்து விஷயங்களினின்று மனதைத்திருப்பி யோகத்துக்கு யோக்கியமாம் படிபண்ணி, சப்தாதி விஷயங்களைக்கிட்டவொட்டாமல்தவிர்த்து, அவற்றிற் குக்காரணமான ராகத்தையும் த்வேஷத்தையும் போக்கடித்து, நியாகத்துக்கு விரோதமானவைக ளொன்று மில்லாத விடத்திலிருந்து, அதிகமாய் புசியாமல், புசியாமலுமிராமல், நியாகத்துக்கு வழிப்படும்படி மேவைவாக்காயங்களின் செயலைத்திருத்திக்கொண்டு, இப்படியெல்லாமிருந்து தினந்தோறும் நியாகயோகத்திலின்றவன், தான் நியாகம்பண்ணுகிற தத்வத்தைத்தவிர மற்றவைகளில் தோஷத்தை திரும்பித்து அவைகளில் வைராக்கியத்தை வளர்த்துக்கொண்டு, நேஹமே ஆத்மாவென்கிற விமானத்தையும் அதுவளருவதற் குக்காரணமான வாஸனையின் பெலத்தையும் அதற்கு நிமித்தமான கொழுப் பையும் காமத்தையும் கோபத்தையும் பிடிப்பையும்விட்டு, தனதல்லாத வெல் லாவற்றிலும் தனதென்கிற வெண்ணத்தைமாற்றி, ஆத்மானுபவமே சுகமென் றிருந்தவண்ணம் ஸகல பரிக்ரஹத்தையும் விடுபட்டு ஆத்மாவையுள்ளது உள்ளபடி யே அநுபவிப்பான்.

வ்யூஹலோகரிவ்யலக்ஷணா நயோபாதி நகாஷ்டதி|
லக்ஷலக்ஷவ்ருஷ்டலோலிதக்ஷ்டி-க்ஷிலுலோலிதவாராழிருசா||

(நச) சலனமற்ற ஞானமே வழியாய் நமக்காட்பட்டிருப்பதே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கப்பெற்றவன், க்லேசமான கருமாதிகளால் கலங்கவாவது நம்மை யொழிந்த மற்றொன்றை யும் நினைத்து சோகப்படவாவது அது தனக்கு வேண்டுமென்று கோரவாவ தும் மாட்டான்; மற்றப்படி நம்மைத்தவிர மற்றெல்லாப்பிராணிகளையும் ஓரோமா நிரியாய் நிருணம்போலெண்ணி, ஸர்வேசுவரனையும் ஸகல ஜகத்துக்கும் உ[illegible] த்தி ஸ்திதிலயக்களை லீலையாய்ச்செய்பவனையும் யாதொரு தோஷமும்மண மாத்திரமுமில்லாமலிருப்பதனையும் எல்லையில்லாவதிசயம்பொருந்தி எண்ணிக் கையற்ற கல்யாணகுணங்களுக்கு முக்கியஸத்தாகமாயும், லாவண்ணியமென் னும் அமுதத்துக்குக்கடலாயும் ஸ்ரீமானையும் புண்டரீகாக்ஷனையும் தனக்குச்ச தை னையுமிருக்கிற நம்மிடத்தில்தானே மிகுந்த பக்தியுண்டாகப்பெறுவான்.

(அ - கை.) அதற்குப்பயன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஹ்ருʼதாʼஸாʼஹிஜாநாதி யாவாநுயஸ்ʼஸாவஸ்தி தத்தத்|
தவிதாʼஸாʼஹ்ருʼவிதாஜ்ஞாʼவா விஸ்ʼவிதத்தʼநஸாʼழ்ருʼருʼ||

(நஞ) ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் நம்மை இன்னானென்றும், குணத்தாலும் விபூதியாலும் நாம் இவ்வளவென்றும் கீழ்ச்சொன்ன பக்தி யைக்கொண்டுதான் நம்மை உள்ளபடியே அறியவேண்டும். அப்படி யறிந் தால் பின்பு பக்தி விருத்தியடைந்து அதனால் நம்மையறியக்கூடும் [என்றால்- ஹ்ருʼதாʼஸாʼஹ்ருʼநாʼநுயாʼஸ்ʼஸாʼஹ்ருʼ: என்று கீழ்ச்சொன்னபடி எம்பெருமானை உள்ளபடியே யறிகைக்கு பக்திதான் காரணமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ - கை.) இவ்வாறு வருணச்சிரமங்களுக்கு உசிதமான நித்திய நைமித்திககருமங்களைப் பலாபேகூடையின்றி பகவத் ஆராதநரூபமாய்ப் பண்ணுமிடத்து அவைகள் பக்குவமாகும்படி சொல்லிற்று. இப்பொழுது காம்மியகருமங்களும் கீழச்சொல்லியபடி யநுஷ்டிக்கப்படுமாகில் அப்படியே பலிக்குமென்கிறது.

ஸவ்கூர்ணாவிஸ்ஹா கூவ்ணோஸ்யுவாஸ்ரயா:|
உதஸாஹாஹவாவ்ரோதி ஸாஸ்த்ரதம்வைஹவ்யகவ்யபுக்||நுசு||

(நுசு) அர்ச்சுந! நித்திய நைமித்திகருமங்களை மாத்திரமல்ல; காம்மியங்களான மற்ற கருமங்களையும் நமது ஆராதனரூபமாகச் செய்துவந்தாலுகில் நமது அநுக்கிரஹத்தாலே சாசுவதமான பதத்தைச் சிறிதுங்குறையின்றி யடைவான். [அதாவது நம்மை யடைவனென்றபடி.]

வெதஸாஸவ்கூர்ணி மயிஸந்ந்யஸ்யாத்மயோகவான்:|
நைஸ்கர்ம்யஸித்திமாஸ்தாய நிவ்ருத்தாகாம்ஸ்ததாகரு||நுள||

(நுள) ஆகையாலே அர்ச்சுந! உன்னை நம்முடையவனென்றும் நம்மாலாளப்படுமவனென்றும் அறிகின்ற மனதைக்கொண்டு ஸகல கர்மங்களையும் (அந்தந்த கருமத்தாலாராதிக்கப்படுந் தேவதைகளோடுசேர்த்து) நம்மிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து, நம்மையே பேறுக வநுஸந்தித்துக்கருமங்களைச் செய்துகொண்டு, இவ்வித புத்தியோடுகூடி எப்பொழுதும் நம்மையே சிந்தித்திரு.

உத்தஸவ்கூர்மகூர்ணி உத ஸாஹாதரிஷ்யஸி|
உதஸ

(நுளஅ) இப்படி நம்மைச் சிந்தித்தபடியே ஸகல கருமங்களையுஞ் செய்துவந்தாயாகில் ஸம்ஸாரத்தால் வரும் ஸகல பாபங்களையும் நம்முடைய அநுக்கிரஹத்தாலேயே தாண்டிவிடுவாய்.

கூயவெதஸிஹம்கூாரா ந்நஸ்ரோஷ்யஸிவிநங்க்ஷ்யஸி||நுஅ||

(நுஅ) அப்படியின்றி நீ அஹங்காரத்தால் நானே கிருத்தியாகிருத்தியங்களெல்லாவற்றையும் அறியவல்லேனென்கிற வெண்ணத்தால் நாம் சொன்னதைக் கேளாயாகில் அழிந்துபோவாய். [ஏனெனில், தம்மைத்தவிர எவனும் பிராணிகளின் கிருத்தியாகிருத்தியங்களை அறிபவனுவது அவைகளை ஆள்பவனுவது கிடையாதென்று திருவுள்ளம்.]

யதஹம்கூாரமாஸ்ரித்ய நயோத்ஸ்யஇதிமந்யஸே|
மிய்யேஷவ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம்நியோக்ஷ்யதி||நுக||

(நுக) அர்ச்சுந! உன்னுடைய நன்மை தீமைகளைப்பற்றி உனக்கே அறிந்து கொள்ளும்படியான ஸாமர்த்தியமிருப்பதாக அஹங்கரித்துக்கொண்டு இதுவரையில் நாம் சொன்ன விஷயங்களைக் கைநெகிழவிட்டு 'யுத்தம் செய்யாமலிருப்போ' மென்றிருந்தாயாகில், அப்பொழுது நீ கொண்டிருக்கிற அந்த சுதந்திரநிச்சயம் பொய்யே முடியும். ஏன்? நமது சுதந்திரத்தைப்

பொறுக்கமாட்டாது அக்ஞானியான உன்னைப் பிரகிருதியானது யுத்தஞ் செய்யும்படி ஏவப்போகிறது?

(அ-கை.) அதையே உபபாதிக்கிறார்.

வஹாவஜெநகளதெய நிவெஷவஹுநகோடிஷுணா!
கதஷுஂநெஹவஹியவெந்ராஹா க்ரிஷ்யுவஹுவஹாவிதசு॥ சூ०॥

(சூ०) இப்பொழுது அக்ஞாநத்தால் நீசெய்யமாட்டேனென்கிறஇந்த யுத்தத்தையே, உனது ஸூத்திரியஜாதிக்கேற்ற சௌரியத்தால் கட்டுப்பட்ட வலைக்கொண்டு பிறர் செய்யும் உபத்திரவத்துக் காற்றுதவலைய் நீயே உன்னையு மறியாமல் செய்யப்போகிறாய்.

(அ-கை.) ஏனெனில், ஸகலப் பிராணிஸமூஹமும் ஸ்வேசுவரனை கம்மால் பூர்வகருமத்துக்குத்தக்கபடி பிரகிருதியைப் பின் செல்லும்படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதைச் சொல்லுகிறார்ருங் கேள்.

ஂஈஂஸாஸவவுஹ்மதாநாம் ஹ்ருத்தெஶொஜுநதிஷ்ஷதி|
ஹ்ராஶயந்ருவவுஹ்மதாநி யந்த்ராரூடாநிமாயயா॥சுக॥

(சுக) ஸகலப்பிராணிகளையும் ஆள்வதே ஸ்வபாவனென வாசுதேவன், (பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளெல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஞாநமுண்டாவதற் கு இடமான) ஹிருதயப்பிரதேசத்தில் இருக்கிறான். எப்படி? என்ன செய் துக்கொண்டிருக்கிறான்? தன்னால் நியமிக்கப்பட்டு (தேஹமாயும் இந்திரிய மாயும் விகாரப்பட்டிருக்கின்ற)ப் பிரகிருதியென்னும் யந்திரத்திலேறி யிருக் கின்ற ஸகல பூதங்களையும் குணமயமான தன் மாயையைக்கொண்டு அந்தந் த குணத்துக்குத்தக்கபடிப் பிரவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

[இவ்வர்த்தம் ஸவவுஸ்ருவாஹம்ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டாஶ்தஸ்ய திஷ்ஷது நஶவொஹநது| என்றும் உதஸ்வவும்ப்ரவதுதெ என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. யந்த்ரநிரிஷ்டநு இத்தியாதி சுருதியுமுண்டு.

(அ-கை.) இந்த மாயை நிவர்த்திப்பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.

தமெவஶரணம்ஹ்ருவ ஸவவுஹாவெநஹாரத|
தத ஸாஶாவிராந்திம் ஸ்தாநம்ப்ராவ்ஸ்யஸிஶாஸ்வதம்॥சுஉ॥

(சுஉ) ஆகையாலே பாரத! ஸகலப்பிராணிகளையும் ஆள்பவனைப் ஆஶ்ரி தனிடத்திலுண்டான வன்பினால் உன்னுடைய தேர்த்தட்டில் ஸாரத்தியம் பண்ணுவானைபிருந்து இப்படி செய்யென்று நியமிக்கின்றான் யாவன், அவ னையே ஸர்வவிதத்தாலும் சரணமாகப்பற்று. [என்றால்-அவன் நியமனத்தை நீ மேற்கொள்ளாமற்போனாலும் அவனுடைய மாயையாலேவப்பட்டவனைக் கொண்டு நீ யுத்தஞ்செய்யவே போகிறாய்; அப்பொழுது அழிந்துபோவாய்; ஆகையால் அவன் சொன்னபடியே யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய்யென்றப

டி.] அப்படிச்செய்தால்யாகில் அவனுடைய அநுக்கிரகத்தால் ஸர்வகர்மங்களும் மற்று உத்தமஸ்தானமான * பரமபதத்தையடைவாய்.

இதிதேஜ்ஞானமாக்யாதம் குஹ்யாத்குஹ்யதரம்மயா|
விம்ருச்யைதத்அசேஷேண யதேச்சஸிததாகுரு||சுஙட||

(சுங) இந்தப்பிரகாரம் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு வேண்டுமதாய், கர்ம யோகவிஷயமாயும் ஞானயோகவிஷயமாயும் பக்தியோகவிஷயமாயு மறிய வேண்டியதாய், ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் மேலாயிருக்கின்ற வெல்லா ஞானங்களையும் உனக்கு உபதேசித்தேன். இவையெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து உன் அதிகாரத்துக்குத்தக்கபடி இவற்றுள் எதை விரும்புகிறாயோ அதைச்செய்.

ஸர்வகுஹ்யதமம்பூயஃ ஶ்ருணுமேபரமம்வசஃ|
இஷ்டோஸிமேத்ருடமிதி ததோவக்ஷ்யாமிதேஹிதம்||சுச||

(சுச) இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாவற்றுள்ளும் பக்தியோகம்அத்தியந்தம் சிரேஷ்டமென்று $முன்பே சொல்லப்பட்டது; மறுபடியும் அவ்விஷயமாகவே சிறந்ததொருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள். நீ மிகவும் இஷ்டனுகையாலே உனக்கு இதம் சொல்லுகிறேன்.

மந்மனாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு|
மாமேவைஷ்யஸிஸத்யம்தேப்ரதிஜானேப்ரியோஸிமே||சுருஃ||

(சுரு) நம்மிடத்தில் மிகவும் பிரீதிமாறைக்கொண்டு, மிகவும்பிரீதிரூபமாயிருக்கிற §ஸ்மிருதிபரம்பரையைச்செய்; அப்படியே மிகவும் பிரியமான நம் †ஆராதநமே பொழுதுபோக்காயிரு; நம்மையே மிகவும் பிரீதியோடு வண

---

* தத்விஷ்ணோர்வாசம்வேத்ம ஸுதாவஸ்துதிஸூசயஃ தேஹநா கம்ஶிஹிரா நஸுஜ்ஞே யதுவம்வெத்யாயுராஸுதிஶ்வாஃ என்றும், யதுஷ்யர் வ்யுஷ்டஜாயெவாராணாஃ| என்றும், வரேண நாகம் நிஹிதம்குஹாயாம்பூ என்றும், யோஉஸ்யாயகூர் வாரஜ்வெர்ஆயுஷு என்றும், சுயஜ்ஞதர்வரொஷிவொஜ்யாதிர்ஜ்யோதி தத்விஷ்ணோர் வாரம்வேத்பு என்றும், இத்தியாதிகளிலோதப்பட்ட பரமபதத்தையென்றபடி.

$முன்பே=ஜ்ஞாதேதம்குஹ்யதரம் வ்யக்ஷ்யாமி நமஸ்யவெ என்கிற விடத்தில்.

§ வெதாஹமேதம் புராணம்மாகம் என்றும் கூர்மபுராணத்திலர்வாகமாகதரவம்விஷ்ணுதஜ்ஜஹஸ்வதி நாநுர்வேநாவிஷ்ணுர்தேயநாய என்றும் இத்தியாதிகளில் சொல்லப்பட்ட வேதாகம்யுதியாகம், உபாஸகம் முதலிய சொற்களுக்குப்பொருளாய், தரிசனத்துக்குஸமானம்யிருக்கும் மிகுந்த பிரீதிரூபமாயிருக்கிற ஸ்மிருதிபரம்பரையைச் சொல்லுகிறது.

† ஆராதனமாவது - பரிபூர்ணதோஷவிருத்தி.

ங்கு; இப்படியிருக்கும் நீ நம்மையே அடைவாய்; இவை யெல்லாவிஷயத்தி லும் நாம் உனக்குப் பிரதிக்ஞை பண்ணிக்கொடுக்கிறோம். [ஸாதாரணமாய் ஏதோ உனக்கு இஷ்டமாயிருக்கும்படி நிலமற்றைச்சொல்வதாக நினையாதே கொள்.] எனனில் நீ நமக்குப்பிரியனன்றோ? [எவனுக்கு நம்மிடத்தில் மிகு ந்தப் பிரீதியிருக்குமோ நாக்கும் அவனிடத்தில் மிகுந்தப்பிரீதி யுண்டாகுமா கையால் நாம் அவனைப் பிரியமாட்டாமல் அவனை நம்மோடு சேர்த்துக்கொள் ளுகிறோம்] ஆகையால் நம்மையே யடைவாய் என்கிற பிரதிக்ஞை வஸ்துயம்.

ஸவ்யஸாசின்நுவாசைதத்³ ஏவமேதன்மயோதி³தம்।
ஸ²ஸ்த்ரஜ்ஞோ(அ)ஸி மஹாபா³ஹோ யதா²வத்தத்கரு ஷ்வ மாம்॥ ரூரு॥

(ரூரு) கர்மயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகம் என்கிற மோக்ஷஸாத நங்களான வெல்லாத்தருமங்களையும் நம்முடைய ஆராதநரூபமாக மிகுந்தப் பிரீதியோடு உன் அதிகாரத்துக்குத்தக்கபடி செய்துகொண்டே, தீர்ச்சான் னபடி பலனையும் கர்மத்தையும் கர்த்திருத்வத்தையும் * விட்டு ஆராத்ய ஸ்வரூபனை நம்மையே பலனாகவும் உபாயமாகவும் நினைக்கக் கடவாய். இப்படி யிருக்கின்ற உன்னை நம்மையடைதற்கு விரோதிகளாய் அநாதிகால மாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவைகளாய் (செய்யத்தகாததைச் செய்கையும் செய் யத்தக்கதைச்செய்யாமையுமான) ஸகலபாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறோம். ஆகையால் சோகியாதேகொள்.

இந்த ரூலோகத்துக்கு மற்றொருபடி வியாக்கியானம்.

[அ-னை.] ஸகலபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு எம்பெருமானுக்கு மிகவும்பிரியமுடையிருக்கிற புருஷனுக்கே பக்தியுண்டாகுமாகையாலே அந்த பக்தியை யாரம்பிக்கவொட்டாமல் விரோதிக்கின்ற பாபம் அளவற்றிருக் கையாலே, அனைகனை யொழிக்கும் பிராயச்சித்தங்களான தருமங்களை யெத் தனைகாலம் அநுஷ்டித்தாலும் ஒழிப்பதரிதாகையாலே, அச்சான் தனக்கு பக்தியோகத்தை யாரம்பிக்கும்படியான யோக்கியதை யில்லையென்று நினை த்துச் சோகிக்க, அந்த சோகத்தைப் போக்குவாராக வருளிச்செய்கிறார்.

பக்தியோகத்தை யாரம்பிக்கவொட்டாமல் விரோதிக்குமவைகளாய் அநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய் காரணவிதங்களாய் அநந்தங்க ளாயுள்ள பாபங்களுக்குத்தக்கப்பிராயச்சித்தரூபங்களாயும், கிருச்சிரம், சாந் த்ராயணம், கூச்மாண்டம், வைச்வாநரம், வ்ராதபவித்ரேஷ்டி, த்ரிவ்ரு

---

* ஸர்வதருமங்களையும் சாஸ்த்ரோக்தமாய் விடுவதென்பது இது தா னென்று நிஶ்சயம்ஶ்ரூயதே ஜ்ஞாநஜ்ஞாநவிஹிதஸ்ய ஹ்யாத்மயாதா²த்ம்ய விஜ்ஞாநஸ்ய ஸர்வகர்மாராத⁴நத்வேந விஜ்ஞாநாத்³ ஸர்வகர்மணாம் ஸித்³தி⁴ரிதி ஸர்வகர்மாணி மத்³பா⁴வாபத்தி ஹேதுத்வேந

தக்ஷிஷ்டோமம் தொடங்கி நானவிதங்களாயும், அநந்தங்களாயும், எத்தனை காலம் ஜீவித்திருந்து அநுஷ்டித்தாலும் அநுட்டிக்கவரியவைகளாயுமிருக்கின்ற ஸர்வதருமங்களையும் விட்டு, பக்தியோகாரம்பம் ஸித்திப்பதற்காக, பரமகாருணிகனுய் பிராணிகளிடத்தில் ஒருவிசேஷத்தையும் ஆலோசியாமல் அவைகளுக்கெல்லாம்சரணியனுய் ஆச்சிரிதாளிடத்திலுண்டான வாத்ஸல்வியத்துக்குக் கடலாயிருக்கின்ற நம்மையே சரணமாகப்பற்று. நாம் உன்னைக் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகாரம்பத்துக்குவிரோதிகளான பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறோம். நீ அதற்காகச்சோகிக்கவேண்டாம்.]

இஉஞை நாதவஷ்ஷாய நாஷுகூஷாயகூஉாவ நி|
நவாஸுரூஸுயஷ்ஷவெவாவ்யம் நவஜோயொஹ்யஷ்யதி||சுஎ||

(சுஎ) இப்பொழுது உனக்கு நாம் சொன்ன பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை தவம் புரியாதவனுக்காவது, தவம்புரிந்தாலும் பக்தியில்லாதவனுக்காவது, பக்தியுண்டானுலும் சிரவணத்தில் இச்சையில்லாதவனுக்காவது நீ சொல்லக்கூடாது. அதிலும் நம் ஸ்வரூபத்தையும் நம் ஐசுவரியத்தையும் நம் குணங்களையும் சொல்லக்கேட்டு யாவனொருவன் அவைகளில் தோஷத்தையேறிடுகிறுன் அவனுக்குச்சொல்வதென்பது சிறிதுங்கூடாது.

[மற்றப்படி அவனைக்கிட்டவும் சேரவொட்டாமலிருக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்].

யஇஉஂவாஉஂமாஹ்யம் உஇதகூஷஹியாஷ்யதி|
ஹகிஂயிவாராஂகூகூவா உாஉஷவெஷ்யதி ஸுஷஂஸயஃ||சுஅ||

(சுஅ) மிகவும் ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை யாவனொருவன் நம் பக்தர்களிடத்தில் வியாக்கியானிக்கிறுனே அவன் நம்மிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைச்செய்து நம்மையே யடைவான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

நவதஷ்மாந்நாஷ்ரவ்யஷ்ய கஶ்சின்நவ்ரியகூதஃ|
ஹவிதா நவஉதஷ்மா உந்ரவ்ரியதரொஹ்வி||சுக||

(சுக) மனுஷ்யகோடியில் இதுவரையில் அவனைப்போல் நமக்குப் பிரியஞ் செய்பவனொருவனுண்டாகவுமில்லை; இனியுண்டாகப்போகிறதுமில்லை.

[அயோக்கியர்களை முந்தி நிஷேதித்தது, இவ்வர்த்தத்தையோக்கியாளுக்கு சொல்லாமலிருப்பதைப்பார்க்க அவர்களுக்குச் சொல்வது மிகவும் அனிஷ்டமென்கைக்காக.]

சுயெஷ்ரதெவயஜஉம் யஉஷ்வஂவாஉாவயொஃ|
ஜ்ஞாநயஜ்ஞநிதநாஹ திஷ்ஹ்யாதி திஉஉதிஃ||எ0||

(எ0) யாவதெருவன் நம்மிருவருக்கும் நடந்த பரமாத்மஸம்வாதத்தை அத்தியயநம்பண்ணுவிருதேனை, அவரால் இதில் சொன்ன ஞாநயோகத்தின்படி நாம் ஆராதிக்கப்பட்டோமாகிறோம்.

ஸுஜாவாநநஸ்யேஷ்ஸு ஸுஷ்ணேயாஷவியொநரா|
வொவிசேத்ஸுஷ்டுலாநுவொகாநு வ்ராவ்நேயாத்ருஷ்ணேருகசிந்ணாழ்||

(எக) நிரந்தரமாயிருக்கிற ஆருயிரின்றி யாவதெருவன் கேட்டிருந்தேனை அவனும் அப்படி கேட்டமாத்திரத்திலே பக்தி விசோதிபாபங்களின்றும் விடுபட்டு புண்ணியகர்மாக்களான நம் பக்தலோஸமூஹத்தில் வந்து சேருவான்.

கஸ்விதெதத்ருʼ தம்பார்த² கர்மயைகாக்³ரேண சேதஸா|
கஸ்விஜ்ஜ்ஞாநலவோத³ர்ʼ வ்ரணஷ்டவொய நஷ்டபிஸ்தெ||

(எஉ) அர்ஜுநா பார்த்த! நாம் சொன்னதையெல்லாம்ஸாவதாநமாய்க் கேட்டாயே! இப்பொழுதாகிலும் ஸன்யுக்தம் செய்யமாட்டோமென்று சொன்ன உனக்கு அந்த அக்ஞாநம் ஒழிந்ததா?

கஜ்ஜு நஉவாவ நஷ்டோமொஹஸ்ம்ருதிர்லப்³தா கு²த்வத்ப்ரஸாதா³ந்மயாச்யுத|
ஸ்தி²தோஸ்மிக³தஸந்தே³ஹஸ்கரிஷ்யெவசநம்தவெதி||

(எங) அதற்கு அர்ஜுநன் விண்ணப்பம்செய்கிறான்—ஸ்வாமி! தேவரீருடைய கிருபையால் விபரீதக்ஞாநம் ஒழிந்தது. யதார்த்தமான ஞாநமும் பிறந்தது. [என்றால்-தேஹாத்மாபிமாநமும், தேஹஸம்பந்தமான ஸகலப்பிரபஞ்சமும் பரமபுருஷஸ்வரூபத்துக்கு சரீரமென்றுமுள்ளதை யந்தரியாமல் மாறுகநினைத்திருந்த அஜ்ஞாநமும், கித்தியஸாமித்திகமான கர்மம் பரமபுருஷஸாதநமாக வநுட்டிக்கப்படுமாகில் அவனை யடைவதற்கு உபாயமாகுமென்கிற விஷயத்தில் நிரர்த்தமான அநேகநிஜாபிநிவேசங்களாக நினைத்திருந்த வஜ்ஞாநமும் தொலைந்தன. ஆத்மா பிரகிருதிக்கும்வேருகாய் பிரகிருதியின் ஸ்வபாவத்தின்றும் அநேகஸ்வபாவமாய் பரமபுருஷநுக்குத் சேஷமாய்ப்பட்டு அவனுடைய நியமநத்தில் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்கிற ஞாநமும், ஸகலஜகத்திற்கும் உத்பத்திஸ்திதி லயங்களை லீலையாய்ச்செய்பவனும் ஸகல தோஷங்களுக்கு மெதிரான கல்யாணமேஸ்வரூபனும் (ஸ்வபாவஸித்தங்களும் அளவற்ற விதிசயம்பொருந்தியனவுமான) ஞாநம் பலம் ஐசுவரியம் வீரியம் சக்தி தேஜஸ்ஸு முதலிய ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் பெருங்கடலாய் பரப்பிரம்மமென்றுஞ் சொல்லுகிறபொருளாயிருக்கிற பரமபுருஷநுடைய உண்மையை அறியும்படியான ஞாநமும், இப்படி பராயரதத்துவங்களை யுள்ளபடியே யறிந்து பிறகு அதை அப்பியஸித்துவந்து பரமபுருஷநுக்கு நாளுக்குநாள் பிரீதியை வளர்ப்பதேபயனாக நித்திய நைமித்திககர்மங்களை யநுட்டிப்பதாலும் நிஷித்தங்களை ஒழிப்பதாலும் சமம் தமம் முதலிய ஆத்மகுணங்களாலும் பெறவேண்டியதான [பக்தியோகத்தால்] பரிணத

மித்திருக்கிற) பரமபுருஷோபாஸநத்தால் மாத்திரம் அடையப்படும் பொருளும் வேதாந்த விழுப்பொருளும் பரமபுருஷனுமான வாசுதேவன் தேவரீரே யென்கிற ஞாநமும் அடியேனுக்குண்டாயிற்றென்றபடி.]

இப்படி ஞாநம்பிறந்தபின்பு பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் கருணையாலும் மென்மேலும் விருத்தியடைந்த விபரீதக்ஞாநமடியாகவரும் ஸகலதுக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனுய் ஸந்தேஹமற்று ஸ்வஸ்த்தனுயிருக்கிறேன். இனி யுத்தஞ்செய்யும்படியாகத் தேவரீர்அருளிச்செய்த திவ்யஸ்ஞைதியை யப்படியே செய்கிறேன்; என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

(அ - கை.) தன்புத்திரர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்தில் என்ன செய்கின்ரூர்களென்று கேட்ட திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன்சொல்லுகிரூன்.

ஸஞ்ஜய உவாச ॥ இத்யஹம்வாஸுதெவஸ்ய பார்த்தஸ்ய வசஹா
த நஃ|ஸம்வாதமிமமஸ்ரௌஷ மத்பு தம்ரொமஹர்ஷணம்॥எச॥

(எச) அஹோராஜந்! இந்தப்பிரகாரம் வசுதேவன் மைந்தனை கண்ணனுக்கும் அவர் அத்தைமகனுய் மகாபுத்திசாலியாய் அவர் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்த அர்ச்சுநனுக்கும் நடந்த அற்புதமான ஸம்வாதத்தை மயிர்க்கூச்செழும்படியாகக் கீழ்ச்சொன்ன வண்ணமெல்லாங் கேட்டேன்.

வ்யாஸப்ரஸாதாச்ருதவாநெதத்குஹ்யமஹம்பரம்|
யொகம்யொகெஸ்வராத்கிருஷ்ணாத்ஸாக்ஷாத்கதயதஸ்வயம்॥எரு॥

(எரு) வியாஸமஹரிஷியின் அநுக்கிரஹத்தால் திவ்யமான கண்ணும் காதும் பெற்றவனுகையாலே இந்த யோகமென்னும் மேலானரஹஸ்யத்தை ஞாநபலாதிகளுக்கெல்லாம் நிதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தாமேயருளிச்செய்யக்கேட்டேன்.

ராஜந்ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாதமிமமத்பு தம்|
கெஸவார்ஜுநயொஃவேணும் ஹ்ருஷ்யாமிச முஹுர்முஹுஃ ॥

(எசு) கேசவனுக்கும் அர்ச்சுநனுக்கும் நடந்த புண்ணியமான இவ்வற்புத ஸம்வாதத்தை நான் நேரே கேட்கவே, அது முதற்கொண்டு எனக்கு நினைக்கநினைக்க ஸந்தோஷமுள்ளடங்காமல்வருகின்றது.

தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபமத்யத்பு தம்ஹரெஃ|
விஸ்மயொமெமஹாந்ராஜந் ஹ்ருஷ்யாமிச புநஃபுநஃ॥ எள॥

(எள) அதுவுமின்றி அர்ச்சுநனுக்குப் பிரகாசிப்பித்தருளின ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அத்புதமான ரூபத்தையும் பிரத்யக்ஷமாய்க்கண்டனுபவித்தேன். அதை அப்படியே நினைத்து நினைத்து ஸந்தோஷிக்கின்ற வெனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகின்றது.

(அ-கை.) இவ்விஷயத்தில் ஆயிரம் வார்த்தை யென்ன?

யது யொமெஷுராக்ரூஷ்ண யது வாயெஷுாய நமொ நம:|
தது ஸ்ரீவிஷ்ணுயொஹமிதி யுக்வா நீதிரதிஷ்யதி ||கூ அ||

(எஅ) உயர்வும் தாழ்வுமாயிருக்கிற சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிற்கு மெந்தெந்த ஸ்வபாவங்களுண்டோ அவைகளுக்கெல்லாம் நியாமகனும், தம்மையொழிந்த வெல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் ஸ்திதி பிரவிருத்தி முதலிய வெல்லாம் தம்ஸங்கல்பாதீனமா யிருக்கும்படி விளங்குகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கிற விடத்தும், அவன் திருவடிகளையே நம்பியிருக்கின்ற கையும்வில்லுமான வர்ச்சுநன் எங்கே விளங்குகிறானோ அவ்விடத்தில்தான் லக்ஷ்மியும் விஜயமும் செல்வமும் சாசுவதமாயிருக்குமென்பது என்னுடைய விஸ்வாசம்.

ஒழு ததஸ்தஸ்மி ஸ்ரீஷ்ணஹாஹாரெ
ஸ்தலஹரவிக்ராயாம் லம்ஹிதாயாம் வெயாவஸிக்ருாம்
ஸ்ரீஷ்ணவவ்ருணி ஸ்ரீஹமவதீதாலம்விவநிஷ்க்ரா வாரவ்ருஹவி
ஒருாயாம் யொமஸாலெ ஸ்ரீக்ரூஷ்ணாஜ்ருநலம்வாதெ லகுயுஸா
வாயுகுய நதொகெஸாவதெஸ யொமொநாசோவதா
ஒஸொாயருாய:.

ஜயதிலகுவிருாவாஹி நீஜநலெஸொ ஜநிவெயவாரிவ்ரு
திஸ்ராதவிஸ்ராதிஸாவீ : நிவிஷ்டசிசாயாஸவ்ருஸ்ரீவாஸுலம்
மாயா நிமஜ்ஜயிவெயாவெ ணவ்ருவதெ ராயதீர்ரு ||

ஸ்ரீக்ரூஷ்ணாயவாஸுதேவாய நம:.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினெட்டாவது அத்தியாயம் - முற்றிற்று.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீபகவத்கீதாசாஸ்திரம்

சாஸ்திரசாலினி
21-8-1928